ELIZABETH THORNTON

Autoarea bestsellerurilor: *PRINȚESA, NEÎNCREDERE* și *ÎMPOTRIVA RAȚIUNII*

Misterioasa Lady

ELIZABETH THORNTON

Misterioasa Lady

ELIZABETH THORNTON

Misterioasa Lady

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
THORTON, ELIZABETH
Shady / Elizabeth Thorton; trad.: Mihnea Columbeanu - Bucureşti: Orizonturi 2004
ISBN 973-9342-91-4

821.111-31=135.1

SHADY LADY
2004 by Mary George

PROLOG

Aprilie, 1817: Brinsley Hall, Oxfordshire

Bărbatul ştia cu precizie în ce moment o vorbă aruncată la întîmplare de unul dintre oaspeţi făcuse să se aprindă o luminiţă în memoria ei excelentă. Ceva i se putea citi în privire – nu bănuială, nici înţelegere. Un cuvînt mai potrivit ar fi fost *speculaţie*. O cunoştea pe Chloë. Îşi întipărise în minte informaţia, pentru mai tîrziu. Trebuia s-o ucidă înainte de a înţelege totul.

Nu-şi putea îngădui să-şi facă scrupule, şi nici să piardă vremea – mai ales acum. Trebuia s-o amuţească înainte de a-şi striga bănuielile în gura mare.

Era vremea să se ducă la culcare. Lacheii aşteptau cu lumînările pregătite ca să lumineze drumul pînă sus. Nimeni nu zăbovea. Petrecerea se sfîrşise. Unii oaspeţi plecaseră deja. Cîţiva, care rămăseseră, aveau bagajele făcute şi erau gata să pornească la drum a doua zi în zori.

Ajuns în camera lui, se întinse pe pat, îmbrăcat, cu mîinile sub ceafă, ascultînd sunetele din casa care se pregătea pentru noapte. Aşteptă un ceas, apoi se ridică şi părăsi încăperea.

După ce concedie camerista, Chloë se aşeză la secreter, îşi deschise caietul şi începu să scrie impresii despre dineul care tocmai se terminase. Descrise lista de bucate, vesela, musafirii – cum fuseseră îmbrăcaţi, cum arătaseră şi ce

spuseseră. Erau oameni influenți, cu legături în cercurile înalte ale societății. Se cam lăudaseră cu acești prieteni, și ea notă conștiincios acest lucru.

O conversație îndeosebi îi stăruia în minte, ceva ce spusese lady Langston. Cînd își aminti totul, puse tocul jos. Gîndurile începură să i se învălmășească cu repeziciune. Nu-i venea să creadă că era cu putință. Poate că o înșela memoria. Nu putea să acuze pe nimeni, fără să verifice cîteva fapte, însă dacă avea dreptate, însemna că se afla în pericol de moarte.

Cu cîteva clipe înainte, îi fusese destul de cald. Acum simțea frigul pînă-n măduva oaselor.

Tresări cînd cineva ciocăni încetișor la ușă.

– Chloë?

Glasul lui!

– Vreau să-ți vorbesc. Deschide ușa, Chloë.

Nici moartă!

Se duse repede la fereastră și trase draperiile, apoi se așeză la secreter și căută hîrtie într-un sertar. Cutia cu coli pe care o găsi conținea file veline de cea mai bună calitate, cu blazonul lordului Brinsley pe fiecare pagină. În alte împrejurări, ar fi fost impresionată, acum însă suspină.

Avu nevoie doar de cîteva clipe ca să scrie ceea ce avea de spus. Nădăjduia, se ruga, ca acea scrisoare să nu fie necesară, ca ea să rămînă în viață pentru a spune cu gura ei povestea. N-ar fi vrut s-o amestece pe Jo, dar nu mai avea pe altcineva la care să apeleze.

Lady Brinsley se oferise să pună la poștă scrisorile oaspeților. Nu trebuia decît să le lase pe masa din hol.

Poate că intrase în panică degeaba. Poate ar fi fost mai bine să-l invite în cameră ca să vorbească pe îndelete.

Mînerul ușii fu zgîlțîit.

– Chloë, știu că ești trează. Am văzut lumină pe sub ușă. Aș dori să-ți vorbesc.

– O clipă!

Slavă Domnului că uşa era încuiată!

Împinse jurnalul în secreter şi puse scrisoarea pe consolă, sperînd ca servitoarea să se ocupe de ea. Înhăţîndu-şi pelerina, se strecură fără zgomot pe uşa care dădea direct pe scara de serviciu.

În timp ce cobora treptele, mintea îi lucra cu viteza fulgerului. Dacă ţipa din răsputeri, ar fi auzit-o cineva? Şi dacă o auzeau, ar fi ajuns la ea la timp? Ar fi crezut-o? Unde să se ducă, ce să facă...?

Părăsi casa pe uşa din spate. După cîţiva paşi se opri, aşteptînd ca ochii să i se deprindă cu întunericul. Se înfioră. Nu era singură.

O umbră păşi în faţa ei.

– Chloë?

În glas i se simţea amuzamentul.

În timp ce mîinile lui se întindeau s-o prindă, Chloë se strecură pe sub braţele întinse şi o luă la fugă.

1

Trebuia să-mi dau seama că sînteţi femeie.

Jo Chesney, proprietara şi editoarea gazetei *Avon Journal,* tresări şi ridică privirea. Se afla la biroul ei, studiind ultima ediţie a ziarului, proaspăt ieşită de sub tipar, şi era descumpănită atît de prezenţa străinului, cît şi de cuvintele lui. Era joi, ziua în care apărea ziarul. Nu avea timp pentru discuţii.

În primul moment îşi zise că era actor. Era înalt, brunet şi mai curînd interesant decît chipeş. Avea prestanţă. La urma urmei erau în Stratford-upon-Avon, locul naşterii lui Shakespeare, iar în acea perioadă a anului se juca mereu cîte o piesă la teatru sau în aer liber.

Cînd necunoscutul făcu un pas spre ea, Jo nu se alarmă. În jur erau destui oameni, iar Mac Nevin, de la administrativ, se afla în biroul de vizavi. Nu trebuia decît să strige, şi imediat ar fi venit în fugă cineva.

În ciuda acestui fapt se afla în dezavantaj. Vizitatorul era îmbrăcat impecabil, iar ea purta un halat ca să-şi protejeze hainele. În plus, o domina cu alura lui de fiară de pradă uriaşă. Jo echilibră situaţia, ridicîndu-se în picioare.

Se vedea clar că omul era victima unei neînţelegeri. Probabil greşise clădirea şi o lua pe Jo drept altcineva. Totuşi, neînţelegere sau nu, tonul şi manierele lui erau jignitoare. Jo Chesney era o femeie respectabilă, care întîmplător mai avea şi o firmă de succes. Nimeni nu-şi putea permite să-i vorbească aşa.

Cu o privire la fel de înghețată ca a lui, răspunse:

– Aici este redacția gazetei *Avon Journal*. Dacă v-ați rătăcit, vă arăt drumul cu plăcere.

– Nu m-am rătăcit. Sînteți J. S. Chesney, presupun, patroana acestui gunoi de toată ruşinea?

Jo nu observase că avea un număr din *Journal,* decît atunci cînd necunoscutul îl aruncă pe birou.

Gunoi de toată ruşinea! Dacă nu era actor, trebuia să fie politician. Nici un om întreg la minte nu vorbea aşa. Încerca s-o ofenseze. Nici nu-i trecea prin cap cît de bine reuşise. *Avon Journal* era mai mult decît un simplu ziar pentru ea. Fusese mîndria şi bucuria răposatului ei soț. După moartea lui John, păruse că gazeta avea să-l urmeze curînd. Dar Jo nu îngăduise. Împotriva sfaturilor tuturor, îi luase locul şi ținuse ziarul pe picioare. După părerea ei, John şi *Avon Journal* erau de nedespărțit.

– Da, spuse ea, eu sînt doamna Chesney. *Avon Journal* e proprietatea mea. Ce-am făcut, v-am ortografiat greşit numele? Am publicat o cronică defavorabilă?

– O cronică... Sprîncenele vizitatorului se îmbinară brusc. Credeți că sînt actor?

Era clar că nu, dar din moment ce ideea părea să-l irite, Jo turnă gaz peste foc.

Îl studie un moment.

– Ați putea trece drept eroul unei piese, dacă nu v-ați mai încrunta aşa la mine şi ați fi mai manierat.

Un moment avu impresia că mersese prea departe. Buzele străinului se strînseră, dar numai pentru o clipă. Apoi spuse încet:

– Am avut dreptate. Nu mă cunoaşteți, nu-i aşa, doamnă Chesney?

– Ar trebui să vă cunosc?

– Scrieți despre mine ca şi cum m-ați cunoaşte... intim.

Lui Jo nu-i plăcea cum îşi alegea cuvintele, dar nu putea

fi sigură dacă fusese o aluzie intenționată sau una întîmplătoare. Se hotărî să-i acorde beneficiul îndoielii.

– Dacă aveți vreo plîngere, vă propun să vorbiți cu domnul Nevin, directorul nostru administrativ. Eu sînt editoarea. Nu controlez tot ce apare în ziar.

– Un răspuns tipic feminin! Cînd toate celelalte încercări dau greș, găsiți un bărbat să vă scoată basma curată. A, nu, doamnă Chesney! Numele dumneavoastră apare pe fiecare număr al ziarului – J. S. Chesney. Sînteți cea care veți plăti. Asta dacă nu cumva sînteți măritată, desigur. În acest caz soțul dumneavoastră, nefericitul, va fi făcut răspunzător de purtarea dumneavoastră reprobabilă.

Jo ar fi vrut să riposteze, biciuindu-l cu cîteva vorbe bine alese. Se abținu dîndu-și brusc seama că omul părea serios. Suna a proces, tribunal, daune punitive. Trebuia să-l asculte pînă la capăt.

– Nu stau în umbra nici unui bărbat, spuse ea cu calm. Sînt văduvă, și nu mă îndoiesc că știți asta.

– Nu, n-am știut.

Străinul păru să ezite, ca și cum ar fi fost gata să-și prezinte scuzele, dar continuă:

– N-are nici o importanță. Vreau ca toată povestea asta să înceteze.

Întinse mîna și întoarse ziarul cu ultima pagină în sus. VIAȚA LONDONEZĂ, anunța titlul cu litere de-o șchioapă. Era o rubrică destul de nouă, care comenta obiectiv activitățile londonezilor bogați și faimoși. Se părea că cititorii, chiar și cei care locuiau atît de departe, în Stratford-upon-Avon, nu se mai săturau să citească despre acele celebrități – cum se îmbrăcau, ce mîncau, unde locuiau, ce făceau.

Prietena ei, Chloë, venise cu ideea. Ea scria articolele sub pseudonimul de lady Tellall, și le trimitea de la Londra cu poșta expres, din două-n două săptămîni. Era persoana ideală pentru așa ceva. Rămăsese văduvă, dar fusese măritată

cu un om de succes şi urcase pînă-n cele mai înalte cercuri din lumea bună.

Lumea bună, după părerea lui Chloë, era oricum numai bună nu. Pe sub pojghiţa subţire pîndeau curenţi primejdioşi, mocneau pasiuni explozive, clocoteau legături furtunoase. Pe scurt, spunea Chloë rîzînd, tot ceea ce face viaţa să fie mai interesantă. În fiecare săptămînă, Jo publica din corespondenţa lui Chloë suficient pentru a umple ultima pagină cu secretele savuroase ale bogătaşilor vestiţi.

De cînd introdusese rubrica „Viaţa londoneză", tirajul ziarului crescuse vertiginos.

Acum Jo înţelegea. Necunoscutul cel revoltat trebuia să fie unul dintre celebrităţile lui Chloë şi era clar să se simţea indignat de ceea ce scrisese aceasta despre el. Dar cine anume era?

Se rezemă de spătar, sprijinindu-şi mîinile pe birou, în timp ce-l măsura încet cu privirea. Era un bărbat cu constituţie atletică, puţin trecut de treizeci de ani, îmbrăcat impecabil într-o redingotă neagră şi pantaloni bej. Nu-i vedea ghetele, dar bănuia că trebuia să fie Hessian, lustruite ca oglinda. Părul îi era închis la culoare, dar nu negru. Avea luciri de mahon printre cîrlionţii sîrmoşi care-i ajungeau pînă la guler. Pe obrazul stîng, aproape de gură, se vedea o mică cicatrice. Însă, ceea ce *ar fi trebuit* să observe şi *ar fi observat* dacă nu o ataca atît de brusc, era faptul că se rezema într-un baston cu mîner de argint.

– Sînteţi Waldo Bowman! exclamă ea.

Cînd vizitatorul înclină din cap în semn de încuviinţare, nodul de încordare dintre omoplaţii lui Jo începu să se desfacă treptat. O fi arătat el nepăsător şi periculos dar, potrivit lui Chloë, singurul lucru de care se făcea vinovat era că profitase de atracţia irezistibilă pe care le-o inspira femeilor. Un zdrobitor de inimi, cum îl numise Chloë, fără răutate. Îl admira pe Waldo Bowman.

Chloë avea o slăbiciune pentru aventurieri pe care Jo n-o împărtăşea.

Bowman o studia cu acelaşi interes cu care-l privea şi ea. Jo ştia că arăta jalnic în halat, cu îngrozitorul ei păr roşu strîns şi legat la spate cu o panglică, dar n-avea de gînd să-şi prezinte scuzele pentru felul cum arăta. Editarea unui ziar nu era o treabă uşoară. N-avea nici un motiv să se simtă încurcată sau stînjenită, chiar dacă degetele îi erau pătate de cerneală. Îşi stăpîni impulsul de a şi le şterge pe furiş de halat.

– N-am auzit. Ce spuneaţi?

Urmă o scurtă tăcere, timp în care Waldo Bowman o privi gînditor. Într-un tîrziu, spuse:

– Nu frecventaţi cercurile mele, deci ştiu că nu dumneavoastră sînteţi autoarea acestei fiţuici de scandal.

Agită ziarul.

– Numele ei, doamnă Chesney. Daţi-mi numele ei.

Jo clătină din cap.

– Sursele mele sînt confidenţiale. Nu veţi afla nici un nume de la mine.

Bowman îşi rezemă o mînă pe birou, cu degetele desfăcute. Privirea îi devenise tăioasă.

– Vreau să ne înţelegem. Nu voi îngădui ca numele meu să fie terfelit într-o hîrţoagă de mîna a doua care satisface doar curiozităţi vulgare. N-aveţi pic de conştiinţă? Sau nu urmăriţi decît să vă vindeţi fiţuica?

Aluzia la conştiinţa ei o lăsă rece. Ceea ce o provoca era cuvîntul *hîrţoagă*. Hîrţoagele erau ziare de-o pagină, incredibil de triviale şi, în general, disprețuite de oamenii inteligenţi. Waldo Bowman îi administrase insulta supremă.

Cînd se ridică să-l înfrunte, pe obrajii lui Jo se aprinseseră două pete roşii. Prevăzător, Bowman făcu un pas înapoi, înainte ca Jo să iasă de după birou.

Vocea ei era scăzută şi tremura de furie.

– Public ştiri, domnule Bowman, iar întîmplător dumneavoastră sînteţi subiect de ştiri, la fel ca... smulse ziarul de pe birou, arătîndu-i prima pagină... la fel ca William Hogg, care şi-a omorît soţia şi i-a îngropat cadavrul sub podeaua hambarului. Aşa că nu-mi vorbiţi mie despre conştiinţă. Dacă aţi avea aşa ceva, n-aţi apărea în ziarul meu.

Ochii lui Bowman se îngustară periculos.

– Mă comparaţi cu un ucigaş?

– În nici un caz! Încerc doar să vă explic că prezentaţi interes. Cititorii mei vor să afle despre dumneavoastră, la fel cum vor să afle şi despre ducele de Wellington sau despre prinţul regent.

– Despre ei nu scrieţi niciodată de rău.

– Nu scriu de rău despre nimeni, nici chiar despre domnul Hogg. Scriu numai adevărul.

Un zîmbet insolent arcui buzele lui Bowman.

– Adevărul, aşa cum îl vedeţi dumneavoastră.

Jo îi imită întocmai expresia.

– Corectaţi-mă dacă greşesc. I-aţi dăruit sau nu ultimei dumneavoastră curtezane un pandantiv cu smarald cînd aţi pus capăt legăturii?

Fălcile lui Bowman se încleştară, aşa că Jo continuă:

– Şi v-aţi luptat sau nu în duel, nu mai departe de luna trecută, cu lordul Hornsby, în Hyde Park?

Bowman îşi descleştă fălcile.

– Dacă publicaţi asta în ziar, vă dau în judecată pentru defăimare!

– Ha! Aţi pierde! Cum aş putea să defăimez un aventurier?

Îşi încrucişă braţele la piept, privindu-l cu îndărătnicie în ochi, ca şi cum l-ar fi provocat s-o contrazică.

Bowman îşi mută bastonul în mîna cealaltă, în timp ce o studia. Treptat, furia din ochii lui se stinse, fiind înlocuită de amuzament.

– Nu veți publica povestea duelului nostru?

– Nu.

– Dar nu ca să mă scutiți pe mine de o situație neplăcută, pun pariu. Prin urmare, vreți să-l protejați pe Hornsby. Mi-ați putea spune și mie de ce?

– N-aș mișca un deget ca să-l protejez pe Hornsby.

– Atunci, de ce...

Jo îl întrerupse nervoasă:

– Lady Hornsby a suportat destulă rușine din cauza indiscrețiilor soțului ei. Nu doresc s-o umilesc și mai mult.

– Nu vreți s-o umiliți pe lady Hornsby, repetă încet Bowman, dar n-aveți nici o ezitare să faceți publice relațiile mele?

– Dumneavoastră nu sînteți căsătorit.

– Am o mamă, și surori.

– Nu e același lucru.

– În ce sens?

– În sensul că... Jo ezită puțin. În sensul...

– Da?

– Of, știți și dumneavoastră în ce sens! Indiscrețiile pe care le săvîrșiți nu pot leza o mamă sau o soră tot atît de mult cum pot afecta o soție.

– Cu riscul de a mă repeta, îmi îngădui să vă amintesc că nu sînt căsătorit.

– Într-adevăr, se aprinse Jo, și e cu atît mai bine așa. Să fim cinstiți, domnule Bowman. Nu sînteți tocmai o partidă din punct de vedere matrimonial. Cu toate acestea, tinerele fete și alte femei inocente, care ar trebui să aibă mai multă minte, sînt încîntate cînd le învredniciți cu atenția dumneavoastră. Fiecare crede că e cea care vă va aduce pe calea cea dreaptă, însă pe toate le așteaptă aceeași dezamăgire.

– Nu vreau să revin pe nici o cale dreaptă!

– Bineînțeles că nu vreți. Băieții răi nu vor niciodată așa ceva. Iar dacă toate debutantele acelea londoneze și mamele

lor neghioabe ar citi *Avon Journal,* şi-ar da seama curînd că sînteţi un caz fără nici o speranţă.

Nu părea furios, dar în ochii lui apăru o umbră, scurtă şi ameninţătoare. Cînd o înhăţă de încheietura mîinii, Jo trase scurt aer în piept.

– Am impresia că mă provocaţi, spuse el.

Nu purta mănuşi, iar căldura mîinii lui îi dădu o stare de nelinişte. În lumea bună, reprezentanţii sexelor opuse nu se atingeau într-un mod atît de intim decît dacă aveau legături strînse.

Intim! Iar cuvîntul acela! Fără nici un motiv clar, Jo se înfioră.

– Poftim...?

Pierduse şirul conversaţiei.

Bowman nu mai era amuzat. Se încruntă uşor.

– Tremuraţi.

– Ba nu, cred că dumneavoastră tremuraţi.

Era o minciună, dar altceva nu putea spune ca să salveze aparenţele. N-avea de gînd să-i dea motive să rîdă de ea şi nu ţipă cînd Bowman îi strînse mai tare încheietura mîinii, trăgînd-o spre el. Zîmbea cu cruzime, iar pulsul lui Jo începu s-o ia razna.

Bowman şopti:

– Dacă vă sărut, veţi scrie despre asta în ziar?

– Nu, reuşi ea să răspundă pe un ton incredibil de calm. Am să vă împuşc.

Rîzînd, Bowman îi dădu drumul.

– Vă dau un sfat, doamnă Chesney. Dacă vreţi să vă păstraţi bunul renume, nu-l luaţi pe al meu în deşert.

Jo avu prudenţa de a-şi ascunde mîinile printre faldurile halatului.

– Mă ameninţaţi că veţi răspîndi minciuni pe seama mea?

– Aveţi o părere foarte proastă despre caracterul meu, nu-i aşa? Nu, mă gîndeam la bunul renume pe care îl are

Journal. Dacă vă dau în judecată şi pierdeţi, ziarul dumneavoastră va fi discreditat.

– N-am să pierd.

– Asta-i altă provocare?

Uşa se deschise şi intră un tînăr gentleman, îmbrăcat după ultima modă, pe care Jo îl cunoştea foarte bine. La treizeci şi doi de ani, Henry Gardiner era cel mai rîvnit burlac al comitatului, în mare măsură pentru că tatăl lui, Sir Robert, era *proprietarul* a jumătate din comitat – sau cel puţin aşa susţineau localnicii.

– Waldo! exclamă noul-sosit. Ruggles a spus că n-o să dureze decît cinci minute. Îi zîmbi lui Jo. E o plăcere să vă revăd, doamnă. Sper să nu vă supere deranjul, dar ne aşteaptă trăsura şi nunta nu poate începe fără prietenul meu aici de faţă.

În mod inexplicabil, Jo avea senzaţia că domnul Gardiner o prinsese cu mîţa-n sac. La auzul ultimelor lui cuvinte însă se înveseli.

– Nuntă? repetă ea, privindu-l pe Waldo. Şi cine e norocoasa domnişoară?

Pe chipul lui Waldo se ivi o expresie amuzată.

– N-aţi nimerit-o, doamnă Chesney. Nu eu mă însor.

– Poftim?

Domnul Gardiner îi privi o clipă, apoi izbucni în rîs.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse el. Nu, nu, doamnă. Un prieten al nostru comun se însoară azi în Warwick, iar domnul Bowman urmează să-i fie cavaler de onoare.

– În Warwick? întrebă Jo. Pînă acolo sînt cel puţin opt mile. N-am să vă mai reţin. La revedere, domnule Gardiner, domnule Bowman... Vă urez călătorie plăcută.

Jo făcu o reverenţă, cei doi gentlemeni îi răspunseră la salut şi părăsiră încăperea. Jo se rezemă de birou. În clipa următoare Waldo Bowman reveni.

– Ce mai e? întrebă ea nervoasă.

Waldo zîmbi ironic, ca şi cum ar fi ştiut cît o neliniştea prezenţa lui.

– Voi rămîne peste noapte în Warwick, spuse el, dar mîine am să mă întorc în Stratford. Poate reuşim să ne întîlnim şi să vedem o piesă, sau ce-o fi avînd Stratford-ul de oferit?

Jo îşi dezgoli dinţii într-un zîmbet fals.

– Nu vă irosiţi farmecele cu mine, domnule Bowman. Sînt perfect imună. Nimic din ce spuneţi sau faceţi nu mă va determina să o deconspir pe corespondenta mea.

Waldo o privi cîteva clipe gînditor, după care spuse:

– Un simplu nu, ar fi fost de ajuns. De mine vă temeţi, sau de dumneavoastră înşivă?

Vocea lui Jo se ridică puţin.

– Am mai auzit de vanitate, dar dumneavoastră...

Punîndu-i un deget pe buze, Waldo o făcu să amuţească.

– Nu strigaţi. Henry e afară, lîngă uşă. N-ar fi bine să-i dăm impresia unei gîlcevi între amanţi.

O porni spre uşă şi se opri cu mîna pe clanţă. Nu mai zîmbea în felul acela care făcea inima lui Jo s-o ia razna.

– Am vorbit serios, doamnă Chesney. Aveţi grijă ce publicaţi în ziar. Nu căutaţi necazul cu lumînarea.

Jo rămase pe loc, abia respirînd, pînă cînd le auzi paşii şi glasurile îndepărtîndu-se pe coridor şi uşa din capăt închizîndu-se. Era cît se poate de nedumerită. Cînd flirta cu ea, cînd o ameninţa...

Nu era aşa cum îşi închipuise. Chloë îl înţelesese greşit sau, cel puţin, îl subestimase. Nu avea numai farmec. Cînd voia, putea să intimideze o femeie. Acum, că-l cunoscuse personal, n-ar mai putea uita că luptase alături de Wellington, în Spania. Acolo îşi ologise piciorul şi, probabil, tot acolo dobîndise o inimă de oţel pe care nu i-o putea ascunde nici tot farmecul din lume. Asemenea oameni erau obişnuiţi ca ordinele lor să fie executate.

Însă nu de ea, şi n-ar fi stricat să ţină minte asta. În plus, războiul se terminase de mai bine de doi ani.

Jo își privi încheietura mîinii. Era foarte, *foarte* nemulțumită amintindu-și cum tremurase sub atingerea lui, nu de frică – așa ceva ar fi putut să-și ierte –, ci pentru că o făcuse să fie conștientă de el ca bărbat. Nu era obișnuită cu bărbați ca Waldo Bowman. Gentlemenii din cercurile ei o tratau cu deferență, știind că era fidelă memoriei soțului.

Nu căutați necazul cu lumînarea.

Nu atît pentru sine se temea, cît pentru Chloë. Dacă Waldo Bowman ar da în judecată *Avon Journal,* ar pierde. Chloë nu afirma niciodată că spunea adevărul, ci numai că reproducea ultimele bîrfe. Dar dacă, în urma unui proces, identitatea lui Chloë era dezvăluită, aceasta ar putea să-i creeze probleme. Prietena ei risca foarte tare să fie ostracizată de societate.

Nu! Bowman avea să dea vina pe persoana responsabilă – proprietara ziarului care publica textele lui Chloë.

Făcea din țînțar armăsar. Chloë nu era parșivă, nici răutăcioasă. Dacă avea un cusur, acela era indiscreția. Îi admira cu adevărat pe oamenii despre care scria. Probabil exista ceva ce-i scăpase, exista un motiv mai convingător pentru care Bowman o amenința cu justiția dacă numele lui mai apărea în *Journal.*

Jo tresări cînd ușa se deschise din nou. De data asta era Billy, ucenicul tipograf, care-i aducea corespondența.

– Mai mult note de plată, anunță el vesel, punîndu-i pe birou traista de pînză groasă. Și o scrisoare de la prietena dumneavoastră, lady Webberley. I-am recunoscut scrisul.

O scrisoare de la Chloë. Neobișnuit lucru. De obicei, scrisorile personale ale lui Chloë ajungeau la ea acasă, pe Church Street, nu la redacție. Jo n-avea timp s-o citească acum. O va face mai tîrziu.

Puse scrisoarea în buzunar și i se adresă lui Billy:

– Dacă scăpăm de toate înainte de amiază, vei avea în buzunar o monedă de șase pence în plus.

Billy zîmbi radios. Avea treisprezece ani şi era singurul sprijin al mamei sale. Şase pence în plus ar fi însemnat mult în gospodăria lor sărăcăcioasă.

– Contaţi pe mine, spuse el.

Ieşiră repede pe uşă, străbătînd coridorul, pînă în camera pe care o foloseau pentru expediţie. Pe mese lungi erau înşirate paginile ziarului, şi toţi cei care lucrau în redacţie – tipografii şi ucenicii lor, vînzătorii de ziare, măturătorii, funcţionarii şi redactorii – le puneau în ordine sau legau cu sfoară teancurile de ziare şi le duceau la cărucioarele care aşteptau afară.

Jo se opri o clipă să savureze scena. Mac Nevin, cu mînecile cămăşii suflecate, o salută cu un gest vesel. Avea peste şaizeci de ani, era rumen la chip, iar coama argintie începuse să i se rărească. Unii credeau că titlul de *director administrativ* era exagerat pentru un ziar mic de provincie, dar nu şi Jo. Ea ştia cît de mult îi datora lui Mac. Fără el, habar n-ar fi avut cum se editează un ziar.

Într-o vreme, Mac era căutat de toate ziarele din ţară. Din păcate, slăbiciunea lui faţă de brandy pusese capăt acestei situaţii. Acum se cuminţise, iar *Journal*, după cum mărturisise cîndva, îi adusese salvarea. Jo ar fi putut spune acelaşi lucru şi în ceea ce o privea.

Cu zîmbetul pe buze îşi suflecă mînecile şi se apucă de treabă.

2

– Ce-a fost asta? întrebă Henry, în timp ce trăsura pornea.

– Nu i-a plăcut ce-a scris cucoana despre el, răspunse onorabilul Douglas McNab, cunoscut prietenilor ca „Ruggles".

Avea un accent englezesc cultivat, dar părul său roşcat şi pistruii îl făceau să arate de parcă ar fi fost culeş din împrejurimile Scoţiei, de unde şi venise, cu ani în urmă, cînd era şcolar. El continuă:

– Şi cum tot eram în trecere pe-acolo, s-a hotărît să i-o spună-n faţă. Habar n-avea că e femeie, pînă n-a văzut-o.

– Cum? se miră Henry.

Ruggles, care stătea pe bancheta din faţa lui, îi dădu un exemplar din *Avon Journal*.

– Ultima pagină. Lady Tellall.

Henry aruncă o privire pe foaie, apoi azvîrli ziarul într-o parte.

– Gogoşi! Pe Waldo îl doare-n cot ce spun oamenii despre el. Ia zi, Waldo, de ce te interesează doamna Chesney, de fapt?

– Hmm?

Waldo nu fusese atent. Se gîndea că rareori întîlnise o femeie căreia să nu-i pese de părerile lui. Ba mai mult, îl judecase şi găsise că lăsa de dorit. *Nu sînteţi tocmai o partidă din punct de vedere matrimonial.* Avea dreptate, deşi existau destule femei care n-ar fi fost de aceeaşi părere. Moştenise o avere şi o moşie apreciabile. În ochii mamelor ambiţioase cu fete de măritat, acestea erau nişte virtuţi care acopereau o mulţime de păcate.

Altceva îl intriga. Era frumoasă, şi totuşi nu-şi dădea nici o osteneală cu înfăţişarea ei. Nu prea conta. Halatul mohorît nu-i putea ascunde formele feminine şi nici nu făcea să pălească strălucirea acelui splendid păr roşu ca flacăra şi a ochilor verzi-cenuşii. Cît despre petele de cerneală de pe bărbie. ... Oare îi păsa? În nici un caz! Era o femeie care îndeplinea o misiune. Avea de publicat un ziar.

Căscă. Aprecia cu totul altceva la o femeie. Ochii lui erau invariabil atraşi către femeile care ştiau să-şi pună în valoare frumuseţea, femei fermecătoare care se pricepeau să

încînte un bărbat, asemeni ultimei lui amante, Caroline Walters.

Avuseseră o scurtă aventură care se terminase anul trecut, cînd Waldo petrecuse o lună în Scoția, cu Ruggles. N-o uitase pe Caro, și nici ea nu-l uitase pe el.

Doar gîndindu-se la Caro, începea să se simtă mai bine dispus.

Spre marea lui nemulțumire, gîndurile i se întoarseră la Jo Chesney. Îi stîrnea curiozitatea, asta era tot. Se întreba dacă era genul pe care-l disprețuiau toți bărbații sau numai cei ca el, care știau să se bucure de viață. *Băieții răi,* cum îi numea ea.

Își privi prietenul.

– De cît timp e văduvă?

După un moment de tăcere, Henry izbucni în rîs.

– Ai un noroc porcesc, prietene. De trei ani, dacă ții morțiș să știi, dar n-o să-ți prea folosească. Au încercat și alții, mai grozavi ca tine, și cu intenții onorabile. John Chesney a fost marea iubire a vieții lui Jo. Va rămîne măritată cu el pînă-n ceasul morții.

Waldo zîmbi mînzește.

– Țineți imaginația-n frîu, Henry. N-am obiceiul să-mi fac de cap cu tinerele respectabile.

Vorbea serios. Își petrecuse anii care puteau fi cei mai frumoși din viață luptînd pentru țară și rege. Acum că împlinise treizeci de ani nu voia decît să-și scoată pîrleala pentru timpul pierdut. Tinerele femei respectabile erau un risc pe care încerca să-l evite.

– Jo? murmură Ruggles. Pare-mi-se, Henry, c-o știi destul de bine pe văduvioară.

Henry zîmbi.

– Nu chiar atît de bine, dar nu fiindcă n-aș fi încercat. Singurul lucru la care ține cu adevărat e să cinstească memoria soțului ei făcînd un ziar de succes din *Journal.*

– E văduvă de război? întrebă Ruggles.

– Nu, răspunse Henry. John a murit de aprindere de plămîni. Era un tip voinic şi robust, dar într-o noapte l-a prins o furtună şi a ajuns acasă ud leoarcă. După două zile era mort. A fost pentru ea un adevărat şoc. În orice caz, Jo e acum stăpînă pe viaţa ei. Poate să facă aproape tot ce-i place, şi ceea ce-i place e să conducă ziarul soţului ei. De fapt, l-a transformat. Pînă l-a luat ea în primire, nu făcea două parale. E o mititică galantă.

– Este una din femeile astea „noi", nu-i aşa? remarcă Ruggles amuzat.

– Femei noi? îl privi nedumerit Henry. N-am auzit niciodată de ele. Cine sînt?

– Pe două dintre ele ai să le cunoşti la nuntă, observă Waldo laconic. Nevasta lui Hugh Templar, Abbie, şi mireasa lui Case. Abbie are un magazin de cărţi rare, iar Jane scrie articole pentru diverse publicaţii.

Lui Henry îi căzu faţa.

– Pentru bani?

– A, desigur. Am auzit că asta le face să se simtă mai independente. Se pare că nu orice femeie se mulţumeşte să-şi petreacă timpul aranjînd flori, cîntînd la pian, brodînd şi aşa mai departe. Vor să fie de folos cu ceva.

Henry clătină din cap.

– Dumnezeule mare! Nu ştiu ce-o să se aleagă de lumea asta! Totuşi nu cred că descrierea i se potriveşte şi lui Jo. Nu conduce ziarul ca să fie utilă, ci în cinstea memoriei soţului ei, cum ţi-am spus.

Waldo tăcea, gîndindu-se la întîlnirea cu Jo. *O femeie nouă.* În nici un caz genul lui.

– Tot nu mi-ai spus de ce te-ai dus la ea, insistă Henry. Să nu-mi mai vii cu balivernele alea despre obiecţiile faţă de ce-a scris despre tine în ziar.

Waldo îşi desfăcu mîinile, într-un gest de neputinţă.

– Dar tocmai *de-asta* m-am dus s-o văd. Am avut o experienţă foarte neplăcută din cauza articolului ei şi n-am nici un chef s-o mai repet.

Tăcerea lui Waldo îl îndemnă pe Ruggles să reia povestea. Cu o licărire în ochi, spuse:

– Ca să n-o mai lungim, mama lui Waldo a primit o scrisoare de la o prietenă care o felicita pentru apropiata nuntă a lui Waldo. Citise despre ea în *Journal,* înţelegi – prietena, vreau să zic – sau, mai bine zis, citise o speculaţie despre o posibilă nuntă. Şi asta i-a fost de-ajuns.

Henry dădu din cap, semn că înţelegea prea bine.

– Iar mama ta a început să te bată la cap, bănuiesc, şi l-a băgat în ciorbă şi pe tatăl tău. Bietul Waldo. Te compătimesc sincer.

Henry înţelesese doar pe jumătate. Cea mai arzătoare dorinţă a mamei lui Waldo era să-şi vadă fiul însurat. Tatăl, pe de altă parte, se spălase de mult pe mîini în ce-l privea pe fiul şi moştenitorul său.

– A fost mai rău decît atît, spuse Ruggles. Mama lui, fără să-l anunţe, a invitat-o pe fată la o petrecere de familie.

Henry rămase cu gura căscată.

– Asta-i cea mai mare *mişelie!* Cine era fata?

– Lady Elizabeth Beauchamp, cîntă Ruggles.

– Nu cumva aia cu harpa călătoare?

– Exact!

Deşi expresia lui Ruggles era stoică, umerii începuseră să i se scuture de rîs.

Henry se strîmbă, apoi izbucni în hohote. Ruggles i se alătură. Cînd rîsetele se potoliră, Henry spuse:

– Mă mir că nu i-ai sucit gîtul lui Jo, Waldo.

– Mi-a trecut prin minte.

– Sînt sigur că acum, după ce i-ai explicat cum stă treaba, o să fie mai atentă pe viitor. E fată bună.

Waldo nu-şi contrazise prietenul, deşi era de părere că

dacă doamna Chesney descoperea ce necazuri îi cauzase, avea să folosească orice ocazie ca s-o facă din nou.

– Cunosc zîmbetul ăsta, Waldo, remarcă Ruggles. Ce ticluieşte mintea aia a ta vicleană?

– Hmmm? Zîmbetul lui Waldo se lărgi. Îmi planificam strategia. Încerc să stabilesc cum pot descoperi numele femeii care mi-a cauzat atîtea greutăţi.

– De la Jo n-o să-l afli, declară Henry.

– Ai curaj să pariezi?

Era un comentariu retoric, fără intenţia de a fi luat în serios. Henry, însă, nu-l interpretă aşa.

– Nu, răspunse el încruntîndu-se. Las-o pe doamna Chesney în pace. Nu-i una din zvăpăiatele tale, Waldo. E o fată simplă, de la ţară.

Waldo scoase un sunet ce exprima dispreţ.

– Ai dreptate, nu-i zvăpăiată, dar nici simplă nu e. Dacă a făcut tot ce susţii c-a făcut, înseamnă că e o femeie de afaceri foarte abilă.

– Sînt gata să pariez, Waldo, interveni Ruggles. Pe zece guinee că n-ai să obţii adevăratul nume de la doamna Chesney. Şi, ca să fie mai interesant, hai să fixăm şi-o limită de timp. Pînă duminică la miezul nopţii, să zicem. Trei zile de-acum încolo.

– N-am vorbit serios! protestă Waldo. Era doar o figură de stil. Şi nici nu mă gîndeam să închei rămăşaguri pe seama doamnei Chesney. Mi-ar face zile fripte pentru asta. Mă gîndeam să vorbesc cu directorul administrativ, domnul Nevin – ştii, ca de la bărbat la bărbat.

Henry rîse afectat. Ruggles căscă. Waldo oftă.

– În regulă, se învoi el. Pe zece guinee să fie. Eşti satisfăcut?

– Sînt! declară Henry, zîmbind radios. Ruggles, trebuia să pui la bătaie o sută de guinee. N-ai cum să pierzi. Jo n-o să-i spună nimic.

– Mai vedem noi, replică Waldo, pe un ton lipsit de convingere.

3

Agitația mai domnea încă în redacția ziarului cînd Jo plecă acasă să-şi ia cina. De obicei lucra pînă la amiază, însă joia era ziua ei cea mai plină.

Cînd ieşi din clădire ploua, însă nu prea tare. Oricum, venise pregătită. Îşi desfăcu umbrela şi porni cu paşi repezi spre Holy Trinity Church, de-a lungul rîului Avon. În aceeaşi direcție mai mergeau cîțiva trecători răzleți, mai ales pelerini veniți să-şi aducă omagiul bardului din Stratford. Shakespeare era înmormîntat în naosul bisericii Sfinta Treime.

Jo nu intră în biserică. Mormîntul pe care voia ea să-l viziteze era în curte, lîngă zidul de la miazăzi. Pe piatra funerară se afla o inscripție simplă:

În memoria lui
John Saxon Chesney
1783–1814
În Dumnezeu ne e credința

Era a treia comemorare a morții lui John.

În curtea bisericii aerul părea mai cald şi ploaia mai slabă. De-a lungul pereților creşteau pîlcuri dese de narcise. Lui John i-ar fi plăcut mult – aminteau de Wordsworth, poetul lui favorit. Jo îl preferase pe Shelley, pînă cînd acesta fugise cu o femeie, zdrobind inima soției lui. După aceea, spre marele amuzament al lui John, Jo refuzase să-i mai citească poemele.

Nimeni altcineva din familia Chesney nu mai era înmormîntat acolo. Familia lui John era din Bath, şi singurul lui frate rămas în viaţă se stabilise în America. Motivul pentru care John se mutase aici era că un unchi îi lăsase casa din Church Street şi *Journal*.

John nu s-ar fi bucurat să vadă că Jo îi comemora decesul în acel mod. Fusese cel mai puţin sentimental om pe care-l cunoscuse vreodată – nu putea suferi lacrimile şi sentimentalismele.

Înghiţind în sec, Jo spuse:

– Ziarul merge foarte bine. În ritmul ăsta, curînd vom avea banii necesari pentru a cumpăra una din tiparniţele alea Stanhope pe care ţi le-ai dorit întotdeauna.

La asta, John ar fi chicotit.

Ploaia încetase. Jo se chinuia să-şi închidă umbrela, cînd ceva o lovi în spate destul de tare pentru a o face să se clatine. Se îndreptă şi întoarse suficient de repede capul, pentru a vedea un băiat de vreo şapte-opt ani, cu o claie de păr zburlit, dispărînd după colţul bisericii. Îl cunoştea. Era Eric Foley şi locuia cu bunica lui într-o casă din apropiere de Orchard Street.

Aruncase în ea cu o ceapă. Data trecută fusese un ou. Bine măcar că nu ajunsese încă să dea cu pietre. Ce copil nesuferit!

Problemele ei cu Eric începuseră cînd acesta sosise în Stratford, cam cu o lună în urmă. Jo ştia cine era de vină. Doamna Foley, bunica lui Eric, o antipatiza fiindcă vicarul îi ceruse să fie îngrijitoarea altarului. Se părea că doamna Foley considera că ei i s-ar fi cuvenit funcţia. După părerea lui Jo era mult zgomot pentru nimic. Tot ce avea de făcut era să aranjeze în fiecare duminică flori proaspăt culese în sanctuar. Ar fi renunţat bucuroasă la acel post, dar doamna Foley, furioasă, se retrăsese.

Toate acestea se întîmplaseră cu ani în urmă, cînd Jo

venise la Stratford ca mireasă, dar doamna Foley n-o iertase niciodată pentru că-i uzurpase poziția în ligă. Acum, Eric azvîrlea cu cepe și ouă stricate în numele bunicii lui.

Prima întîlnire a lui Jo cu Eric avusese loc în redacția ziarului, lîngă una dintre tiparnițe. Nu fusese deloc încîntat cînd îl dăduse pe ușă afară. A doua oară îl întîlnise după ce-i vorbise doamnei Foley despre comportamentul lui. Copiii și tipografiile erau o combinație periculoasă, îi spusese ea bunicii. A doua zi, își găsise ușa din față mînjită de ouă. Nu se vedea nici urmă de Eric, dar Jo intuise că el era făptașul. Bunica lui nu-l putea ține sub control.

Afurisita de ploaie începuse din nou! Jo se chinui să-și deschidă umbrela. După ce reuși, porni printre pietrele funerare, spre pridvorul bisericii. Deoarece întrevederea cu bunica băiatului nu avusese nici un efect, se hotărîse să discute cu domnul Sutherland, vicarul. Poate reușea el să-l țină pe copil în frîu, pînă nu intra în cine știe ce necaz.

Părăsi biserica simțindu-se eliberată. Vicarul îi spusese că bunica lui Eric, care avea inima slabă, se simțea în ultimul timp mult mai rău. O vecină se îngrijea de băiat, întrucît acesta era orfan și nu avea alte rude la care să se ducă. În dimineața următoare, Eric urma să plece la o școală din Barnet.

În ciuda celor întîmplate, pe Jo o cuprinsese compasiunea și, pînă la urmă, se oferise să ajute nefericita familie. Vicarul îi mulțumise pentru gîndul cel bun, dar îi spusese că nu era necesar. Urma să se ocupe el de toate.

Cînd ajunse acasă, mătușa ei văduvă, doamna Daventry, o aștepta în camera de zi.

– Vino să te încălzești lîngă foc, o chemă ea.

Doamna Daventry era o femeie durdulie și binevoitoare, o companie plăcută. Avea o casă la Londra și un fiu căsătorit

care locuia în apropiere, la Oxford. Din cînd în cînd, se ducea la el în vizită, dar nu pentru mult timp, întrucît nora ei nu prea se străduia s-o facă să se simtă bine. Jo, în schimb, se bucura întotdeauna să-şi vadă mătuşa.

În timp ce doamna Daventry turna ceaiul, Jo se întinse şi luă o prăjitură de casă. Simţi un junghi în spate şi se strîmbă.

– Iar Eric Foley, spuse ea, ca răspuns la privirea întrebătoare a mătuşii sale.

Doamna Daventry sorbi din ceai, în timp ce-i asculta povestea. În cele din urmă, spuse:

– Am auzit despre şcoala unde se duce Eric. E foarte strictă. Se spune că domnul Harding, directorul, e un maniac al disciplinei. Bietul Eric...!

– Sînt sigură că vicarul nu l-ar trimite acolo dacă ar fi atît de rău. În ceea ce priveşte disciplina, Eric are nevoie de ea.

Mătuşa ei dădu din cap şi după o clipă, întrebă:

– De unde vin banii pentru şcoală? Nu-i o şcoală de caritate. Cineva trebuie să plătească cursurile, şi nu cred că bunica lui dispune de bani.

– De la biserică, răspunse Jo, încercînd să-şi aducă aminte ce-i spusese vicarul. Sînt sigură că aşa a spus. I-am oferit ajutorul, dar el a zis că acum nu pot face nimic.

Ceaşca doamnei Daventry zăngăni în farfurioară, cînd o puse pe masă.

– Nu poţi face nimic?

– A spus că se ocupă el de toate. Eric pleacă la şcoală mîine.

– Ei, încă n-a plecat, nu? Mai avem timp să-i facem un pachet, nu-i aşa?

– Ce fel de pachet?

– Genul de pachet pe care un băiat abia aşteaptă să-l primească de-acasă cînd e plecat la şcoală. Bunătăţi, Jo. Înţelegi ce vreau să spun – prăjituri, dulciuri, prune zaharisite, gemuri, jeleuri. Mîncarea de la şcoală poate fi destul de

uniformă şi nu cred că domnul Harding le face băieţilor toate chefurile.

– Asta n-ar însemna că-l răsplătim pe Eric pentru reaua lui purtare? Aşa o să creadă. Data viitoare o să arunce în mine cu pietre, sperînd să primească un pachet mai mare.

– Prostii! Doar nu-i dai o sută de lire. Prăjituri şi cîteva prune – rîzi de mine!

– Nu, de mine rîd. Nici măcar nu-mi place băiatul ăla. Şi, cu siguranţă, nici eu nu-i plac lui. În plus, nu-s sigură că ar accepta ceva de la mine. Mă gîndeam să-i dau vicarului o sumă de bani pe care s-o folosească, cum găseşte de cuviinţă pentru băiat şi bunica lui. Nu vreau să se simtă nimeni îndatorat faţă de mine.

– Băiatul are nevoie de mai mult decît de un ajutor material. E orfan, Jo. Are nevoie de un prieten.

– Bine. Atunci, împrieteneşte-te tu cu el.

– Jo...

– Nu. Jo oftă, ridicînd uşor din umeri. Mătuşă, mă cunoşti. Mă simt stînjenită în preajma copiilor. Niciodată nu ştiu ce să le spun, iar ei profită de mine. Nu-i găsesc deloc dulci şi inocenţi. Îi consider răutăcioşi şi şmecheri. Sînt sigură că vina e a mea, dar n-am ce face.

Cînd sprîncenele mătuşii sale se ridicară puţin, Jo îşi regretă spusele. Amîndouă ştiau care era adevărata problemă. Nu faptul că era stîngace cu copiii, ci acela că, pierzîndu-l pe John, pierduse şi şansa de a avea propriii copii.

Jo şi John îşi doriseră să aibă copii. De fapt, cînd se mutaseră în casa cea nouă, primul lucru pe care-l făcuseră fusese să mobileze viitoarea cameră pentru copii. Apoi, începuseră să aştepte naşterea celui dintîi. Şi aşteptaseră, şi tot aşteptaseră. Nu-şi pierduseră speranţa – sau, cel puţin, aşa îşi spuneau. Erau încă tineri. Apoi, după patru ani, se întîmplase ceea ce nimeni n-ar fi conceput.

Dintr-o dată, durerea pe care crezuse că şi-o zăvorîse

bine în suflet reînvie ca şi cum ieri l-ar fi pierdut pe John. N-ar fi trebuit să se întîmple asta – nu lui John. Era un om bun, un om blînd, decent şi onorabil. Lumea era plină de ticăloşi. De ce-l luase Dumnezeu tocmai pe el?

Nu-şi amintea clar săptămînile care urmaseră. Încetase să mai mănînce. Nu mai ieşea din casă şi nici nu mai primea vizite. Ştia că prietenii şi rudele îşi făceau griji pentru ea, dar nu-i păsa. Nu voia decît să fie lăsată în pace.

Momentul de cotitură sosise cînd primise preavizul de la directorul administrativ de la *Journal*, la şase săptămîni după moartea lui John. Fără John la cîrmă, spunea el, ziarul se prăbuşea, aşa că hotărîse să se transfere.

Cînd Jo nu găsise pe nimeni care să-i ia locul, Chloë o încurajase să preia ea conducerea. Ideea îi şocase pe toţi. Doamnele respectabile nu-şi mînjeau mîinile făcînd comerţ. Asta era o muncă de bărbat.

Slavă Domnului c-o ascultase pe Chloë! *Avon Journal* îi dăruise un scop în viaţă. Nu mai avusese timp să-şi plîngă de milă. Dar, oricît de mult îi plăcea, munca în redacţie nu reuşise niciodată să ia locul lui John.

Fu smulsă din gînduri cînd mătuşa ei se ridică.

– Ce spuneai?

Ochii doamnei Daventry erau blînzi şi înţelegători. Îi spuse cu bunătate:

– Bucătăreasa mă poate ajuta să pregătesc pachetul.

Jo se grăbi să adauge:

– Iar eu îi voi da vicarului suma de bani pe care i-am promis-o.

Şi aşa rămase.

În timp ce doamna Daventry se duse să se consulte cu bucătăreasa, Jo urcă la etaj să se schimbe pentru cină. După ce se spălă, îşi studie imaginea reflectată în oglindă. Unchiul

Daventry spusese cîndva că era leită maică-sa, dar Jo nu reuşea să-şi dea seama. Era adevărat că avea aceiaşi ochi verzi-cenuşii, însă părul mamei fusese închis la culoare, ca lemnul de mahon. Al ei era o pacoste. Nu numai că nu putea face nimic cu el, dar detesta şi culoarea, nici roşcată, nici blondă.

Mama ei era o frumuseţe recunoscută; toţi o spuneau. Jo nu voia să fie frumoasă. Ceea ce dorea era să arate inteligentă. Voia să fie luată în serios.

Acesta era adevărul, dar nu tot adevărul. Şi mai dorea să nu fie comparată cu părinţii ei.

Tatăl ei, Sir Vivian Moore, era un dramaturg celebru. Mama fusese o perioadă actriţă. Nu avuseseră niciodată o viaţă aşezată, aşa că Jo trecuse de la o rudă la alta, în timp ce ei îşi vedeau de carierele lor.

Nu uitase niciodată remarca unchiului Daventry cînd ea împlinise şase ani şi îi fusese prezentată. „Doamne Sfinte! E bucăţică ruptă Gertrude! Să sperăm că asemănarea se opreşte aici." Mătuşa Daventry îl potolise, dar cuvintele lui se întipăriseră în mintea lui Jo, întărite de alte comentarii pe care le auzise ulterior despre părinţii ei.

La optsprezece ani, se mutase la părinţii ei, ceea ce se dovedise a fi un adevărat dezastru. Descoperise că nu erau ocupaţi doar cu profesiunea lor, mai ales tatăl ei. Femeile erau atrase de el ca muştele de miere, iar mama ei îşi găsea consolarea prin alte părţi.

Revenise la mătuşa Daventry mult mai înţeleaptă decît ar fi justificat cei optsprezece ani ai ei. Îşi iubea părinţii, dar nu voia să ajungă ca ei şi nici să trăiască asemenea lor. Îşi dorea o viaţă liniştită de care în copilărie nu avusese parte; voia stabilitate şi securitate şi le găsise pe toate alături de John.

Întrucît era comemorarea morţii lui John, iar ea şi mătuşa ei nu plecau de-acasă nici nu primeau musafiri, Jo nu făcu

decît să se pieptene şi să-şi lege părul cu o panglică nouă.

Abia aştepta să petreacă o seară liniştită acasă. Relaţiile ei sociale deveniseră un adevărat calvar, în mare măsură pentru că prietenii ei erau hotărîţi s-o ajute să se recăsătorească. La aproape toate petrecerile unde se ducea dădea peste cîte un bărbat „fără obligaţii", de obicei văduv, invitat anume pentru ea. Prietenii aveau intenţii bune, dar Jo se simţea umilită. Avea senzaţia că era o marfă în vitrina unei prăvălii. Faptul că niciodată nu apăreau cumpărători, îi convenea de minune. Dacă nu mai putea avea parte de ceea ce avusese cu John, nu-şi dorea nimic altceva.

Cînd coborî la parter, găsi un ceaimic plin aşteptînd-o. În ziua aceea, servitorii o răsfăţau. Ştiau că era comemorarea morţii lui John.

Camerista îi lăsase lîngă ceainic corespondenţa. Primise două scrisori. Se aşeză şi deschise plicul scris de mîna mamei sale.

Sir Vivian şi lady Moore erau în vizită la nişte prieteni din Waterford şi se simţeau straşnic de bine. Urma o listă de nume ale noilor lor prieteni, pe care mama lui Jo îi descria extaziată. Jo ar fi putut reproduce pe de rost ultimele cîteva rînduri din scrisoarea mamei sale, atît de des le citise. „Sînt atît de mulţi gentlemeni tineri şi distinşi, scria lady Moore, care ştiu cum să farmece o femeie." Dacă Jo ar fi vrut, s-ar fi putut mărita în mai puţin de-a lună, concluziona mama ei.

Aceasta îi aminti de Waldo Bowman şi se întrebă ce părere ar fi avut lady Moore despre el. Probabil ar fi încercat să-l adauge pe lista ei de cuceriri. Mama ei încă se mai credea aceeaşi frumuseţe din urmă cu treizeci de ani.

Waldo Bowman avea mai multe calităţi decît se putea deduce din descrierea făcută de Chloë. Caracteristicile lui erau umorul capricios şi farmecul dezinvolt, pe care nu se deranjase să şi le folosească în prezenţa ei.

O invitase la teatru, crezînd că va putea smulge de la ea

numele lui Chloë. Oare spera că farmecul lui va fi mai eficient decît ameninţările cu care dăduse greş? Nu era chiar atît de proastă.

Următoarea scrisoare era de la Lydia Langston. Jo n-o cunoştea personal pe lady Langston, dar era familiarizată cu numele ei. Participase la multe dintre petrecerile unde fusese prezentă şi Chloë. Amîndouă erau pasionate de grădinărit şi se împrieteniseră.

Jo parcurse repede scrisoarea, apoi o reciti mai încet. Esenţialul era că nimeni nu avea habar unde dispăruse Chloë. Se ştia că era imprevizibilă. S-ar fi putut întîlni cu nişte prieteni, cu care să plece. Totuşi ar fi fost normal să le trimită vorbă servitorilor, cei care îi sugeraseră lui lady Langston să-i scrie lui Jo. Pentru a-i linişti pe toţi, scria Lydia Langston, dacă Jo ştia cumva unde se afla Chloë, aştepta un răspuns cu poşta retur. Iar dacă nu ştia, ce-i recomanda să facă? Pe scurt, n-ar fi putut Jo să vină în oraş ca să rezolve problema?

Jo clătină din cap. Lady Langston omisese foarte multe amănunte. De cît timp dispăruse Chloë? Cine o văzuse ultima oară? Ce aveau de spus prietenii şi vecinii ei?

Jo nu era deosebit de alarmată. Chloë era nu doar imprevizibilă, ci şi necugetată, nu în sensul rău al cuvîntului, dar nu se gîndea la consecinţele faptelor ei. Impulsivă, şocantă, amuzantă, o companie distractivă – asta era Chloë.

Citi din nou scrisoarea lui lady Langston şi îşi zise că poate ar fi îngrijorată dacă n-ar şti că sosise o scrisoare de la Chloë în aceeaşi dimineaţă. Se afla încă în redacţia gazetei *Journal*, nedesfăcută. Ceea ce nu sosise în acea zi, deşi Jo aşteptase, era textul lui Chloë pentru următoarele două numere din ziar. Chloë nu se lăsa niciodată convinsă să scrie în fiecare săptămînă. Uneori nu primea nimic de la ea, şi trebuia să găsească soluţii pentru a umple ultima pagină. Se întrebă dacă nu cumva scrisoarea sosită în dimineaţa aceea conţinea scuzele lui Chloë pentru întîrziere. Intenţionase s-o

ia cu ea acasă, dar uitase. Trebuia să se întoarcă la birou şi s-o citească, pentru a-i putea scrie lui lady Langston că totul era în regulă.

O va face însă după cină. Fără îndoială, pînă atunci se va mai potoli şi ploaia.

Începuse să se întunece şi continua să plouă cînd porniră, doamna Daventry spre casa parohială, cu pachetul pentru Eric, iar Jo spre biroul ei din Waterside ca să ia scrisoarea lui Chloë. Redacţia gazetei *Journal* nu era departe de biserică şi hotărîseră ca după ce-şi terminau treburile să se întîlnească la jumătatea drumului şi să se întoarcă acasă împreună.

În redacţie domnea liniştea. Jo îşi lăsă jos umbrela şi merse pe dibuite spre masa de pe coridor unde era lampa. Cutia cu iască era ţinută în sertar. În timp ce bîjbîia s-o găsească, auzi ceva – o uşă deschizîndu-se, un pas pe palier... putea fi orice.

– Mac? întrebă ea. Eu sînt, Jo.

Nici un răspuns.

Pesemne i se păruse.

Aprinse lampa şi, din cîţiva paşi, ajunse în biroul ei. Puse lampa pe birou şi se duse la dulapul unde-şi ţinea halatul. Scrisoarea era încă în buzunar.

Se aşează la birou, rupse sigiliul şi deschise scrisoarea lui Chloë. Pecetea din capul paginii reproducea un cap de leopard.

Jurnalul meu îţi va explica totul.
Ai grijă, Jo. Dacă nu mă înşel, s-ar putea să fim amîndouă în pericol de moarte.

Asta era tot.

Şocată, Jo se rezemă de spătar şi reciti mesajul. O întrerupsese oare cineva pe Chloë? Dacă da, atunci cine

expediase scrisoarea? Şi ce voia să spună cu *s-ar putea să fim amîndouă în pericol de moarte?*

Ştia de jurnalul lui Chloë. Era un caiet de care nu se despărţea niciodată. După fiecare petrecere, făcea însemnări ca să nu uite nici un detaliu cînd venea vremea să-şi scrie articolul pentru *Journal*. Dacă jurnalul nu era la Chloë, atunci unde putea fi?

Întoarse coala şi se uită la ştampila poştei. Scrisoarea fusese expediată din Oxfordshire, dar asta nu-i spunea mare lucru. Unele ştampile poştale aveau şi data, spre deosebire de aceasta. Toată corespondenţa din ţară trecea prin Londra. N-ar fi putut face mai mult de două zile pînă la Stratford. Şi totuşi, din scrisoarea lui lady Langston reieşea că Chloë dispăruse de mai mult timp.

Privi din nou capul de leopard de pe antetul scrisorii. Putea fi un blazon de familie. Sau emblema unui han.

Flacăra lămpii pîlpîi, făcînd-o să ridice privirea. Un curent rece se strecurase pe uşă.

– Mac? strigă ea.

O cuprinse neliniştea. Nici nu era de mirare, după ce citise mesajul lui Chloë. În clipa următoare, încremeni. Auzea clar nişte paşi uşori pe coridor, urmaţi de ţăcănitul unui zăvor.

Stătu mult timp nemişcată, cu urechile ciulite şi inima bătîndu-i nebuneşte. Nimic. Apoi se ridică şi privi în jur după un obiect pe care să-l poată folosi ca armă. Văzu un vătrai în faţa sobei. Îi putea fi de folos.

Cu lampa într-o mînă şi vătraiul în cealaltă, porni prudentă trecînd din cameră în cameră. În magazia din spatele clădirii găsi o fereastră întredeschisă. Nu fusese forţată. Cineva lăsase foraibărul tras – din neatenţie sau anume –, astfel încît intrusul se putuse strecura înăuntru.

În rest, toate păreau la locul lor.

Atunci, cine fusese acolo, şi cu ce gînd?

Căută din nou, mai atentă, şi descoperi că ceva lipsea –

o mapă cu textele lui Chloë pentru ultimele numere din *Journal*.

În minte îi străfulgeră un nume – *Waldo Bowman*. Își amintea cum, nu cu multe ore în urmă, Bowman o întrebase cine-i dădea informațiile pentru rubrica de scandal din ultima pagină, și o amenințase cu darea în judecată.

Waldo Bowman! Începu să se enerveze. Acum nu mai avea nevoie de vătrai. Nu-i era frică de Waldo Bowman. Bineînțeles că nu venise el să spargă redacția. Un tip ca el ar fi tocmit pe alții să-i facă treburile murdare. Ca să nu mai vorbim că nu și-l putea închipui pe Waldo Bowman fugind pe furiș, chiar dacă ar fi surprins asupra faptului.

Mai întîi vizita lui Bowman, apoi scrisoarea de la lady Langston, urmată de enigmaticul mesaj al lui Chloë, iar acum spargerea... Jo era răvășită.

Londra nu se afla prea departe. Dacă pleca în zori, putea ajunge acolo pînă la căderea nopții. Mac era un tip capabil. Avea să se ocupe de treburile redacției în lipsa ei.

Cînd plecă, Jo se asigură de două ori că toate ușile și ferestrele sînt zăvorîte bine.

4

Cu atîtea treburi pe cap, nu porniră spre Londra decît a doua zi, aproape de amiază. Pur și simplu aveau prea multe lucruri de făcut, prea multe amănunte de pus la punct. Unul dintre aceste detalii era un pachet cu haine pentru tînărul Foley, pe care trebuia să-l ia de la soția vicarului, care-l uitase în dimineața cînd plecase la drum cu băiatul. Întrucît orașul Barnet nu era departe, Jo acceptă cu plăcere să-l ducă.

Toate aceste amînări aveau s-o împiedice să ajungă la

Londra în seara aceea, doar dacă nu cumva se încumeta să treacă prin Finchley Common la asfinţit, riscînd să întîlnească tîlhari la drumul mare. Nici Jo şi nici mătuşa ei nu aveau chef de aşa ceva. Călătoriile pe drumurile regelui erau periculoase chiar şi în cele mai favorabile împrejurări, aşa că doamna Daventry, spre marele amuzament al lui Jo, nu pornea niciodată la drum lung fără pistolul răposatului ei soţ. Şi asta nu pentru că ar fi ştiut cum să-l folosească, ci pentru că o făcea să se simtă mai în siguranţă. Însă reputaţia lui Finchley Common era atît de cunoscută, încît numai soldaţii sau spadasinii cu experienţă îndrăzneau să treacă pe acolo după căderea întunericului. Nu le mai rămînea decît să înnopteze la Barnet, preferabil la Red Lion, dacă găseau o cameră liberă. Ajunse la Londra, aveau să locuiască în casa mătuşii ei.

În timp ce trăsura îşi vedea de drum, Jo nu acorda prea multă atenţie satelor şi cătunelor pe care le lăsau în urmă, deoarece recitea scrisorile pe care le primise de la Chloë în ultimele două luni, căutînd vreun indiciu despre ceea ce-ar fi putut-o îndemna pe prietena ei să-i scrie răvaşul acela criptic. Nu găsi nimic ciudat sau ieşit din comun. Lui Chloë îi plăcea să facă tîrguieli, să primească musafiri şi să participe la petreceri. În nici o scrisoare nu făcea aluzie la nimic suspect sau periculos.

Jo avea senzaţia că se legăna într-un balansoar. Ba se simţea convinsă că Chloë urma să apară, veselă şi nevătămată, şocată de faptul că-şi alarmase toţi prietenii, ba o încerca teama de tot ceea ce putea fi mai rău.

Waldo Bowman.

Dacă citise însemnările lui Chloë, ştia că ea era autoarea paginii „Viaţa londoneză". Asta dacă el fusese făptaşul spargerii...

– De ce oftezi?

Tresărind, Jo ridică privirea. Mătuşa ei o privea curioasă.

Îi spusese tot ce știa, dar nu-i destăinuise și bănuielile ei.

– Waldo Bowman, răspunse ea simplu. Sînt aproape sigură că el este răspunzător de spargerea de aseară.

Doamna Daventry o privi descumpănită.

– Nu se poate!

– Era hotărît să afle cine-mi dă informații pentru „Viața londoneză".

– Totuși, nu-mi vine să cred. Din cîte îl cunosc nu s-ar coborî pînă acolo, încît să facă o spargere.

Jo își privi mirată mătușa.

– Îl *cunoști?*

– L-am întîlnit o dată, anul trecut, cînd eram în vizită la Roger și Liza.

– La Roger, fiul tău? Vărul meu?

– Da, dragă. De ce te miri așa?

– Nu mi-ai spus niciodată!

– A, ba ți-am spus! El era acel gentleman care m-a invitat la cină, mai știi, cînd Roger mi-a promis, dar a uitat cu totul de mine.

Jo își amintea incidentul, dar uitase numele gentlemanului. Se întîmplase înainte ca Bowman să înceapă să figureze într-o poziție atît de proeminentă în reportajele lui Chloë. *Gentlemanul cel drăguț și șchiop,* așa i-l descrisese mătușa ei, iar Jo crezuse că era vorba de un gentleman bătrîn și amabil, care se complăcuse într-un flirt cu o doamnă vîrstnică și singură.

Își privi mătușa.

– *Acela* era Waldo Bowman?

Doamna Daventry chicoti.

– Toate femeile de-acolo m-au invidiat. A, știu că e un nebunatic, dar ticălos nu-i. Nu e vina lui că toate femeile-i cad la picioare. Și, din cîte știu, ăsta e singurul lui viciu.

Urmă un oftat prelung, languros.

– Pot spune cinstit că ora pe care am petrecut-o în

compania domnului Bowman a fost partea cea mai interesantă a vizitei. De-aş fi fost cu zece ani mai tînără... mă rog, poate cu douăzeci...

Cu sprîncenele îmbinate, Jo îşi privi lung mătuşa. Doamna Daventry ar fi trebuit să fie la fel ca ea – raţională, întreagă la mine şi cu o judecată limpede. De-asta se înţelegeau atît de bine. De cînd îşi cunoştea mătuşa, niciodată n-o văzuse chicotind sau fandosindu-se. Şi nu ştia dacă ar fi putut să suporte una ca asta.

– Doamne, copilă, n-ai de ce să te încrunţi aşa. A încîntat şi el o femeie bătrînă, pentru o oră, două. Ce-i rău în asta?

– Nimic, răspunse Jo pe un ton care sugera exact contrariul.

– Hmm...

Doamna Daventry privi absentă peisajul de afară. Într-un tîrziu, rosti:

– Totuşi, am să-ţi spun un lucru: e un mister la mijloc. Domnul Bowman lucrează în nu ştiu ce calitate la Ministerul de Interne, dar nu vorbeşte niciodată despre asta. Nimeni nu ştie cu ce se ocupă.

– Mătuşă, pe-asta ai aflat-o din rubrica lui Chloë, iar pe Chloë o ştii cum e. Exagerează pentru ca reportajele să sune mai interesant.

– Serios? Cred că ai dreptate. Totuşi, sînt unele lucruri pe care le *ştiu* despre el. E singurul băiat, dintr-o familie cu cinci copii. Poate că de-asta atrage femeile. Le înţelege.

Jo rîse.

– Are patru surori. Pariez c-a fost incredibil de răsfăţat. Biata doamnă Bowman, cu patru fete de măritat...

– N-o cheamă doamna Bowman, o cheamă lady Fredericka. E fiica unui conte. Cît despre tată, domnul Bowman senior are relaţii foarte sus-puse, deşi nu posedă nici un titlu. Doar fata cea mai mică, Cecy, e nemăritată. Îşi va face intrarea în societate anul acesta.

Jo nu era numai amuzată, ci şi uimită.

– Mătuşă, de unde ştii atît de multe despre el?

– De la domnul Bowman însuşi, cu ocazia acelei cine. Şi, înainte să spui ceva denigrator despre el, află că nu, nu e unul dintre acei oameni care vorbesc numai despre ei înşişi. N-a făcut decît să-mi răspundă la întrebări.

Jo ridică mîinile.

– N-am scos o vorbă.

– Ştiu şi eu să-ţi ghicesc gîndurile, replică mătuşa ei.

Apoi conversaţia trecu la alte subiecte, dar Jo nu reuşea să-şi ia gîndul de la Chloë. Oare descoperise vreun secret cumplit despre Waldo Bowman? Ar fi avut sens. Aşa s-ar fi explicat criptica scrisoare a lui Chloë, precum şi spargerea de la *Journal*.

Avea sens, dar... Dar Jo nu voia să aibă sens. Din cine ştie ce motiv, dorea să-i acorde lui Waldo Bowman prezumţia de nevinovăţie, iar asta o nemulţumea.

Cînd intrară în curtea hanului Red Lion din Barnet, începuse să se întunece. Hangiul le spuse că mai avea o singură cameră liberă. Mereu se întîmplă aşa, pe înserat, adăugă el. Puţini călători aveau curaj să înfrunte Finchley Common noaptea, aşa că în toate hanurile camerele erau ocupate.

Nu se simţiră deloc norocoase cînd slujnica le conduse într-o cămăruţă sărăcăcioasă şi întunecată din spatele hanului. După ce se sfătuiră cîteva minute, hotărîră s-o accepte. Nu exista nici un salon privat liber şi nici o masă neocupată din sala publică pentru a lua cina. Servitoarea le spuse că dacă n-aveau nimic împotrivă să aştepte vreo oră, două, le putea aduce în cameră supă, friptură rece şi pîine.

După ce se spălară şi se aranjară, hotărîră să iasă la o plimbare, ca să se mai dezmorţească. Luară cu ele pachetul

pentru Eric şi avură surpriza plăcută să afle de la hangiu că şcoala era foarte aproape.

– Dacă nu ţi-e cu supărare, mătuşă, spuse Jo, în timp ce porneau pe High Street, n-o să-l vizităm pe Eric, îi lăsăm doar pachetul. Oricum, la ora asta cred că e în pat.

– Cred că ai dreptate. De altfel nici eu nu ţin cu tot dinadinsul să-l văd. La urma urmei, nici n-a avut timp să se obişnuiască. Ştiai că a mai fost aici şi a fugit? Mi-a spus soţia vicarului. De-asta l-a luat bunica lui la ea. Acum, că nu mai poate avea grijă de el, a trebuit să se întoarcă la şcoală.

Jo o privi atentă pe doamna Daventry. Îşi cunoştea bine mătuşa. Avea o inimă bună. Oamenii profitau încontinuu de ea.

– Băiatul are nevoie de disciplină. Aşa a spus vicarul, deci să nu ne amestecăm în ceea ce nu ne priveşte.

Nu aflară nimic despre şcoală. Portarul le întîmpină la intrare şi refuză să le lase să intre în clădire.

– Numaî pe bază de programare, spuse el, adăugînd că dacă binevoiau să revină a doua zi, îşi puteau programa o vizită la director.

Cum urmau să plece în zori, acceptară să predea pachetul. La poartă era şi o servitoare care-i adusese portarului mîncarea. Aceasta luă pachetul şi le promise că i-l va da lui Eric.

Pe drumul de întoarcere la han, vorbiră foarte puţin, fiecare fiind adîncită în gîndurile ei. Cînd slujnica le aduse cina, li se mai ridică moralul. Nu era numai o supă excelentă, ci şi o budincă de rinichi cu friptură, cartofi noi şi legume.

Doamna Daventry se culcă imediat, însă Jo era prea agitată ca să doarmă, aşa că se aşeză la masă şi reciti scrisorile lui Chloë, făcînd o serie de însemnări, care nu-i serviră la nimic. Chloë părea să nu aibă nici o grijă, pînă la acel ultim mesaj enigmatic.

Bătu cu degetele în masă, neliniştită, apoi se ridică şi făcu cîţiva paşi prin cameră. Avea impresia că era închisă

într-un țarc, dar nu avea unde să se ducă. Dacă ar fi fost bărbat, altfel ar fi stat lucrurile. Ar fi putut să plece și să vină cînd poftea.

Încetini pasul, și se opri. Chloë i-ar fi spus că era patroana și editoarea unui ziar de mare succes. Făcuse lucruri la care alte femei abia dacă puteau să viseze. Atunci, de ce se codea? Dacă voia să iasă la o plimbare ca să-și limpezească mintea, cine putea s-o oprească?

Se duse la dulap și, după ce-și luă pelerina, mănușile și boneta, ieși repede din cameră.

Orășelul Barnet, aflat la o răscruce de drumuri, forfotea de călători, majoritatea în drum spre Londra. Toate hanurile și pensiunile erau pline, însă nimeni n-o băga în seamă. Nu intenționa să se ducă departe, ci numai pînă-n capătul High Street.

Plimbarea o ajută. În loc să fiarbă în suc propriu cu gîndul la Chloë și spargerea de la *Journal*, începu să studieze cu interes diversele hanuri și pensiuni pe care le întîlnea în drum. La toate ferestrele ardeau lumini. Călătorii coborau din vehicule de tot felul care apoi intrau prin porțile boltite spre curțile grajdurilor. Roțile huruiau pe caldarîm, caii nechezau, ștafetele și birjarii strigau unii la alții. Orașul părea să nu doarmă niciodată.

La un moment dat, Jo fu prinsă într-un pîlc de oameni, dintre care unii încercau să intre la Green Man, iar alții să iasă. Ca o bărcuță pe valuri, fu împinsă încoace și-ncolo pînă cînd unul dintre clienții hanului o luă pe după umeri. Rîzînd, cu răsuflarea tăiată, ridică privirea spre salvatorul ei. În clipa următoare, zîmbetul îi pieri de pe buze, și se smulse din brațele lui.

– Dumneata! exclamă ea, rostind cuvîntul ca și cum ar fi fost o sudalmă.

Waldo Bowman își scoase pălăria. Privirea lui Jo trecu

dincolo de el. Două femei tinere pudrate şi boite, stăteau agăţate de braţele unui gentleman înalt şi roşcovan; toţi trei o priveau cu atenţie.

Femeile erau îmbrăcate după ultima modă, cu genul de veşminte pe care le-ar fi putut purta şi Chloë – cape luxoase de catifea, bonete înalte şi ţuguiate, cu panglici de satin. Jo era conştientă de ţinuta ei de drum – pelerina gri, searbădă şi veche. În schimb era practică, asta fiind tot ce putea spune de bine despre ea.

De ce trebuia să arate ca o sărăntoacă întotdeauna cînd se pomenea faţă-n faţă cu Waldo Bowman?

– Doamnă Chesney, exclamă Waldo. Prin urmare, aţi luat-o pe drumul spre Barnet. Cînd mi s-a spus că nu v-aţi cazat la Red Lion, am presupus că aţi luat-o spre Oxford. Nu mă aşteptam, totuşi, să vă găsesc hoinărind la ora asta, fără escortă.

Ochii lui Jo se îngustară, iar buzele i se strînseră. Iar îi găsea cusururi! Abia apoi îşi dădu seama ce spusese.

– M-aţi căutat la Red Lion?

– Acum cîtva timp. Pesemne am ajuns înaintea sosirii dumneavoastră.

– De ce?

Waldo zîmbi uşor.

– Amîndoi mergem la Londra. M-am gîndit că poate v-ar face plăcere compania mea, ca să nu mai pomenesc de confortul caleştii mele. Apropo, unde e doamna Daventry?

Pe un ton bănuitor, Jo îl întrebă:

– De unde ştiţi că eu şi mătuşa mea mergem la Londra?

– Servitoarea dumneavoastră mi-a spus, azi-dimineaţă cînd am trecut să vă caut, după ce l-am lăsat pe Henry în Stratford. Se pare că am ajuns imediat după plecarea dumneavoastră. După felul în care mă priviţi îmi dau seama că tare aţi mai dori să-mi spuneţi cîteva cuvinte de soi. Perfect. Dar nu aici. Permiteţi-mi să vă conduc pînă la han.

Le spuse ceva însoțitorilor lui, care se întoarseră și intrară la Green Man, apoi îi indică o caleașcă oprită lîngă trotuar, și o invită să urce. Ca la comandă, unul dintre lachei coborî de pe capră și-i deschise ușa. Se părea că domnul Bowman și prietenii lui erau pe cale să-și continue drumul, cînd dăduse peste ei.

Jo se întoarse spre el, dar cuvintele îi amuțiră pe buze. Pe chipul lui se citea ceva care o avertiza să fie cu băgare de seamă.

– Mergem? întrebă el.

Jo ezită, doar o clipă. Nu voia să facă o scenă în fața atîtor oameni, iar instinctul îi spunea că lui Waldo Bowman puțin îi păsa dacă o făcea sau nu. Era hotărît să cîștige acea luptă.

Străduindu-se să păşească cu demnitate, se lăsă condusă spre trăsură.

Waldo abia se așezase pe banchetă, cînd Jo se și stropși la el:

– Sînteți îngrozitor de nesuferit! Și arogant! Și, fără îndoială, unul dintre cei mai prost crescuți oameni pe care i-am întîlnit vreodată!

Waldo răspunse pe un ton blînd:

– Trebuie să vă corectez într-o anumită privință. Sînt oricum, numai prost crescut nu. De fapt, genealogia mea ajunge pînă la regele Harold – îl știți, cel care a pierdut Bătălia de la Hastings.

– Din cîte înțeleg, spuse arțăgoasă Jo, nu negați faptul că sînteți nesuferit și arogant.

Waldo își stăpîni un zîmbet.

– Mi s-a spus și de o manieră mai dură.

Frustrată, Jo scoase un oftat zgomotos.

Waldo era fascinat de felul în care Jo reacționa – atacurile, retragerile, privirile sfredelitoare pe sub sprîncene...

de obicei femeile nu-l tratau aşa. Dacă nu-i cădeau la picioare, măcar flirtau. Dar cele mai multe nu-l considerau un adversar. Era o experienţă nouă pentru el, un duel al voinţelor şi al spiritelor, cu replici tăioase. Îi venea s-o sărute ca s-o facă să tacă. Sau, şi mai bine, să-i dea cîteva peste fundulet. Dac-ar fi avut vreun cuvînt de spus în viaţa ei, ar fi ţinut-o din scurt. Nu se cădea să umble noaptea prin Barnet fără escortă. Oraşul colcăia de ţapi tineri puşi pe năzbîtii.

Apoi, îi veni în minte un alt gînd. Dacă ar fi avut vreun cuvînt de spus în viaţa ei, ar fi insistat să-şi lepede hainele mohorîte de doliu şi să se îmbrace după ultima modă. Acel devotament faţă de răposatul ei soţ era, după părerea lui, nesănătos şi nu tocmai credibil.

Îl făcea să se întrebe în legătură cu John Chesney...

Jo îl privea, dornică să audă de ce venise după ea. Waldo ar fi vrut să-şi poată explica sieşi de ce o făcuse. Rămăşagul nu avea nici o importanţă. I-ar fi putut plăti uşor suma datorată lui Ruggles, cînd ajunseseră la uşa ei şi aflaseră de la servitoare că stăpîna ei şi însoţitoarea acesteia plecaseră spre Londra. Dar el pornise după ea, anticipînd probabil plăcerea de a încrucişa spadele cu acea amazoană focoasă. Era doar un joc, un leac contra plictiselii pe drumul obositor de la Stratford la Londra. Iar Jo nu-l dezamăgise.

– Ei? întrebă ea nerăbdătoare, rupînd în sfîrşit tăcerea. Aştept, domnule Bowman. De ce m-aţi urmărit pînă la Barnet? Şi de data asta vreau să aud adevărul, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Fără să pomenească nimic despre pariu, care oricum nu conta, Waldo răspunse:

– V-am spus, am trecut pe la dumneavoastră, în drum prin Stratford, sperînd să mă achit pentru, să zicem, manierele mele de data trecută. Servitoarea dumneavoastră mi-a spus că sînteţi în drum spre Londra, şi că urma să înnoptaţi la Red

Lion, în Barnet. Nu v-am găsit acolo, aşa că am presupus că o luaserăţi pe drumul ce trece prin Oxford.

– Ăsta nu-i un răspuns. De ce v-aţi dat atîta osteneală?

– Ca să vă ofer protecţia mea pînă la Londra. Finchley Common nu e pentru cei slabi de inimă, iar două doamne singure pot fi o pradă uşoară pentru tîlhari.

Ochii i se îngustară, privindu-i faţa.

Vocea lui Jo deveni mai scăzută, cînd îl întrebă:

– Unde-aţi fost aseară, domnule Bowman?

– Ştiţi bine unde. În Warwick, la nunta unui prieten.

– Poate cineva să confirme asta?

Urmă o scurtă tăcere, timp în care Waldo o studie cu băgare de seamă.

– Zeci de oameni, răspunse el simplu. De ce?

– Cineva a spart biroul meu aseară şi a furat nişte hîrtii pe care mi le trimisese corespondenta noastră din Londra – ştiţi despre cine vorbesc, cea al cărei nume eraţi atît de dornic să-l aflaţi.

– Şi credeţi că s-ar putea ca eu să am vreun amestec?

Pe un ton sec, Jo răspunse:

– Tot ce pot să spun e că nu cred în coincidenţe.

– Vă închipuiţi că aş merge atît de departe doar ca să aflu numele unei femei care răspîndeşte bîrfe pe seama mea?

– Şi dacă sînt mai mult decît simple bîrfe? Dacă a aflat ceva compromiţător pe care vrea să-l publice în ziar? Atunci cît de departe aţi merge ca s-o opriţi?

Totul se întîmplă atît de repede, încît Jo nu avu timp să protesteze. Cu o mişcare fulgerătoare, Waldo o prinse de braţe şi o trase pînă pe marginea banchetei.

Glasul îi era încordat de furie.

– Ascultă-mă bine, Jo Chesney. Asemenea vorbe ar putea să te coste viaţa, şi nu numai pe dumneata, ci şi pe corespondenta dumitale. Dacă eu aş fi într-adevăr hoţul? Dacă aş avea ceva de ascuns? Mă ameninţi cu demascarea. Dacă

ţineam cu atîta disperare să-mi păstrez secretul, ar fi trebuit să mă debarasez de amîndouă. Înţelegi ce vreau să spun?

Jo dădu din cap, incapabilă să vorbească.

– Eşti sigură că ai dovezi incriminatoare împotriva cuiva?

– Nu, răspunse ea repede. E doar o teorie la care mă gîndesc ca să-mi explic furtul.

Waldo oftă, şi îi dădu drumul.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat, dar ai mers prea departe. Nu poţi acuza pe cineva fără să te aştepţi să te ia în seamă. Există destui oameni răi pe lumea asta şi nu-i poţi cunoaşte doar privindu-i. Fii atentă pe unde calci şi, mai ales, ia seama ce vorbeşti.

Jo începea să înţeleagă că sfatul lui Waldo nu era lipsit de înţelepciune. Gura ei neferecată o pusese în pericol. Acum ar fi putut să zacă fără suflare.

– Te rog să mă scuzi, spuse ea, n-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa. Cum spuneam, e doar o teorie, şi nici măcar bine întemeiată.

Cuvintele ei nu-l impresionară. Era adevărat că voia să ştie numele corespondentei ei din Londra, şi asta din simplul motiv că acea femeie îl deranja. Jo Chesney avusese îndrăzneala să-i pună la îndoială integritatea. Un hoţ! Asta credea despre el? Dacă nu era femeie, pînă acum ar fi strîns-o de gît.

În privirea lui desluşi ceva care o îndemna la prudenţă. Trăsura înceti. Înainte de a se opri, Jo coborî. Waldo o surprinse şi de data asta. Deşi era şchiop, se mişca rapid. Mîna lui o prinse de cot, silind-o să încetinească pasul.

– Acum ce mai e? îl întrebă, dezolată că vocea îi tremura.

– Oferta mea rămîne în picioare. Mi-ar face plăcere să vă invit în trăsura mea, pe dumneata şi doamna Daventry, şi să vă duc pînă la Londra.

Gîndul de a sta ore întregi închisă cu el în aceeaşi trăsură o îngrozea.

– Mulţumesc, nu. Ne-am instalat aici pentru noapte.

– N-am nimic împotrivă să aştept pînă mîine dimineaţă.

Cînd ajunseră la uşa din spate a hanului, Jo se întoarse spre el.

– S-ar putea ca tovarăşii dumitale să aibă ceva de spus în legătură cu asta.

– Tovarăşii...? A... Waldo zîmbi. Vrei să spui, prietenul meu Ruggles şi fermecătoarele domnişoare cu care l-am lăsat la Green Man. Am luat cina cu ele, atît şi nimic mai mult.

– Nu e nevoie să-mi dai explicaţii.

Ca şi cum nici n-ar fi auzit-o, Waldo continuă:

– Miss Hill şi Miss Evans nu vor veni cu noi. Sînt actriţe, înţelegi, şi se află în drum spre Stratford, unde joacă în *Furtuna.*

Jo n-avea nici un chef să intre într-o discuţie despre teatru şi actriţe, nu voia decît ca Waldo Bowman s-o lase în pace.

– Una dintre piesele mele favorite, declară ea veselă, adăugînd apoi apăsat: *Noapte bună,* domnule Bowman.

Waldo îşi ridică bastonul, tăindu-i calea spre uşa hanului.

– Nu mi-ai spus totul. Aş dori să te ajut. Ştiu că ai un necaz. De ce nu-mi spui despre ce e vorba?

O clipă, Jo şovăi, apoi buzele i se arcuiră într-un zîmbet cinic.

– Farmece, ameninţări, iar acum generozitate. Nu ţine, domnule Bowman. *Nu* am de gînd să-ţi spun cine scrie rubrica de scandal din ziarul meu.

– Acela a fost un joc. Spargerea, însă, e treabă serioasă. Nu-mi dai voie să te ajut, Jo?

Era prea nerăbdătoare să scape de el ca să-l mustre pentru că i se adresase pe numele mic. Clătină din cap.

– Ai năluciri.

Waldo ştia că nu avea năluciri, iar refuzul ei de a i se confesa, în chip surprinzător, îl dezamăgea. Oftă.

– Ascultă, dacă ai nevoie vreodată de un prieten, mă găseşti la Albany, pe Piccadilly. Am nişte camere acolo.

– Îţi mulţumesc. Vrei să mă laşi să trec?

Waldo coborî bastonul.

– Noapte bună, domnule Bowman, zise Jo şi dispăru în han.

Waldo porni spre trăsură, bodogănind. Era una dintre cele mai exasperante femei pe care le întîlnise vreodată. Îi oferise protecţia lui, iar ea refuzase de parcă i-ar fi înmînat un tăciune aprins. Femeia asta era prea independentă, în detrimentul binelui ei. Independentă, încăpăţînată, năzuroasă şi focoasă – aceste cuvinte îi veneau în minte cînd se gîndea la Jo Chesney. Şi mai era şi galantă – sau, cel puţin, aşa spusese Henry. Şi nechibzuită. O combinaţie mortală, după părerea lui. Orice nătîng şi-ar fi putut da seama că avea un necaz. Nu putea s-o lase de izbelişte.

Nu-i mărturisise motivul neaşteptatei sale călătorii la Londra. Waldo încercase s-o descoasă pe servitoare, dar fie aceasta nu ştia, fie i se ordonase să tacă. Acum se întreba dacă era ceva în legătură cu lady Tellall. Cineva, un hoţ, îi descoperise identitatea. Poate că Jo se ducea s-o avertizeze. Dar de ce nu-i trimisese o scrisoare? De ce se deplasa personal?

La mijloc trebuia să fie mai mult decît atît.

În ciuda faptului că-i refuzase ajutorul, principiile lui nu-i îngăduiau să-i considere refuzul ca pe ceva definitiv. Nu-i mai rămînea altceva de făcut, decît să-i ignore obiecţiile, să le viziteze, pe ea şi mătuşa ei, dimineaţă la prima oră, şi să insiste să le însoţească pînă la Londra. Cu Ruggles şi doamna Daventry în trăsură, conversînd civilizat, poate reuşea să afle ce anume o tulbura.

Şi dacă nici asta nu mergea, dacă Jo avea să-i refuze din nou ajutorul, va pleca fără să privească înapoi.

Jo urcă în fugă scara, intră în camera pe care o împărţea cu mătuşa ei şi închise repede uşa. Respira sacadat şi tremura.

Waldo Bowman. Încerca s-o păpăcească? Păruse atît de sincer cînd spusese că voia s-o ajute, încît Jo fusese cît pe ce

să-i înşire toată povestea în legătură cu Chloë. Ar trebui să aibă mai multă minte. Era omul care dăduse buzna în biroul ei, amenințînd-o că o va da în judecată. Voia să afle numele lui Chloë. O urmărise pînă la Barnet. Nu putea, nu trebuia să aibă încredere în el.

Şi totuşi, păruse sincer şocat şi furios cînd îl acuzase de spargerea redacției.

Dacă ai nevoie vreodată de un prieten, mă găseşti la Albany...

N-avea de unde să ştie cît de mult o impresionaseră aceste cuvinte. Doar dacă...

Jo clătină din cap. Nu ştia ce să creadă. Oricum, pînă afla mai mult despre dispariția lui Chloë, era mai înțelept să nu aibă încredere în nimeni.

Intră în cameră şi privi în jur nedumerită. Încăperea era goală şi hainele mătuşii sale dispăruseră. Rămăsese doar manşonul. Jo îl luă în mînă şi simți greutatea pistolului.

Mătuşa ei nu s-ar fi dus prea departe fără manşon. Nu-şi termină gîndul, cînd se auzi o bătaie în uşă. Era servitoarea, cu un bilet de la doamna Daventry.

Jo citi:

Eric Foley are nevoie disperată de ajutor, aşa că m-am dus la şcoală să-l salvez. Grăbeşte-te, Jo. E grav. Te aştept acolo.

Jo îndesă pistolul în propriul ei manşon şi ieşi repede din cameră.

5

Cînd Jo ajunse la şcoală, în aripa de vest a clădirii ardeau luminile. Avusese noroc şi găsise un cupeu liber. În

timp ce unul dintre vizitii vedea de cai, celălalt o însoţi pînă la ghereta portarului. Spre marea ei surprindere şi uşurare, portarul nu se afla acolo, iar poarta era descuiată.

Jo se opri o clipă, adunîndu-şi curajul şi reamintindu-şi că era o femeie obişnuită să fie luată în serios. Nu ştia ce anume o aştepta dar, indiferent ce-ar fi fost, era hotărîtă să facă faţă. Încă mai spera că temerile ei sînt neîntemeiate şi că totul este doar o neînţelegere îngrozitoare.

Îi deschise uşa o servitoare cu şorţ alb şi bonetă, o fată de vreo paisprezece ani; ochii i se umplură de lacrimi la vederea lui Jo. Părea că ştia cine este şi o aştepta.

– Trebuie s-o ajutaţi! se tîngui ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. L-au trimis pe portar să cheme comisarul. Înţelegeţi, n-a vrut să plece de bunăvoie, fără băiat. Şi totul a fost numai din vina mea. N-ar fi trebuit să vorbesc, dar nu ştiam cui altcuiva să-i spun, înţelegeţi?

– Ai vorbit cu mătuşa mea?

Fata suspină.

– E aşa de cumsecade! Eram aici cînd aţi venit cu pachetul. V-am auzit spunînd că vă duceaţi înapoi la Red Lion ca să luaţi cina. M-am furişat afară şi am chemat-o.

Jo îşi amintea de servitoare. Era cea care luase pachetul ca să i-l dea lui Eric.

– Ce s-a întîmplat cu Eric? întrebă ea cu blîndeţe.

Tonul ei binevoitor provocă un nou acces de plîns.

– Domnul Harding l-a bătut îngrozitor, şi apoi l-a închis în debara. Bietul băieţaş plîngea şi gemea şi... şi... şi nu ştiam ce să fac...

Jo clătină din cap, nevenindu-i să creadă că astfel de lucruri se puteau întîmpla într-o asemenea şcoală. Nu era una pentru săraci. Era o clădire bine îngrijită şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Pînă şi lumînările erau de cea mai bună calitate. Nu fumegau şi nu miroseau ca spermanţetul. Numai părinţii înstăriţi îşi puteau permite să-şi trimită fiii la o asemenea şcoală.

Îşi aminti spusele mătuşii ei, potrivit cărora domnul Harding era un maniac al disciplinei şi se întrebă dacă nu cumva servitoarea exagerase cele întîmplate.

– De ce s-a supărat domnul Harding aşa de rău pe Eric? întrebă ea.

– Fiindcă a fugit de la şcoală.

– Şi unde e Eric acum?

Fata arătă spre etaj.

– În debara, prima uşă după infirmerie.

– Şi doamna Daventry?

Fata arătă o uşă din stînga lui Jo.

– Acolo.

Din spatele uşii închise nu se auzea nici un sunet.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, servitoarea spuse:

– I-au pus căluş şi au legat-o de un scaun, pînă la sosirea comisarului Harding.

Jo rămase cu gura căscată.

– Au legat-o şi i-au pus căluş? repetă ea stupefiată.

Apoi îi trecu prin minte ceva.

– Comisarul *Harding,* ai spus?

Fata dădu din cap.

– E fratele domnului Harding.

Şocată, Jo se uită mai întîi la vizitiu, apoi la servitoare. Era un adevărat coşmar. Contase pe ajutorul autorităţilor, dacă situaţia scăpa de sub control, iar autorităţile aveau să intervină, probabil, pentru a o aresta pe mătuşa ei, iar pe Eric îl vor lăsa în seama directorului.

Vizitiul o avertiză:

– N-ar fi bine să vă confruntaţi cu domnul Harding, domnişoară. E un adevărat diavol cînd se înfurie. Şi are legea-n buzunar, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic.

Acest mic discurs avu efectul unei flăcări pe-o bucată de iască. Pe obrajii lui Jo apărură două pete roşii.

– O să mai vedem noi, declară ea. Dar, toate la timpul lor.

Aruncă o privire către scară, apoi spre uşa ce ducea spre sălile de clasă.

– Întîi Eric şi apoi mătuşa mea. Haideţi. Am nevoie de ajutorul amîndurora.

În timp ce urcau, le află şi numele. Vizitiul, un băiat scund şi vînos, de douăzeci de ani, se numea Roy, iar pe servitoare o chema Phoebe. Phoebe era nerăbdătoare să-i conducă, dar Roy părea dornic să fie oriunde, numai acolo nu. Jo mai află şi de ce nu se vedeau nicăieri elevi. Dormitoarele se aflau în cealaltă parte a clădirii, şi numai băieţii de la infirmerie aveau voie în această aripă.

Nimeni nu-i opri din drum şi, cît ai bate din palme, Jo răsuci cheia în broască şi deschise uşa debaralei.

– Acum poţi să ieşi, Eric, spuse ea.

Singurul răspuns fu o tuse seacă şi un scîncet.

În debara era întuneric, aşa că Jo îl trimise pe Roy să aducă o lumînare. Apoi, se aplecă şi se uită înăuntru. Nu văzu decît o grămadă de zdrenţe.

– Eric, spuse ea încet. Am venit să te iau de-aici.

Zdrenţele se mişcară şi apăru un obraz mic şi alb, cu ochi enormi.

– O vreau pe mama mea! ţipă băiatul. Pleacă!

O, Doamne, ce-ar putea să-i răspundă? Întinse mîna spre el, dar copilul se feri speriat.

– Grăbiţi-vă, doamnă, insistă Phoebe neliniştită. Comisarul poate ajunge aici din clipă-n clipă.

Jo se simţea complet neputincioasă. Eric nu voia să iasă, căci o considera duşmancă. Încercă din nou adresîndu-i-se pe un ton blînd şi liniştitor:

– Îţi place de Phoebe, nu-i aşa, Eric? Ei bine, ea o să te scoată din locul ăsta îngrozitor, iar Roy o s-o ajute.

În cele din urmă, Roy fu cel care-l scoase pe băiat din debara. Eric abia se mai ţinea pe picioare şi, cînd vizitiul îl

sălță în brațe, scînci jalnic. Jo îi atinse mîna. Era rece ca gheața.

– În curînd o să te ducem la căldură, spuse ea, zîmbind ca să-și ascundă furia.

Ochii lui Eric o urmăreau cu teamă în timp ce ea își scotea pelerina și-l învelea.

– Și acum, hai, să-l luăm de-aici, spuse Jo.

Înainte de a apuca să facă un pas, auziră pe cineva urcînd scara.

– Supraveghetoarea, șopti Phoebe, cînd o femeie scundă și negricioasă, cu ochi pătrunzători, apăru de după colț. Acum chiar că am pățit-o!

– Dumneata cine ești? întrebă supraveghetoarea, privind-o pe Jo cu asprime.

– Mulțumesc, răspunse Jo, luînd paharul cu apă din mîna supraveghetoarei. Presupun că ăsta e pentru Eric, nu? Îi dădu paharul lui Phoebe și continuă: Eu sînt mătușa lui Eric, zise ea pe un ton politicos. Mătușa Jo. Bună seara.

Supraveghetoarea îi privi pe toți patru, apoi se uită spre ușa deschisă a debaralei.

– Mă duc să-l chem pe domnul Harding, spuse ea. O să rezolve el totul.

Se întoarse să plece, dar Jo fu mai rapidă. O înhăță de talie, o îmbrînci în debara, apoi trînti ușa și o încuie. Imediat, supraveghetoarea începu să bată cu pumnii în ușă, strigînd după ajutor.

Trei perechi de ochi o priviră pe Jo cu uimire.

– Chiar ești mătușa mea? întrebă Eric.

– Desigur, răspunse Jo.

Nu avea timp pentru explicații. Apoi luă paharul cu apă de la Phoebe și-l apropie de buzele lui Eric.

– Bea, îl îndemnă.

De astă dată, băiatul nu se mai feri. Fără s-o scape din

ochi, luă două înghiţituri zdravene, după care clătină din cap, semn că-i era de ajuns.

Nimeni nu-i mai acostă în timp ce coborau, iar dacă ar fi încercat cineva, Jo nu s-ar fi codit să-l ţină la distanţă cu pistolul mătuşii sale. Într-adevăr, după ce văzuse în ce hal era Eric, se înfuriase suficient de mult ca să-l folosească. Deşi nu avea urme vizibile de violenţă şi nici vreo fractură, băiatul scîncea la fiecare pas al vizitiului care-l ducea în braţe.

Ajunşi la baza scării, Jo îi spuse lui Roy să-l ducă pe Eric la trăsură şi s-o aştepte, apoi i se adresă lui Phoebe:

– Nu mai poţi rămîne aici. Ştii asta, nu-i aşa? Supraveghetoarea a văzut că m-ai ajutat. Ai rude în Barnet, pe cineva la care să te duci?

Phoebe zîmbi.

– Nu vă faceţi griji pentru mine, domnişoară. Am să le spun că m-aţi *forţat* să vă arăt unde era Eric şi, ţinînd cont de ce i-aţi făcut supraveghetoarei, sînt convinsă că mă vor crede.

Ochii lui Jo sclipiră.

– A, da, şi eu mă aştept să te creadă, dar ca să ne asigurăm că nu te paşte nici un pericol, spune-le că te-am ameninţat cu pistolul.

Phoebe făcu ochii mari.

– Doar nu vorbiţi serios...!?

– A, ba da, cît se poate de serios. Uite-aici.

Jo scoase pistolul din manşon şi i-l arătă lui Phoebe.

– Nu mai face mutra asta speriată. Nu cred că e încărcat. Şi acum, ascultă-mă. Te duci să mă anunţi, apoi o dezlegi pe mătuşa mea şi mă ajuţi s-o scot de-aici. În regulă?

În timp ce rostea aceste cuvinte, Jo îşi zise că s-ar putea ca lucrurile să nu fie chiar atît de simple.

Phoebe dădu din cap, fără prea multă convingere.

Jo spera ca teama ei să nu fie la fel de vizibilă ca a servitoarei. Încercînd s-o încurajeze, continuă:

– Domnul Harding e un om căruia îi place să se ia de cei

slabi şi neajutoraţi. Ei bine, dacă va încerca şi cu mine, o să aibă şocul vieţii lui. Gîndeşte-te la ce-a păţit supraveghetoarea, dacă nu mă crezi.

Cuvintele ei îşi făcură efectul.

– Mare scorpie mai e! exclamă Phoebe. Nici nu ştiu cum aţi reuşit!

– Uită-te bine la mine! răspunse Jo, pe un ton mult prea convingător pentru o femeie căreia începeau să-i tremure genunchii.

Ascunse pistolul între faldurile rochiei.

– Ia-o înainte, Phoebe, o îndemna pe fată. Vin în urma ta.

După ce Phoebe o anunţă, Jo cercetă camera dintr-o privire. Era o clasă tipică, plină de bănci şi pupitre. Mătuşa ei era legată pe scaunul de la catedră şi gemea prin căluş. Legăturile, nu prea rezistente, erau din cîrpe, nu din frînghii sau curele de piele. Cînd o văzu pe Jo, ochii femeii se luminară.

La apariţia lui Jo, doi domni se întoarseră spre uşă. Nu-i fu greu să-şi dea seama care era domnul Harding. Mai vîrstnic, cu un obraz rotund, avea chipul întunecat de o expresie cruntă.

Glasul îi era pe măsura privirii.

– N-am dat permisiunea să intre nimeni. Cine eşti dumneata şi ce doreşti?

– Sînt doamna Chesney, răspunse Jo, şi am venit să văd de ce întîrzie mătuşa mea. Se prefăcu surprinsă, de parcă abia atunci o văzuse: Mătuşico! Ce ţi-au făcut?

Apoi, se întoarse spre Phoebe:

– Dezleag-o imediat!

Cînd Phoebe se grăbi să se conformeze, Harding îi tăie calea.

– A, nici gînd! Femeia asta e dementă! Am trimis după comisar, şi...

Cuvintele i se opriră pe buze, cînd Jo ridică pistolul, îndreptîndu-l spre pieptul lui.

Mîna îi tremura, ceea ce nu era rău. O femeie nervoasă putea fi şi mai periculoasă.

– Nu vreau să avem necazuri, spuse ea, surprinsă să audă cît de calmă-i era vocea. Putem conveni că a avut loc o neînţelegere. Nu doresc să împuşc pe nimeni. Vreau doar s-o scot de-aici pe mătuşa mea.

Bărbatul cel tînăr părea destul de speriat.

– Domnule Harding, spuse el, poate-ar fi mai bine să facem cum zice. N-aş...

Harding făcu un gest tăios cu mîna, retezîndu-i cuvintele.

– Ţi-ai pierdut minţile, femeie? Pesemne eşti nebună, dacă năvăleşti aici, ameninţîndu-mă cu pistolul. Te sfătuiesc să-l laşi jos pînă nu ţi-l iau.

Jo vorbi cu cea mai tăioasă voce de care era în stare:

– Încearcă şi ai să vezi ce se întîmplă.

Doamna Daventry se ridicase în picioare şi-şi scosese căluşul.

– Eu nu plec de-aici fără Eric, declară ea.

Mintea lui Jo funcţiona cu repeziciune, căutînd un şiretlic pentru a cîştiga timp şi a scăpa. Nu credea că-l va putea închide cu forţa pe domnul Harding într-o debara şi, oricum, nu voia să se apropie prea mult de el, ca să nu-i ia pistolul.

– Tu de-acolo! îi strigă ea lui Phoebe. Arată-i mătuşii mele unde-i băiatul. Imediat!

Doamna Daventry păru gata s-o mustre că-i vorbise pe un ton atît de dur lui Phoebe, pe care o considera aliată, dar ceva din expresia nepoatei sale o preveni să-şi ţină gura, aşa că o porni după fată.

Harding rămase pe loc, încleştîndu-şi şi descleştîndu-şi furios palmele. Jo număra secundele, încercînd să calculeze de cît timp avea nevoie mătuşa ei ca să ajungă la cupeu.

Acum regreta că nu le spusese să plece fără ea, la primul semn de pericol.

După o tăcere lungă, ridică uşor din umeri.

– N-a fost chiar atît de rău, nu-i aşa? Vă sfătuiesc să nu veniţi după mine.

În timp ce vorbea, se retrase din faţa lor. Tînărul părea foarte uşurat s-o vadă plecînd. Domnul Harding, pe de altă parte, o urmă. Braţul o durea din cauza pistolului greu, dar nu îndrăznea să-l coboare.

În hol, răsunau strigătele şi bătăile în uşă ale supraveghetoarei, închisă în debaraua de sus. Privirea lui Harding se îndreptă într-acolo, iar Jo profită de ocazie şi ţîşni pe uşă afară înainte ca directorul s-o poată prinde.

Aproape imediat auzi un strigăt, care o soma să se oprească. În loc să se conformeze alergă şi mai repede. Aproape ajunsese la trăsură, cînd o mînă o apucă de braţ, smucind-o înapoi. Acţionînd din instinct, lovi cu pumnul strîns.

Harding scoase un urlet de durere şi-şi acoperi nasul cu mîinile făcute căuş. Sîngele i se prelinse printre degete.

– Mi-ai spart nasul, ţipă el gutural.

– Ai s-o păţeşti şi mai rău dacă încerci să mă opreşti.

Jo tremura atît de tare încît fu nevoită să ţină pistolul cu ambele mîini ca să nu-l scape.

– Ridică mîinile şi îndepărtează-te! ordonă ea. Şi tu la fel, Phoebe.

Tremurînd de furie, Harding se conformă.

– N-o să scapi aşa uşor. Răpirea de copii e o crimă capitală! O să pun să te spînzure pentru asta!

– Atunci, n-am nimic de pierdut dacă te împuşc, nu-i aşa?

Convins în sfîrşit că avea de-a face cu o nebună, Harding se retrase cu un pas.

Jo se urcă în cupeu.

– Repede, înapoi la han! le strigă ea birjarilor, avînd grijă să nu rostească numele hanului.

Trăsura porni cu o smucitură şi se îndepărtă cu roţile huruind pe caldarîm. Jo se înghesui într-un colţ, pentru a-i face lui Eric mai mult loc. Nu exista decît o banchetă, iar el o ocupa aproape pe toată. Deşi în interiorul întunecos al trăsurii nu se vedea bine, îi simţea privirea aţintită asupra ei. Ar fi vrut să-l liniştească, dar amintindu-şi cum reacţionase faţă de ea la şcoală, se hotărî să-l lase în seama mătuşii ei.

Doamna Daventry îi vorbea pe un ton tandru lui Eric, în timp ce se agita în jurul lui. Convinsă că totul era în regulă cu el, îi spuse lui Jo:

– Slavă Domnului că ai avut prezenţa de spirit să aduci cu tine pistolul meu. Cînd am plecat eram atît de panicată, încît nici nu m-am mai gîndit la el.

– Da, a avut efect. Nu ştiu ce-aş fi făcut fără el.

Urmă o tăcere încordată, apoi doamna Daventry întrebă:

– Crezi c-o să ne reclame la poliţie?

– A, n-am nici cea mai mică îndoială.

– Şi-atunci, ce ne facem?

Jo încercă să se concentreze, dar nu reuşi să se gîndească decît la următoarele două ore.

– Vom achita camera de la Red Lion, spuse ea încet, şi vom pleca spre Londra înainte ca Harding să-şi asmută fratele pe urmele noastre. Apropo, el e comisarul.

– Da, ştiu. Mi-a spus Phoebe. E o nedreptate. Dar, draga mea, sper că nu vrei să trecem prin Finchley Common noaptea, nu-i aşa? Aruncînd o privire spre Eric, întrebă mai încet: Cum rămîne cu tîlharii?

Jo era prea obosită ca să mai comenteze.

– N-avem încotro. Şi-n plus, am un pistol. Dacă văd un tîlhar, am să-l împuşc.

Eric, care urmărise cu interes conversaţia, spuse cu glasul lui subţire:

– Mătuşa Jo nu se teme de nimic.

Doamna Daventry rîse, iar Jo izbuti să zîmbească fără vlagă.

Trecură pe lîngă Green Man. Domnul Bowman şi trăsura lui nu se vedeau nicăieri. Probabil o crezuse pe cuvînt şi se hotărîse să-şi continue drumul spre oraş. Jo îşi zise că ar fi trebuit să-i accepte oferta. Avea atîtea pe cap – Chloë, Eric, iar acum şi autorităţile. Avea impresia că Waldo Bowman era genul de bărbat capabil să le rezolve pe toate. Oboseala îşi spunea cuvîntul. De fapt nu avea nevoie de un bărbat care să se ocupe de problemele ei. Era absolut capabilă să şi le rezolve singură. De altfel l-ar fi impresionat pe domnul Bowman. Conform lui Chloë, lui îi plăceau frumuseţile ademenitoare şi sofisticate, care cultivau adevărată artă pentru a-i încînta pe bărbaţi. Femei ca mama ei. Ei, dar ideea asta de unde-i mai venise? În nici un caz de la Chloë.

Cupeul trecu printr-o groapă, zgîlţîindu-i pe toţi trei. Eric scoase un ţipăt şi se cuibări în braţele lui Jo. Cu un gest nesigur, ea îl cuprinse de umeri ca să-l sprijine. Băiatul nu mai tresări, nici nu încercă să se retragă, iar Jo se întrebă dacă ştia cine-l luase în braţe.

– Eric? întrebă ea încet.

Băiatul ridică ochii ca s-o privească.

– Mmm?

Poate că n-o vedea bine, în întuneric.

– Eu sînt, mătuşa Jo.

– Da, ce e?

O cuprinse o senzaţie stranie.

– Nimic, răspunse ea, înghiţind un nod.

Cînd trăsura coti în curtea grajdurilor de la Red Lion, doamna Daventry preluă iniţiativa.

– Nu, Jo, tu rămîi pe loc, ca să ai grijă de Eric. Am să plătesc şi am să aduc bagajele.

Porni urmată de unul dintre birjari. Eric tăcea, dar

respirația lui era rapidă și sacadată, iar Jo începea să se neliniștească, zicîndu-și că trebuie să-l ducă la un doctor, însă nu înainte de a scăpa din Barnet. Dacă îi prindeau autoritățile, nu încăpea nici o îndoială că aveau să i-l ia pe Eric, iar Jo n-avea de gînd să permită așa ceva.

Cu toată blîndețea de care era în stare, se retrase de lîngă el, luă pistolul, îl rezemă de antebraț și rămase cu privirea ațintită spre intrarea în curte. Pînă acum, toate bune.

Doamna Daventry reveni, bagajele fură puse în coșul trăsurii și imediat după aceea porniră la drum. Abia după ce lăsară în urmă luminile orașului Barnet, doamna Daventry îi dădu vestea cea proastă.

– Portarul de la școală era la han, Jo. Nu, nu m-a văzut, dar cred că nu peste mult vor fi pe urmele noastre.

Cu glas tremurător, Eric întrebă:

– Ce-o să facem, mătușă Jo? De data asta, domnul Harding o să mă omoare pentru c-am fugit din nou. Chiar el mi-a spus-o.

Constatînd spaima lui Eric, propriile ei temeri deveniră fără importanță. Jo îi răspunse băiatului cît se poate de hotărîtă:

– Atunci, nu-mi va mai rămîne decît să-l împușc.

Doamna Daventry rîse, Eric zîmbi, iar Jo le strigă vizitiilor să mîne mai repede.

6

Vicontele Morden ridică din umerii săi lați, în timp ce valetul îi peria redingota de seară, simplă, dar elegantă. Deși vicontele era abia trecut de treizeci de ani, începutul de chelie îl făcea să pară mai vîrstnic. Nu era un bărbat chipeș, dar

arăta impresionant. Ca unic fiu şi moştenitor al contelui Brinsley, fusese crescut încă din leagăn spre a deveni capul unei case mari şi nobile, şi stăpînul unei averi considerabile. Era conştient de valoarea lui şi asta se vedea.

Acum se afla în casa lui din Piccadilly, magnifica locuinţă de oraş a familiei Brinsley, şi se îmbrăca pentru o recepţie dată de părinţii săi în cinstea logodnicei lui.

– E bine aşa, Bates, spuse el, cu obişnuitul său zîmbet pe jumătate. Mă gîndeam la ce mi-ai spus şi sînt unele puncte pe care aş vrea să le revedem. Ce-ar fi să stăm jos?

Bates se aşează pe scaunul indicat de viconte, lîngă foc, dar refuză paharul de brandy. Deşi îi plăcea gestul, ştia prea bine în ce consta legătura dintre un stăpîn şi servitorul său. Oricît respect şi încredere reciprocă îi unea, nu aspira să fie tratat ca un egal.

Bates lucra în slujba familiei de peste patruzeci de ani. Începuse ca lustragiu, la vîrsta de unsprezece ani, după care urcase treptat pînă la poziţia de acum. Era mai mult decît un valet, mai mult decît un lacheu. Era servitorul personal al vicontelui şi nu răspundea decît în faţa acestuia. Cu timpul, devenise confidentul stăpînului. Lordul Morden îl numea adesea mîna lui dreaptă, iar Bates încerca să se ridice la înălţimea acestei aprecieri. Nu i-ar fi refuzat nimic stăpînului său.

Acum era vorba de afacerea lady Chloë Webberley. Bates nu cunoştea toate amănuntele şi nici nu voia să le ştie. Cînd făceau aluzie la ea, vorbeau în termeni vagi, deşi în mintea lui Bates nu încăpea nici o îndoială că lady Webberley îşi pecetluise soarta cînd ameninţase că avea să-l ruineze pe viconte. În orice caz, femeia nu mai punea probleme. Acum nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să păstreze bine secretul stăpînului său şi să distrugă jurnalul lui lady Webberley, precum şi orice eventuală corespondenţă incriminatoare. În acest scop, angajase personal un detectiv,

dar acesta se întorsese cu mîinile goale, lucru care nu părea să-l tulbure prea mult pe viconte. Acesta era convins că dacă ştia cineva unde se afla jurnalul, aceasta nu putea fi decît cea mai bună prietenă a lui lady Webberley, doamna Chesney. Trebuia doar să aştepte ca doamna Chesney să facă prima mişcare.

Vicontele duse scaunul în cealaltă parte a şemineului, trase din ţigara subţire de foi pe care şi-o aprinsese de la o lumînare şi suflă un fuior de fum.

– Detectivul ăsta, Taggart, este un om de încredere?

– Absolut, Domnia voastră. L-am mai folosit şi înainte. Nu-l interesează să afle cine-l plăteşte, e mulţumit să-şi primească bani.

Vicontele dădu din cap.

– Atunci poţi începe prin a-mi spune încă o dată, în amănunt, tot ce s-a întîmplat aseară în Barnet. Cum de i-a pierdut urma? Şi ce amestec are Waldo Bowman în toată povestea asta?

– A fost un ghinion. Se pare că doamnele se retraseseră pentru noapte, aşa că Taggart s-a hotărît să stea cu ochii pe domnul Bowman. I s-a părut suspect că Bowman a apărut tocmai cînd doamna Chesney a făcut mişcarea pe care o aşteptam noi.

– Dar întîlnirea lor nu are nimic suspect?

– Se pare că nu. Din cîte spune Taggart, s-au întîlnit întîmplător. Au schimbat doar cîteva cuvinte. N-a fost tocmai o ceartă, dar pe-aproape. Domnul Bowman a insistat s-o conducă pe doamna Chesney înapoi la han. Taggart nu i-a putut urmări pentru că era pe jos, aşa că a aşteptat ca domnul Bowman să se întoarcă la prietenii lui. La un moment dat, l-a auzit pe domnul Bowman spunîndu-i însoţitorului său, domnul Ruggles, că dimineaţa vor trece din nou pe la doamna Chesney ca s-o escorteze pînă în oraş.

Pe un ton sec, vicontele spuse:

– Prin urmare, Taggart s-a dus să se culce şi, în timp ce el dormea, prada i-a scăpat printre degete.

– Mă tem că da. Nici Bowman n-a avut mai mult noroc. Azi-dimineaţă, cînd s-a înfăţişat la Red Lion, a fost surprins să afle că doamna Chesney şi însoţitoarea ei hotărîseră să pornească spre oraş în timpul nopţii. Oricum, e doar o chestiune de timp s-o găsească, asta dacă nu cumva s-a ascuns.

Vicontele se încruntă.

– L-a zărit pe Taggart? Ştie că a fost urmărită?

– Nu. Taggart bănuieşte că pe domnul Bowman încearcă doamna Chesney să-l evite.

– Înţeleg... După un moment de gîndire, vicontele continuă: Ei bine, sper că avem pe cineva care nu scapă din ochi casa lui lady Webberley. Doamna Chesney va apărea acolo, mai devreme sau mai tîrziu.

Bates îşi îngădui un zîmbet.

– M-am ocupat deja de asta. Unul dintre grădinari e omul lui Taggart.

– Ar fi mai bine să fie unul dintre servitorii din casă.

– Nu există lachei în slujba lui lady Webberley, se bazează pe grădinari pentru a ajuta servitoarele la treburile mai grele.

– Ai grijă ca omul nostru să afle ce urmăreşte doamna Chesney.

Vicontele sorbi din brandy şi trase din ţigară, reflectînd în tăcere la felul în care acţionase pentru a-şi proteja poziţia în societate. Îi spusese lui Bates că lady Webberley ameninţase că-l ruinează. De fapt, nu ajunsese atît de departe, însă nu se îndoia că ar fi făcut-o, dacă n-o va opri la timp. Aflase că era lady Tellall şi scria pentru *Journal*. Şi că n-ar fi ezitat să publice în rubrica ei ceea ce ştia. Chiar dacă nu putea dovedi nimic, vicontele nu-şi putea permite scandalul care ar fi urmat, mai ales că era pe punctul de a se căsători cu

fiica marchizei de Kintyre. Chloë nu mai era o problemă, dar pînă nu punea mîna pe jurnalul ei şi nu-l distrugea n-avea să se simtă în siguranţă.

Ca să fie cinstit, Taggart fusese meticulos. Nu aflaseră unde era jurnalul lui Chloë, dar ştiau unde nu era – nu se găsea în casa ei, nici în casa doamnei Chesney şi nici la redacţia gazetei *Journal*. Jo Chesney era ultima lui şansă de a-l găsi. Dacă nici ea nu-l putea conduce la jurnal, nimeni altcineva n-ar putea-o face. Se îndoia că Jo ştia ce ameninţare reprezenta jurnalul la adresa lui. Nici chiar Chloë nu înţelesese, pînă în acea ultimă noapte de la petrecere.

Dacă ar fi judecat limpede, nu s-ar fi încurcat niciodată cu ea. Era mai mare decît el şi mai sofisticată. Îl ameţise. Dar, ameţit sau nu, nici o clipă nu se gîndise la însurătoare. Ştia ce datora familiei lui. Reputaţia miresei sale trebuia să fie nepătată, ori Chloë era o femeie de lume. Păcat că nu se putuse abţine să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala.

Îşi turnă încă un brandy. Sorbind încet, începu să se gîndească la raportul lui Taggart. Apoi întrebă:

– Băiatul ăsta, Eric Foley, cine e? S-a abătut din drum ca să-l viziteze la şcoală. De ce? Şi ce conţinea pachetul?

– Taggart cercetează legăturile ei cu băiatul. Probabil e ceva inofensiv. La fel şi în legătură cu pachetul. În fond, soţia vicarului i l-a dat.

– Ştiu asta. Ceea ce vreau să spun e că Taggart are nevoie de ajutor. E o treabă prea grea pentru un singur om. Nu-mi pot permite să aştept pînă le verifică pe toate. Eu am nevoie de răspunsuri *acum*.

La asta, Bates nu răspunse, deşi găsea nedrept un asemenea comentariu. Domnia sa nu voise mai mult decît un om, cel mult doi, care să rezolve treaba. *Cu cît află mai puţini despre afurisitul acela de jurnal, cu atît mai bine* – aşa spusese.

– N-ai de ce să te încrunţi, Bates. Nu sînt alarmat. E prea

devreme. Cu puţin noroc, doamna Chesney ne va duce direct acolo unde dorim.

Farmecul vicontelui îşi făcu efectul. Înseninîndu-se la chip, Bates dădu uşor din cap.

– Acum, vorbeşte-mi despre vizita domnului Bowman la *Journal*. S-a certat cu doamna Chesney?

Bates îşi stăpîni un oftat. Discutaseră totul şi înainte. Cu toate acestea, spuse pe un ton binevoitor:

– Domnul Bowman era furios. Se pare că nu i-a plăcut ceea ce a apărut în *Journal* despre el şi a ameninţat că o dă în judecată pe doamna Chesney.

– Şi au continuat să se certe şi cînd s-au întîlnit la Barnet?

– Cred că mai mult doamna s-a certat.

Vicontele tăcu. Calcula posibilităţile, întrebîndu-se dacă cearta lui Bowman cu doamna Chesney putea fi în avantajul lui, în caz că femeii i se întîmpla ceva. Nu stărui prea mult asupra acestui gînd. Dacă toate mergeau conform planului avea să pună mîna pe jurnal, să-l distrugă şi să termine întreaga poveste.

– Sir?

Îşi fărîmiţase ţigara. Cu un mormăit dispreţuitor, o aruncă în foc.

– Bowman, spuse el, ca şi cum acest cuvînt ar fi explicat sacrificarea ţigării. N-aş fi crezut, dar a luptat alături de Wellington, în Spania. Şi acum, uită-te la el! E un libertin în toată regula. Şi îi pasă cuiva de asta? Nici pomeneală! A ajuns cel mai popular om din Londra! Cucoanele oftează după el, gentlemenii vor să-l numească „prieten", iar mămicile drăgăstoase îşi împing înainte fetele nemăritate ori de cîte ori apare.

Rîse fără chef.

– Vasăzică, e adevărat ce se spume. Aventurierii cuceresc pe toată lumea.

Bates îl înţelegea şi îl compătimea. Vicontele fusese

crescut pentru a ajunge un om aşa cum îşi dorea tatăl lui. Simţul datoriei şi loialitatea faţă de familie era mai presus de orice. I se aranjase o căsătorie cu o tînără potrivită, nu-şi alesese singur mireasa. Tatăl lui o făcuse. Poate că-l invidia pe Bowman pentru libertatea de care se bucura.

– Nu tuturor le sînt dragi aventurierii, spuse Bates. Doamna Chesney, de pildă... Un birjar a auzit-o spunînd nişte lucruri foarte urîte despre domnul Bowman. Lichea, cred că aşa l-a numit.

– Lichea?

De astă dată, zîmbetul vicontelui fu sincer.

– Şi pe urmă, mai este şi tatăl lui. Potrivit bîrfelor, nu se face risipă de afecţiune. Nimeni nu ştie de unde a pornit conflictul, dar se vorbeşte că domnului Bowman i-a părut rău cînd s-a terminat războiul, fiindcă nu mai avea nici o scuză să mai stea departe de casă.

– Dar e moştenitor. Într-o bună zi, toate îi vor aparţine lui.

– Adevărat. Însă nu se străduieşte să treacă prăpastia care-i desparte, nici să cîştige favorurile tatălui său.

Vicontele clătină din cap. Viaţa lui era dedicată scopului de a-şi face tatăl să fie mîndru de el. Se uită la ceas, îşi goli paharul şi se ridică.

– E timpul să mergem, spuse el.

Ajuns la uşă, adăugă:

– Spune-i lui Taggart să angajeze oamenii de care are nevoie. Vreau să ştiu ce rol joacă Bowman şi băiatul acela în toată tărăşenia. Iar doamna Chesney să fie ţinută sub supraveghere zi şi noapte.

– Am înţeles, Domnia voastră.

Bates aşteptă ca stăpînul lui să coboare scara, apoi închise uşa.

Dacă vicontele Morden ar fi dorit să ştie cum avea să arate peste patruzeci de ani, nu trebuia decît să se uite la

tatăl lui. Puținul păr care mai rămăsese pe capul contelui era alb ca zăpada, dar în rest tatăl și fiul semănau leit. Lordul Brinsley era lat în umeri și se ținea bine pentru vîrsta lui. Avea o privire pătrunzătoare, care-i sfredelea pe cei ce îi ațîțau furia. Vicontele fusese de multe ori „beneficiarul" acelui temperament vulcanic. În seara aceea, însă, tatăl lui era mulțumit de el.

Se aflau în bibliotecă, bînd brandy și împărtășind un moment care ar fi trebuit să fie amical, după ce invitații la cină plecaseră, iar lady Brinsley se retrăsese în dormitor. Vicontele, însă, nu reușea niciodată să fie relaxat în preajma tatălui său. Mereu se străduia să-l mulțumească. Începînd din copilărie, nu reușise să se ridice la înălțimea dorințelor contelui. Logodna cu lady Margaret, fiica unei marchize, titlu superior celui de conte, îi ridicase considerabil creditul.

Contele spuse:

– Ține minte fiule, nu trebuie să circule nici o bîrfă, înainte de nuntă, altfel s-ar putea să nu mai *fie* nici o nuntă. Viitorul tău socru e topit după fiica lui. Crede că vă luați din dragoste și vreau să creadă asta, pînă după ce tu și lady Margaret veți depune jurămintele.

Vicontele nu răspunse. În sinea sa, reflecta la căsnicia părinților lui. Nici ei nu se căsătoriseră din dragoste, însă păreau resemnați cu soarta lor. Greu ar fi putut fi smulsă mama lui de pe moșia lor de la țară, din apropiere de Henley. Tatăl lui prefera să locuiască în oraș. Evident, avea o amantă. Care bărbat nu avea? Însă contele era discret. Iar dacă mama lui știa, era prea bine crescută ca să arate.

Parcă citindu-i gîndurile, contele spuse:

– N-o fi lady Margaret cea mai frumoasă femeie din lume, dar e o fată bine crescută. Pe lîngă asta, mai e și moștenitoare. Nici că se putea s-o nimerești mai bine.

Vicontele îşi asigură tatăl că era absolut mulţumit de fata pe care i-o alesese.

După o vreme contele rupse tăcerea:

– Nu putem spera decît că fata e şi puioasă, zise el trăgînd o duşcă zdravănă. Apoi continuă: Fără fii care să ne ducă neamul mai departe, toată afacerea devine un exerciţiu zadarnic. Înţelegi ce vreau să spun.

Vicontele rîse şi se ridică în picioare.

– Nici o grijă, tată. Îmi cunosc datoria. Dă-mi paharul, să ţi-l umplu din nou.

Se duse la biroul masiv de mahon, umplu ambele pahare şi îşi reluă locul pe scaun.

– Vei avea un cîrd întreg de nepoţi.

– Ha! făcu contele, în timp ce lua paharul din mîna fiului său. Nu-i chiar atît de simplu. Uită-te la maică-ta şi la mine. Nu că n-ar fi putut concepe, dar nu putea ţine sarcinile pînă la termen.

– Pînă am apărut eu.

– Cînd ajunsesem aproape la bătrîneţe şi eram cît pe ce să-mi pierd orice speranţă. O bătrîneţe viguroasă, înţelegi...

Cei doi schimbară un zîmbet complice.

– Trebuia să insistăm. Oamenii în poziţia noastră...

Vicontele mai auzise asta. Fără un fiu care să le moştenească, moşiile şi titlul ar fi revenit unei rude îndepărtate, dintr-o ramură a familiei pe care tatăl lui o detesta şi pentru care datoria faţă de familie nu era cel mai important lucru. De aceea trebuia să pună mîna pe jurnalul lui Chloë şi să-l distrugă. Nu putea permite ca familia să fie făcută de ocară.

Gîndurile îi zburară din nou la Waldo Bowman. Se întreba ce principii îi călăuzeau acţiunile... şi ce se ascundea, de fapt, dincolo de relaţia lui cu doamna Chesney.

7

Nu departe de Piccadilly House, în St. James's Square, avea loc o petrecere. Gazda, Caroline Walters, se simţea foarte mulţumită de sine însăşi. Contrar aşteptărilor, Waldo îşi scurtase vizita la Warwick şi se întorsese pentru a fi prezent la recepţia ei. O lua ca pe un compliment faţă de ea şi un semn clar că Waldo dorea să reînnoiască legătura.

Nu trebuia să pară prea încrezătoare, aşa cum fusese, în mod fatal, Dulcie Congram: ea făcuse o gafă de neiertat cînd încercase să provoace gelozia lui Waldo, încurajînd atenţiile lordului Hornsby. Urmase un duel. Lordul Hornsby pierduse, dar triumful lui Dulcie fusese de scurtă durată. Nu-i mai rămăsese decît un pandantiv cu smarald, ca amintire a legăturii ei cu Waldo. Trecuse mai mult de-o lună de-atunci. Acum, se făceau speculaţii, lumea aşteptînd să vadă ce cucoană avea să atragă privirea lui Waldo.

Cina luă sfîrşit şi oaspeţii se adunară în salon s-o asculte pe Maria Fellini, celebra soprană de la Milano. Cei cărora nu le plăcea muzica aveau la dispoziţie camera de jocuri. Caroline ştia că Waldo se afla acolo, dar nu putea să lase totul baltă pentru a fi cu el. Ca gazdă, avea anumite îndatoriri, de care se achita cu graţie şi dezinvoltură. Îi plăcea să creadă că este o femeie rafinată şi cu gust. Totul, în casa ei, fusese ales pentru a da această impresie – porţelanurile fine, cristalurile de Waterford, covoarele de Aubusson şi argintăria cu incrustaţii ornamentale. Culorile ei preferate erau argintiul şi lavanda, pentru că-i scoteau în evidenţă nuanţa violet a ochilor şi tenul palid ca petalele de magnolii.

În timp ce trecea din salon în camera de jocuri, se opri

un moment să-şi privească imaginea reflectată în oglindă. În seara aceea îmbrăcase o rochie de mătase violet, care foşnea cînd mergea şi-i reliefa gîtul graţios şi umerii albi. Foarte mulţumită de sine însăşi, intră în camera de jocuri.

Waldo nu se afla la nici una din mesele de joc. Caroline scrută încăperea şi-l descoperi lîngă glasvand, pe terasă, fumînd o ţigară subţire alături de prietenul lui, Ruggles. Mai erau acolo şi alţi domni, care fumau. Ştiind că prezenţa unei lady nu era bine venită cînd gentlemenii se adunau să fumeze, Caroline se întoarse şi schimbă cîteva cuvinte cu alţi oaspeţi, fără a-l scăpa din ochi pe Waldo. Acesta era îmbrăcat neglijent, spre deosebire de răposatul ei soţ, dar asta nu făcea decît să-i sporească farmecul. Era genul care s-ar fi comportat la fel de firesc în budoarul unei doamne, ca şi într-o încăierare prin mahalalele Londrei. Avea o fire activă, evidenţiată de constituţia lui suplă şi musculoasă. Şchiopătatul atesta, dacă cineva s-ar mai fi îndoit, că era un om care ducea o viaţă periculoasă.

Caroline privi fascinată cum buzele lui senzuale suflau un nor de fum. Avea părul negru, trăsăturile accentuate şi aspre, iar ochii strălucitori puteau fi calzi şi atrăgători sau îngrozitor de reci.

Caroline fu readusă la realitate de vocea răguşită a contesei de Allenvale.

– Pari lihnită, Caro. Ei bine, n-ai să găseşti nimic de mîncare pe terasă. Îţi propun să încerci în sufragerie.

Remarca răutăcioasă stîrni cîteva chicoteli din partea domnişoarelor de la masa lui lady Allenvale. Caro se prefăcu că nu înţelege, răspunse cu un comentariu evaziv şi ieşi din camera de jocuri.

– Cioară bătrînă, mormăi ea cînd ajunse destul de departe ca să nu mai fie auzită.

Privirea admirativă a lui Ruggles o urmări pe Caroline Walters în timp ce ieşea din camera de jocuri.

– Diavol norocos, zise el, privindu-şi prietenul. Ţi-a căzut la picioare. De fapt, majoritatea femeilor fără obligaţii de aici sînt la cheremul tău. N-ai vrea să-mi spui şi mie ce ai tu şi mie-mi lipseşte?

Waldo zîmbi ironic.

– Un picior schilod. Îşi închipuie că m-am ales cu el dintr-o încăierare sau un duel. Din cine ştie ce motiv, mă face să arăt ca un erou în ochii femeilor.

– Glumeşti.

– Ia-mi cu împrumut bastonul, dacă nu mă crezi.

Ruggles rîse.

– Ai putea încerca să le spui adevărul.

Waldo trase cu poftă din ţigară, apoi aruncă mucul în grădină.

– Că e o rană din război? Le-am spus. Lady Tellall a denaturat adevărul, în rubrica ei. M-a făcut să par un alt Lord Byron – înţelegi, nebun, rău şi cu un avantaj periculos. Tare-aş vrea să-i sucesc gîtul femeii ăleia.

– Lui lady Tellall?

– Lui Jo Chesney.

Ruggles întoarse capul pentru a-şi ascunde zîmbetul. Rămăseseră peste noapte în Barnet cu unicul scop de a le escorta pe doamna Chesney şi prietena ei la Londra, însă dimineaţa, cînd se duseseră la Red Lion, descoperiseră că doamna Chesney se răzgîndise şi plecase în seara trecută. Waldo vorbise foarte puţin în timp ce se îndreptau spre casă. Afirmase doar că doamna Chesney era cea mai exasperantă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Proasta dispoziţie îi mai trecuse cînd Ruggles propusese să meargă la petrecerea doamnei Walters, însă de cînd sosiseră nu făcuseră altceva decît să joace cărţi, să fumeze şi să bea şampanie.

Waldo continuă gînditor:

– Fuge de mine, sau are vreo problemă? Asta mă tot întreb.

Ruggles ridică din umeri. Auzise despre spargerea de la *Journal* şi despre faptul că doamna Chesney îl acuzase pe Waldo de cele petrecute.

– Dacă ţii neapărat să ştii, de ce nu-i dai de urmă ca s-o întrebi?

– N-am nici un chef să alerg după ea.

Ruggles îşi privi curios prietenul.

– Perfect. Atunci, las-o în pace. Ascultă, Waldo, nu te poţi aştepta ca *toate* femeile să-ţi cadă la picioare.

Waldo făcu o mutră dezgustată.

– Nu mă aştept la aşa ceva. De fapt, nici o femeie nu mi-a căzut la picioare, iar dacă ar fi să se întîmple una ca asta, aş chema un doctor.

– Prea le iei pe toate la propriu! Voiam să spun că...

– Ştiu ce voiai să spui şi te asigur că nu sînt bosumflat pentru că doamna Chesney m-a tratat cu antipatie.

– „Antipatie"? izbucni Ruggles în rîs. Recunoaşte adevărul, Waldo. Te *detestă*. N-are încredere în tine. Nu că ai merita-o, desigur. De vină e lady Gură-de-Petice, sau cum o cheamă. Pariez că doamna Chesney îşi închipuie că i-ai luat în cătare virtutea.

Waldo pufni cu dispreţ, refuză tabacul de prizat pe care i-l oferi prietenul său şi privi gînditor spre ocupanţii camerei de jocuri. Doamnele în voaluri diafane şi mătăsuri irizate îi atraseră atenţia. Ştia că pielea lor era fină şi parfumată. Jo Chesney ar fi fost eclipsată total de acele femei atrăgătoare şi nu înţelegea de ce nu şi-o putea alunga din minte.

– Nu merge, spuse el absent, exprimîndu-şi cu glas tare gîndurile. N-ar fi trebuit să vin aici.

– Poftim? se încruntă Ruggles.

– Hai să mergem la Bell, propuse Waldo. Am chef de societate masculină. Toţi prietenii noştri sînt acolo.

Ruggles îl privi uimit.

– Vrei să spui că ai renunța la Caro Walters pentru o noapte de dezmăț cu prietenii?

– Mă plictisesc, răspunse Waldo.

Prietenul său stătu un moment pe gînduri.

– Care prieteni? Începu să-i numere pe degetele de la o mînă: Case e însurat, Richard e însurat, iar Freddie și Robert sînt încă în Warwick. Mai rămînem doar noi doi.

– Perfect. Atunci să mergem în apartamentul meu din Albany și să punem de-o petrecere în doi.

Lămurit, Ruggles zîmbi.

– Înțeleg că doamna Chesney ți-a făcut o impresie puternică. Sfatul meu este s-o uiți. Conform lui Henry, o să rămînă măritată cu răposatul ei soț pînă-n ceasul morții. Îi aruncă lui Waldo o privire piezișă. Păcat, nu-i așa? Atîta frumusețe și pasiune n-ar trebui să se irosească. Trebuie să sperăm că într-o bună zi va apărea bărbatul potrivit. El și doamna Chesney vor trăi fericiți pînă la adînci bătrînețe. Și nu mai face mutra asta cinică. Se mai întîmplă.

– Ești un romantic, Ruggles.

– Într-adevăr.

Waldo plecă de la petrecere fără Ruggles, după ce-i prezentă gazdei scuzele sale. Nu era singurul care pleca. În timpul Sezonului aveau loc atît de multe petreceri și întruniri, încît oamenii își făcuseră un obicei din a participa la cît mai multe posibil. Nu-i spuse lui Caro că se duce acasă să petreacă de unul singur. Și cu toate acestea, femeia îl privi de parcă ar fi vrut să-l strîngă de gît. Dacă l-ar fi mușfuluit așa cum merita, poate că Waldo s-ar fi răzgîndit, dar își coborî genele și cînd îl privi din nou frumoșii ei ochi erau limpezi.

Lui Waldo îi veni să caște.

O dată ajuns acasă, își turnă un pahar mare de brandy și se așeză lîngă foc să-l savureze. *Se plictisea.* Căzu pe gînduri și ajunse la concluzia că nu se înșela. După doi ani de

indolență și de distracții necontrolate, îl ajunsese plictiseala.

Nu Jo Chesney îl făcuse să se gîndească la asta. O mai făcuse, numai că nu voia să recunoască. Nu se simțea vinovat pentru felul cum trăia; și nu voia să se schimbe. Ceea ce-i lipsea erau scopul și direcția clară pe care le avusese cît timp servise sub ordinele lui Wellington.

Fusese militar mai bine de șapte ani, timp în care dusese o viață ordonată. Fuseseră încrezători în ei înșiși, el și prietenii lui, tineri aleși pe sprînceană de Wellington pentru misiuni speciale sau ca aghiotanți. Pe Ruggles îl *cunoscuse* cînd fuseseră selecționați pentru însărcinări deosebite. Pînă atunci nu-l apreciase just pe scoțianul calm și interiorizat. Nu-i trebuise mult ca să descopere că, atunci cînd situația era gravă, nu exista altul mai bun care să-i acopere spatele.

Apoi, războiul se sfîrșise, iar cei doi își pierduseră toate țelurile care-i animaseră. Reveniți în Anglia, nu mai știuseră încotro s-o apuce. Încercaseră să-și reia viețile dinainte, dar nu mai exista cale de întoarcere. Lumea se descurcase foarte bine și fără ei.

O vreme, amîndoi continuaseră să lucreze în Serviciul Secret, dar Waldo descoperise că nu-l mai interesa. Sentimentul de urgență și precizia scopului se pierduseră. Pe timp de pace, spionajul nu mai avea aceeași claritate ca atunci cînd trebuia cîștigat un război, așa că-și dăduse demisia. Ruggles primise o funcție în Branșa Specială, o secție nouă care se înființase în urmă cu vreo doi ani, o poliție în cadrul forțelor de poliție, care depista elementele subversive și ajuta autoritățile locale în cazurile dificile. I se solicitase și lui Waldo să se înroleze, dar el ceruse timp de gîndire. Acum trebuia să se decidă ce va face mai departe. Sorbi încet din pahar, în timp ce analiza posibilitățile.

Se trezi brusc, complet lucid, simțind prezența cuiva, și mîna i se duse automat la teacă, după pistol. Numai că nu

avea nici un pistol şi nu exista nici un inamic care să se apropie pe furiş. Era în Anglia, în biblioteca lui, moţăind în fotoliul său favorit, iar Mellowes, valetul, intrase în cameră, probabil pentru a vedea dacă stăpînul său avea nevoie de ceva înainte de a se duce şi el la culcare.

Waldo îşi destinse muşchii amorţiţi, îşi frecă piciorul bolnav, apoi se încruntă cînd observă expresia valetului său.

– Ce e, Mellowes?

– A venit un curier din Bow Street. Vrea să vă vorbească.

– La ora asta?

Waldo se ridică. Nu era alarmat. Înainte de a-şi fi dat demisia din serviciul secret, mai avusese de-a face din cînd în cînd cu cei din Bow Street Office şi-i cunoştea pe cei mai mulţi dintre magistraţii şi ofiţerii care lucrau acolo, însă pentru prima dată unul dintre ei îl căuta acasă.

– Ei, condu-l pe ofiţer înăuntru, Mellowes.

Bărbatul care intră arăta mai mult a fierar decît a ofiţer. Mîinile mari şi cărnoase erau pe măsura restului făpturii.

– Ofiţer Stoppes, nu-i aşa?

Curierul dădu din cap.

– Ce te aduce aici?

– E vorba de sora dumneavoastră. Magistratul Vine s-a gîndit că poate vreţi să ştiţi. Am închis-o pentru că a opus rezistenţă la arestare.

Waldo îl privi uimit.

– Trebuie să fie o greşeală sau un prieten mi-a făcut o farsă.

– Nu e nici o farsă, domnule. I s-au adus acuzaţii serioase – răpirea unui minor şi tulburarea liniştii publice.

Lui Waldo îi căzu faţa.

– Cum? *Maude?*

– Nu, domnule. Cealaltă soră a dumneavoastră, doamna Chesney.

– Doamna...

Waldo înjură printre dinți.

– *Este* o farsă, spuse el. Îmi pare rău că ai fost pus să vii pînă aici. Mă tem că prietenul meu Ruggles... adică, domnul McNab... mi-a copt-o.

– Nu știu nimic despre așa ceva, domnule, dar vă pot asigura că nu e nici o glumă. A făcut ditamai tărăboiul în Bow Street Office, iar magistratul Vine pare nebun de legat.

Treptat, Waldo începu să înțeleagă.

– Și a menționat numele meu? întrebă el.

Fruntea ofițerului Stoppes se încreți.

– Păi, da, domnule. Și i-a spus domnului Vine unde puteți fi găsit.

– Și altceva, ce-a mai spus?

– Doar că o veți scoate pe cauțiune.

Waldo se amuză în sinea lui.

– Ei, pe-asta trebuie s-o văd, spuse el. Mellowes, pălăria și bastonul, dacă ești bun.

Deși Waldo îl bombardă cu întrebări pe ofițerul Stoppes în timpul scurtului drum cu trăsura pînă pe Bow Street, nu află nimic în plus cu privire la împrejurările arestării lui Jo. Magistratul Vine, spuse Stoppes, era cel care-l trimisese să-l aducă pe Waldo. Cît despre doamna Chesney, ea aștepta închisă într-o celulă pînă cînd domnul Vine hotăra ce era de făcut cu ea.

Lui Waldo nu-i venea să creadă că Jo se afla într-o situație care nu putea fi rezolvată. Nu era o criminală, însă știa, din experiență, că dacă cineva i se punea de-a curmezișul, putea să scuipe flăcări. După părerea lui, nu era nevoie decît de tact și diplomație ca să pună lucrurile în ordine. Iar domnul Vine era un om înțelegător. Îl cunoștea bine.

Cînd intră în clădire, încetini pașii. Era sîmbătă seara și constată că elementele criminale din Londra ieșiseră la treabă. Pungașii, tîlharii, bețivii, prostituatele și peștii lor erau mult

mai numeroşi decît ofiţerii care-i păzeau. Duhnea a sudoare, fum de lumînări şi gin. Nici o doamnă adevărată n-ar fi trebuit să îndure aceste mizerii.

Ofiţerul Stoppes îl conduse pe Waldo la cabinetul magistratului.

– Vă aşteaptă, îi spuse el.

Omul care se ridică în picioare la apariţia lui Waldo era îndesat, aproape corpolent, iar părul alb ca zăpada şi expresia zîmbitoare îl făceau să pară un unchi cumsecade. Nu era o impresie falsă, dar nici completă. Magistratul Vine putea fi dur ca granitul, cînd situaţia i-o cerea.

Cu o voce egală, Waldo spuse:

– A fost neapărată nevoie s-o încuiaţi într-una din celulele voastre?

Vine se aşeză la birou, şi-i zîmbi lui Waldo.

– Ia loc, Waldo. Dacă n-ar fi încălcat legea, sfidîndu-mă şi pe mine în continuare, aş fi de-a dreptul cucerit de această doamnă Chesney. Apropo, cînd ţi-a devenit soră?

Waldo se aşeză pe scaunul din faţa biroului.

– Cred c-ai speriat-o îngrozitor, Archie, înainte să-ţi spună asta.

– S-o sperii pe doamna Chesney? Nu mă face să rîd. Cînd o apucă, nimic n-o mai poate potoli. Tot ce-ţi cer, Waldo, e să mi-o iei de pe cap cît mai repede, şi să ai grijă să nu mai dea de vreun necaz.

Era prea uşor. După o scurtă tăcere, Waldo spuse:

– Să vedem dacă am înţeles bine: o laşi să plece, cu condiţia ca eu să... ce?

Rîzînd, Vine clătină din cap.

– Fără şmecherii, Waldo. Doar o cauţiune de-o mie de lire sterline...

– O mie de lire sterline!

– ... ca să asiguri buna purtare a doamnei.

– O mie de lire!

– Şi ia băiatul ca să i-l dai în primire directorului...

– Care băiat?

– ... iar eu voi renunţa la toate acuzaţiile împotriva doamnei Chesney.

Waldo oftă prelung.

– Cinci sute de lire sterline, nici un penny mai mult.

– S-a făcut, răspunse Vine radios, asta pentru că eşti un coleg pe care-l stimez.

Deşi se îndoia de spusele lui Vine, Waldo se hotărî să nu insiste. Pentru moment.

– Şi acum, spune-mi ce s-a întîmplat.

Vine avu nevoie doar de cîteva minute ca să-i schiţeze povestea. Băiatul era Eric Foley, şi se părea că Jo şi o doamnă mai în vîrstă îl răpiseră de la şcoală, sub ameninţarea armei, numai pentru că directorul îl bătuse pe băiat cu nuiaua deoarece acesta fugise de la şcoală. Evident, fuseseră informate autorităţile, şi cînd o ajunseseră din urmă pe doamna Chesney, ea făcuse iar uz de armă, dîndu-le posibilitatea doamnei mai vîrstnice şi băiatului să scape. Unde erau acum nu ştia decît doamna Chesney, care refuza să spună.

Waldo era copleşit. Situaţia părea mai gravă decît se aşteptase.

– Trebuie să fie mai mult decît atît, spuse el.

Magistratul se ridică.

– Astea sînt faptele. Nu contează în ce a constat provocarea. A opus rezistenţă la arestare. Sper că poţi să-i bagi minţile-n cap. Băiatul trebuie să se întoarcă la şcoală cît mai curînd posibil. Ofiţerul Stoppes te va duce la ea. Trebuie s-o convingi că dacă mai apare în faţa acestei magistraturi, tu îţi vei pierde cauţiunea, iar ea se va întoarce în puşcărie.

La uşă, Waldo se opri.

– Care-i adevăratul motiv pentru care o laşi pe doamna Chesney să plece?

Buzele lui Vine se subţiară o clipă, apoi îi scăpă un oftat greu.

– A avut temeritatea să mă ameninţe cu demascarea în ziarul ei, şi nu numai pe mine. Ne va numi nişte brute, pentru că am atacat o biată femeie fără apărare şi un copil. Ei bine, parcă văd ce impresie va face asta la Ministerul de Interne. M-aş trezi cu ai voştri suflîndu-mi în ceafă înainte să fac un pas.

Waldo clătină din cap.

– Şi totul numai de hatîrul unui băieţel.

Glasul lui Vine se înăspri.

– E încăpăţînată ca un catîr. Sper să o faci să-şi bage minţile în cap. Şi încă ceva, spuse el, cu o lucire veselă în ochi. Sper că o să mă inviţi la nuntă. Şi, cu un hohot de rîs, închise uşa.

– Foarte comic, mormăi Waldo spre uşa închisă.

Waldo îi plăti unui conţopist cauţiunea, îl găsi pe ofiţerul Stoppes şi-l urmă pînă la celula lui Jo.

Uşa avea o ferestruică, iar Waldo stătu un moment s-o studieze pe Jo printre zăbrele. Nu arăta ca scorpia pe care o descrisese magistratul Vine. Părea un copil adunat de pe stradă. Stătea pe un taburet, cu capul plecat, strîngîndu-şi umerii cu braţele ca să se încălzească.

Cînd uşa se deschise scîrţîind şi Waldo intră în celulă, Jo înălţă capul. Singura lumină provenea de la o lumînare pusă în mijlocul unei mese. Jo părea atît de fragilă – ca un bibelou care risca să se spargă la cea mai mică atingere.

În mintea lui Waldo apăru imaginea lui Jo la prima lor întîlnire – mîndră, sfidătoare, provocatoare şi se simţi indignat că fusese atît de înjosită.

Privirile li se intîlniră. O auzi inspirînd profund şi expirînd uşurată. Jo îşi îndreptă şira spinării.

– Mult ţi-a mai luat pînă să ajungi aici, spuse ea.

– Am venit imediat ce am aflat.

Jo se ridică.

– Mi s-a părut un veac. Aşa se întîmplă cînd eşti în închisoare. Pierzi noţiunea timpului. Îmi pare rău că m-am răstit la dumneata. Îţi mulţumesc că ai venit. Nu ştiam dacă o vei face sau nu.

Privind mai atent celula şi simţind temperatura scăzută, Waldo fu şi mai revoltat. Singurele obiecte de mobilier erau taburetul, o masă şubredă, o rogojină de paie pe duşumea şi o oală de noapte.

În minte îi reveni petrecerea de la care plecase, casa elegantă şi doamnele elegante şi parfumate. Acolo era locul lui Jo Chesney, nu într-o celulă ca asta.

Jo privi pe lîngă el, spre uşa deschisă.

– Sînt liberă să plec?

– Ai fost lăsată în custodia mea.

Waldo nu vorbea pe un ton aspru, dar nici prea blînd. Trebuia s-o facă să înţeleagă cum stăteau lucrurile între ei.

Fruntea lui Jo se înnegură.

– În... ce?

– În custodia mea, am spus.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că am depus o cauţiune de cinci sute de lire sterline drept garanţie pentru buna ta purtare şi, dacă nu respecţi legea, am să-mi pierd banii. Asta n-o să se întîmple, pentru că n-am să te scap din ochi pînă...

– Pînă cînd ce?

Fusese gata să spună: *pînă cînd băiatul va ajunge acolo unde-i e locul,* dar ştia că ar fi provocat o scenă şi Jo risca să rămînă închisă.

– Pînă lămuresc eu lucrurile.

Îi opri protestul, punîndu-i un deget pe buze.

– Vorbim mai tîrziu. Acum, hai să ieşim de-aici pînă nu

se hotărăsc să ne închidă pe amîndoi. Unde ţi-e pelerina?

O convinsese, pentru că era sleită de oboseală sau se afla încă sub efectul şocului.

Jo trase aer în piept, ezită, apoi spuse:

– Mi-au luat-o.

– Atunci, hai s-o recuperăm.

8

Waldo opri o birjă.

– Încotro, şefu'? întrebă vizitiul.

O privi pe Jo.

– Unde-i băiatul?

Jo ezită o clipă.

– Cu mătuşa mea, doamna Daventry.

– Jo?

În sfîrşit, Jo pufni.

– Pe Greek Street. Lîngă Soho Square.

– În Greek Street, îi porunci Waldo birjarului.

După ce o ajută pe Jo să se suie, se urcă şi el în birjă.

– Acum, îi ceru el, spune-mi ce anume s-a întîmplat în Barnet după ce ne-am despărţit.

În ochii ei apăru un fulger de mînie. Waldo nu-şi putu da seama dacă era la adresa lui sau a celor întîmplate în Barnet.

– O servitoare de la şcoală a venit la Red Lion, în timp ce eu eram plecată să mă plimb. A găsit-o pe mătuşa mea singură. Era acolo, înţelegi – servitoarea, vreau să zic – la şcoală, cînd noi am dus un pachet cu haine pentru Eric.

– Pachetul pe care ţi-l dăduse soţia vicarului?

– De unde ştii?

– Mi-a spus servitoarea ta, înainte să plec din Stratford. De-asta ați ocolit prin Barnet, nu-i așa?

– Într-adevăr. Dar atunci nu l-am văzut pe Eric. De fapt, nu l-am văzut decît pe portar, care n-a vrut să ne lase să intrăm.

– Servitoarea v-a văzut?

– Da. A luat pachetul de la noi. Apoi a venit la han și i-a spus mătușii mele că Eric fusese bătut cu sălbăticie pentru că fugise de la școală. Phoebe – așa o cheamă – era foarte speriată. Ea îl ajutase pe Eric să fugă prima dată. Fata zice că domnul Harding se tot lua de Eric, dîndu-l ca exemplu negativ, însă de data asta a mers prea departe. Făcu o pauză, adunîndu-și gîndurile, apoi continuă: Mătușa mea mi-a lăsat un bilet, spunîndu-mi să vin imediat la școală, ceea ce am și făcut.

Strînse pumnii.

– A avut loc un mic conflict, dar am reușit să-l salvăm pe Eric. Era închis într-o debara. Nu l-am putut lăsa cu brutele alea. Știam că aveau să se ia după noi, așa că am pornit la drum imediat.

Îl privi cu o expresie provocatoare. Waldo întrebă cu falsă indiferență:

– Un mic conflict? Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun, răspunse hotărîtă Jo, că i-am amenințat că voi trage cu pistolul în prima persoană care va încerca să mă oprească.

– Aveai un pistol?

– Era al mătușii mele. L-am luat cu împrumut.

Aceeași privire provocatoare. Waldo n-o luă nici de data asta în seamă.

– Magistratul Vine a spus că ai opus rezistență la arestare. Cum s-a întîmplat?

– Oricine se poate da drept om al legii. Nici nu purtau

uniforme. Au dat buzna peste noi azi-dimineață, în timp ce ne luam micul dejun.

– Unde s-a întîmplat asta?

– La Clarendon Hotel, pe Bond Street. Azi-noapte, cînd am ajuns la Londra, era prea tîrziu ca să-i mai trezim din somn pe servitorii doamnei Daventry şi să ne instalăm în casă, aşa că ne-am hotărît să rămînem peste noapte la un hotel.

Waldo stătu cîteva clipe pe gînduri, după care spuse:

– Vorbeşte-mi despre agentul care a încercat să te aresteze. Eraţi la micul dejun. Pe urmă ce s-a întîmplat?

– A încercat să-l ia pe Eric cu forţa, ca să-l trimită înapoi la şcoala aceea îngrozitoare. Am făcut ceea ce-ar fi făcut orice persoană civilizată. L-am oprit, pînă cînd mătuşa Daventry şi Eric au scăpat.

– Tot cu pistolul?

Jo dădu afirmativ din cap.

– Parcă spuneai că băiatul era într-un hal fără de hal.

– Şi-a mai revenit, după ce l-am scos din... *închisoarea* aia.

Waldo clătină din cap.

– Se vede că nu te prea pricepi la şcolile de băieţi. Disciplina poate părea aspră, însă dacă n-ar fi aşa, profesorii i-ar scăpa de sub control. Şi, apoi, bătaia cu nuiaua vatămă mai mult demnitatea unui băiat, decît dosul.

– Aşa ai de gînd să-ţi creşti *şi dumneata* copiii, bătîndu-i cu nuiaua?

– Nu, probabil am să...

– Ce?

Waldo zîmbi.

– Cine-a spus că o să am copii?

– Eşti singur la părinţi, nu-i aşa, iar proprietăţile tatălui dumitale au nevoie de un moştenitor.

– De unde-ai auzit asta?

Jo rîse provocator.

– Am citit în *Journal*. Eşti dator să asiguri următoarea generaţie în familia Bowman, pentru ca averea şi moşiile tatălui tău să rămînă intacte.

– Nici o lege nu mă obligă să-mi fac datoria.

Înclinînd capul, Jo îl privi atentă.

– Asta-i problema cu dumneata, domnule Bowman. Niciodată nu e clar dacă vorbeşti serios sau îţi arde de glumă.

Waldo îşi încrucişă braţele la piept.

– În problema lui Eric Foley, vorbesc cît se poate de serios. Dacă nu se rezolvă aşa cum vrea magistratul Vine, voi putea pierde o sumă considerabilă, iar tu vei fi acuzată de o ofensă gravă. Acum, începe cu începutul şi spune-mi ce anume ai făcut şi cum a ajuns o doamnă respectabilă să fie închisă într-o celulă din Bow Street.

Casa doamnei Daventry era o clădire modestă, cu trei etaje şi un bovindou aspectuos la parter. Servitoarea care le deschise uşa abia îşi stăpîni lacrimile la vederea lui Jo.

– O, domnişoară, cît mă bucur că vă văd! izbucni ea cu vocea înecată de plîns.

– Nu mai puţin decît mă bucur şi eu că te văd, Rose. Unde-i doamna Daventry?

Tonul calm al lui Jo păru s-o liniştească pe servitoare.

– Sus, cu băiatul.

Doamna Daventry le ieşi în întîmpinare în capul scării. Cînd îl văzu pe Waldo, rămase cu gura căscată.

– Domnul Bowman... murmură ea cu voce slabă.

– E-n regulă, mătuşă. Jo o cuprinse cu un braţ pe după umeri. Domnul Bowman e aici ca să ne ajute. Am să-ţi explic mai tîrziu. Acum, du-ne la Eric. Ce face?

– Doarme.

Waldo interveni:

– Așa e, doamnă Daventry. Am venit să vă ajut.

Doamna Daventry continua să se holbeze la el. Treptat, trăsăturile i se destinseră și pe buze îi apăru un zîmbet.

– Cine spune că Dumnezeu nu răspunde la rugăciuni? Veniți pe-aici. E neliniștit. Acum că ai venit, Jo, o să se mai calmeze.

Ea rămase în urmă, în timp ce Jo și Waldo se apropiară de pat. Jo privi copilul adormit. După cîteva clipe, îi puse mîna pe frunte.

– Are febră, spuse ea, iar cămașa îi e udă de transpirație.

– A trimis cineva după medic? întrebă Waldo.

– Da, răspunse doamna Daventry. Nu știu de ce întîrzie. Își mușcă buza.

– N-am știut ce era mai bine să fac. Nu-mi dădusem seama că Eric are febră.

Waldo spuse pe un ton liniștitor:

– Probabil nu e nimic grav. Copiii sînt predispuși la accese ciudate de febră. Totuși, să mai chemăm un medic. Încercați la Mercer, pe Baker Street, și spuneți-i că-l chem eu.

– Trimit imediat pe cineva, spuse doamna Daventry.

În timp ce doamna Daventry se ducea să trimită un servitor după doctorul Mercer, Jo căută într-un sertar și reveni la pat cu o cămașă de noapte curată.

– E a nepotului mătușii mele, spuse ea.

Cînd îl strigă încet pe Eric, acesta începu să geamă.

– Mami? întrebă el. Mami?

Jo răspunse:

– Sînt eu, Jo, Eric. Am să-ți schimb cămașa de noapte, ca să te simți mai bine. Vrei?

Băiatul deschise ochii și o privi clipind.

– I-ai rupt nasul domnului Harding, spuse el.

– Nu i l-am rupt. Așa spune, în realitate i l-am sucit puțin.

– Era plin de sînge, replică Eric, vizibil încîntat.

– Da, chiar aşa? Dacă se mai apropie de tine o s-o păţească din nou.

Waldo îşi acoperi ochii cu o mînă, clătinînd din cap.

– Jo, spuse el pe un ton prevenitor.

La auzul glasului lui Waldo, Eric scoase un ţipăt şi încercă să se ridice din pat. Jo îl cuprinse cu braţul pe după umeri.

– Uite cine-i aici, spuse ea. Domnul Bowman. E prietenul nostru. A venit să ne ajute. Dacă n-ar fi fost el, mai eram şi acum închisă în Bow Street. Nu va permite să ţi se întîmple nimic rău, nu-i aşa, domnule Bowman?

Waldo i se adresă băiatului :

– Vom vorbi cînd te simţi mai bine, îl linişti el cu blîndeţe, însă privirea pe care i-o aruncă lui Jo nu avea nimic blînd, ci făgăduia o pedeapsă promptă pentru că făcea promisiuni în numele lui, promisiuni pe care el poate nu va reuşi să şi le ţină.

Doamna Daventry se întoarse cu un pahar de ciocolată caldă.

– Pentru durerea de gît, spuse ea.

– Să-l schimbăm mai întîi, propuse Waldo. Eşti gata, Jo?

Cînd îi scoaseră cămaşa de noapte, Eric miorlăi ca un pisoi bătut.

– Ştiu, spuse Waldo, imitînd tonul firesc al lui Jo, ţi-e cald şi eşti obosit şi vrei să te lăsăm în pace, dar înţelegi tu, Eric...

Cînd băiatul rămase gol, Waldo amuţi.

– Aduceţi lumînarea, îi ceru el doamnei Daventry, şi ţineţi-o cît mai sus.

Lumina îl făcu pe Eric să se ferească, şi să încerce să se ascundă sub pătură, dar Waldo îl apucă de braţ.

– Ce-avem noi aici? întrebă el.

Pe umerii şi spinarea băiatului se vedeau nişte dîre vinete

şi urîte, dar nu acelea atrăseseră atenţia lui Waldo. O vînătaie uriaşă şi aproape neagră cobora din mijlocul pieptului pînă între picioare.

– De unde ai asta, Eric?

Glasul îi era la fel de binevoitor ca înainte, şi nu trăda prin nimic furia care-l copleşise.

– Domnul Harding m-a împrîncit pe scări.

Jo era şocată.

– Acum aud prima oară de asta! Eric, trebuia să ne spui!

Izbucnirea ei păru să-l alarmeze pe băiat, care strigă cu glas ascuţit:

– N-am să mai fac!

– Ce n-ai să mai faci, Eric? întrebă blînd Waldo.

– N-am să mai fug de la şcoală!

Chipul lui Waldo se crispă de furie.

– Aşa e, n-ai să mai fugi, pentru că nu te vei întoarce acolo. Iar dacă domnul Harding îşi arată mutra pe aici, îl voi face să-i pară rău că a auzit vreodată de numele Eric Foley.

Eric o privi pe Jo. Aceasta îşi trase nasul şi spuse:

– Vrea să spună că îl va bate pe domnul Harding mult mai rău decît l-am bătut eu. Şi acum, hai să te îmbrăcăm. Pe urmă poţi să-ţi bei ciocolata.

În timp ce aşteptau să sosească medicul, Waldo le puse lui Jo şi mătuşii ei mai multe întrebări pentru a-şi forma o idee mai clară despre posibilele rezolvări ale problemei lui Eric Foley. În curînd deveni clar că ştiau foarte puţin despre viaţa băiatului, cu excepţia faptului că era orfan şi fusese dat în grija bisericii.

– Sînteţi sigure de asta?

Jo şi doamna Daventry schimbară o privire scurtă.

– Păi, nu, nu ştim sigur, spuse Jo. De-asta am refuzat să-l dăm pe mîna autorităţilor. Voiau să-l ducă înapoi la şcoala aceea îngrozitoare, pînă se lămurea totul. Oricum nu poate

fi vorba ca Eric să se întoarcă acolo, fie şi numai pentru o oră.

Waldo era de acord. Avusese şi el parte de bătăi pe cînd era elev, dar nu se comparau cu ceea ce suferise Eric.

Vorbeau în şoaptă, într-un capăt al camerei, ca să nu-l trezească pe băiat. Cînd acesta se întoarse pe cealaltă parte, tresări vizibil şi scînci în somn.

Cu vocea tremurînd de furie, Jo spuse:

– Acum înţelegi ce vreau să zic? Îl voi face pe Harding să plătească pentru felul în care s-a purtat cu Eric.

– Dar ce poţi face tu, o biată femeie, draga mea? întrebă mătuşa ei.

Deşi se străduia să vorbească încet, Jo nu încercă să-şi ascundă mînia :

– Voi folosi puterea ziarului meu ca să-l fac de ruşine, da, şi-am să-l aduc în faţa justiţiei, dacă magistraţii nu acţionează!

Waldo replică tăios:

– N-ai să faci nimic fără consimţămîntul meu! Am motive serioase ca să mă asigur de buna ta purtare, Jo, să nu uiţi!

– Banii! Numai la asta eşti în stare să te gîndeşti?

– Nu. Dar nu vreau să stîrnim necazuri fără rost, în faza asta. Gîndeşte-te, Jo. Dacă autorităţile descoperă unde se ascunde Eric, îl vor lua cu forţa şi-l vor duce înapoi, la şcoală. Ne vom ocupa de Harding mai tîrziu, după ce Eric va fi într-un loc sigur.

Waldo avea dreptate, dar era împotriva firii lui Jo să nu facă nimic. Nu voia ca şi alţi băieţi să păţească ceea ce păţise Eric.

Cu tact, doamna Daventry schimbă subiectul:

– Nu mi-ai spus ce s-a întîmplat în Bow Street. Cum aţi ajuns să vă implicaţi, domnule Bowman?

– Jo a trimis după mine, răspunse el, şi avu plăcerea să vadă obraji acesteia îmbujorîndu-se.

Cu o voce şovăitoare, Jo spuse:

– M-am gîndit... mi s-a părut... ei bine, ştiam că domnul Bowman are influenţă, şi cînd magistratul a început să mă ameninţe...

– După ce l-ai ameninţat tu pe el, interveni Waldo.

– ... mi-am amintit că domnul Bowman...

– Te rog, o întrerupse el din nou. După toate prin cîte-am trecut împreună, n-ai să tuşeşti dacă-mi spui pe numele de botez, nu?

Jo fu cît pe ce să tuşească, dar continuă:

– Mi-am amintit că *Waldo* mi-a spus să apelez la el dacă am vreodată nevoie de un prieten.

– Aşa că, iată-mă aici! încheie Waldo vesel.

Jo adăugă:

– Am fost uimită să văd cum s-a schimbat atitudinea magistratului după ce am menţionat numele domnului Bowman. Mi s-au deschis toate uşile şi am fost liberă să plec.

– Nu tocmai liberă. Îţi reamintesc că există anumite condiţii.

Doamna Daventry se uita de la unul la altul, cu o expresie ciudat de inocentă. În clipa următoare, glasul plîngăreţ al lui Eric le atrase din nou atenţia.

– Pot să mai primesc puţină ciocolată?

În sfîrşit, sosi medicul şi confirmă bănuielile lui Waldo: băiatul avea leziuni ale coastelor, deşi nici una nu părea fracturată. Doctorul Mercer îi arătă lui Jo cum să bandajeze toracele dureros de slab al lui Eric, îi recomandă odihnă şi linişte şi plecă.

După ce Eric fu culcat la loc, Waldo îi ceru lui Jo să-l însoţească pînă afară. Voia să discute cu ea între patru ochi. Dorea s-o avertizeze să nu-şi facă prea mai speranţe, deoarece

dacă Eric avea un tutore, nu vor putea face mare lucru. Mai presus de orice, dorea să sublinieze cît de important era să nu mai aibă probleme. Cu magistrații și agenții nu era de joacă, și cu atît mai puțin cînd îi amenințî cu pistolul.

Waldo luă o lumînare și intră în încăperea destinată micului dejun și puse lumînarea pe consolă. Jo îl privi, așteptînd ca el să înceapă. Avea obrajii palizi și ochii adînciți în orbite.

– M-am răzgîndit, spuse Waldo. Asta poate să mai aștepte. Culcă-te acum și te odihnește, putem vorbi și mîine.

Jo miji ochii.

– N-ai să ne trădezi, nu-i așa? Vreau să zic, nu vei spune autorităților că sîntem aici, da?

Abia rostise acele cuvinte, că le și regretă. Expresia lui Waldo nu se schimbase, dar îi simțea furia și observa încrîncenarea cu care-i răspunse:

– Am să-ți scuz vorbele astea, fiindcă știu cît de obosită ești. Dar aș dori să știu de ce nu ai încredere în mine.

– Am încredere în tine. Nu m-am gîndit. Nu ne putem mulțumi cu atît?

– Încă mă mai bănuiești că am intrat în biroul tău noaptea?

– Nu!

În răspunsul ei nu se mai simțea nici o ezitare. Jo se grăbi să adauge:

– Un om ca tine ar folosi alte mijloace pentru a obține informațiile pe care le dorește.

– Un om ca mine? repetă el, cu glas blînd.

Exercita presiuni asupra ei, iar asta o făcea să fie imprudent de sinceră.

– Ești un... vreau să zic, te pricepi la femei... Of, înțelegi ce vreau să spun!

– Că sînt un aventurier, nu-i așa?

– Păi... da...

Îl privi cu oarecare teamă cum îşi punea deoparte bastonul.

– Ce faci? întrebă ea precaut.

– Vreau să-ţi dovedesc ceva.

Cînd mîinile lui calde îi cuprinseră umerii, Jo deveni rigidă şi încercă să-l respingă. Waldo nu se clinti. Sub vălul des al genelor se putea citi nervozitate şi o ironie curioasă. Cînd buzele lui le acoperiră pe ale ei, Jo fu prea surprinsă ca să se mai zbată. Îl privi doar, cu ochi mari.

Waldo nu săruta o femeie, ci făcea dragoste cu gura ei, deschizîndu-i buzele printr-o apăsare uşoară, muşcînd încet, folosindu-şi limba pentru a le despărţi şi sonda blînd. Era de un erotism dulce. Apoi sărutul deveni mai fierbinte, mai poruncitor. Jo se rezemă de el, doar ca să-şi ţină echilibrul. Capul i se învîrtea.

Buzele lui Waldo le părăsiră pe ale ei, începînd să-i exploreze adîncitura decolteului, obrajii, ochii. Raţiunea încerca să intervină, dar mintea lui Jo era amorţită de oboseală. Se întîmpla acolo ceva mai presus de cunoştinţele ei, ceva ce nu putea – sau nu voia – să controleze...

Brusc se simţi abandonată. Şocată, ameţită de oboseală şi excitaţie, ridică privirea spre Waldo.

– Ce naiba te-a apucat? întrebă masîndu-şi gîtul, într-un efort zadarnic de a-şi controla respiraţia.

Waldo răspunse calm:

– Mă comport pe măsura reputaţiei mele proaste. Dar, după cum ai observat, ştiu cînd să mă opresc.

Cînd îşi luă bastonul şi porni spre uşă, Jo îl urmă.

– Ascultă aici, Waldo Bowman... Abia reuşea să-şi stăpînească frustrarea. Ţi-ai format o idee greşită despre mine şi nu pot permite asta. Nu-s una din muieruştile tale zburdalnice.

Waldo ripostă nepăsător:

– Într-adevăr, dar cred că ţi-ar plăcea să fii.

Rămase descumpănită un moment, apoi păli.

– Sînt o văduvă respectabilă! Crezi că m-aş înhăita cu un destrăbălat? Am mai mult respect pentru mine însămi, da, şi pentru răposatul meu soţ.

– A, cucernicul John. Mă întrebam cînd ai să mi-l arunci în faţă.

Se răsuci pe călcîie atît de repede, încît se ciocni de el, după care se retrase un pas.

În ochii lui Waldo se citea amuzamentul.

– S-a repezit vreodată la tine să te sărute pînă simţeai că-ţi plesnea inima în piept?

– Da, dar el se gîndea la căsătorie. Dumneata ce-oi fi avînd în minte, domnule Bowman?

Sprîncenele lui Waldo se înălţară.

– Din motive de prudenţă, nu cred că e bine să răspund la întrebarea asta.

Waldo se întoarse şi o porni spre uşa din faţă.

Fierbînd de furie, Jo se luă după el.

– Nu te apropia de mine, înţelegi? Să nu te mai apropii de mine.

Pălăria şi mănuşile lui erau pe masa din antreu. Waldo şi le luă şi se întoarse spre ea. Era destulă lumină ca să-i vadă expresia. Privirea dură contrazicea tonul catifelat.

– Te înţeleg perfect. Nu asta e important. Dar, tu mă înţelegi pe *mine?* Ai fost lăsată în custodia mea şi am depus o cauţiune pentru buna ta purtare. Consideră-mă paznicul tău, iar pe tine însăţi, protejata mea. Evident, ne vom vedea foarte des, cel puţin în viitorul foarte apropiat.

Ochii verzi şi scînteietori ai lui Jo îi întîlniră pe ai lui, cenuşii şi reci, într-o bătălie fără cuvinte a voinţelor.

– Nu eu am stabilit termenii aştia, continuă blajin Waldo. Magistratul i-a hotărît. Dacă nu-ţi convin, îţi propun să discuţi cu el.

– Nu va fi necesar.

– Aşa cred şi eu. Şi încă ceva. S-ar putea să lipsesc o zi sau două, ca să mă interesez în legătură cu Eric. Sper că în acest scurt răstimp nu vei face nimic care să atragă asupra noastră furia magistratului Vine.

Jo expiră şuierînd printre dinţi.

Pe buzele lui Waldo se ivi un zîmbet.

– Cîtă stăpînire de sine! Dar pe mine nu mă păcăleşti, Jo Chesney. Ţi-am gustat pasiunea.

Jo îi deschise uşa. Pe treapta din faţa casei, Waldo se mai întoarse o dată spre ea.

– Dar săruţi ca o novice. De ce?

Jo îi trînti uşa în nas.

Waldo porni pe Greek Street spre Soho Square, unde găsi o birjă care să-l ducă acasă. Nu aveau mult de mers, dar drumul era aglomerat de vehicule care veneau şi plecau de la diverse case. Sezonul londonez era în plină desfăşurare, şi toţi cei ce aspirau la statutul de persoane mondene sau chiar celebre erau obligaţi să participe la tot felul de baluri, recepţii, serate muzicale şi alte genuri de petreceri, ca să fie văzuţi şi luaţi în seamă. Nu aveai scăpare. Erai dator faţă de părinţi şi faţă de propriile surori nemăritate. Mai ales faţă de surorile nemăritate. Săptămîna următoare, la aceeaşi oră, Waldo trebuia să-şi însoţească mama şi surorile de la o recepţie la alta. Se întreba ce părere ar fi avut familia lui despre Jo Chesney. Întrebarea nu-şi avea rostul, pentru că familia lui n-avea s-o cunoască niciodată. Problema cu Eric urma să se rezolve nu peste mult timp, apoi el şi Jo Chesney aveau să se despartă pentru totdeauna.

Sărutarea fusese o greşeală. Jo îi aruncase una dintre irezistibilele ei provocări, iar el, evident, muşcase momeala. Trăseseră cu săgeţi unul în altul de cînd se întîlniseră. Lui Waldo îi plăcuse jocul. Îl privea de sus pentru că era un

aventurier, sau cel puțin așa presupunea ea, iar el o ridiculiza considerînd-o puritană.

Nu voise decît să-i dea o lecție și totul se terminase într-un veritabil sărut pasional. Va trece mult pînă va uita sărutul acela.

Nu se va alege cu nimic. Nimeni nu putea să se ridice la înălțimea cuviosului ei soț. Și-n plus, o femeie ca Jo Chesney nu s-ar fi mulțumit cu o legătură, ci doar cu o căsătorie. Dacă i-ar fi spus ce-și pusese în minte, probabil că i-ar fi rupt nasul – sau chiar mai rău.

Zîmbetul care îi destinse buzele pieri cînd își aminti cum arăta Jo în celula din Bow Street. Nu trebuia să îngăduie să se mai întîmple așa ceva. Trebuia să plece din oraș pentru o zi, poate două. Oare putea avea încredere că va evita orice necazuri pînă la întoarcerea lui?

Și mai era ceva – problema spargerii de la redacția gazetei *Journal*. Încă nu avea încredere în el, încă nu-i dezvăluise motivul acelei călătorii neașteptate la Londra.

Următorul lui gînd se îndreptă spre sergentul Harper, un veteran al Campaniei din Spania, aflat acum în permisie de la Brigada Specială din cauza rănilor suferite în ultima misiune. Sergentul Harper se pierdea în peisaj. Ca urmare, cînd trebuia supravegheat sau protejat cineva, numele lui îi venea întotdeauna în minte.

Sergentul Harper. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît i se părea cel mai potrivit om.

Jo fusese sigură că avea să se prăbușească pe pat și să doarmă o sută de ani. Dar nu, se sucea, se învîrtea și, din timp în timp, cel puțin așa i se părea – se trezea cu inima bătîndu-i și respirația întretăiată, ca și cum tocmai i-ar fi trecut un fulger prin creier.

La un moment dat se ridică, își îmbrăcă halatul și se duse să vadă ce face Eric. Camerele lor erau alăturate, și

lăsase uşa deschisă pentru cazul în care băiatul avea nevoie de ajutor sau plîngea noaptea. Pe consolă ardea o lumînare, astfel ca, dacă se trezea, să ştie unde se află. Jo se apropie de pat şi privi copilul adormit.

Şuviţele de păr îi cădeau pe frunte. Îşi stăpîni imboldul de a i le da la o parte cu vîrfurile degetelor. Părea atît de mic şi de inocent... Cuvîntul *angelic* n-ar fi fost exagerat. Nu-i venea să creadă că cineva putea să-i facă rău unui copil nevinovat.

Dacă n-ar fi fost mătuşa ei, Eric ar mai fi stat şi acum închis în debaraua din şcoala domnului Harding. Lui Jo îi plăcea să se considere generoasă şi bună, dar în Eric văzuse doar un băiat care o necăjea, nu un copil care striga după ajutor.

Cum putuse fi atît de oarbă?

Acum lucrurile stăteau altfel. Curînd, Eric urma să afle că vorbise serios. Orice s-ar fi întîmplat, n-avea să-l părăsească.

După ce-i acoperi cu plapuma umerii slabi, se întoarse tiptil în camera ei. Somnul, însă, continua s-o ocolească. O frămîntau atîtea gînduri, şi toate îngrozitor de apăsătoare. Ce-avea să facă în legătură cu Eric? Dar cu Chloë? Şi ce putea face cu Waldo Bowman?

În noaptea aceea, făcuse o descoperire foarte neliniştitoare despre sine înseşi. Un bărbat îi putea trezi simţurile chiar dacă dragostea nu intra în combinaţie. Ştia că asemenea lucruri se întîmplau – propriii ei părinţi erau dovada vie –, dar niciodată n-ar fi crezut că o va păţi şi ea. I se părea că, cedînd sărutării unui aventurier, pîngărise memoria lui John.

Cucernicul John, cum îl numise Waldo. Nu ştia de unde-i venise ideea asta, dar în nici un caz de la ea. La fel ca orice om, John avusese slăbiciunile lui. Era nepriceput în gestionarea banilor, aşa că în curînd îi dăduse ei această

corvoadă. Uita zilele de naştere şi aniversările căsătoriei, dar se aehita întotdeauna mai tîrziu. Niciodată nu era punctual, şi manifesta nepăsare faţă de el însuşi. Cu toate acestea, în problemele cu adevărat importante era neclintit.

Un lucru era sigur. Femeile nu se număraseră niciodată printre slăbiciunile lui John – spre deosebire de alţi bărbaţi al căror nume îi scăpa.

Îi era dor de el, îi lipseau calmul şi judecata lui pe care se putea conta în momentele de criză. Îi lipsea umorul acela calm şi plimbările lungi. Îi lipseau discuţiile despre cărţile şi autorii lor favoriţi. Dar cel mai mult îi lipsea iubirea...

Cu ochii închişi, încercă să-i revadă chipul, însă nu John i se înfăţişă, ci Waldo.

Trase brusc plapuma pînă sub nas şi-şi impuse să adoarmă.

9

Nu semăn cu mama mea. Aceste cuvinte îi veniră în gînd lui Jo în clipa cînd se trezi. Nu le putea pune în legătură cu nimic anume şi, de îndată ce-şi dădu plapuma la o parte, alte gînduri o năpădiră – Chloë, Eric şi umilitoarea perspectivă de a trebui să respecte toate dorinţele lui Waldo Bowman, ca şi cum ar fi fost tutorele ei.

Se spălă repede şi, peste cîteva minute, intra în camera lui Eric. Mătuşa ei era acolo, cu coşul ei de cusut. Eric dormea încă.

Doamna Daventry îi spuse încet:

– S-a trezit mai devreme şi a băut două ceşti de ciocolată.

– Îi face bine?

– Rău n-are de ce să-i facă. Sper că-l vei putea face să mănînce *cu adevărat,* cînd o să se trezească.

– Eu? Jo îşi privi mirată mătuşa. Ce pot eu să fac?

– O cucerire ai şi făcut, chicoti doamna Daventry. Nici nu mai vorbeşte despre altceva decît despre cum l-ai înfruntat pe domnul Harding. Trebuie să spun că şi eu am fost impresionată. Eric este în stare să facă orice i-ai cere ca să te mulţumească.

Jo privi băiatul adormit şi simţi că i se strîngea inima. Arăta atît de mic, în patul acela uriaş – mic şi plăpînd.

– Nu voi permite să i se întîmple nimic rău, adăugă ea încet, vorbind mai mult pentru sine.

Doamna Daventry înclină capul, studiind-o un moment. În cele din urmă, spuse:

– Cu sprijinul tău şi al domnului Bowman sînt sigură că Eric o s-o ducă foarte bine. Ceea ce-mi aminteşte că a trecut pe-aici mai devreme – domnul Bowman, vreau să zic.

– A fost aici? De ce nu m-ai trezit?

– Fiindcă mi-a cerut să te las să dormi.

– Ce voia?

– Ţi-aş spune, dacă m-ai lăsa să-mi trag răsuflarea.

Doamna Daventry făcu o pauză, iar cînd Jo tăcu, continuă:

– A zis că pleacă la Stratford s-o viziteze pe bunica lui Eric şi să se consulte cu vicarul. Dacă totul merge bine, ar trebui să fie înapoi mîine, cînd va trece iar pe la noi ca să ne spună ce-a aflat. Lui Eric i-a spus că acum e în siguranţă şi n-are de ce să se mai teamă de domnul Harding. O să aibă el grijă.

– Frumos din partea lui, zise Jo cu conştiinciozitate.

– Sînt de aceeaşi părere.

– Da, dar... Jo oftă. Oare îl putem crede?

– De ce n-am face-o?

– Nu neg că are intenţii bune, dar un om cu poziţia lui...

Ei, înţelegi ce vreau să spun. E faimos. Lumea îl caută. Un băiețel şi problemele lui n-au să-i reţină gîndurile multă vreme.

Doamna Daventry stătu un moment pe gînduri, apoi clătină din cap.

– Nu, draga mea. Sînt sigură că te înşeli. Domnul Bowman nu mi-a făcut impresia unui frivol. Cînd spune că face ceva, face.

Pe buzele lui Jo se ivi umbra unui zîmbet.

– Înţeleg. Ţi-ai format o opinie favorabilă despre caracterul lui numai fiindcă te-a invitat o dată la cină?

– Ai memorie scurtă, replică mătuşa ei. Ai uitat că noaptea trecută te-a salvat din Bow Street? Nu mai ţii minte ce şocat a fost cînd a văzut vînătăile sărmanului Eric? Nu înţeleg de ce priveşti cu suspiciune tot ce face.

Obrajii lui Jo se înroşiră.

– Nu privesc cu suspiciune. Doar că... abia dacă-l cunoaştem. Vreau numai să spun că n-ar trebui să ne aşteptăm la prea multe din partea lui.

– Ca să nu fii dezamăgită?

Jo zîmbi.

– Oare *ce* vrei să insinuezi cu remarca asta?

Doamna Daventry se concentră asupra lucrului de mînă. Făcu cîteva împunsături mărunte, înainte de a răspunde:

– Ştii ce vreau să spun, Jo. Pe fiecare bărbat care-ţi iese-n cale îl compari cu John şi, desigur, nici unul nu se poate ridica la înălţimea lui. O privi pe nepoata ei cu atenţie. Dacă-i dai domnului Bowman o şansă, s-ar putea să fii surprinsă.

– Să-i dau o şansă! pufni Jo cu dispreţ. Mătuşă, e un fante. Se bate în dueluri. Îşi schimbă curtezanele la fel de des ca lavalierele.

Pe acelaşi ton placid, mătuşa ei continuă:

– Nu-l confunda pe domnul Bowman cu tatăl tău. Faţă de noi s-a comportat întotdeauna ca un gentleman desăvîrşit.

Înclină capul într-o parte, studiind roşeaţa uşoară din obrajii lui Jo. Deci, aşa stau lucrurile! declară ea.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Nu? A, uite că se trezeşte Eric. Ia uite, Eric, cine-i aici! Mătuşa Jo. Puse deoparte lucrul de mînă şi se ridică. Am pregătit un rasol de vită şi o cremă de ouă Jo. Vezi dacă-l poţi convinge să mănînce.

O vreme, Jo rămase cu privirea aţintită la uşa pe care ieşise mătuşa Daventry. Oftînd profund îşi îndreptă atenţia spre Eric. Ochii lui mari şi căprui exprimau o încredere totală. Jo îşi dădu seama că o considera o combinaţie între îngerul lui păzitor şi regina războinică Boadicea. Cum se va putea ridica la înălţimea unor asemenea aşteptări?

– Eric... începu ea cu un zîmbet forţat. Apoi tăcu. Se simţea ca o femeie gata să-şi folosească şiretlicurile pentru a convinge un bărbat să-şi calce principiile numai ca să facă ce voia ea.

– Ce?

Băiatul o privea încruntat, ca şi cum ar fi ştiut ce urma şi ar fi fost dezamăgit de ea.

Jo îşi drese vocea:

– Ţi-ar plăcea să cîştigi o monedă de şase pence?

Ar fi fost multe de spus despre mită şi corupţie, reflecta Jo. Eric mîncase pînă la ultima îmbucătură şi toată lumea era mulţumită.

– Nu se poate spune că nu-i place carnea de vită fiartă şi crema de ouă, îi spuse Jo mătuşii sale, însă n-a mai gustat niciodată aşa ceva.

Stătuse o jumătate de oră cu el înainte ca Eric să adoarmă din nou, încercînd să afle care erau mîncărurile lui favorite, astfel încît să nu fie nevoită să-l mituiască ca să mănînce de fiecare dată. Din păcate, lista de bucate era jalnic de scurtă.

– Pîine, cartofi, supă de varză şi păsat de ovăz – asta le

dădeau la şcoală. Vocea îi devenise tăioasă. Cîrnaţi doar o dată pe săptămînă şi, din cînd în cînd, peşte sau plăcintă cu carne. Nici nu-i de mirare că e slab şi palid şi nu vrea să încerce nimic nou. Ştii, mătuşă, că cel care nu mănîncă tot ce i se pune în faţă e îndopat cu forţa? Monitorii le bagă mîncarea pe gît. Scrîşni din dinţi, înainte de a continua: Acum chiar aş vrea să-i fi rupt nasul lui Harding. Nu pot înţelege de ce legea nu ia nici o măsură. N-ar trebui să lase să existe asemenea şcoli!

– Nu cred că mîncarea de la Harrow sau de la Eton e mult mai bună, replică doamna Daventry. De-asta le trimit părinţii pachete copiilor.

– La fel ai făcut şi tu cu Roger cînd era la şcoală?

– Desigur. Şi de-asta am şi propus să pregătim un pachet pentru Eric. El nu are părinţi care să-i poarte de grijă.

Vocea lui Jo tremura de indignare.

– Mă întreb ce părinţi pot fi atît de lipsiţi de inimă încît să-şi trimită fiii în asemenea locuri.

– Dar băieţii vor să se ducă, protestă mătuşa ei. Şi taţii lor insistă.

– Ei bine, Eric nu vrea să se mai ducă la şcoală, iar tată n-are.

– Nu, Jo. Eric nu vrea să se ducă la şcoala domnului Harding din cauza bătăilor. Hai să aşteptăm pînă vom afla ce are de spus domnul Bowman. Nu va lăsa să i se întîmple nici un rău lui Eric.

Jo rămase cu Eric, cît timp mătuşa ei se duse la biserică, dar după masă îl lăsă în grija doamnei Daventry şi luă o birjă pînă acasă la Chloë. Locuia pe celălalt mal al rîului, aproape de Lambeth Palace, şi avea o casă mult mai mare decît cea de pe Greek Street. Răposatul soţ al lui Chloë, Sir Ralph, moştenise o avere. Nu avea nici o altă obligaţie, astfel că la moartea lui totul îi revenise lui Chloë.

Casa, construită pe un lot de teren propriu, era conac în stil georgian cu trei caturi şi o seră mare în spate. Majoritatea camerelor erau închise, iar mobila fusese acoperită cu huse de olandă. Casa era prea mare pentru o singură persoană, dar Chloë nu voia să se despartă de ea. Spunea că o leagă prea multe amintiri fericite. Dacă închidea ochii, simţea prezenţa lui Ralph. Nu putea să vîndă casa şi să lase memoria lui Ralph pe mîna unor străini.

Suna morbid, însă Chloë era oricum, numai morbidă nu. Dimpotrivă, compania ei era o adevărată plăcere. Avea o energie şi o dragoste de viaţă molipsitoare, dar şi un mare cusur. Cînd îi veneau toanele, se apuca de tot felul de năzbîtii fără să spună nimănui ce avea de gînd.

Jo intenţionase să facă acea vizită imediat ce sosea în oraş, dar se încurcase cu necazurile lui Eric. De fapt, cînd venea la Londra, obişnuia să locuiască la Chloë, nu la mătuşa ei.

Opri birja la poarta casei Webberley, îl plăti pe vizitiu şi porni pe aleea cu pietriş spre uşa din faţă. Îi deschise o servitoare. Chloë nu avea valeţi, ci doar un grădinar bătrîn pe nume Sykes şi ajutoarele lui. O femeie singură, spunea ea, trebuia să aibă de două ori mai multă grijă să nu dea naştere la bîrfe. Ar fi fost acceptabil ca numele ei să fie asociat cu al unui bărbat cu sînge albastru, dar nu şi cu al unui slujitor.

Nu asta era realitatea. Lui Chloë îi plăcea să şocheze oamenii şi să-i smulgă din amorţeală.

– Vreo veste de la lady Webberley? întrebă Jo, în timp ce servitoarea o ajuta să-şi scoată pelerina.

– Nu, coniţă. Speram să aveţi dumneavoastră ştiri pentru noi. Doamna Paige e foarte îngrijorată, deşi încearcă să nu arate. O să se bucure că aţi venit.

La fel ca menajera, Jo încercă să-şi ascundă îngrijorarea.

– Atunci, ar fi bine să vorbesc cu ea imediat. Spune-i c-am să fiu în camera de mic dejun, Libby.

– Da, coniţă.

Cînd o văzu că ezita, Jo întrebă:

– Ce este, Libby?

– Nu vă văd cuferele.

– Cuferele... a, valiza mea, vrei să spui? Păi, de data asta, stau la mătuşa mea.

Pe faţa lui Libby se ivi o expresie de dezamăgire, şi Jo se grăbi să adauge:

– Pînă la începutul săptămînii viitoare. Apoi, mai vedem.

Slujnica făcu o reverenţă şi plecă grăbită. Oftînd prelung, Jo rămase locului şi privi în jur. Lumina se revărsa prin fereastra venețiană, făcînd să strălucească interiorul elegant. Pereţii şi covorul de pe scară erau de un cenuşiu pal, un fundal perfect pentru petele vii de culoare ale mobilei tapiţate cu piele carmin şi ale florilor de seră puse într-o vază de cristal pe mescioara rotundă Boulle. Chloë avea un ireproşabil simţ al culorilor. Ar fi putut să se facă pictoriţă sau să-şi cîştige existenţa din amenajarea grădinilor decorative.

Florile se numărau printre pasiunile lui Chloë. Primise sera ca dar de nuntă de la soţul ei şi, după cum bănuia Jo, acesta era unul dintre principalele motive pentru care nu voia să se despartă de Webberley House. Prietena ei ştia mai multe decît grădinarul despre cultivarea şi îngrijirea florilor, ceea ce nici nu era de mirare, deoarece erau specimene exotice, aduse de pe meleaguri străine – mai bine zis, din toate locurile unde lucrase Sir Ralph, ca diplomat britanic.

Şi în camera de mic dejun erau flori – plante înflorite în jardiniere de teracotă, cu boboci albicioşi pe tulpini lungi, lemnoase. *Orhidee,* sau cam aşa ceva. S-ar fi zis că erau nepreţuite, pentru că puţini oameni din Anglia le aveau. Plantele rare erau pentru Chloë mai valoroase decît rubinele sau diamantele.

Camera era ca o osie a casei. Servea ca odaie pentru micul dejun, birou şi salonaş comod. Glasvandul dădea pe o terasă, dincolo de care se întindea o peluză superbă, punctată

cu plante înflorite. În capătul proprietății, se găsea magnifica seră gotică.

Jo se duse la glasvand și-l deschise. Era o zi minunată de primăvară. Păsările ciripeau, iar aerul călduț mirosea a narcise, iacinte și alte flori, cărora nu le știa numele. Era atît de cald, încît în casă nu fuseseră aprinse focurile, rămînînd ca acest lucru să se facă la apusul soarelui.

În minte îi apăru o amintire: Chloë, cu foarfecele în mînă, tăind florile uscate și chemînd-o cu un gest ca să-i arate ceva.

Închise brusc glasvandul și se întoarse să se uite prin cameră. Dacă ar fi fost acolo Chloë, camera ar fi dat pe din afară de cărți, reviste și, desigur, ultimul număr din *Journal*. Pe tăblia secreterului din lemn de trandafir ar fi fost împrăștiate scrisori și invitații la diverse recepții. Se vedea clar că servitoarele puseseră totul în ordine.

N-avea încotro. Trebuia să caute printre lucrurile lui Chloë, dar se codea să înceapă. Cele mai negre temeri ale ei păreau mai aproape ca oricînd de realitate.

Calendarul întîlnirilor lui Chloë se afla în sertarul de sus. Jo întoarse cu nerăbdare paginile, pînă ajunse la datele pe care le căuta. Nu figurau decît două nume: lady Brinsley, Oxfordshire, și Jo, Stratford. Dacă ar fi urmat acest itinerar, Chloë ar fi ajuns la Stratford cu mai bine de două săptămîni în urmă.

Jo se rezemă de spătar, îngîndurată. Ce intervenise, după ce Chloë o vizitase pe lady Brinsley, în Oxfordshire? O invitație pe care nu putuse s-o refuze? Un bărbat nou în viața ei? În pofida iubirii veșnice pe care și-o exprima pentru răposatul ei soț, Chloë atrăgea bărbații și se simțea atrasă de ei. Jo nu putea fi sigură, dar după lucrurile pe care le lăsase Chloë să-i scape, se întreba dacă nu cumva avusese din cînd în cînd cîte un amant după ce rămăsese văduvă. Înainte de a apuca să se controleze, în minte îi apăru chipul lui Waldo. Chloë i-ar fi acceptat sărutul din mers, fiindcă și pentru ea ar

fi însemnat la fel de puțin ca pentru el. De fapt, din unele puncte de vedere, ea și Waldo semănau foarte mult, deși de Chloë era mai mult gura, în vreme ce Waldo își onora reputația.

Cu coatele rezemate de secreter, Jo își propti bărbia pe degetele înlănțuite, gîndindu-se la Chloë și la felul în care ajunseseră prietene atît de apropiate. N-ar fi trebuit să se întîmple așa. Erau diferite ca ziua și noaptea.

Journal fusese cel care le apropiase. Crescută în Stratford, Chloë devenise o abonată fidelă și, ori de cîte ori o solicita pentru o cauză nobilă, răspundea cu o generozitate fără margini. Scrisorile ei nu erau niciodată simple. Punea întrebări și comenta articolele din ziar care cereau un răspuns, iar John îi dăduse lui Jo sarcina de a-i răspunde. Astfel începuse o corespondență încîntătoare care acoperea toată gama, de la mărunțișuri (cum se scoate o pată de mușstar de pe mătasea albă) pînă la subiecte serioase (de ce era Anglia în război cu Franța).

John fusese surprins de prietenia lor, mai ales cînd o cunoscuse pe Chloë, deoarece se așteptase să semene cu mama lui Jo. Într-adevăr, se îmbrăca elegant, flirta și era o frumusețe, dar asemănările se opreau aici. Mintea lui Chloë era tăioasă ca un brici. O interesau toți și toate, în vreme ce principala ocupație a mamei lui Jo era aceea de a-și menține înfățișarea.

La o lună după moartea lui John, Chloë bătuse la ușa lui Jo. Rămăsese la ea o săptămînă, îmbiind-o și amenințînd-o, silind-o să mănînce, scoțînd-o cu forța la cîte o plimbare. Cînd Chloë se întorsese la Londra, Jo căzuse din nou în letargie. Următoarea vizită a lui Chloë fusese făcută la cererea lui Jo, cînd *Journal* era la un pas de faliment. Datorită lui Chloë, Jo găsise forța necesară pentru a prelua ziarul lui John și a face din el un periodic de mare succes.

Îi datora mult lui Chloë.

– Chloë, unde eşti? şopti ea.

Chiar dacă se ivise ceva interesant, Chloë n-ar fi contramandat nici un angajament ca să accepte. Doar dacă ar fi fost în Stratford. Dacă nu, Jo nu-şi făcea nici o grijă. Ea şi Chloë nu-şi pierduseră niciodată vremea cu chestii formale.

Jo bănuia că Chloë îşi respectase întîlnirea cu lady Brinsley, la proprietatea acesteia de la ţară. Poate că şi lady Langston fusese acolo. Toate trei erau pasionate de grădinărit. Oare asta să fi fost legătura? Avusese loc o petrecere în casa de la ţară?

Şi-atunci, unde se dusese Chloë după aceea?

Mai erau şi alte puncte notate în calendar, petreceri şi chefuri pe care Chloë le ratase, şi unele care tocmai urmau. Era punctul culminant al Sezonului londonez. Chloë nu l-ar fi ratat pentru nimic în lume.

Atunci, unde era?

Jo scotoci sertarele secreterului. Găsi cîteva note de plată, mai multe invitaţii la baluri şi serate muzicale, dar nu şi ceea ce căuta – ceva care să semene cu un jurnal. În bibliotecă găsi exact ceea ce se aşteptase să găsească: un raft dedicat operelor literare, iar în rest, un talmeş-balmeş de cărţi şi broşuri, toate despre grădinărit şi cultivarea plantelor de seră. Apoi se duse la debara, unde nu-şi putu stăpîni un zîmbet la vederea dezordinii care domnea. Pe rafturile de jos zăceau teancuri de ziare şi reviste vechi, fără nici o rînduială. Deasupra lor erau nişte cutii de lemn. Jo îşi aduse un scaun şi se urcă pe el ca să vadă mai bine. Nu găsi decît reţete şi un vraf de articole de îmbrăcăminte şi gospodărie de parcă Chloë le-ar fi adunat pentru săracii din parohie.

Pe gheridon era un platou de argint cu mai multe cărţi de vizită, ale doamnelor care vizitaseră casa în lipsa lui Chloë. Vizitatoarele lui Chloë aveau un lucru în comun: toate locuiau în Mayfair, cel mai apreciat cartier rezidenţial din Londra. Jo nu recunoscu decît un singur nume, pe cel al lui lady

Langston. Se întrebă dacă lady Brinsley venise în oraş după petrecerea din casa ei de la ţară. Sau, poate, nu avusese loc nici o petrecere în acea casă. Ştia că lady Brinsley şi Chloë erau prietene. Poate că...

Aceste speculaţii interminabile o scoteau din minţi. Trebuia să găsească nişte răspunsuri. Trebuia să ia urma deplasărilor lui Chloë înainte ca aceasta să dispară. Dar de unde să înceapă?

Auzi o bătaie în uşă şi în încăpere intră menajera. Doamna Paige – o femeie trecută de cincizeci de ani – era înaltă, frumoasă şi, cum spunea mereu Chloë, făcea cinste meseriei pe care o avea. Casa mergea ca un ceasornic bine uns, chiar şi în lipsa stăpînei. Multe doamne încercaseră s-o convingă pe doamna Paige să dezerteze de la Chloë, dar fără nici un rezultat. Secretul de a păstra servitorii buni, îi spusese odată Chloë lui Jo, este să-i plăteşti bine. Nu avea decît parţial dreptate, gîndi Jo. Servitorii lui Chloë o adorau.

– Intră, doamnă Paige, spuse ea, şi haide să vedem ce putem lămuri din toată încurcătura asta.

Jo o chestionă nu numai pe menajeră, ci şi pe servitoare. Mai erau şi grădinarii, dar cum aceştia nu locuiau pe proprietate, îi lăsă în pace pentru moment.

Ceea ce auzi îi confirmă propriile păreri. Trecuseră două săptămîni şi mai bine de cînd Chloë pornise spre Oxfordshire, în compania unor prieteni, ca să participe la petrecerea din casa lordului şi a lui lady Brinsley. Atunci fusese văzută pentru ultima oară. Cînd menajera începuse să se neliniştească – deşi nu recunoştea că era alarmată –, îi ceruse lui lady Langston să-i scrie lui Jo şi să-i explice toată situaţia. Prin urmare, lui Jo îi revenea sarcina de a hotărî ce era de făcut.

Jo ascultă, dînd din cap, apoi le întrebă pe rînd dacă nu ştiau unde-şi ţine lady Webberley jurnalul. Nu ştia nimeni.

Servitoarele nu-şi dădeau seama ce rost aveau întrebările lui Jo, iar ea nu le explică.

Apoi Jo porni din cameră în cameră, pentru a căuta într-un mod sistematic jurnalul. Începu cu sufrageria, apoi trecu în salon şi, la sfîrşit, în dormitoare. Servitoarele păstraseră o ordine desăvîrşită. Nimic nu-i atrase atenţia; nimic nu părea mutat din loc.

În dormitorul lui Chloë, se opri la fereastră, privind în jos spre sanctuarul prietenei sale – frumoasa, fermecătoarea grădină împrejmuită cu ziduri. Totul părea armonios – totul, cu excepţia lui Jo şi a vagilor ei incertitudini. Oare Chloë şi-ar fi lăsat grădina neîngrijită atîta vreme?

Era timpul să anunţe autorităţile. Trebuia să se ducă în Bow Street şi să discute cu magistratul. Nu, nu mergea. N-ar fi luat-o în serios, după cît le dăduse de furcă.

Ar trebui să aibă ceva concludent ca să le arate... Avea scrisoarea lui Chloë, dar nu credea că asta i-ar fi determinat să treacă la acţiune, din moment ce provenea de la ea.

Şi atunci, ce să facă?

Hotărî să înceapă cu o vizită la lady Langston, apoi să treacă pe la cît mai multe dintre prietenele lui Chloë. Numele acestora erau pe cărţile de vizită adunate în lipsa ei. Şi, întrucît toate locuiau în Mayfair, sau la periferia cartierului, ca mătuşa Daventry, n-ar fi fost o treabă prea dificilă.

Deşi ardea de nerăbdare să înceapă, trebuia să aştepte pînă a doua zi. Nimeni nu făcea vizite duminica, dacă nu era invitat. Acum că hotărîse cum să procedeze, simţea că i se mai ridicase moralul. Reveni în camera de mic dejun, găsi un plic mare şi puse înăuntru toate cărţile de vizită, invitaţiile şi scrisorile care se aflau în secreterul lui Chloë. Calendarul de birou nu încăpea, aşa că-l luă sub braţ.

Într-un fel sau altul, avea să dea de urma prietenei sale. Cu acest gînd părăsi încăperea.

*

Imediat ce o văzu pe doamna Chesney plecînd cu o birjă, Jacob Fry – pe care de fapt nu-l chema aşa – ieşi din seră şi se prezentă la uşa din spate. Fusese angajat ca om la toate cu jumătate de normă, cînd titularul suferise un accident, pe care Fry îl pusese la cale doar cu o săptămînă în urmă. Era doar o fractură de braţ, dar îl împiedica pe domnul Cable să-şi facă datoria. În afară de muncile mai grele din grădină, omul la toate trebuia să alimenteze cuptorul din seră, să aducă lemne şi cărbuni pentru numeroasele sobe, să cureţe şi să umple lămpile cu ulei şi, în general, să se facă de folos. Era un paravan perfect pentru cineva care voia să ţină sub supraveghere atît casa, cît şi împrejurimile, fără a trezi bănuielile nimănui.

Desigur, trebuia să scape de ochii vigilenţi ai bătrînului Sykes şi ai doamnei Paige, dar Jacob se pricepea să treacă neobservat. De asta era atît de solicitat acest agent din Bow Street care trecuse de partea fărădelegii. Dacă preţul era bun, accepta orice.

În ziua aceea, fiind duminică, avea mînă liberă. Sykes trebuia să vină luni, iar doamna Paige citea din Biblie. Nimeni nu stătea cu ochii pe el.

De data asta, nu mai trebuia să caute prin camerele casei. O făcuse deja, căutînd orice caiet asemănător cu un jurnal, dar nu găsise nimic. Ceea ce căuta acum erau informaţii. Nu putea să se gîndească la faptul că persoana care găsea jurnalul avea să cîştige o avere, vînzîndu-l cui oferea mai mult.

Libby îi deschise uşa. Ştia cum s-o joace pe degete. Era doar o slujnică, dar o trata ca pe o ducesă.

– Mai bine curăţ şi pun ulei acum în lămpile alea, spuse el, asta dacă nu cumva ai să-mi dai de făcut alte treburi.

Rîzînd, Libby îl primi în casă.

– Nu conteneşti niciodată, nu-i aşa, dom'le Fry?

– Pentru asta sînt plătit, duduie Libby. O zi de muncă cinstită pentru leafa cinstită pe-o zi, asta-i vorba mea.

– Vorbeşti taman ca tatăl meu. Pe faţa lui Libby se ivi o expresie nostalgică. De cinci ani s-a prăpădit, şi tot mai mi-e dor de el.

Fry ştia foarte bine asta.

– Un om pe placu' inimii mele, spuse el şi fu răsplătit cu un zîmbet recunoscător.

– Merg să pun ibricu', spuse Libby, şi după ce vezi de lămpi, o să bem un ceai bun, înainte să pleci.

Exact asta voia Jacob Fry să audă.

O oră mai tîrziu, ieşi din casă abătut. Nu părea să aibă şansa de a vinde nici un jurnal. Doamna Chesney îi întrebase pe toţi servitorii dacă ştiau ceva despre jurnalul stăpînei lor, dar nimeni nu auzise de aşa ceva.

Acum nu-i mai rămînea decît să dea raportul. Doamna Chesney nu ştia unde era jurnalul. Nu ştia nici unde dispăruse lady Webberley – sau, cel puţin, aşa spunea. Fry era sigur c-ar fi putut smulge informaţiile de la ea, dacă ar reuşi s-o prindă singură. Pentru asta, trebuia ca ea să se afle mai departe de casă. Îi veni în minte sera.

Era o temă de gîndire. Între timp, avea de dat un raport.

10

A doua zi dimineaţa, Jo se îmbrăcă cu mare grijă. Londra era în plin Sezon. Urma să viziteze doamne din înalta societate şi nu voia s-o creadă o ţoapă de la ţară.

Garderoba ei era lipsită de panaş. Aşa-i spunea Chloë, *panaş*. Prin asta se înţelegea „stil" şi „fler". După moartea

lui John se implicase în activitatea ziarului şi considerase că n-avea rost să se îmbrace elegant, deoarece nu voia să cucerească pe nimeni. Nu era o bădărancă, dar nici nu ţinea pasul cu ultima modă. Acum, în timp ce-şi studia imaginea reflectată în oglindă, îşi dorea s-o fi ascultat pe Chloë. Arăta ca o mică guvernantă insipidă.

Afară era plăcut, cînd Jo coborî din birjă în Berkeley Square, în faţa casei lui lady Langston. Îi plăti birjarului cursa, urcă treptele şi fu întîmpinată de o servitoare veselă care-i spuse să aştepte pînă se ducea ea să vadă dacă stăpîna ei este acasă. Acesta era un mod politicos de a spune că avea s-o întrebe dacă dorea s-o primească pe acea vizitatoare sau nu. Jo era sigură că urma să fie bine venită. În fond, lady Langston era cea care o chemase.

Tocmai începea să se simtă prost, la gîndul că poate va fi refuzată, cînd un foşnet de jupoane pe scară o înştiinţă că gazda cobora.

– Draga mea doamnă Chesney, o salută lady Langston, apropiindu-se cu mîna întinsă. Sînt încîntată să vă cunosc în sfîrşit. Chloë mi-a povestit atît de multe despre dumneavoastră! Am un salonaş comod, mult mai confortabil decît salonul ăsta unde este curent. Ceva îmi spune că putem fi prietene şi nu e nevoie de ceremonie.

De aceeaşi manieră caldă, plin de efuziune, o conduse la etaj.

Salonaşul se dovedi a fi o cameră de toaletă spaţioasă, care-i amintea lui Jo de odaia de mic dejun a lui Chloë. Secreterul era plin de corespondenţă; pe etajeră şi gheridon zăceau de-a valma o mulţime de cărţi, iar cîteva vaze cu aceleaşi flori numite orhidee tronau pe o masă de lîngă fereastră.

– Avem nevoie de o tratăţie, spuse lady Langston, trăgînd de cordonul clopoţelului de lîngă şemineu.

Jo o privi cu atenţie. Părea să aibă între cincizeci şi cinci

şi şaizeci de ani. Obrajii ei bucălaţi erau luminaţi de un zîmbet, iar în ochi i se citea un interes prietenos. Purta o rochie de tafta de culorea prunei, care nu-i avantaja cu nimic silueta plinuţă. Lui Jo îi trecu prin minte imaginea canapelei cafenii umflate din salonul mamei sale. Era foarte confortabilă.

După ce se aşezară amîndouă, lady Langston o întrebă:

– Ce veşti ai de la Chloë?

Jo clătină din cap.

– Cred că dumneavoastră trebuie să ştiţi mai mult decît mine. Abia ieri am aflat că a vizitat-o pe lady Brinsley în casa ei din Oxfordshire.

– Brinsley Hall, confirmă lady Langston dînd din cap. N-am menţionat asta în scrisoarea mea?

– Nu, nici o vorbă.

– Vai de mine!

Faţa lui lady Langston se întunecă.

– Eram sigură că ştii. A fost o petrecere de cîteva zile, un grup puţin numeros, toţi membri ai Societăţii Horticole. Elinor ne invitase să ne arate îmbunătăţirile pe care le adusese serei. Era acolo şi contele, dar n-a stat mult, şi ne-am simţit minunat vorbind despre grădini şi plimbîndu-ne pe proprietate. Ştii, are o istorie deosebită.

– Elinor, aţi spus? Adică lady Brinsley?

– Da. Şi era acolo şi fiul ei, vicontele Morden, un tînăr foarte drăguţ.

Jo ştia multe despre Societatea Horticolă. Era una dintre pasiunile lui Chloë. Acolo o cunoscuse pe lady Brinsley. Chloë spunea că era o modalitate de a-i deschide multe uşi lui lady Tellall. Avea astfel ocazia să facă însemnări interesante pentru rubrica ei despre „Viaţa londoneză".

– Vicontele e şi el un membru al societăţii dumneavoastră?

Lady Langston rîse.

– Nu-l văd pe Morden mînjindu-şi mănuşile şi cizmele cu pămînt. E prea spilcuit pentru noi, iar noi prea bătrîne pentru el. Nu, Elinor i-a cerut să ne fie ghid. Ţi-am spus că proprietatea are o istorie deosebită. Primii au venit acolo romanii, deşi n-au mai lăsat decît vreo cîteva statui şi alte relicve. Au urmat călugării, care au construit o mănăstire peste ruinele vilei romane. Morden le ştie pe toate, şi se pricepe foarte bine să conducă vizitatorii. E extrem de educativ.

– Şi cu mănăstirea ce s-a întîmplat?

– Aceea a devenit Brinsley Hall – renovată, desigur, ca să fie mai confortabilă.

Jo nu-şi putea exprima cu voce tare gîndul care-i trecuse prin minte. Îşi spunea că, la fel ca Morden, Chloë era prea tînără pentru grupul grădinăreselor.

Ştia cîte ceva despre Morden din rubrica lui Chloë, dar nu-şi amintea decît că provenea dintr-o familie mîndră şi ilustră şi se pregătea să se însoare cu descendenta unei alte familii la fel de ilustre. Cei de sînge albastru, spunea Chloë, ţineau morţiş la asemenea lucruri.

– Cînd aţi văzut-o ultima dată pe Chloë? întrebă ea.

– În ultima seară, înainte de a ne duce cu toţii la culcare. Cum ştiam că voia să plece a doua zi dimineaţă devreme, nevăzînd-o la micul dejun nu mi s-a părut nimic suspect. De-atunci, am mai vorbit cu Elinor şi cu cîteva prietene comune, şi nici ele nu mai ştiu nimic despre ea.

– Aţi vorbit cu lady Brinsley?

– Da.

– Aici, în oraş?

– Da. Dar acum nu e aici. Elinor găseşte viaţa la oraş mult prea obositoare. Preferă viaţa la ţară. Totuşi, există unele întruniri la care trebuie să facă efortul de a participa. A venit aici doar pentru o zi sau două, ca să prezideze o recepţie cu ocazia logodnei fiului ei. Mai sînt planificate şi alte petreceri

la care trebuie să fie prezentă, deci cred că nu va trece mult pînă am s-o văd iar în oraş.

– Înţeleg.

Cu toate acestea, Jo nu părea să aibă vreo şansă de a vorbi cu lady Brinsley în viitorul apropiat.

Lady Langston îşi privi mîinile împreunate. Cînd ridică ochii, avea o expresie gravă.

– Gîndeşti la fel ca mine, nu-i aşa? întrebă ea. Te temi că lui Chloë trebuie să i se fi întîmplat ceva cumplit, cine ştie ce accident îngrozitor?

– Nici nu ştiu ce să mai cred, răspunse Jo.

Se întrebă dacă să-i spună sau nu lui lady Langston despre îngrijorătorul mesaj al lui Chloë, dar preferă să tacă. Chloë o prevenise să fie prudentă, avertizînd-o că putea fi în pericol, iar ea îi lua avertismentul în serios.

Însă biletul îi amintea de ceva, drept care spuse cu grijă:

– Mă mir că Chloë nu mi-a scris de la Brinsley Hall, măcar ca să mă anunţe cînd s-o aştept. Ştia că mi-ar fi plăcut să am o mostră din hîrtiile de scris ale lui lady Brinsley.

Lady Langston o privi un moment deconcertată, apoi înţelese.

– A, vrei să spui, cu blazonul contelui gravat pe antet?

– Un cap de leopard, completă Jo.

– Într-adevăr. Cred că ai dreptate. Poate a vrut să ia o coală cu ea cînd a plecat.

O piesă de puzzle îşi găsise locul. Chloë scrisese acel mesaj cînd era la Brinsley Hall, probabil în ultima noapte. În acest caz, scrisoarea ar fi trebuit să sosească în urmă cu mai bine de două săptămîni, nu doar cu patru zile. De ce întîrziase?

Începu să-şi piardă speranţa. Rezolva o problemă, doar ca să apară alta în locul ei.

– Lady Langston, spuse Jo, cred că aţi fost una dintre ultimele persoane care au văzut-o pe Chloë. Vreau să ştiu ce

s-a întîmplat la petrecerea aceea. Mă interesează numele tuturor celor prezenţi, ce anume s-a spus, şi dacă s-a întîmplat vreun lucru ieşit din comun. Cineva trebuie s-o fi văzut pe Chloë plecînd. Nu se poate să fi dispărut pur şi simplu. Gîndiţi-vă pe îndelete şi spuneţi-mi tot ce vă mai aduceţi aminte.

Un moment, lady Langston o privi pe Jo cu tristeţe, ca şi cum ar fi înţeles că ezita să se gîndească la ce putea fi mai rău, apoi începu să vorbească:

– Chloë şi cu mine am avut norocul de a fi fost invitate de lordul şi de lady Skene să călătorim împreună cu ei. Am ajuns seara, într-o dispoziţie excelentă, şi după ce ne-am despachetat bagajele ne-am îmbrăcat pentru un supeu tîrziu, care a fost pregătit în sufragerie. Se întrerupse, clătinînd din cap, după care continuă: Seara jucam cărţi sau cîntam la pian. Petreceam o parte din zi în sera lui Elinor sau admirînd terenurile şi grădinile. Altceva nu ştiu ce să-ţi spun.

Jo îi înţelegea frustrarea. Nici ea nu ştia de unde să înceapă. După ce stătu un moment pe gînduri, întrebă:

– Ce s-a întîmplat în ultimă seară? Cine era acolo? Ce s-a discutat? Poate că cineva a invitat-o pe Chloë la altă petrecere sau i-a dat ideea de a se duce cine ştie unde... Nu încercaţi să alegeţi numai ceea ce vi se pare important. Recapitulaţi doar ultima seară aşa cum v-o amintiţi.

Lady Langston încerca să-şi amintească, dar se vedea clar că începea să se simtă hărţuită. Totuşi, două fapte ieşiseră la lumină. Primul era acela că Chloë închiriase un cupeu ca s-o ducă la Stratford, întrucît nu se înapoia cu ceilalţi invitaţi la Londra. Al doilea fapt era că bagajele sale nu se mai aflau la Hall.

– Bagajele? repetă Jo.

– Pentru haine. Cutiile fuseseră aduse jos încă de seara pentru cei care voiau să plece la drum cu noaptea-n cap. Ale

lui Chloë nu erau acolo. Cînd am întrebat despre ea, mi s-a spus că plecase cu mult înainte de micul dejun.

– Cine v-a spus asta?

– A... unul dintre servitori, cred.

Conversaţia se întrerupse cînd un valet şi o cameristă intrară cu serviciul de ceai. Jo se lămuri de ce gazda ei avea probleme cu silueta. Ceaiul şi biscuiţii erau un adevărat festin. Pe tavă se aflau chifle cu frişcă, cornuri unse cu unt, prăjituri şi o gamă variată de biscuiţi, toate puse pe un suport cu trei etaje, într-un aranjament care făcea să-ţi lase gura apă.

În timp ce demolau etaj după etaj dulciurile, conversaţia deveni generală. Apoi Jo reveni la ceea ce o interesa – petrecerea din casa Brinsley. Nu fuseseră decît doisprezece musafiri, majoritatea nume cunoscute. Cele care ieşeau în evidenţă erau numele despre care citise în rubrica lui Chloë sau aparţineau doamnelor care-şi lăsaseră la ea acasă cărţile de vizită.

– Cum îţi spuneam, zise lady Langston, nici ele nu ştiu mai mult decît mine, cel puţin cele cu care am vorbit. Nimeni nu pare să se preocupe din cale-afară. Toţi vor să creadă că Chloë o să apară cînd va găsi ea de cuviinţă. Apoi îi veni o idee. Ar trebui să vorbeşti cu Elinor. În curînd va veni în oraş ca să facă pregătirile pentru balul pe care-l va da săptămîna viitoare, ca să sărbătorească logodna fiului ei cu lady Margaret Kintyre – o ştii, fiica mrchizei.

La scurt timp după acest schimb de replici, Jo se ridică să plece. Lady Langston o conduse pînă la uşa din faţă. Se despărţiră nu înainte de a-şi promite că se vor ţine la curent una pe alta, dacă apărea ceva nou.

O dată ajunsă pe trotuar, Jo îşi consultă ceasornicul şi hotărî că mai avea timp destul să le facă o vizită doamnelor ale căror cărţi de vizită le luase din casa lui Chloë – sau cel puţin acelora care fuseseră la Brinsley Hall. Cel mai mult dorea s-o chestioneze pe lady Brinsley, dar trebuia să aştepte pînă cînd aceasta sosea în oraş.

11

Se înapoie la Greek Street după mai puțin de-o oră, ajunsă la capătul răbdării, fără nici un chef și obosită. „Zdrobită" ar fi fost un cuvînt mai potrivit, dar nu voia să-nceapă să-și plîngă singură de milă, așa că se concentră asupra mîniei.

Nici una dintre doamnele pe care le vizitase nu fusese „acasă", deși presupunea că toate mințiseră. Din nefericire, ea nu avea nici o carte de vizită să le înmîneze servitoarelor înfumurate și nici nu era îmbrăcată după ultima modă. Putea ghici ce le spuseseră servitoarele stăpînelor lor, pentru că, în foarte scurt timp, îi fusese arătată ușa.

Jo disprețuia înalta societate londoneză și aerele acesteia.

Totuși, încă nu terminase. Era ziaristă și n-avea de gînd să se dea bătută atît de ușor. Acum nu era vorba de un simplu articol, ci de soarta lui Chloë.

Rose o ajută să-și scoată capa și îi șopti de parcă i-ar fi dezvăluit un secret de stat:

– E aici, doamnă. Domnul Bowman, vreau să zic. Un gentleman așa de fin și de politicos... E cu domnișorul Eric.

Un hohot de rîs copilăresc le făcu pe amîndouă să ridice privirea spre tavan.

– Și, adăugă Rose, se pricepe foarte bine la copii. Domnișorul Eric și-a mîncat tot prînzul, pînă la ultima bucățică, de parcă n-ar mai fi văzut mîncare de-un an.

Jo pufni, apoi conchise că se purta țopîrlănește și zîmbi forțat.

– Domnul Bowman știe să se poarte cu toată lumea, Rose.

– Nu-i așa? A, și doamna Daventry a zis să vă spun că s-a

dus să cumpere haine pentru domnișorul Eric. Domnul Bowman s-a oferit să stea cu băiatul pînă vă întoarceți. E un gentleman așa de finuț...

– Plin de considerație, fu Jo de acord.

Se duse mai întîi în camera ei, iar după ce-și aranjă părul porni pe coridor către odaia lui Eric. Spre marea ei surprindere, acesta nu era în pat. Se sculase, se îmbrăcase și stătea la o măsuță din fața focului, jucînd cărți cu Waldo.

Jo traversă camera, într-un foșnet de fuste, și se trînti pe marginea patului înainte ca Waldo să aibă timp să se ridice în picioare. Se gîndea la piciorul lui olog și-și spunea că n-ar trebui să se ridice doar pentru că în încăpere intrase o femeie. Constată că-și făcuse griji degeaba. Nimeni nu păru s-o ia în seamă. Cei doi erau concentrați asupra jocului.

Jo expiră scurt, șuierător.

– Bună ziua, domnule Bowman, salută ea. Eric... Dădu din cap spre băiat. Nu vă deranjați din cauza mea.

Cu excepția unui murmur de salut, cei doi se conformară.

Fierbînd de-a binelea, Jo continuă:

– Ei, cum a mers treaba în Stratford? Ce-a avut de spus vicarul?

Waldo ridică privirea, zîmbind.

– Am aranjat totul spre deplina noastră satisfacție. Domnul Sutherland nici n-ar fi putut să fie mai mulțumit. Am să-ți povestesc imediat ce terminăm partida.

Eric îi ținu isonul:

– Nu trebuie să mă mai întorc la școala domnului Harding, mătușă Jo. Nu sînt obligat să fac nimic ce nu aprobă unchiul Waldo să fac.

– Și mătușa Jo, completă Waldo cu un zîmbet dezarmant. Și părerea ei contează. Nu, Eric, nu poți să joci cartea asta. Stai, lasă-mă să-ți arăt...

Jo privi în tăcere continuarea partidei. Era clar că în ziua aceea nimeni n-o lua în seamă – mai întîi doamnele din *lumea*

bună, iar acum, Eric şi Waldo. Se uita la ei cum jucau cărţi. *Întârîtată* ar fi fost un cuvînt prea tare pentru felul cum se simţea. *Dezamăgită* era mai aproape de adevăr. Nu i se întîmpla prea des să aibă senzaţia că este invizibilă.

Într-un fel preocuparea lui Waldo pentru joc rezolva problema. Se purta ca şi cum sărutul acela nu s-ar fi întîmplat niciodată. Jo se bucura, deoarece astfel erau amîndoi scutiţi de a face faţă unei situaţii penibile.

În sfîrşit, îşi pierdu răbdarea şi întrebă, întristată:

– Asta-i tot ce ai să-mi spui? Ai aranjat totul? Vicarul e mulţumit? Eric nu mai trebuie să se ducă la şcoala domnului Harding? Ce-ai stabilit? De ce se bucură domnul Sutherland? Ce se întîmplă?

Waldo zîmbi.

– Răbdare, Jo, răbdare. Lupt aici pe viaţă şi pe moarte. Eric s-a hotărît să mă anihileze. Nu pot lăsa să se întîmple asta. Cînd terminăm partida, vom sta de vorbă.

Îi aruncă o privire grăitoare. Între patru ochi.

Cuvintele lui o potoliră. Greşise, desigur. Era clar că Waldo nu voia ca Eric să afle ce descoperise.

Se lăsă din nou tăcerea şi jocul continuă. Jo începea să se neliniştească. N-o mulţumea deloc ideea că Eric îşi pierdea timpul jucînd cărţi, cînd ar fi trebuit să-şi facă lecţiile.

Îşi exprimă gîndul prin viu grai.

– N-ar fi mai bine ca Eric să-şi petreacă timpul citind sau făcînd exerciţii la aritmetică?

– *Citeşte* şi face şi *aritmetică.* Uită-te la el.

Aşa era. În faţa lui Eric se aflau un creion şi o hîrtie cu cuvinte şi numere. În plus, îşi socotea şi cărţile.

Waldo continuă:

– Rostul învăţăturii e să-ţi dea cunoştinţele. Asta facem noi. Dacă Eric nu ştie să citească şi să socotească, nu poate nici să joace cărţi – cel puţin cu mine.

Această camaraderie nou-formată între Eric şi Waldo o

făcea pe Jo să se simtă marginalizată. Se părea că ea şi Waldo aveau păreri total diferite despre modul în care trebuie crescut un băiat.

Nu-şi putu ascunde tonul tăios.

– Trebuie să se găsească aplicaţii mai bune pentru învăţătură decît jocul de cărţi!

– Toţi băieţii de la şcoală ştiu să joace cărţi, spuse Eric.

– Ăsta nu-i un motiv să le urmezi exemplul.

Waldo o privi uşor încruntat.

– Aici te înşeli, Jo. Un băiat trebuie să se integreze între cei de-o seamă cu el. Trebuie să poată face faţă singur.

– Atu! răcni dintr-o dată Eric, făcînd-o pe Jo să tresară. Am cîştigat! Am cîştigat!

– Ce-i drept, e drept, consimţi Waldo.

– Ei, reluă Jo, cedînd puţin, cred că e destul de inofensiv, dacă nu se joacă pe bani. De vreme ce te-ai vindecat ca prin miracol, tinere, mîine treci la lecţii.

Zîmbetul fericit de pe chipul lui Eric pieri.

– Dar...

Îl privi pe Waldo.

Nepăsător, acesta răspunse:

– I-am promis să-l învăţ cum să se bată. Hai, nu face mutra asta de parcă ai fi înghiţit o prună nemestecată. E un sport. Orice gentleman care se respectă ştie să se apere.

– Vreau să învăţ cum să mă lupt, mătuşă Jo, ciripi Eric, ca să mă lase în pace băieţii.

– Şi au să te lase, confirmă Waldo cu convingere.

Expresia lui era cît se poate de elocventă. Jo înţelese. Fără îndoială, Eric avusese de-a face cu destui bătăuşi în şcoala lui Harding. Totuşi, o deranja faptul că Waldo luase iniţiativa fără s-o consulte şi pe ea.

Waldo şi Eric o priveau atenţi, aşteptîndu-i răspunsul.

– Detest violenţa sub orice formă, spuse Jo.

Sprîncenele lui Waldo se înălţară, apoi izbucni în hohote.

– Asta spune-i-o magistratului Vine şi domnului Harding.

– Păi...

Jo pufni, neputincioasă:

– Ce era să fac? Doar nu-i puteam lăsa să-l ia pe Eric, nu?

– Nu! strigă băiatul.

– În nici un caz, răspunse Waldo. Ai făcut ce trebuia. Uneori, o demonstraţie de forţă e singura soluţie onorabilă. Indiferent dacă pierdem sau învingem, trebuie să luptăm. Apoi adăugă pe un ton mai blînd: Am să-l învăţ pe Eric doar cum să se apere.

Ochii lui vedeau prea multe. Era conştient că pe Jo o nemulţumea influenţa lui.

Jo clătină din cap.

– Abia aştept să văd. Grozavă pereche mai faceţi: tu, Eric, cu coastele învineţite, şi tu, cu...

Se întrerupse şi roşi uşor.

– Piciorul schilod, completă calm Waldo. Nu te jena. Găsesc că e mai stînjenitor cînd oamenii se codesc să-l pomenească.

Ochii lui Eric străluceau de emoţie.

– Unchiul Waldo nu s-a lăsat oprit de asta în timpul războiului. La asediul Bada... Bada... cum îi zice, el şi maiorul Somerset şi-au scos spadele şi au luptat cu toţi oamenii răi care încercau să le bată pe fiicele guvernatorului.

– Asediul Badajoz-ului, murmură Jo, cu un surîs afectat.

Chloë scrisese despre acel incident în rubrica ei, dar lui Jo îi scăpase. Acum îşi amintea totul, cum căpitanul Bowman şi maiorul Somerset împiedicaseră soldaţii armatei britanice victorioase să le răpească şi să le violeze pe fiicele guvernatorului. Badajoz avea să rămînă întotdeauna una dintre cele mai negre zile din analele armatei britanice, deşi Wellington îi spînzurase pe infractori.

Ea îi aruncă lui Waldo o privire uşor amuzată.

– Nu trebuie să crezi tot ce citeşti în ziare.

– Incidentul a fost menţionat în depeşe, protestă el. Oricum, încercam să-l conving pe Eric că un om de onoare îi apără întotdeauna pe cei slabi, indiferent de consecinţe.

– La fel am să fac şi eu cînd voi creşte mare, spuse Eric. Am să fiu un om de onoare, la fel ca voi, mătuşă Jo şi unchiule Waldo.

Jo începu să rîdă apoi, dîndu-şi seama că vorbea serios, îi făcu o reverenţă elegantă.

– Ei, Eric, acesta e cel mai frumos compliment pe care mi l-a făcut vreodată un gentleman.

Eric zîmbi radios.

Waldo se ridică.

– Am să sun să vină Rose, i se adresă lui Eric, şi-i poţi spune că meriţi o jumătate de ceaşcă de ciocolată. Nu una întreagă, ci o jumătate. Ai înţeles?

Băiatul dădu din cap.

– Deci aşa l-ai convins pe Eric să-şi mănînce prînzul. Ăsta-i şantaj.

– Nu înţeleg de ce te hlizeşti. N-am făcut decît să aplic o tactică de-a ta. Da, Eric mi-a spus. Numai că şase pence înseamnă cam puţin pentru mine.

Jo pufni.

– Iar pe tine ciocolata n-o să te coste nici un penny.

– Deşteaptă fată.

– Pleci, unchiule Waldo? întrebă Eric.

– Da, dar ne vedem mîine. Între timp, poţi exersa scamatoriile alea cu cărţi pe care le-ai învăţat de la mine. Şi, ţine mine, să nu dezvălui nimănui cum le faci. E secretul nostru.

– Pe cuvîntul meu de onoare, zise Eric cu convingere.

Jo îl conduse pe Waldo pînă într-un salonaş aflat la cîteva uşi distanţă.

– Lui Eric îi place să ne ştie apropiaţi, spuse ea. De fapt,

ne-a urmărit tot timpul. Nu vrei să bei ceva – un ceai, o cafea sau poate o tărie?

– Mulţumesc, nu. Doamna Daventry m-a îndopat deja cu ceai şi cornuleţe.

– Aha...

Începea să se simtă nervoasă şi nu ştia de ce. În camera de culcare a lui Eric, Waldo fusese relaxat, aproape jucăuş. Acum părea încordat.

După ce se aşeză într-unul dintre fotoliile care încadrau şemineul şi Waldo îl ocupă pe celălalt, expresia de încordare îi dispăru de pe chip. El spuse în stilul lui dezinvolt:

– Ţi-am simţit lipsa la masă.

Intuind că-i întindea o cursă, Jo răspunse cu prudenţă:

– Am mîncat cu lady Langston. O cunoşti?

– Numai după nume. Ea e condeiera ta secretă, Jo?

– Condeiera... Nu! Şi asta-i tot ce-am să-ţi spun.

Waldo o privi îngîndurat, apoi continuă:

– Ai plecat singură, neînsoţită nici măcar de o cameristă.

Jo rîse.

– Am trecut de vîrsta cînd aveam nevoie de însoţitori!

– La ţară, poate, dar nu şi la Londra.

Cînd Jo dădu să răspundă, Waldo îi puse un deget pe buze.

– O doamnă cu reputaţia ta nu-şi poate permite să facă nici un pas greşit.

Această reamintire lipsită de subtilitate a încarcerării ei din Bow Street făcu să i se strepezească dinţii.

– Dacă te referi la... la conflictul meu cu legea, dă-mi voie să-ţi reamintesc că nu mai demult decît acum cîteva minute ai aplaudat ceea ce-am făcut.

În colţurile gurii lui Waldo apăru un zîmbet.

– Mă refer, spuse el, la faptul că risc să pierd o sumă de bani considerabilă dacă mai ai probleme cu legea.

– Asta n-o să se întîmple.

– Mă bucur să aud, dar deocamdată mă vei asculta pe mine. Cînd ieşi din casă, ai să iei şi o servitoare cu tine.

Ochii lui Jo se îngustară ameninţător. Se întrebase dacă n-ar fi trebuit să-i acorde încrederea ei, dar atitudinea lui autoritară o făcu să se răzgîndească. I-ar fi putut interzice să continue investigaţiile, şi n-avea de gînd să îngăduie asta.

Waldo continuă:

– Dacă nu-ţi convin termenii mei, poţi oricînd să te întorci acasă, la Stratford. De fapt, asta doreşte şi magistratul Vine.

Şi, după cum dădea de înţeles, la fel gîndea şi el. Ca şi ea de altfel, dar nu înainte de a descoperi ce se întîmplase cu Chloë.

– Am venit în oraş ca să vizitez cîteva prietene şi să fac nişte cumpărături. Şi o voi face. Aşadar, ce-ai aranjat pentru Eric?

Jo comise greşeala de a se uita direct în ochii lui şi fu prinsă de privirea lui iscoditoare, care părea să-i ghicească gîndurile. Nu-şi dădu seama că nu mai respira decît atunci cînd Waldo o eliberă din vraja privirii lui, clipind scurt.

– Dă-mi voie să te liniştesc, spuse el. Vicarul e mandatarul lui Eric. Tatăl lui Eric a lăsat o mică sumă de bani pentru studiile băiatului, iar domnul Sutherland nu-i va cheltui pe instituţia domnului Harding, după cele ce a auzit de la mine. Aşadar, cu consimţămîntul lui, am depus cerere la Chancery pentru custodia temporară a lui Eric. Nu e nici o grabă, desigur, dar primul lucru pe care am să-l fac va fi să-i găsesc o şcoală potrivită.

Asta n-o liniştea prea mult pe Jo.

– Băiatul are nevoie de o familie, nu de altă şcoală. Nu de disciplină duce lipsă, ci de iubire. Dacă eu aş fi ocrotitoarea lui legală şi ar locui cu mine, şi-ar putea vedea bunica oricît de des doreşte. De altfel, aşa e şi firesc. Un bărbat cu situaţia ta n-are timp să se ocupe de un băieţel. În schimb eu am. Iar cînd bunica lui va...

– Jo, o întrerupse Waldo, bunica lui e grav bolnavă. S-ar putea să nu se mai vindece niciodată.

Aceste cuvinte o reduseră la tăcere. Apoi oftă şi spuse:

– Bietul Eric. Nu va mai avea pe nimeni. Nu e drept. E un băiat atît de bun... Mătuşa mea şi cu mine sîntem uimite să vedem cît de bine s-a adaptat. Nu pare timorat sau speriat. Părinţii lui ar fi mîndri de el, dacă ar vedea cît de mult a evoluat.

– Sînt sigur că ar fi mîndri.

– Nu vorbeşte niciodată despre ei, şi preferăm să nu ne băgăm nasul. E ca şi cum ar fi tras un văl peste acea parte a vieţii lui. Trebuie să fi aflat ceva despre trecutul lui, de la vicar. Ţie ce ţi-a spus?

Waldo nu răspunse imediat şi îşi aranjă haina. Lui Jo îi trecu prin minte că, dacă ar fi însoţit-o în acea dimineaţă, ar fi intrat pe fiecare uşă care ei îi fusese trîntită în nas. Fără să fie după ultima modă, croiala redingotei lui albastre şi a pantalonilor bej era impecabilă. Şi nu numai atît. Avea un aer care impunea respect – nu tocmai arogant, dar sigur pe sine şi deloc ostentativ.

Jo se gîndea foarte rar la felul în care arăta, dar în prezenţa lui Waldo se simţea nevoită s-o facă. Acum, după ce fusese refuzată la toate uşile la care bătuse, îşi dorea să fi avut o îmbrăcăminte mai elegantă decît cea simplă şi modestă pe care o purta.

– Eric e un copil nelegitim, spuse Waldo.

– Cum? exclamă ea, şocată.

– N-ai înţeles? Numele bunicii lui e Foley. Şi al mamei lui la fel.

Jo clătină din cap.

– Credeam că doamna Foley e bunica lui Eric după tată.

– Nu.

Waldo nu părea dispus să continue, însă Jo era prea curioasă ca să se mulţumească doar cu atît.

– Şi tatăl lui? Stai, nu-mi spune – presupun că era deja căsătorit!

– Cam aşa ceva, însă întotdeauna a trimis bani pentru Eric şi mama lui. Era un om de treabă, Jo. A lăsat bani pentru studiile băiatului şi pentru întreţinerea mamei acestuia.

– Cam puţin, dacă vrei să ştii părerea mea.

Jo rămase tăcută. După un timp, îl privi cu o expresie rugătoare în ochi.

– Nu-ţi dai seama că ar fi mai bine dacă eu i-aş fi tutore lui Eric? În Stratford e o şcoală excelentă, la care a învăţat cîndva şi Shakespeare. Eric ar putea merge acolo ziua şi s-ar întoarce acasă în fiecare seară. De ce tot clatini din cap?

– Fiindcă nu gîndeşti. Eşti o femeie singură, văduvă. Nici un tribunal din ţară nu ţi-ar îngădui să-i devii tutore, decît dacă tatăl lui ar fi stipulat asta în testament, ceea ce nu s-a întîmplat.

– Bineînţeles că nu s-a întîmplat! Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl lui Eric!

– Nu te înfuria pe mine! Nu eu am făcut legile.

Privirea ei era ostilă. A lui, voalată.

Jo rupse prima tăcerea. Pe un ton mai împăciuitor, spuse:

– Mă gîndeam la un aranjament neoficial. Dacă tu şi domnul Sutherland sînteţi de acord, legea n-o să se pună de-a curmezişul.

– Dar eu nu sînt de acord.

Pumnii lui Jo se strînseră.

– Poate vrei să-mi spui şi mie de ce?

– Bineînţeles! Îl cunoşti pe Eric doar de foarte puţin timp. Dacă vei descoperi, cu vremea, că nu e aşa cum ţi-ai dorit?

– N-am să-l abandonez, dacă la asta te gîndeşti. Cînd îmi iau un angajament, mi-l ţin!

– Da, ştiu. E unul dintre lucrurile care-mi plac la tine.

– Atunci, de ce eşti atît de ostil?

Waldo zîmbi.

– Te-aş putea întreba şi eu de ce eşti atît de nerezonabilă. Nu, Jo, ascultă-mă. Tot ce încercăm să facem, vicarul şi cu mine, e să respectăm dorinţele tatălui lui Eric.

Jo se aplecă spre el, cu o expresie rugătoare în privire.

– N-ar fi putut să prevadă situaţia asta, cînd Eric a rămas singur pe lume, fără nici o rudă care să-l ajute...

– Cred că a prevăzut-o, dar nu merge. O femeie necăsătorită, cu un copil, ar da naştere bîrfelor de cea mai joasă speţă.

– De parcă-mi pasă mie de asta! replică ea.

– Poate că nu-ţi pasă, dar poţi să pariezi cu ultimul gologan din pungă că vicarului îi pasă. Şi nici pentru Eric n-ar fi bine.

Mai existau şi alte argumente pe care le-ar fi putut folosi, dar îi era clar că nimic din ce-ar fi spus nu-i putea schimba hotărîrea. În consecinţă, făcînd apel la demnitate îl întrebă despre şcolile pe care le considera potrivite pentru Eric. Nici una dintre ele nu se afla în apropiere de Stratford. Jo avu impresia că anume le alesese aşa.

Cînd se produse o pauză în conversaţie, ea îl întrebă:

– Cînd te aştepţi să plece Eric la şcoală?

– Nu e nici o grabă. Mai întîi trebuie să i se vindece coastele. Aş prefera să rămînă la Londra, unde pot sta cu ochii pe el, aşa că dacă plănuieşti să te întorci la Stratford, anunţă-mă, ca să fac alte aranjamente pentru Eric.

O clipă, Jo rămase mută, apoi se grăbi să protesteze:

– Dar e intolerabil! Dacă n-ar fi fost mătuşa mea şi cu mine, Eric s-ar fi aflat şi acum în şcoala aceea îngrozitoare, la cheremul monstrului ăluia! Noi l-am salvat! Acum intervii tu, devenit dintr-o dată tutorele lui şi vrei să ni-l iei?

– Am intervenit fiindcă m-ai invitat tu, replică tăios Waldo. Şi nu-mi amintesc să fi spus că vreau să vi-l iau pe Eric. Se va duce la şcoală, în cele din urmă, ca orice băiat. Pînă atunci, în calitate de tutore al lui, am dreptul să spun şi

eu cîte ceva despre cum e bine să i se rînduiască viața. În următorul interval de timp voi rămîne la Londra. Dacă-l duci la Stratford, îmi va fi foarte greu să-l văd.

Se priviră în ochi.

Waldo rupse primul tăcerea:

– Cum preferi, Jo? întrebă el calm. Te întorci la Stratford sau rămîi în oraș?

Cu o voce rece ca gheața, Jo răspunse:

– Nu mă grăbesc să mă întorc la Stratford.

– Și *Journal?*

– Am un coleg excelent care se poate descurca singur cîteva săptămîni.

– Aha...

– Ce vrei să spui cu asta?

Waldo își desfăcu mîinile.

– Că sînt impresionat. Nu mi se întîmplă-n fiecare zi să întîlnesc o femeie care are o firmă de succes și o conduce atît de bine.

Jo căută un semn de ironie în expresia lui, dar nu se zărea nici unul.

– Îți mulțumesc.

Urmă o nouă tăcere, mai lungă de astă dată. Nu știa de ce mai zăboveau. Cu siguranță că își dădea seama că ea abia aștepta să-l vadă plecînd.

Se învinovăți pentru asta. În fond, fără ajutorul lui, nu știa ce s-ar fi ales de Eric, și chiar de ea însăși. Nu-i putea pretinde să gîndească la fel ca ea în toate situațiile. Asta era problema. Oare de ce se *aștepta* ca Waldo să aibă exact aceleași păreri ca ale ei, cel puțin în legătură cu Eric, iar cînd n-o făcea, se simțea iritată?

Căuta în minte un subiect neutru de conversație, cînd Waldo spuse pe un ton binevoitor :

– Prietenul nostru comun, Henry Gardiner, mi-a spus că *Journal* era pe ducă, înainte de a-l lua tu în primire.

Acesta era adevărul, dar i se părea o trădare față de John dacă ar recunoaște.

– Am avut noroc, spuse ea. Am recrutat cîțiva autori care scriau ceea ce voia publicul să citească. Nimic mai simplu.

– Autori ca prietena ta, lady Tellall?

Îl privi din nou cu ostilitate. Nu putea să uite că se referise cîndva la *Journal*, numind-o hîrțoagă. Insulta încă o mai ustura.

– Nu toată lumea e avidă de texte literare, și nici de politică. Unora le face plăcere să citească articole despre oameni adevărați. Nu mi-am ales ziarul *Times* ca model. Dacă o făceam, majoritatea cititorilor mei și-ar fi anulat abonamentele. Prefer *Courier*. Știrile serioase și reportajele din parlament sînt încă prezente, dar nu pe prima pagină.

Waldo spuse cu blîndețe:

– Jo, nu-ți căutam cusururi. Îți aplaud succesul. Făcu o pauză. Dar lady Tellall asta...! Scrie despre oameni reali, însă îi caracterizează greșit.

Jo își înclină capul și-l privi întrebător.

– Îi poți scrie oricînd redactorului-șef o scrisoare cu toate nemulțumirile tale și voi avea grijă să fie publicată.

Waldo zîmbi.

– Nici prin gînd nu-mi trece să mă cobor la nivelul ăsta.

– Hmm... Păcat. S-ar vinde mai bine ziarul. Dar ai putea încerca să mă dai în judecată. Ai pierde, desigur, dar și asta ar ajuta vînzările.

Waldo o privi o clipă, după care izbucni în rîs. Cînd se ridică, Jo procedă la fel și îl urmă pînă la ușă.

– Ziceai că ai face alte aranjamente pentru Eric dacă m-aș întoarce la Stratford. La ce fel de aranjamente te refereai?

Cînd se întoarse cu fața spre ea, Waldo rîdea.

– Nu te dai bătută niciodată?

– Niciodată!

– Eric ar putea să stea la sora şi la cumnatul meu. Au şi ei copii. Cred că lui Eric i-ar plăcea acolo.

– Înţeleg, răspunse ea, cu o voce acră. Existenţa unui soţ schimbă totul!

– Mă tem că da. Desigur, dacă te-ai mărita... Se întrerupse, aşteptîndu-i răspunsul.

Jo se întrebă unde dorea Waldo să ajungă. Putea fi caustic cînd voia, iar ea nu dorea ca limba lui ascuţită să-i ia în rîs căsnicia.

– Mă îndoiesc că am să mă mai mărit vreodată, răspunse ea cu prudenţă. John şi cu mine am fost foarte fericiţi. Ne înţelegeam foarte bine. Nu mă aştept să întîlnesc alt bărbat cu care să mă potrivesc măcar pe jumătate la fel de bine. De asta n-am să mă recăsătoresc.

– Pare să fi fost un om excepţional.

Jo distinse ceva în voce, nu amuzament, ci o schimbare de intonaţie.

– Dacă a fi bun şi decent e totuna cu excepţional, atunci cred că aşa era. Nu semăna cu tine. Nu era un om de lume. Nici deosebit de chipeş sau fermecător. Apoi, zîmbi ca pentru sine. Putea să fie foarte morocănos, cînd voia, însă era blînd, generos şi de o cinste desăvîrşită. Ăsta era John. Îl privi cu curiozitate. De ce voiai să ştii?

Pe chipul lui Waldo se produsese o schimbare. Ochii cenuşii deveniseră adumbriţi, dar numai pentru un moment. În clipa următoare, redeveni acelaşi Waldo pe care-l cunoştea – cinic şi sarcastic.

– Din nici un motiv anume, răspunse el. Aveam impresia că între voi a fost o mare pasiune şi se pare că m-am înşelat. Aşa e?

Remarca lui ironică era mai degrabă jignitoare decît iritantă, dar Jo refuză să reacţioneze şi încercă să zîmbească la fel de dezinvolt ca el.

– Pasiunile sînt trecătoare, domnule Bowman. Încă n-ai

descoperit asta? John şi cu mine am fost atît prieteni, cît şi amanţi. Căsnicia noastră se baza pe prietenie şi respect reciproc.

– Asta înseamnă da sau, dimpotrivă, nu?

Mersese prea departe.

– Nu-ţi bate joc de ceea ce nu cunoşti! replică ea, crispată.

Waldo, în schimb, părea că se amuză.

– Acum ştiu, Jo, *pasiune*. Dacă n-ai cunoscut-o, ai fost înşelată.

Jo făcu un efort ca să-l înfrunte.

– Acum ştiu de ce săruţi ca o novice, şopti el şi ieşi chicotind.

Jo stătu pe loc cîteva clipe, încercînd să-şi revină, înainte de a se întoarce la Eric. Jucară cărţi, dar gîndurile îi zburau aiurea. Căută nişte riposte zdrobitoare care să şteargă zîmbetul acela afectat de pe buzele lui Waldo Bowman. Cînd se mai calmă, îi trecu prin minte că nu-i răspunsese la întrebare. De ce-l interesa atît de mult John?

Cînd Waldo depăşi colţul dintre Greek Street şi Soho Square, sergentul Harper i se alătură. Avea în jur de patruzeci de ani şi chipul său ars de soare era încontinuu încruntat. Hainele elegante, deşi croite pe măsura trupului său îndesat păreau să nu-i fie comode. Cînd era în uniformă, însă, arăta impozant şi autoritar.

Parcurseră distanţa scurtă pînă la una dintre cafenelele care apăruseră recent în zonă. Waldo era preocupat. Se gîndea la Jo Chesney şi la felul în care îl înălţase pe răposatul ei soţ pe un piedestal. Nici un bărbat nu s-ar fi putut ridica la înălţimea aşteptărilor pe care le avea Jo faţă de un partener de viaţă. Se purtase aspru cu ea pentru binele ei. Nu se îndoia că John Chesney fusese un om civilizat şi cumsecade, dar zăcea în mormînt de trei ani. Era timpul ca Jo să taie legăturile cu trecutul şi să privească în viitor.

Mai era şi altceva care-l irita, ceva ce-i spusese Eric, cînd jucau cărţi, în timp ce Jo şi mătuşa ei erau plecate. Se părea că băiatul auzise frînturi de conversaţie care nu erau în nici un caz destinate urechilor lui. Mătuşa Jo se temea pentru o prietenă a ei. Nimeni nu ştia unde dispăruse. De aceea venise mătuşa Jo în oraş, ca să-şi găsească prietena.

Waldo nu-i pomenise despre asta, pentru că nu voise să-l trădeze pe băiat. Încă mai spera că Jo îi va spune ce-o frămîntă. Faptul că pînă acum n-o făcuse îl irita.

Harper îl conduse la o masă de lîngă fereastră. Deşi de-acolo nu se vedea casa doamnei Daventry, aveau o bună vedere spre scuar şi puteau vedea pe oricine venea şi pleca din Greek Street.

Waldo comandă cafea. Harper, care nu mîncase, ceru plăcintă cu carne şi cartofi noi.

Harper cunoştea motivul călătoriei lui Waldo la Stratford, aşa că în următoarele cîteva minute acesta din urmă îi relată ce făcuse. Încheie cu cuvintele:

– Nu pleacă nicăieri, cel puţin pentru o vreme de-acum încolo. Nu-l va lăsa pe băiat cu servitorii. O să aştepte pînă se întoarce acasă mătuşa ei.

– Încă mai crezi că s-ar putea să fugă cu băiatul?

– Nu. Are altele pe cap. Dar, dacă mă înşel, se va duce la Stratford, fie şi numai ca să se ocupe de *Journal*. Ziarul ăla înseamnă enorm pentru ea. Nu va fi dificil să-l găsim pe Eric acolo.

– Vrei s-o ţinem în continuare sub supraveghere?

Waldo căzu un moment pe gînduri, apoi clătină din cap.

– Voi sta eu cu ochii pe ea de-acum încolo.

Lui Harper îi plăcuse întotdeauna să aibă relaţii familiare cu ofiţerii sub comanda cărora lucrase. Căpitanul Bowman era altfel. Nu prea ştia ce să creadă despre el. Omul care-şi folosise farmecul pentru a-şi croi drum prin cele mai exclusiviste saloane ale Londrei nu mai era acelaşi pe care-l

cunoscuse în Spania, cînd amîndoi lucraseră pentru Serviciul britanic de informații. Căpitanul Bowman era cunoscut ca avînd nervi de oțel. Nu tolera incompetența din partea oamenilor aflați sub comanda lui. Cei care colaborau îndeaproape cu el îl venerau. Ceilalți, asemenea lui Harper, care nu făceau parte din acel grup de elită, își sugeau burțile și-și trăgeau umerii înapoi ori de cîte ori căpitanul apărea în cîmpul lor vizual.

Waldo, care urmărise succesiunea emoțiilor pe fața lui Harper, spuse glumind:

– Harper, mă dezamăgești. Mi se dăduse de înțeles că ești îngrozitor de guraliv. Nu te abține numai din respect față de mine. Arzi de curiozitate să pui o întrebare. Despre ce e vorba?

– Am două întrebări, replică Harper, a cărui privire pătrunzătoare deveni aproape ostilă.

– Ei?

– De ce nu poate pleca băiatul cu doamna Chesney la Stratford? Par să țină unul la altul, cel puțin așa reiese din cîte mi-ați spus. După părerea mea, ar fi cea mai bună soluție pentru toată lumea.

Waldo îi dădu același răspuns pe care i-l dăduse și lui Jo: că ar fi dat naștere la speculații și bîrfe, iar vicarul n-ar fi îngăduit niciodată așa ceva.

– Dacă sînteți tutorele băiatului, continuă cu încăpățînare Harper, nu mai contează ce vrea vicarul.

Waldo zîmbi.

– Următoarea întrebare, spuse el.

Sprîncenele stufoase ale lui Harper se înălțară.

– Tocmai ați răspuns, domnule. Voiam să vă întreb ce s-a întîmplat cu acel căpitan Bowman pe care l-am cunoscut în Spania, dar văd că e viu și nevătămat. Nici atunci nu vă confesați nimănui.

– Harper, îl dojeni cu blîndeţe Waldo, eram agent secret. Nu avem voie să ne confesăm oamenilor.

– Nu mă refer la secrete de genul acela. Ştiţi ceva ce ţineţi numai pentru dumneavoastră.

– *Dezastruos de guraliv* e puţin spus. Dar destul cu jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica. Ai de dat un raport, sergent, şi aş dori să-l aud. Deci, cu ce s-a ocupat doamna Chesney în lipsa mea?

Harper îşi *supse* burta, îşi *trase* umerii înapoi şi dădu raportul.

Waldo se afla în casa lui din Albany, îmbrăcat pentru cină, sorbind un vin de Xeres în timp ce aştepta să apară prietenul său Ruggles. Se gîndea la comentariile indiscrete ale lui Eric şi la raportul sergentului Harper. Dacă aduna unu şi cu unu, îşi putea face o idee destul de clară despre ceea ce se întîmpla.

Chloë dispăruse. Ea era prietena pentru care-şi făcea griji Jo şi motivul acelei călătorii precipitate în oraş. Conform celor aflate de Harper, lady Webberley îşi luase rămas-bun de la servitorii ei cu două săptămîni în urmă, şi de-atunci nimeni nu mai auzise nimic despre ea.

Chloë şi Jo. Nu şi le putea imagina prietene. Acea Chloë pe care o cunoştea el – şi cine n-o cunoştea pe Chloë? – era viaţa şi sufletul oricărei petreceri. Pe Jo nu putea s-o vadă în chip de petrecăreaţă. Cu toate acestea, întrezărea o legătură între Chloë şi *Journal*. Cine se pricepea să povestească despre prieteni şi cunoştinţe mai bine decît omniprezenta şi mult dorita văduvă din lumea bună?

Ea trebuia să fie lady Tellall. Aşa, totul începea să aibă sens.

Gîndurile i se abătură spre Eric şi spre schimbul de cuvinte aprins pe care-l avusese cu Jo. Aceasta nu cunoştea toate circumstanţele, iar Waldo nu putea să i le explice. În

consecință, Jo credea că-i găsea cusururi, și nimic nu era mai departe de adevăr. Waldo se simțea sincer atașat de băiat. Și tocmai asta era problema.

Se ridică în picioare cînd îl auzi pe Mellowes deschizîndu-i ușa lui Ruggles. Lua cina cu prietenii, la Bell, în Covent Garden. Era chiar după colț, în Soho Square. Putea trece pe la Jo în drum spre casă. Venise vremea să aibă cu ea o discuție fără ascunzișuri despre Chloë Webberley.

12

Se întunecase deja cînd Jo ajunse acasă la Chloë însoțită de o servitoare – Maggie, o novice de doisprezece ani. Respecta astfel cererea lui Waldo de a nu mai ieși în lume neînsoțită. Nu încerca să nesocotească regulile pe care i le impusese Waldo. Pur și simplu, doamna Daventry nu avea servitori de prisos, iar Maggie fusese singura pe care putuse s-o ia cu sine.

După ce se sfătui cu doamna Paige și-i explică motivul vizitei, Jo urcă pînă în camera lui Chloë, urmată de Maggie. Nimeni nu putea să aibă vreo obiecție față de ceea ce voia să facă. Chloë le spusese întotdeauna limpede servitorilor că Jo îi era ca o soră și trebuia să fie tratată ca atare.

Între timp concepuse un plan pentru a fi acceptată de prietenele lui Chloë ca una de-a lor. Primul pas consta în a se îmbrăca pe măsura rolului unei doamne moderne din lumea bună. Toate veșmintele de care avea nevoie le putea lua cu împrumut din imensa garderobă a lui Chloë. N-ar fi fost prima oară cînd împrumuta o rochie de la Chloë. O cusătură ici, un pliu colo, și nimeni nu și-ar fi dat seama că rochiile nu erau croite anume pentru ea. Dacă le-ar fi purtat la Stratford,

oamenii şi-ar fi dat seama deoarece hainele lui Chloë făceau capetele să se întoarcă.

Ceea ce dorea cu adevărat era să se instaleze în casa lui Chloë astfel încît să fie prezentă cînd soseau vizitatori. Pentru asta avea nevoie de permisiunea lui Waldo, ceea ce presupunea să-i acorde încredere deplină. Se simţea tentată, dar nu putea ignora avertismentul din mesajul lui Chloë, nici coincidenţa apariţiei lui Waldo în scenă chiar atunci cînd Chloë dispăruse. Iar dacă el refuza să-i dea permisiunea de a continua investigaţiile asupra dispariţiei Chloë, Jo nu ştia ce-ar mai putea face, Waldo şi-ar fi pierdut cauţiunea, iar ea s-ar fi întors în Bow Street.

Deşi îşi spusese întotdeauna că rochiile lui Chloë erau puţin cam prea ţipătoare pentru gusturile ei, se pomeni oftînd de plăcere în timp ce le studia una cîte una. Culorile erau bogate, iar materialele plăcute la atingere. Nu avu nevoie de mult timp pentru a alege ceea ce-şi dorea. Cuvintele lui Maggie îi confirmară alegerea.

– În viaţa mea n-am mai văzut asemenea minunăţii... şopti micuţa slujnică.

Jo încuviinţă dînd din cap. Pe pat erau întinse accesorii de catifea chihlimbarie, rochii de tafta verde ca smaraldul, tul argintiu şi o răpitoare toaletă de seară din mătase roşie cu jachetă asortată, care se încheia sub sîni.

Deşi ştia că roşul nu se potrivea cu părul ei roşcat – nu-i spusese întotdeauna aşa mama ei? – începu să-i lase gura apă. Ţinînd rochia în faţa ei, trecu în faţa oglinzii de toaletă, luînd diferite poziţii în timp ce-şi privea imaginea reflectată. Nu era decît o iluzie datorată luminii, îşi spuse ea, constatînd că arăta într-adevăr elegant.

– O, coniţă, dar rochia asta pare făcută anume pentru dumneavoastră, şopti impresionată Maggie. Arătaţi minunat.

Jo oftă. Cu regret, puse rochia deoparte. Văzînd privirea nedumerită a lui Maggie, spuse:

– E nouă. N-am mai văzut-o pînă acum. Sînt sigură că lady Webberley m-ar ucide dacă aş lua-o cu împrumut. Pune-o la loc, Maggie.

Fata oftă dezamăgită şi strînse rochia în braţe.

– Stai! strigă Jo.

Atinse cu degetul mătasea, admirîndu-i lucirile în lumina lumînărilor.

– N-ar strica s-o încerc.

Maggie zîmbi radios.

Jo îşi scoase rochia şi îmbrăcă minunea roşie a lui Chloë. *Elegantă* nu era cuvîntul cel mai potrivit. Mătasea se mula pe trupul ei ca ceara topită. Decolteul adînc al corsajului nu lăsa nimic în seama imaginaţiei. Acum ştia de ce mama ei o avertizase să nu se îmbrace în roşu. Nu arăta elegantă, nici măcar ca o lady, ci provocatoare ca una dintre uşuraticele cu care umbla Waldo.

Maggie îi întinse jacheta scurtă.

– Asta ar trebui să vă facă să arătaţi mai cuviincios, coniţă.

Jo ignoră aprecierea. Numai la cuviinţă nu-i stătea mintea. Îşi desfăcu panglica care-i ţinea părul şi-şi trecu degetele printre şuviţele învăpăiate. Neruşinat de cochetă, i se adresă ea imaginii din oglindă. Făcu o reverenţă, apoi o mică piruetă. Cînd văzu faţa lui Maggie, reveni încet, încet cu picioarele pe pămînt.

– Dacă m-ar vedea acum, spuse ea, ar leşina.

– Cine, coniţă?

– Ei, prinţul meu, desigur. Nu mai face mutra asta şocată. E doar un joc, Maggie. Nu te-ai jucat niciodată aşa?

Maggie dădu din cap.

– Ba da, cînd eram mititică. Să împachetez rochia?

Lui Jo nu-i venea să renunţe la rochie.

– Lasă-mă să mă gîndesc.

În începere intră Libby cu pernița de ace și ață. O măsură pe Jo cu privirea.

– Nu rochia roșie, spuse ea.

Hotărîrea cameristei de a o lăsa fără rochia roșie o provoca pe Jo s-o păstreze.

– Mai ales rochia roșie, spuse ea cu convingere. Dintotdeauna mi-am dorit o rochie roșie, dar niciodată nu mi s-a îngăduit să am una.

În clipa aceea, îi era silă de rochia sărăcăcioasă și anostă care o făcea să arate, după părerea ei, ca o țărancă necioplită. Îmbrăcă unul din capoatele diafane ale lui Chloë, și, cu lumînarea în mînă, ieși din cameră parcă plutind.

Nu se duse departe, doar pînă alături, în dormitorul pe care-l ocupa cînd venea în vizită. Husele de pe mobilă fuseseră scoase și camera arăta de parcă ar fi așteptat-o gata pregătită. Simțea mirosul de ceară de albine cu care fusese lustruit mobilierul, cel de lavandă din așternut și parfumul florilor din buchetul pe care Chloë însăși îl aranjase în vaza de cristal pusă pe masa din dreptul ferestrei.

Pe consolă era un policandru pe care-l aprinse cu lumînarea adusă din camera lui Chloë. Lumînările pîlpîiră, apoi se aprinseră, răspîndind o lumină aurie. Era o odaie decorată în verde și galben-auriu, dar nu peste măsură de feminină. Nu conținea volane sau alte nimicuri. Totul era foarte simplu, reținut.

Reținut. Așa cum fusese și viața ei. Doar o dată, măcar, i-ar fi plăcut să iasă din tipare și să fie genul de femeie care-i plăcea lui Waldo, o femeie ca aceea pe care o vedea reflectată în oglinda mesei de toaletă. Nu arăta și nici nu se simțea ca Jo Chesney. Se simțea eliberată, totalmente feminină și gata de orice.

Așa ar arăta o femeie de lume înainte ca amantul ei s-o ducă la culcare. Ar săruta-o cu pasiune, ar atinge-o intim, iar ea i-ar răspunde cu aceleași mîngîieri.

Zîmbi și închise ochii, savurînd fantezia. Cînd își dădu

seama că, în visul ei, erau buzele şi mîinile lui Waldo, scoase un uşor ţipăt şi fugi din faţa oglinzii.

Bătaia în uşă o făcu să tresară.

– Intră, răspunse ea, cu sufletul la gură.

Doamna Paige intră cu o tavă de ceai în mîini.

– N-aţi vrea să aprind focul? întrebă ea, punînd tava pe masă.

Jo îşi drese vocea:

– Nu va fi necesar. Se simţea stînjenită, ca şi cum menajera i-ar fi putut citi gîndurile. N-am să stau mult.

Doamna Paige nu păru să observe schimbarea lui Jo. Nici măcar nu clipi, iar Jo se simţi cam dezamăgită.

– Ceai şi cornuleţe, anunţă doamna Page. Ştiu că sînt favoritele dumneavoastră.

Jo strecură puţină căldură în voce.

– Ce drăguţă eşti. Îţi mulţumesc, doamnă Paige.

După ce menajera plecă, Jo se duse la masă. Ceai şi cornuleţe – ei, da, asta era mai în stilul ei. Ora împopoţonărilor se terminase. Îşi turnă o ceaşcă, dar nu se atinse de cornuleţe. În timp ce sorbea din ceaiul fierbinte, îi veni în minte Chloë.

Brusc, se simţi copleşită. O încerca sentimentul ciudat că, dacă revenea pe urmele propriilor paşi, avea s-o găsească pe Chloë aşezată la masa de toaletă, pieptănîndu-se.

Trase adînc aer în piept, luă o înghiţitură de ceai, apoi încă una, şi puse ceaşca pe masă, în dreptul ferestrei. Camera aceea se afla în partea din spate a casei, cu vedere spre grădină. Îndepărtă perdelele de tul şi se uită afară. La ora aceea nu era mare lucru de văzut.

Grădina era mîndria şi bucuria lui Chloë. Sykes făcea toate muncile grele, dar Chloë se ocupa de planificare şi de o bună parte din plantări. Nu avea răbdare cu grădinile formale din Franţa, cu bordurile şi gardurile lor vii tunse cu grijă. Prefera stilul decorativ englezesc, îmbrăţişat de Capability Brown şi de alţi grădinari englezi celebri. Dacă

cineva voia să se ia la ceartă cu Chloë, era suficient să se manifeste dispreţuitor la adresa lui Capability Brown.

Grădina nu era cufundată în întuneric. Lui Chloë îi plăcea să se plimbe seara şi instalase felinare în poziţii bine alese, care luminau punctele de interes – heleşteul cu nuferi, grota, chioşcul, fîntîna de marmură şi, desigur, sera. Cînd Chloë era plecată de-acasă, ca acum, erau aprinse doar cîteva felinare.

Pe Jo o cuprinse teama. Cînd n-o putea găsi pe Chloë în casă, o găsea invariabil în seră. Clătină din cap. Chloë nu era nici în casă, nici în seră. Nimeni nu ştia unde era, nici ce i se întîmplase. Vorbise cu servitorii, dar nu şi cu grădinarii. Poate că ei ştiau ceva ce slugile din casă nu aflaseră. Cel puţin unul dintre ei trebuia să fie prin apropiere, altfel felinarele n-ar fi fost aprinse.

Văzu o umbră mişcîndu-se. Umbra dobîndi conturul unui bărbat şi intră în seră. Trebuia să fie Sykes sau unul dintre ajutoarele lui.

Jo îşi ridică poalele rochiei şi ieşi în fugă din cameră. Cameristele încă mai lucrau. Pe pat se afla rochia ei ponosită. Nu-i putea vorbi lui Sykes îmbrăcată doar în capot, aşa că şi-l scoase, îmbrăcă rochia şi ieşi fără să schimbe o vorbă cu servitoarele surprinse.

Jo se opri în dreptul uşii din spate. Începuse să plouă – nu prea tare, dar suficient s-o facă să ezite. Între casă şi seră se întindea o pajişte mare. Dacă ploaia se înteţea, avea s-o ude pînă la piele.

– Sykes! strigă ea. Sykes!

Nu primi nici un răspuns, dar văzu o lumină aprinzîndu-se în seră. Luă un felinar de lîngă uşă şi porni. Cînd ajunse la jumătatea curţii, burniţa uşoară se transformă în aversă şi, în cîteva momente, Jo fu udă leoarcă. Ar fi trebuit s-o ducă mintea să nu iasă în ploaie fără haină sau umbrelă. Nemulţumirea dispăru, alungată de îngrijorare, cînd ceva o lovi pe obraz. Se calmă constatînd că nu era decît o insectă care căzuse dintr-un copac. Cu toate acestea, intră în alertă.

Cele cîteva felinare aprinse ici şi colo abia dacă risipeau bezna neagră ca smoala. Afară putea fi o armată întreagă, ascunsă în tufişuri, fără ca ea să-şi dea seama.

Dacă nu s-ar fi simţit ca un şobolan pe jumătate înecat, s-ar fi întors în loc şi ar fi pornit înapoi spre casă. În fond, putea foarte uşor să-i chestioneze pe grădinari a doua zi. Dar nu, nu putea ceda. Încetini paşii cînd ajunse la intrarea în seră şi se strecură înăuntru, fără zgomot.

Avea impresia că a intrat într-o pădure tropicală – nu că Jo ar fi fost vreodată într-o asemenea pădure tropicală, dar aşa descria Chloë atmosfera din seră. Era îmbălsămată, umedă şi, presupunea Jo, perfectă pentru şerpi şi şopîrle. Lui Jo nu-i plăcuse niciodată mirosul, o combinaţie de covor mucegăit şi pămînt de fermă ud. Cînd vremea se încălzea, cuptorul era lăsat să se stingă, şi ţevile se răceau. Acum îşi dădea seama, după temperatură, că focul din cuptor duduia din plin.

La picioarele ei se forma o băltoacă. Dacă mai stătea, avea să se îmbolnăvească de pneumonie. Nu mai putea rămîne acolo. Trebuia să se întoarcă în casă sau să meargă înainte.

Ploaia răpăia pe acoperişul de sticlă. Începuse să bată şi vîntul. Cineva se mişca undeva în faţă. Avea un felinar. Trebuia să fie Sykes sau unul dintre grădinari. Jo nu-şi putea permite să se lase pradă imaginaţiei. Încurajată de acest gînd, ridică felinarul şi porni după omul din faţa ei.

13

Deşi felinarul ei nu răspîndea prea multă lumină, în seră nu era beznă. Lumina felinarelor de afară pătrundea

înăuntru, argintînd frunzele şi trunchiurile palmierilor care se înălţau pînă la acoperiş. Cărări porneau în mai multe direcţii, dar Jo o urmă pe cea pe care se afla, îndreptîndu-se chiar spre centrul clădirii, unde se auzea murmurul cascadei miniaturale. Acela era locul favorit al lui Chloë.

– Domnule Sykes!

Trase aer în piept şi încercă din nou:

– Domnule Sykes!

Nu primi nici un răspuns, însă lumina din faţa ei se stinse brusc. Tăcerea care se lăsase se prelungea, părînd să absoarbă totul – sunetul cascadei, propria ei respiraţie, ploaia care cădea pe acoperişul de sticlă. Auzi nişte paşi venind uşor spre ea, încet şi pe furiş. Simţi că i se usucă gura; şi inima i se stinse. Umbrele pîlpîitoare, marile arcade gotice şi atmosfera apăsătoare îi treziră instinctele. Individul o pîndea ca o fiară de pradă gata să-şi atace vînatul. Dacă o lua la fugă, avea să se repeadă asupra ei.

Suflă în felinar şi păşi într-o parte de pe cărarea pietruită, pe pardoseala lată care ocolea rondurile de flori. Dacă o ataca, îi va da cu felinarul în cap. Numai de nu i-ar mai tremura mîna...

O umbră se mişcă, luă forma unui bărbat şi trecu pe lîngă ea. Jo aşteptă să-şi recapete respiraţia, apoi porni în direcţie opusă, spre cascadă.

Petrecuse multe ore în seră împreună cu Chloë, aşa că ştia fiecare ungher, fiecare cotlon. Ca să ajungă la cea mai apropiată ieşire trebuia să părăsească pardoseala înconjurătoare şi să treacă prin faţa cascadei. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Trebuia să ajungă înapoi în casă înainte ca necunoscutul să-i taie retragerea. Fără un sunet, porni înainte, cu felinarul pregătit. Apoi ţipă cînd în faţa ei se înălţă umbra unui bărbat. Acum era momentul să-l lovească cu felinarul şi să-i spargă capul, dar nu putu s-o facă. Scăpă felinarul din mîini, îl îmbrînci pe necunoscut şi

trecu pe lîngă el. În clipa următoare, individul o prinse de la spate şi o răsuci în loc. Jo se împiedică de ceva şi căzu, lovindu-se la cap.

– Jo, spuse Waldo Bowman, ce dracu' se întîmplă?

Îi recunoscu glasul.

– Tu... gîfîi ea. Tu erai intrusul...

Waldo îngenunche alături şi o apucă de umeri.

– Ai păţit ceva?

– Nu! Da! Ar fi trebuit să-ţi sparg capul cu felinarul pentru că m-ai speriat aşa!

Waldo părea la fel de furios ca ea.

– Ai noroc că nu ţi-am spart *eu* capul. Ce te-a apucat, să te furişezi aşa pe întuneric?

– Mi s-a părut că l-am văzut pe Sykes!

Waldo o ajută să se ridice. Jo îşi trase nasul şi se uită la el. Nu-i mai era frică.

Waldo îşi scoase haina şi o puse pe umeri.

– Eşti udă leoarcă.

Braţele lui o cuprinseră într-o îmbrăţişare caldă, încurajatoare.

– Ai nevoie de un brandy.

– Nu...

Tremura, dar nu numai din cauza spaimei. În minte îi mai stăruia imaginea femeii pe care o văzuse în oglindă, iar trupul viguros şi suplu, lipit de al ei completa imaginea. Era Waldo, bărbatul pe care-l dorea cum nu mai dorise vreodată un alt bărbat.

Mîinile lui strîngeau reverele hainei. Avu nevoie de un efort foarte mic pentru a o trage mai aproape. Respiraţia lui îi încălzea buzele. Glasul îi era răguşit, senzual.

– Atunci, ce vrei?

– Asta, răspunse ea şi îl sărută.

Sărutul ei agresiv îi luă pe amîndoi pe nepregătite. O clipă, Jo ar mai fi putut să se răzgîndească, dar braţele lui o

încercuiră strîns, şi mintea i se goli de orice alte gînduri.

Era la fel ca atunci cînd Waldo o sărutase prima oară. Jo constată că ceda nu faţă de el, ci faţă de propriile-i porniri pe care acum şi le descoperea. Nu se mai simţea ca o novice; era femeia în rochia roşie, seducătoare, dorită şi dornică să-şi îmbrăţişeze amantul.

I se opri respiraţia cînd degetele lui îi desfăcură nasturii corsajului. Apoi cînd mîna lui îi cuprinse sînul şi degetul mare îi mîngîie sfîrcul întărit, îşi reprimă un scîncet şi se abandonă în braţele lui.

Waldo fu cel care puse capăt îmbrăţişării. Chipul lui cu trăsături aspre se afla chiar deasupra feţei ei şi, cu toate că erau învăluiţi în întuneric, avu impresia că se crispase de durere.

– E o nebunie, spuse el, respirînd sacadat. De obicei nu-s aşa de stîngaci. Nu e nici locul, nici momentul potrivit. Trebuie să vorbim.

Jo se înfioră. Nu voia să vorbească. Fiecare părticică din trupul ei jinduia după atingerea lui.

Waldo o îndepărtă la o lungime de braţ.

– Dumnezeule, murmură. Ce fac? Tremuri. Eşti în stare de şoc. Aş merita să fiu bătut pentru că am profitat de tine.

Nu asta voia să audă Jo.

– Nu e vina ta, zise ea. Se simţea zdrobită. Un moment zburase, şi în clipa următoare se prăbuşise la pămînt.

– Jo, te simţi bine?

– Mă simt... cam ameţită...

Waldo o luă în braţe, după care, murmurînd printre dinţi blesteme şi fără să încetinească pasul, ca şi cum piciorul infirm i s-ar fi vindecat printr-un miracol, o duse spre casă.

Nimic nu e mai eficient decît căldura unui şemineu, un pahar de grog fierbinte şi un schimb de haine uscate, pentru a ajuta o femeie să-şi vină în fire. Acestea erau gîndurile lui

Jo în timp ce-l privea pe furiş pe Waldo. Îi veni în minte rochia roşie. Dacă nu i-ar fi aparţinut lui Chloë, ar fi făcut-o ghem şi ar fi aruncat-o în foc. Auzise de femei seduse de bărbaţi, dar nimeni nu-i spusese că putea fi sedusă şi de senzaţia mătăsii pe piele. Nu se mai îmbrăcase în roşu, şi nu avusese de unde şti că această culoare o va face să se simtă mai îndrăzneaţă, mai liberă. Acum, după cele întîmplate jură să nu mai îmbrace niciodată rochia aceea.

Şi o mai tulbura şi altceva – John, bărbatul care ar fi trebuit să fie iubirea vieţii ei. Ştia că John nu s-ar fi supărat dacă ea se recăsătorea cu un om cumsecade asemeni lui, dar era sigură că această jinduire neruşinată după îmbrăţişarea unui bărbat de lume, cu experienţă, l-ar fi şocat la fel de mult cum o şoca şi pe ea.

Nu putea da vina pe Waldo. De fapt, el se comportase ca un gentleman desăvîrşit. Păcat că ea nu-şi amintise că era o lady!

Se aflau în casa lui Chloë. Jo zăcea întinsă pe canapea, în faţa focului, acoperită cu unul din capoatele de catifea ale lui Chloë, iar Waldo stătea în picioare, cu spatele la ea, cu un pahar de brandy în mînă şi privea pe geam la Sykes şi unul din ajutoarele lui care căutau prin curte şi prin seră urmele unui eventual intrus.

Jo ezita între recunoştinţă şi iritare faţă de neaşteptata lui intrare în scenă. O spionase. Asta era concluzia. De cînd o salvase din Bow Street, pusese pe cineva s-o supravegheze ca să fie sigur, după cum spunea el, că nu fugea cu băiatul şi nu va da *cu adevărat* de necaz, mai ales cînd el lipsea şi nu putea rezolva lucrurile. Evident, cîinele de pază o urmărise pînă acasă la Chloë, iar mintea pătrunzătoare a lui Waldo adunase doi şi cu doi. Aflase că lady Tellall era Chloë, ştia că dispăruse şi mai ştia că ea, Jo, venise în oraş ca s-o găsească. Sub impresia celor petrecute în seră, îi răspunsese la toate întrebările. Aşadar, acum ştia şi despre mesajul criptic

al lui Chloë. De fapt, ştia la fel de mult ca ea, dar asta nu-l împiedica să o bombardeze cu întrebări. Era ca un buldog. O dată ce-şi înfigea dinţii în ceva, nu-i mai dădea drumul.

Cînd se întoarse de la fereastră, Jo avu impresia că avea să reînceapă cu întrebările şi se grăbi să i-o ia înainte. Nu era singurul care dorea răspunsuri.

– De ce nu m-a salvat în seara asta dulăul tău? Nu aşa trebuia să facă?

– Dulăul...

Waldo zîmbi. Se părea că erau sortiţi să scoată scîntei la cel mai mic contact. Bănuia cînd s-ar fi potolit, dar considera că Jo mai avea mult pînă să recunoască de ce-şi folosea limba tăioasă ca să-l ţină la distanţă.

Se aşeză în fotoliul adînc de lîngă foc, şi o privi întrebător.

– Nu ţi-am spus? I-am dat la loc comanda. Dacă aş fi ştiut că ai primit mesajul acela alarmant de la Chloë, aş fi dublat paza. Nu înţeleg cum poate o fătucă să intre în asemenea încurcături.

Înţepată, Jo replică:

– Nu-i cinstit. Nu eu am căutat necazul – el m-a găsit pe mine.

– Te cred. Bine că am venit aici. După cină, am trecut prin Greek Street, iar mătuşa ta mi-a spus că ai plecat în vizită la lady Webberley.

– Mătuşa mea ţi-a *spus?* Cred că numai cu forţa i-ai putut smulge numele lui Chloë!

– De ce eşti aşa de indignată? Mi-a făcut impresia că te-ai bucurat văzîndu-mă.

– Mi-a părut bine, dar n-a lipsit mult să-ţi sfărîm ţeasta cu felinarul!

– Şi cînd colo, m-ai sărutat. Ei, ce să înţeleg eu din asta?

Ar fi trebuit să ştie că nu se putea abţine să se umfle în pene.

– Nimic. În momentul ăla aş fi sărutat şi un vrăjitor dacă-mi închipuiam că mă salvează.

Waldo clătină din cap, lăsînd să-i scape un oftat.

– Mincinoasă mică! Jo, sărutul ăla a fost lasciv. Nu te mai juca cu mine.

De fapt, sărutul îi mai potolise furia ce-l cuprinsese cînd aflase că nu avusese încredere în el şi-l suspectase că ar fi amestecat în dispariţia lui Chloë.

Dacă s-ar fi temut de el, ar fi fugit. În loc de asta, îl îmbrăţişase, ceea ce-l luase pe nepregătite. În clipa aceea îi pierise totul din minte – motivele pentru care se afla acolo, rochia ei udă de ploaie, menajera care aştepta neliniştită o veste, grădinarul care căuta prin curte – şi chiar dacă şi-ar fi adus aminte, nu i-ar mai fi păsat. Era copleşit de pasiunea sărutului lui Jo.

Era o femeie periculoasă, Jo Chesney, şi dacă el avea cît de cît minte, trebuia s-o ia la sănătoasa.

După ce sorbi o înghiţitură de brandy ca să-şi ascundă zîmbetul, spuse:

– Încă nu sînt convins că am priceput toate subtilităţile povestirii tale. Să începem cu momentul în care ai surprins un spărgător în redacţia de la *Journal*.

Mai discutaseră despre toate astea, dar ori de cîte ori Jo se abătea de la povestea iniţială, Waldo îi cerea amănunte. În consecinţă, reluă totul, minut cu minut – răvaşul criptic al lui Chloë, fără dată sau ştampilă de la poştă, intrusul, dosarul dispărut şi ceea ce aflase de la lady Langston despre petrecerea din casa Brinsley. În final Jo îi povesti despre planul de a se infiltra în rîndurile prietenelor lui Chloë.

Sprîncenele lui Waldo se înălţară.

– Vasăzică, eşti gata să lepezi doliul?

Nu-l corectă. Greşeala lui o scutea de explicaţia ruşinoasă a faptului că hainele de pe ea erau cele mai bune pe care le avea.

– Voi face tot ce e necesar ca s-o găsesc pe Chloë, răspunse ea.

Waldo dădu din cap.

– Totuşi, nu-s sigur că vreau să te las să te muţi în casa ei. Dă-mi voie să mă mai gîndesc.

Jo îşi muşca limba ca să nu-i răspundă aşa cum ar fi trebuit. Waldo era în avantaj, desigur, dar o dată ce Chancery stabilea custodia asupra lui Eric, ameninţarea magistratului Vine şi riscul ca ea să se întoarcă în Bow Street aveau să-şi piardă valabilitatea.

Pe buzele lui Waldo se ivi un zîmbet fugar.

Jo se încruntă.

– Am spus ceva amuzant?

– A, nu... Schimbînd tonul, Waldo continuă: Cît de mulţi oameni ştiau că Chloë era lady Tellall?

Jo fu bucuroasă să schimbe subiectul:

– Doar trei: Mac Nevin, care e directorul meu administrativ, mătuşa mea şi cu mine. Chloë nu voia publicitate, pentru că oamenii s-ar fi temut să mai deschidă gura în prezenţa ei, ca nu cumva să-şi vadă spusele tipărite în ziar.

– Ei bine, mai ştia şi altcineva că ea era lady Tellall – cineva care avea ceva de ascuns.

– Aşa se pare. Jo întinse mîna după paharul cu grog fierbinte.

Waldo continuă pe un ton blînd:

– Să lăsăm asta pentru moment. Vorbeşte-mi din nou despre mesajul lui Chloë – nu despre conţinut, ci despre data cînd a sosit.

– Ţi-am spus. Scrisoarea a sosit la scurt timp după ce ai plecat tu din biroul meu, prima dată cînd ne-am întîlnit.

– Iar atunci petrecerea din casa Brinsley se terminase de mult şi Chloë lipsea de cel puţin o săptămînă.

– Mai degrabă două săptămîni. Unde vrei să ajungi?

Pe buzele lui se ivi un zîmbet abia vizibil.

– Răbdare, Jo. Nu încerc decît să-mi imaginez ceea ce s-ar fi putut întîmpla pentru a întîrzia sosirea scrisorii.

– Poate i-a dat-o cuiva s-o pună la poştă, iar persoana respectivă a uitat.

– Poate.

Ceea ce o tulbura pe Jo era conţinutul scrisorii. Waldo spunea că ar fi trebuit să rămînă cu mintea deschisă în legătură cu posibilele intenţii ale lui Chloë. Probabil că încerca să-i menţină speranţele vii. Aşa se şi simţise, pînă cînd stătuse de vorbă cu lady Langston. Acum, după cele discutate, era convinsă că pe Chloë o pîndea un mare pericol. Cineva de la petrecerea din casa Brinsley intenţiona să-i facă ceva rău lui Chloë.

– Ce este, Jo?

Se simţea din nou copleşită de sarcina pe care şi-o asumase.

– Mă gîndeam... Ridică din umeri, neajutorată. Poate e timpul să anunţăm autorităţile. Am sperat că nu va fi necesar, că este doar o neînţelegere şi Chloë o să apară la un moment dat, însă acum încep să mă tem de tot ce poate fi mai rău.

Vorbind încet şi blînd, Waldo spuse:

– Lasă asta în seama mea. Voi vorbi cu magistratul Vine şi îl voi anunţa că lady Webberley a dispărut. Să nu te aştepţi că va lăsa totul baltă s-o caute pe Chloë. Jurisdicţia lui nu se întinde pînă la Oxfordshire, şi e foarte posibil ca acolo să fi dispărut.

Avea nişte ochi atît de blînzi... Jo nu observase pînă atunci. Sau poate era doar un efect al luminii...

Stătu o clipă pe gînduri, apoi spuse:

– Dar Brigada Specială? Ei pot investiga oriunde, cel puţin aşa am auzit.

– Într-adevăr, dar... iartă-mă că vorbesc atît de direct... fără un cadavru, nu prea au ce să facă. Desigur, dacă ar fi vorba de un spion, sau de o ameninţare la adresa siguranţei naţionale, Brigada Specială ar acţiona imediat.

– Chloë nu e o ameninţare la adresa siguranţei naţionale.

– Nu, dar reprezintă o amenințare la adresa cuiva, altfel de ce i-ar fi luat dosarul cu însemnările? Ești sigură de asta, Jo? Ești sigură că dosarul a dispărut?

– Absolut sigură. Mă întreb de ce l-ar dori cineva – toate textele de-acolo au fost deja publicate în *Journal*, le-a citit toată lumea...

– Înțeleg...

Waldo tăcu privind țintă focul din cămin.

– Waldo, insistă Jo nerăbdătoare, la ce te gîndești?

Waldo își întinse membrele amorțite.

– Mă gîndeam la tine și la Chloë. Sînteți atît de diferite, încît nu pot să nu mă întreb ce anume v-a făcut să deveniți atît de bune prietene.

Jo nu desluși nici un pic de ironie în glasul lui.

– Dacă ne-am fi întîlnit în condiții obișnuite, la vreo adunare sau în salonul unei doamne, probabil că n-am fi avut ce să discutăm. Ei îi place iureșul societății, în vreme ce eu sînt mai legată de casă.

Chicotitul lui o făcu să se încrunte. Observîndu-i reacția, Waldo desfăcu larg mîinile:

– Iartă-mă. Tu și Chloë sînteți totuși prietene. Continuă. Sînt cu adevărat curios.

Părea sincer, așa că Jo continuă:

– S-ar putea spune că primul nostru contact a fost de fapt o întîlnire între două spirite. Chloë s-a abonat la *Journal* și a început să trimită la redacție scrisori lungi, cărora le răspundeam eu. Cu timpul, am ajuns să corespondăm cu regularitate. Nu exista aproape nici un subiect asupra căruia să nu cădem de acord – războiul cu Franța, Legile Corn, drepturile femeilor... Și, în sfîrșit, ne-am cunoscut, n-am fost dezamăgite, deși eram foarte diferite una de alta.

Expresia feței i se îndulci și clipi repede înainte de a continua:

– Dar n-a contat. Într-un fel sau altul, pe parcursul bogatei noastre corespondențe, ne-am împrietenit strîns. De fapt, am ajuns ca două surori.

Se rezemă de spătar, privindu-l pe Waldo.

– Chloë e cea care m-a convins să iau frîiele *ziarului*, după moartea lui John. Ea a fost cu ideea de a deveni lady Tellall. E cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Dacă s-ar inversa rolurile, ar face totul ca să mă găsească. La fel voi face și eu. Nu voi înceta s-o caut.

Zîmbetul lui Waldo o făcu să se încrunte.

– Acum la ce te gîndești? îl întrebă.

– Mare noroc pe Chloë, să aibă o prietenă ca tine.

– Cred că voi avea nevoie de mai mult decît de noroc ca s-o găsesc. Nici măcar nu știu de unde să încep.

– Ai început excelent! Hai să... cum spuneai tu... să ne infiltrăm în rîndurile prietenelor lui Chloë și să punem întrebări discrete. Sînt șanse mai mari să ne vorbească nouă, decît magistraților sau agenților din Bow Street. Dar să nu procedăm prea bătător la ochi. Nu e bine să speriem pe nimeni.

– Amîndoi? întrebă ea cu speranță în glas. Vrei să spui că o să mă ajuți?

– Cum aș putea să nu te ajut? Waldo o privi pe sub gene. Niciodată n-am putut rezista la vederea unei doamne la ananghie.

Jo avu senzația că i se luase o piatră de pe inimă. Nu mai era singură.

În clipa următoare intră în încăpere Libby.

– A venit domnul Sykes, îi spuse ea lui Waldo.

– Să intre, răspunse acesta, ridicîndu-se.

Jo observă imediat că Sykes se ferchezuise pentru acea întrevedere. Părul rar îi era pieptănat cu grijă, haina îi era curată și cizmele lustruite. Lucra pentru Chloë încă dinainte

de căsătoria acesteia. Jo își reproșă faptul că nu vorbise cu el de la început. Sykes resimțea pierderea lui Chloë la fel de acut.

Cu chipul grav, grădinarul spuse:

– Avurăți dreptate, doamnă Chesney. Careva ce n-avea să cate-aci fu-n seră. Călcă-n picioare unele din ăle mai de preț plante-a lu' doamna. Neşte huligani, nici n-ar fi de mirare. Se-nvîrte p-aci o seamă de băieți puşi pe pozne la orce oră din zi şi din noapte. Prea multe parale şi prea mult timp pe capu' lor, zic io. Părinții lor ar trebui s-aibe mai multă minte.

Jo îl privi pe Waldo, care fusese convins că în seră pătrunsese un intrus.

– Ce ți-am spus eu?

Waldo îl privea fix pe Sykes.

– A mai fost şi altceva deranjat sau distrus? A dispărut vreun obiect de valoare?

– Din cîte văzui io, nu. Da' ăle plante e de mare valoare. Lu' doamna n-o să-i placă deloc, cînd o să vază. Mai curînd i-ar lăsa să fugă cu argintăria, decît să-i facă vun rău la bobocii ei scumpi.

– Cum au intrat?

Sykes se foi, stînjenit.

– Uşile nu-i niciodată-ncuiate. Doamna zicea că nu-i nevoie. Niciodată pîn-acu' nu se mai întîmplă una ca asta.

– Cîți grădinari şi lucrători mai sînt aici?

– Patru, cu mine cu tot.

– Caută-i şi ne vedem în seră, să zicem, peste o jumătate de oră.

După ce Sykes plecă, Waldo o privi cu o expresie gravă.

– De-acum încolo nu vreau să te mai duci nicăieri singură. Ai înțeles?

Încet, Jo întrebă:

– N-a fost mîna huliganilor, nu-i aşa?

– N-aş crede. Huliganii nu acţionează organizat. Aleargă ca nebunii şi sparg ferestrele serelor, nu calcă-n picioare doar cîteva plante. Intrusul ăsta a fost foarte atent. Probabil nici nu şi-a dat seama că a strivit cîteva dintre plantele valoroase ale lui Chloë. N-a vrut să se ştie că a trecut pe-aici.

– Nu crezi că s-ar putea să fi căutat jurnalul lui Chloë?

– Sînt sigur de asta.

– În seră? De ce să-l ascundă în seră?

– N-am idee. Poate că nici nu l-a ascuns acolo sau dacă intrusul nostru ştie mai multe decît noi, înseamnă că l-a găsit, şi de-acum n-o să mai auzim de el.

– Ar face bine să se uite în urmă, fiindcă am să mă ţin după el. N-am să mă opresc pînă nu-l găsesc pe el sau pe Chloë – jur!

Urmă o lungă pauză, apoi Waldo zîmbi.

– Pentru nimic în lume n-aş vrea să fiu în pielea lui. Iar acum, termină-ţi grogul şi hai acasă. Vom mai discuta în trăsură şi vom hotărî încotro o apucăm.

Waldo îşi zise că nu era exclus ca intrusul s-o fi ademenit pe Jo în seră, cu intenţia de a o speria, ca să afle de la ea unde era ascuns jurnalul lui Chloë. Nici nu voia să se gîndească ce i-ar fi putut face dacă descoperea că ea habar n-avea.

14

Eforturile pentru găsirea lui Chloë începură peste cîteva zile, cînd Jo se mută în casa prietenei sale, împreună cu mătuşa ei şi cu Eric. Detesta să abuzeze de bunăvoinţa doamnei Daventry, dar nu-şi putea permite să şocheze societatea pe care voia s-o impresioneze, locuind singură,

doar în compania servitoarelor. O doamnă de companie convenabilă reprezenta un accesoriu esențial. Altfel stăteau lucrurile cu Chloë. Ea era o originală și putea să încalce regulile înaltei societăți, până la un punct.

Pe Waldo ideea nu-l încînta, mai ales după cele petrecute în seră, dar Jo reuși să-l convingă. Dacă prietenele lui Chloë vor veni în vizită, voia să fie acolo pentru a le primi. Cît despre povestea cu intrusul, luase cu împrumut pistolul mătușii ei și nu se temea să-l folosească. Waldo cedase în cele din urmă, dar nu înainte de a face cîteva aranjamente ca să-i asigure protecția. Sergentul Harper se mută și el în casă, și fură angajați cîțiva grădinari în plus, a căror principală sarcină era aceea de a patrula prin curte cînd Harper nu era prezent.

Înainte de a-și desface bagajele, află un fapt interesant. Unul dintre grădinari, Jacob Fry, își luase zborul, după cum spunea Harper.

– Crezi că el a fost în seră? întrebă Jo.

– Căpitanul Bowman așa bănuiește, o înștiință Harper.

– Poate că a găsit jurnalul și de-asta a fugit.

– N-a fugit decît cînd a aflat că era chemat în casă. Îi interogam pe toți grădinarii. Ăsta are ceva de ascuns, ascultați-mă pe mine.

După această convorbire, Jo cercetă casa cameră cu cameră, scotoci în toate sertarele, dar nu găsi nimic. Din păcate nu știa precis ce anume caută – un caiet, un registru, niște scrisori, o cheie. Din cîte știa ea, în nici unul dintre scrinuri sau comode nu existau sertare secrete.

Trimise două scrisori la Stratford: una lui Mac Nevin, la *Journal*, informîndu-l despre situația ei și prevenindu-l că s-ar putea să treacă încă vreo cîteva săptămîni pînă să se întoarcă, iar cealaltă unei prietene și vecine, Maeve Halliday, însoțită de o listă de haine și alte accesorii de care avea nevoie pentru a-și completa garderoba. Diminețile și le petrecea cu

Eric, asigurîndu-se că-şi făcea lecţiile sau jucîndu-se cu el în curte, iar după-amiezele şi serile îi erau rezervate lui Waldo.

Jo ardea de nerăbdare să înceapă chestionarea tuturor prietenilor şi cunoştinţelor lui Chloë, nu numai a celor care fuseseră prezenţi la petrecerea din casa Brinsley.

Waldo îi recomandă să aibă răbdare. Era mai bine să-şi consolideze poziţia, înainte de a încerca să fie primită în saloanele păzite cu atîta străşnicie. Waldo era sigur că mama lui o va ajuta după ce va afla povestea dispariţiei lui Chloë. Între timp, nici el nu stătea cu mîinile-n sîn. Îşi folosea relaţiile ca să afle mişcările lui Chloë înaintea dispariţiei.

În zilele care urmară, însoţite de Waldo, Jo şi doamna Daventry se duseră la operă, la teatru, la muzee şi la galerii de artă, cu scopul ca Jo să-şi lărgească cercul cunoştinţelor. La început, asta o enerva. Nu era obişnuită să poarte haine fine sau să-şi impună prezenţa într-o companie atît de aleasă. În ciuda acestui fapt încrederea în sine îi sporea de la o zi la alta şi, spre propria ei surprindere, constată că se distra din ce în ce mai bine. Waldo îşi aducea din plin contribuţia. Cînd Jo ezita, îi era alături, încurajînd-o cu prezenţa lui. Cînd conversaţia lîncezea, completa discret golurile. Cînd cineva îi punea întrebări delicate, o îndruma cum să răspundă – vag, dar şi diplomatic. N-o putea ajuta însă în momentele acelea de nebunie cînd o privire de-a lui, sau un gest, îi provoca acele senzaţii neliniştitoare prin care trecuse cînd purtase rochia roşie.

Pentru prima oară Jo ieşea cu Waldo fără s-o mai însoţească şi altcineva. Acesta venise cu cabrioleta lui, o trăsură în care puteau sta comod doar două persoane, şi o luase cu el fără a-i lăsa timp de gîndire. Se duseră în Hyde Park, ca să vadă şi să fie văzuţi de toată lumea selectă care ieşise să ia aer. Jo ştia că era elegantă în hainele ei de împrumut – o capă de catifea chihlimbarie, cu bonetă asortată.

Culoarea îi încălzea pielea şi-i atenua nuanţele roşcate din păr. Arăta bine şi constată asta cînd descoperi privirea admirativă a lui Waldo.

Abia acum Jo aprecia strategia lui Waldo. În timp ce făceau turul parcului, fu surprinsă să constate cît de multe feţe recunoştea. Din cînd în cînd, cabrioleta oprea, şi Waldo o prezenta. Îi era greu să memoreze atîtea nume, însă unul îi părea familiar.

– Morden, murmură Waldo printre dinţi. Moştenitorul lordului Brinsley; domnişoara care-l însoţeşte e logodnica lui, lady Margaret Kintyre.

Cuplul respectiv se desprinse dintr-un mic grup de pietoni şi porni spre cabrioleta lui Waldo. Doamnele făceau reverenţe, cu umbrelele săltînd în adierea caldă şi lui Jo i se păru că vedea un cîmp cu flori în culori delicate. I se păru că iese în evidenţă cu pelerina ei chihlimbarie şi se întrebă dacă cineva avea să o recunoască.

Vicontele i se păru cu un an sau doi mai în vîrstă decît Waldo. De înălţime potrivită, era mai degrabă bine clădit decît atletic. Trăsăturile regulate erau dominate de ochii albaştri, pătrunzători. Putea fi considerat un bărbat atrăgător, dacă n-ar fi avut un aer delăsător care strica tot efectul.

Lady Margaret era perechea ideală pentru viconte, cel puţin la prima vedere. Înaltă, blondă cu ochi căprui, a căror expresie era lipsită de viaţă.

Waldo făcu prezentările, explicînd că Jo venise în oraş ca să-şi viziteze prietena, pe lady Webberley, numai că aceasta era de negăsit.

Lady Margaret păru surprinsă, spre deosebire de Morden.

– Da, am auzit ceva în sensul ăsta, spuse el. Mama e destul de neliniştită deoarece, din cîte ştim, nimeni n-a mai văzut-o pe lady Webberley de cînd a fost invitată la noi, în Oxfordshire.

– Aş dori foarte mult să vorbesc cu mama dumnea-

voastră, lord Morden. S-ar putea să ştie ceva despre Chloë – despre lady Webberley, vreau să zic – sau să-şi amintească vreun lucru care m-ar putea ajuta s-o găsesc. E tot la Brinsley Hall?

Ochii lui Morden se dilatară uşor.

– Nu. A venit ieri în oraş, dar mă îndoiesc că ştie ceva. Totuşi, îi voi menţiona dorinţa dumneavoastră. Păru să-şi caute un moment cuvintele, apoi continuă: Din păcate, sănătatea ei e cam fragilă şi n-aş dori s-o tulbur.

– Înţeleg, răspunse Waldo pe un ton neutru, că lady Brinsley va prezida balul anual?

Morden se întunecă la faţă şi răspunse cam repezit:

– Chiar aşa. Doamnelor le face plăcere să organizeze baluri. După cum am mai spus, mama mea e foarte alarmată din pricina lui lady Webberley şi vorbesc şi în numele tatălui meu cînd spun că nu vrem să-i sporim neliniştea.

De astă dată, Waldo spuse pe un ton la fel de repezit:

– Desigur. Totuşi, dumneata şi tatăl dumitale nu puteţi avea nici o obiecţie să ne răspundeţi la cîteva întrebări. Nu aici, cu siguranţă. Vă voi vizita cînd găsiţi de cuviinţă.

Cu ochii strălucind de curiozitate, lady Margaret întrebă:

– N-ar trebui să aduceţi la cunoştinţa autorităţilor dispariţia prietenei dumneavoastră, doamnă Chesney?

Pe faţa ei se citea un interes sincer, iar Jo îi răspunse cu căldură:

– Am şi făcut asta, dar mare lucru nu pot să facă. Înţelegeţi, prietena mea vine şi pleacă după cum pofteşte. S-ar putea ca eu să îmi fac griji prea devreme.

– Totuşi...

O privire a vicontelui o făcu pe lady Margaret să tacă.

– Vino, Margaret, o chemă el, cu glasul tăios de nerăbdare. Însoţitoarea ta s-o fi întrebînd ce s-a întîmplat cu noi. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, doamnă Chesney. Bowman...

Îşi ridică pălăria şi plecă ţanţoş, la braţ cu lady Margaret.

– Ei, comentă Jo. Ce-a mai fost şi asta?

– Probabil ţi-ai dat seama că nu pot să-l sufăr pe individ.

– De ce?

Waldo smuci de hăţuri şi cabrioleta se puse în mişcare.

– Morden, spuse el, are o părere exagerat de bună despre sine, ca de altfel şi iubitorii lui părinţi, şi profesorii de la Eton, cel puţin pe vremea cînd l-am cunoscut. Niciodată nu făcea pozne, ca băieţii obişnuiţi. Temele lui erau gata întotdeauna la timp şi pupitrul în perfectă ordine. Nu se strecura la prăvălia de dulciuri cînd trebuia să fie în şcoală. De fapt, niciodată nu călca greşit. Îţi poţi imagina ce părere aveau colegii lui despre asta.

– Pare un monument al virtuţii.

– Într-adevăr, dar cui îi plac monumentele?

Îl privi tăios, întrebîndu-se dacă nu cumva făcea aluzie la John, însă Waldo îi susţinu privirea cu o expresie nevinovată.

– Am fost colegi de clasă, spuse el.

– Mă mir. Pare mai în vîrstă decît tine.

– De fapt, e cu cîteva luni mai tînăr. Ce părere ai despre el?

Jo se strîmbă făcîndu-l pe Waldo să izbucnească în rîs. Apoi, cineva îl strigă şi Waldo opri cabrioleta pentru a trece la următoarea rundă de prezentări.

Începuseră al doilea tur al parcului, cînd Jo remarcă faptul că Waldo avea un cerc foarte larg de prieteni.

Caii mergeau acum la pas, în urma unui şir de caleşti.

– Dacă n-ai sta lîngă mine, nimeni nu mi-ar acorda nici cea mai mică atenţie. Tu eşti cea care le-a trezit curiozitatea. Devii cu repeziciune subiectul de discuţie al lumii bune.

Jo nu era sigură ce ar trebui să creadă despre asta.

– Ce spun?

– Te numesc „Doamna din umbră".

– *Cum?*

– Cu sensul de „femeia misterioasă".

– Nu înțeleg de ce mă consideră astfel. Abia am sosit în oraș. Ce așteaptă de la mine – vor să-mi afle povestea vieții?

Waldo rîse.

– Da! Chiar și familia mea e curioasă. *În special* familia mea.

– Ce le-ai spus?

– Nu le pot spune ce nu știu, iar din ce știu, le-am prezentat doar o versiune trunchiată a adevărului și anume că am făcut cunoștință prin intermediul unui prieten comun din Stratford, că ne-am întîlnit din nou pe drumul spre Londra și, cînd ai aflat că prietena ta, lady Webberley, dispăruse, necunoscînd pe nimeni în oraș, ai venit să-mi ceri ajutorul.

– Nu le-ai spus despre Bow Street!

Waldo zîmbi.

– Nu. Pe-asta o să le-o spun cînd te vor cunoaște mai bine. N-am scos o vorbă nici despre rolul tău în editarea unui ziar.

Jo știa că el o prevenea spre binele ei. Doamnele din înalta societate nu se coborau să facă afaceri. Își petreceau orele satisfăcîndu-și plăcerile sau se dedicau operelor de caritate.

De parcă i-ar fi ghicit gîndurile, Waldo adăugă:

– Doi dintre cei mai buni prieteni ai mei sînt însurați cu femei foarte asemănătoare ție. Una are un magazin de cărți rare, iar cealaltă scrie articole pentru diverse periodice.

Jo îl privi uimită.

– Și soții lor n-au nici o obiecție?

– Se pare că nu.

Jo îl privi zîmbind ironic.

– Pare-mi-se, Waldo, că nu ești sigur dacă-ți convine sau nu ideea.

– Să zicem că încep să mă obişnuiesc cu ea. Dar soţul tău, Jo? S-ar fi supărat?

– A, John nu mi-ar fi dat voie. La fel ca majoritatea bărbaţilor, credea că locul femeii e în casă. Situaţia s-a schimbat cînd am rămas văduvă. Trebuia să găsesc ceva cu care să-mi ocup timpul, iar *Journal* îmi stătea la dispoziţie. Îl privi întrebător şi continuă: Oricine simte nevoia să facă ceva util, Waldo, chiar şi tu.

Waldo o învrednici cu unul dintre zîmbetele lui leneşe.

– Eu am şi găsit ceva folositor de făcut, Jo.

– Zău? Ce anume?

– Te feresc pe tine de necazuri.

Un terrier alb le tăie dintr-o dată calea, speriind caii, dar mîinile puternice ale lui Waldo îi struniră cu uşurinţă. Jo se relaxă observînd cu cîtă îndemînare îşi mîna Waldo atelajul de murgi.

Un gînd răzleţ îi trecu prin minte şi, înainte de a se putea stăpîni, neliniştea simţurilor îi tăie respiraţia. Îşi amintea cum se mişcaseră mîinile acelea puternice pe trupul ei, mîngîind-o şi excitînd-o. Scrîşni din dinţi şi începu să numere oi.

Tocmai începea să se relaxeze, cînd Waldo spuse:

– Te rog nu te panica, mama şi surorile mele sînt dornice să te cunoască. Am acceptat să le însoţesc într-o după-amiază, săptămîna asta. N-ai nici un motiv să te temi. Sînt gata să te simpatizeze, fie şi numai ca să mă mulţumească pe mine.

Jo simţi aripi de fluturi palpitîndu-i în stomac. Se aşteptase ca Waldo s-o prezinte mamei şi surorilor lui, dar nu atît de curînd.

– Ai menţionat mai multe surori, spuse ea. Care dintre ele?

– O soră măritată, Maude, care şi-a lăsat soţul şi copiii la ţară şi a venit în oraş s-o ajute pe mama cu Cecy. Cecy e cea mai mică, apropo, şi te previn că, deşi aparenţele înşală, e o adevărată vulpe, aşa că fii pregătită.

Jo zîmbi strîmb.

– Am auzit multe despre tine şi surorile tale, de la mătuşa mea.

– Aşa? Şi ce ţi-a spus?

– A, numai vorbe bune. Mătuşa Daventry e una din cele mai mari admiratoare ale tale.

– Ei, iată o femeie cu discernămînt.

Jo rîse.

După un moment, Waldo reluă:

– Ei bine, Doamnă din Umbră, ai de gînd să mă mai ţii mult în suspans, sau te-ai hotărît să vorbeşti despre tine? De ce eşti atît de secretoasă?

Jo expiră scurt, crispată şi după o scurtă tăcere, spuse:

– Ce vrei să ştii?

– Poţi începe prin a-mi vorbi despre părinţii tăi.

– Tatăl meu scrie piese de teatru. Sir Vivian Moore. Poate ai auzit de el. Acum s-a retras şi locuieşte împreună cu mama pe o proprietate mică şi drăguţă de lîngă Dublin.

– Sir Vivian e tatăl tău? Iar Gertrude Moore, mama ta?

– E chiar atît de uluitor?

– Sincer, da.

Jo bănuia la ce se gîndea Waldo. Toată lumea îi ştia pe părinţii ei şi viaţa boemă pe care o duseseră. Nimeni n-ar fi crezut că era fiica lor.

Îl privi cu severitate.

– Credeai că tatăl meu e vicar?

Waldo izbucni în rîs.

– Cam greu. Eşti prea întreprinzătoare pentru o fiică de vicar, deşi uneori aşa te îmbraci. Cred că ai voiajat mult cînd erai mică, nu?

Jo îşi privi mîinile înmănuşate.

– Nu, părinţii mei voiajau, însă mie mi-au asigurat o viaţă aşezată. M-au îngrijit nişte rude, bunica mea şi mătuşa Daventry. Am avut o copilărie absolut normală şi fericită.

Waldo se întoarse, pentru a-i studia profilul.

– Observ cumva o uşoară bravadă?

Ochii aceia cenuşii şi pătrunzători vedeau prea multe ca ea să se poată simți bine. Ridică din umeri.

– Poate că în copilărie am avut impresia că părinții mei m-au abandonat, dar cînd am crescut mi-am dat seama că ceea ce făcuseră fusese spre binele meu.

Şirul trăsurilor din faţa lor se micşora şi, un timp, Waldo se concentră asupra drumului. Nu trecu mult, şi, un nou şir de caleşti le blocă drumul.

Privirea lui Jo fu atrasă de una care se oprise pe marginea aleii. Avea o singură pasageră – o frumusețe brunetă, cu un zîmbet atrăgător, îmbrăcată în violet, ca să se asorteze cu culoarea ochilor. Deşi caleaşca ei era înconjurată de mai mulți gentlemeni, unii pe jos, alții călare, zîmbetul acela insolent îi era adresat lui Waldo, iar privirea cu care-l sfredelea părea arzătoare ca para focului. Waldo o salută ridicîndu-şi pălăria, însă nu se opri ca să stea de vorbă.

Jo îi aruncă una dintre privirile ei ucigătoare.

– Cine mai e şi aia? întrebă ea.

– Doamna Caroline Walters, răspunse nepăsător Waldo.

Nu dădu alte amănunte şi nici nu era nevoie. Pînă şi Stratford avea parte de cucoane a căror virtute era discutabilă, însă doamna în rochie violet era cea mai frumoasă.

Jo pufni şi întoarse capul, prefăcîndu-se că admiră peisajul.

Cînd o lăsă pe Jo la uşa din faţă, Waldo reluă subiectul vizitei mamei şi surorilor lui.

– Le-aş putea aduce mîine, propuse el.

Era prea curînd pentru liniştea lui Jo.

– Nu, mai bine poimîine.

Cum Waldo oftă, Jo continuă grăbită:

– Vreau să stau un timp cu Eric. Mă vede foarte puțin.

Azi am fost în Hyde Park. Mîine seară mergem la teatru. Nu-i pot pretinde mătuşii mele să aibă grijă de el, în vreme ce eu mă distrez.

– Atunci, poimîine să fie, se învoi Waldo.

– Ce i-ai spus familiei tale despre Eric?

– Foarte puţin. N-am considerat că este necesar să intru în amănunte.

– Va trebui să le spui la un moment dat că eşti tutorele lui – asta în cazul că nu doreşti să-l laşi cu mine.

Waldo o privi drept în ochi.

– Hai să aflăm mai întîi ce s-a întîmplat cu Chloë, apoi vom vorbi şi despre Eric, bine?

Avînd încă proaspătă în minte imaginea frumuseţii cu ochi violete, Jo răspunse cu răceală:

– Îmi dau seama de ce vrei să-l trimiţi la şcoală. În viaţa ta dezordonată nu e loc şi pentru un copil. S-ar simţi mult mai bine la mine.

Waldo se încruntă şi spuse pe un ton la fel de rece ca al ei:

– Iar citezi din cele scrise de Chloë pe seama mea. Ia seama, Jo. Într-o zi, ai să mergi prea departe şi mă voi ridica la înălţimea proastei mele reputaţii. Îţi doresc o zi bună, mai zise el şi smuci din hăţuri. Cabrioleta porni ca din puşcă pe alee.

Jo bătu din picior frustrată, apoi intră în casă. Îi vorbise cu răutate pentru că, oricît de elegantă se considera în hainele ei luxoase de împrumut, una dintre curtezanele lui o eclipsase. N-avea de ce să fie geloasă. Între ea şi Waldo nu putea să fie niciodată nimic. Ceea ce voia, Waldo obţinea de la femei ca doamna Walters, iar ceea ce dorea ea se găsea acasă, în Stratford.

După ce-şi scoase pelerina şi boneta, se duse direct în camera de dimineaţă, la debaraua unde Chloë îşi ţinea tot felul de mărunţişuri, inclusiv numerele vechi din *Journal*.

Le găsi sub un teanc de periodice. Aproape tot ceea ce ştia despre Waldo se afla în ziarele acelea.

Se întoarse la masă şi, începînd cu cel mai recent număr, parcurse fiecare pagină. Deşi căuta doar numele doamnei Walters, îi atraseră atenţia numele multor persoane pe care le cunoscuse de cînd venise în oraş, precum şi ale altora pe care spera să le cunoască. Lordul şi lady Brinsley, scrisese Chloë, se retrăseseră pe moşia lor de la ţară, dar plănuiau să se întoarcă în oraş pentru balul anual. Fiul şi moştenitorul lor, vicontele Morden, fusese văzut la teatru cu o foarte curtată moştenitoare. Toţi se aşteptau la apariţia unui fericit anunţ în *Gazette,* înainte ca Sezonul să ia sfîrşit. Chloë se menţiona chiar şi pe ea. Lady Webberley, scrisese ea pe un ton ironic, era răsfăţata înaltei societăţi, şi nici o petrecere sau serată nu putea fi considerată un succes în lipsa ei.

Jo mai citise toate acestea, dar nu le reţinuse, pentru că nu cunoştea persoanele implicate. Acum, că le cunoştea, se întrebă cîte erau adevărate şi cîte simple invenţii.

Îşi amintea că-i pusese aceeaşi întrebare lui Chloë, care răspunsese rîzînd că s-ar putea să exagereze puţin, dar niciodată nu recurgea la minciuni sfruntate. De multe ori cele scrise de ea fuseseră nişte presupuneri.

Jo revăzu ochii întunecaţi ai lui Chloë licărind şi buzele zîmbitoare. „Fără exagerare", spusese Chloë, „pot declara că sînt o maestră a combinaţiilor. Ai fi surprinsă, Jo, să vezi că uneori ceea ce scriu l-a convins pe cîte un peţitor sfios să ceară mîna alesei inimii lui."

Cu Waldo nu mersese. Jo găsi curînd articolul pe care-l căuta, şi altele despre care uitase. Nu era nici pe departe atît de chipeş şi fanfaron pe cît îl descrisese Chloë. Aşa cum era de aşteptat, numele lui fusese asociat cu mai multe femei, nu toate potrivite pentru a le aduce acasă şi a le prezenta mamei lui. Doamna Walters nu era menţionată nominal, dar

existau multe referiri la „doamna în violet", şi Jo făcu imediat legătura.

Cu cît citea mai mult, cu atît era mai surprinsă că Waldo manifestase atîta reţinere cînd o încolţise în redacţia de la *Journal*. În locul lui, ar fi făcut un scandal de toată frumuseţea. Nimeni n-ar fi acceptat ca asemenea amănunte din viaţa sa privată să fie date publicităţii. Totuşi, reputaţia lui de bărbat desfrînat era susţinută cu fapte concrete. Dacă măcar jumătate dintre acestea erau adevărate, tot un aventurier era.

Jo continuă lectura. Nu toate cele scrise erau picante. Activitatea lui din război era impecabilă. Avea o familie demnă de tot respectul. Mama lui era fiica unui conte şi se măritase bine, deşi soţul ei nu poseda titluri nobiliare. Superba lor locuinţă, Palliser Park, se afla în Kensington, la zece minute de mers cu trăsura, dincolo de marginea apuseană a Hyde Park. La vremea lor, familia Bowman crescuse cinci copii – patru fiice şi un fiu – dintre care numai fata cea mai tînără nu se măritase încă. Evident, familia îşi pusese toate speranţele în Waldo; dacă el nu se însura ca să aibă moştenitori, casa şi moşiile aveau să revină celei mai apropiate rude de sex masculin.

Bietul Waldo. Toată povara speranţelor familiei apăsa pe umerii lui. Jo se întreba ce părere va avea familia lui despre ea – Doamna din Umbră, care bîntuia prin tot oraşul. Dacă ar fi fost prezentă, Chloë ar fi relatat cu satisfacţie, în cele mai mici amănunte despre misterioasa femeie care captase interesul lui Waldo, iar cititorii s-ar fi repezit cu nesaţ, ca pisica la oala cu smîntînă.

Gîndul acesta o readuse la realitate. Ediţia din acea săptămînă a ziarului ei apăruse şi, desigur, nu conţinea rubrica lui lady Tellall. Ce-ar fi ca Jo s-o înlocuiască pe Chloë? Nu se gîndea atît să distreze cititorii, cît să folosească *Journal* pentru a afla ce se întîmplase cu prietena ei.

Fără să ştie prea bine ce face, se aşeză la secreter, luă o coală de hîrtie şi un toc şi începu să scrie. După cîteva minute, se opri. Peniţa era tocită. Găsi într-un sertar o peniţă nouă, şi o luă de la început. Imită stilul lui Chloë cît putu de bine. Scrise despre Waldo şi Doamna lui din Umbră; îi menţionă pe vicontele Morden şi lady Margaret Kintyre. Scrise despre petrecerea din casa Brinsley şi ceea ce aflase despre ea de la lady Langston. Făcu o referire la Chloë şi insinuă cu viclenie că o persoană care semăna cu ea fusese văzută pe feribotul de Calais, probabil cu destinaţia Paris.

O dată pornită, pareă nu mai putea să se oprească. Scrise despre oamenii pe care-i cunoscuse la teatru, la operă, în parc. Dacă nu ştia nici un amănunt despre ei le descria îmbrăcămintea şi le atribuia replici – cît mai inofensive, ca să nu-i pună în situaţii delicate. După o oră, scrisese mai mult decît suficient pentru rubrica „Viaţa londoneză". Din toată acea beţie de cuvinte, contau doar cîteva: rîndurile pe care le scrisese despre Chloë. Spera să redeştepte memoria cuiva. Poate cineva îşi va aminti că o văzuse pe Chloë, nu pe feribotul de Calais, ci în altă parte. Şi poate că acel cineva avea să-i scrie. În acest scop ea încheie cu următoarele rînduri:

„Lui lady Tellall îi place să primească scrisori de la cititorii ei. Scrieţi-i pe adresa de la *Journal*".

Nu-şi făcea speranţe prea mari cu privire la rezultat. Pe de altă parte însă, nu avea nimic de pierdut. Hotărî ca după cină, să cizeleze textul, să facă toate adăugirile sau tăieturile necesare, şi să-l trimită cu poşta expres lui Mac Nevin, în Stratford.

În apartamentul lui de la Albany, Waldo fuma ultima ţigară înainte de a se duce la culcare. Încercase să citească dintr-un roman al lui Walter Scott, dar gîndurile îi zburau la Jo.

Era fiica lui sir Vivian Moore şi a unei actriţe. Ştia multe despre Sir Vivian. Omul, o legendă vie, fiul unui baronet,

renunţase la avere şi privilegii cînd fugise la Londra ca să se alăture unei trupe de actori. În cele din urmă, ajunsese să scrie piese de teatru, comedii inspirate care cuceriseră Londra. La vremea lor, el şi soţia lui la fel de faimoasă, se impuseseră în cele mai distinse saloane ale Europei.

Nu-i venea să creadă că Jo era fiica lor.

De un lucru era sigur – Jo nu voia să păşească pe urmele părinţilor ei. Conform propriilor declaraţii, era ataşată de casă. Asta îi lipsise în copilărie – un cămin stabil, al ei şi numai al ei. Un cămin stabil, un bărbat stabil şi o viaţă stabilă – acestea erau lucrurile pe care le dorise Jo, şi le găsise alături de John Chesney.

Totul începea să devină limpede – hainele ponosite care-i ascundeau feminitatea, masca respectabilităţii convenţionale, dezgustul ei faţă de oamenii de lume, faţă de bărbaţii asemenea lui. Îl tratase ca pe un duplicat al tatălui ei, sau atît de asemănător încît micile diferenţe nu mai aveau nici o importanţă. Într-un fel se simţea măgulit. Sir Vivian era un om de calitate, cu multe trăsături admirabile. Pe de altă parte, Sir Vivian avea şi multe defecte deplorabile. Fusese un fustangiu notoriu. Lady Moore nu păruse să aibă nimic împotrivă. Îşi făcuse şi ea de cap, cu un şir întreg de amanţi.

Toate erau numai bîrfe, desigur, iar Waldo ştia cît de puţin adevăr exista în bîrfe. Cu toate acestea, nu putea trece peste faptul că soţii Moore duseseră o viaţă dezordonată şi neconvenţională.

Waldo trase din ţigară şi privi gînditor spirala de fum. Jo îşi alesese viaţa pe care o dorea alături de Chesney şi se părea că o satisfăcuse. Totuşi, afirmase că după moartea lui John lucrurile se schimbaseră.

După un moment de gîndire, buzele lui Waldo se strînseră. Nu glumise spunîndu-i că principalul lui scop era acela de a o feri de necazuri. Jo Chesney reprezenta o forţă redutabilă; dacă n-ar fi fost aşa, Waldo nu ar fi folosit toate mijloacele care-i stăteau la dispoziţie ca să-i găsească

prietena, Eric ar fi rămas încarcerat în şcoala lui Harding, iar el n-ar fi cerut custodia asupra unui băiat pe care nu-l cunoştea. Faptul că toate acestea îi făceau plăcere avea mai puţină importanţă.

Ce Dumnezeu îl apucase?

O fi ea o femeie puternică, dar avea un fel de a-l privi care-i trezea dorinţa de a-i lua toate poverile de pe umeri. Şi-l mai făcea să se întrebe ce s-ar întîmpla dacă ar rupe zăgazul izvorului de pasiune ce se ascundea sub aparenţe.

15

Lady Fredericka Bowman se considera o mamă afectuoasă, chiar dacă nu prea indulgentă, care punea pe primul plan interesele familiei. Nu se amesteca în treburile copiilor ei maturi, sau cel puţin aşa credea, decît atunci cînd situaţia o impunea. Iar acum se ivise una dintre acele situaţii. Waldo aranjase să i-o prezinte pe doamna Chesney în după-amiaza zilei următoare, ceea ce nu-i convenea. S-ar putea să fie prezenţi şi alţi vizitatori, ceea ce i-ar lăsa prea puţin timp de petrecut cu doamna Chesney. În plus, dorea să-şi formeze propria ei opinie despre femeia care primise porecla de Doamna din Umbră, fără ca Waldo să pîndească prin apropiere, şi s-o intimideze cu privirea lui dură.

În consecinţă, în timp ce Waldo, fără să bănuiască nimic, se aşeza să ia un mic dejun copios în apartamentul lui de la Albany, lady Fredericka şi cele două fermecătoare fiice porniră cu trăsura spre oraş. Abia ieşiseră pe poarta de la Palliser Park, cînd Cecilia, fata cea mai tînără, îşi întrebă mama dacă doamna Chesney era cu adevărat o aventurieră.

– Cine ți-a spus asta? întrebă pe un ton tăios lady Fredericka.

– Miriam Woolcot, ieri la serata muzicală a doamnei Towne. Spunea că a auzit de la sora ei, Ruth.

– Ruth Woolcot... începu lady Fredericka cu furie, apoi zise ridicînd din umeri, neputincioasă: tocmai de asta ne ducem, să aflăm.

Fiica ei mai mare, Maude, scoase un mic sunet de nerăbdătoare. Era mai tînără cu un an decît Waldo și-și lăsase soțul și copiii la țară – spre marea lor ușurare – pentru a-și ajuta mama s-o lanseze pe sora mai mică în societate. Asemănarea fizică a celor trei femei era vizibilă, dar în alte privințe se deosebeau total. Maude o considera pe Cecy o răutăcioasă, nici fată, nici femeie. Cecy găsea că sora ei era mult prea înțepată și ar fi preferat-o pe Liza, o altă soră măritată, ca însoțitoare în timpul primului ei Sezon, însă tatăl ei nu fusese de acord. Liza era o aiurită, spusese el, și nu și-ar fi putut ține sub control sora mai mică, la fel de aiurită. Cît despre lady Fredericka, aceasta era bunătatea întruchipată pînă nu o provoca cineva. Atunci, nimeni nu se mai îndoia că era fiica unui conte.

Lady Fredericka observă expresia fiicei sale mai mari și se încruntă.

– Ce e? întrebă ea.

– Chiar crezi, mamă, că Waldo le-ar prezenta mamei și surorilor lui o aventurieră? Îți faci griji degeaba, iar vizita asta insuficient gîndită nu va face decît să-l irite pe Waldo, zise Maude.

Lady Fredericka vorbi cu toată demnitatea rangului ei, atît ca mamă cît și ca fiică de conte:

– Nu-mi fac decît datoria. Și, desigur, nu cred că Waldo o consideră pe doamna Chesney o aventurieră. Bărbații pot fi complet orbi, cînd țin cu tot dinadinsul.

Maude clătină din cap.

– Doar nu crezi că s-a îndrăgostit de ea.

– Ţi s-ar părea chiar atît de absurd?

– Cînd e vorba de Waldo, da. Ştii cît e de cusurgiu.

– Frumoasă părere mai ai despre fratele tău!

După această mustrare se lăsă tăcerea. Cum liniştea se prelungi, i se părea că subiectul „doamna Chesney" era închis, Cecy se grăbi să remarce:

– Ruth a mai spus că Waldo şi-a părăsit toate curtezanele, inclusiv pe doamna Walters şi toţi cred că din cauza doamnei Chesney.

Lady Fredericka fu atît de surprinsă de această informaţie încît uită s-o dojenească pe Cecy pentru interesul ei necuviincios faţă de nişte lucruri despre care o fată ca ea n-ar fi trebuit să ştie nimic.

– A părăsit-o pe doamna Walters, vasăzică? Ei bine, mă bucur să aud asta. Niciodată nu mi-a plăcut. Pare extrem de rece. Nu cred că e capabilă să iubească.

După un moment, Maude spuse:

– Ce părere ai de povestea asta cu Chloë Webberley? Oare există vreun motiv de îngrijorare, ori s-ar putea ca totul să fie doar o neînţelegere? Trebuie să recunoşti, Chloë e o zăpăcită, în cel mai bun caz.

– N-o cunosc chiar atît de bine, răspunse îngîndurată lady Fredericka, deci nu pot spune nimic. Ceea ce ştiu e că Waldo e foarte preocupat de dispariţia ei. A declarat-o dispărută în faţa autorităţilor, dar acestea habar n-au unde să înceapă s-o caute. De-asta s-a oferit s-o ajute pe doamna Chesney să-şi găsească prietena. Făcu o pauză, apoi adăugă cu subînţeles: Sau, cel puţin, aşa susţine. Oricum sînt hotărîtă să aflu adevărul.

Pe faţa lui Maude se ivi o expresie alarmată.

– Mamă, spuse ea, ai grijă ce vorbeşti. Dacă o faci pe doamna Chesney să se simtă prost, Waldo o să se supere foc.

Un moment, lady Fredericka păru descumpănită.

– Eu s-o fac pe doamna Chesney să se simtă prost? Te asigur, Maude, că voi fi plină de tact.

Maude nu spuse nimic, dar în sinea ei îşi dorea ca Waldo să fi fost cu ele, pentru a o ţine în frîu pe mama lor.

Jo se afla în grădină, unde-l învăţa pe Eric să joace crichet, cînd trei doamne elegante apărură dintr-o dată pe terasă, împreună cu doamna Daventry.

– Jo dragă, avem musafiri, gînguri mătuşa ei, afişînd un zîmbet timid.

Jo o privi surprinsă. Doamnele nu făceau vizite la asemenea ore, nici nu dădeau buzna neinvitate pe domeniul privat al unei lady. În salon, acolo se cuvenea să fie primite. Era convinsă că mătuşa ei nu le-ar fi permis s-o vadă, decît dacă intraseră aproape cu forţa. Nu era îmbrăcată pentru vizite. Se echipase astfel încît să poată aduce înapoi bilele de crichet pe care Eric le trimitea pe tot terenul. Avea obrajii îmbujoraţi de atîta alergătură, părul i se desprinsese din agrafe, iar tivul rochiei gri îi era murdar de noroi.

În timp ce femeile se apropiau, în mintea lui Jo se produse un declic şi, cu toate că nu le mai văzuse niciodată, îşi dădu seama cine erau şi de ce veniseră. Lady Fredericka – aflată în fruntea grupului – era de statură medie, brunetă, cu o osatură elegantă care o ducea pe Jo cu gîndul la un cal de curse pursînge. Fiicele erau două versiuni mai tinere ale mamei lor. Cea mai vîrstnică, doamna Daviot, părea vizibil încurcată, şi Jo o simpatiză imediat. Fata mai tînără, la fel de sfioasă, arăta ca o ciobăniţă de porţelan de Dresda, cu excepţia gropiţelor din obraji.

Doamna Daventry îi aruncă lui Jo o privire disperată, înainte de a face prezentările. După o rundă de reverenţe, veni rîndul lui Eric.

– Băiatul aflat în grija mea, îl prezentă Jo, eludînd

adevărul, deoarece nu era sigură că Waldo îi povestise mamei lui despre băiat.

– Sper că ne veți ierta deranjul, doamnă Chesney. Vina îmi aparține. I-am dat vizitiului instrucțiuni greșite, așa că în loc să ne ducă la croitoreasa mea, al cărei atelier se află imediat după colț, aproape de Vauxhall Gardens, ne-a adus aici. Mi s-a părut că ar fi păcat să pierdem ocazia unui *tête-à-tête* plăcut cu dumneavoastră și doamna Daventry. Sper că nu am nimerit într-un moment nepotrivit, zise lady Fredericka.

Lui Jo nu-i mai rămînea decît să accepte explicațiile. În plus, nu-și putea permite să i se împotrivească femeii care, spera ea, avea să-i faciliteze intrarea în înalta societate. În consecință, se resemnă, dădu un răspuns potrivit și le invită în salon.

– Foarte cuviincios, remarcă fără pic de subtilitate lady Fredericka.

Ochii ei albaștri trădau inteligență, dar și curiozitate. Deși pielea-i era netedă, la colțurile ochilor îi apăruseră riduri mărunte. Arăta ca o femeie care știa să guste glumele, asemeni lui Jo, dar nu cînd acestea se făceau pe seama lor.

Jo o luă înainte, ținîndu-l pe Eric de mînă. Băiatul nu scosese o vorbă. Ea îi vorbi încet, și-l lăudă că învățase să joace atît de bine, încît abia mai putea ține pasul cu el.

Cum băiatul continua să tacă, oftă și îi spuse:

– Ce-ar fi să te duci la bucătărie și să ceri o ciocolată fierbinte?

Chipul lui Eric se lumină imediat.

– O ceașcă sau o jumătate?

– Cum vrei tu.

Eric o porni într-acolo, apoi își aminti de bunele maniere și se întoarse spre ea.

– Mulțumesc, mătușă Jo, spuse cu convingere, după care o luă la fugă.

Cele trei doamne îl priviră pe Eric care ieșea pe ușă.

Doamna Daviot se afla chiar lîngă Jo. Amintindu-şi că şi sora lui Waldo avea băieţi, Jo spuse:

– Nu-i va face nici un rău, nu-i aşa? Ciocolata fierbinte, vreau să zic.

Maude zîmbi.

– Cu moderaţie, nu. Şi chiar dacă exagerează cu ciocolata, îl va durea burta, şi asta va fi o lecţie pentru el. Ştiţi, vorbesc din experienţă.

După ce rîsetele încetară, Jo îşi conduse vizitatoarele pînă la uşa salonului, apoi se scuză ca să-şi aducă şalul Paisley din camera ei. În clipa cînd uşa se închise, se răsuci în loc şi o luă la fugă pe scară. Ajunsă sus, se privi în oglindă şi scoase un sunet, ceva între mormăit şi geamăt. Ce părere şi-or fi făcut despre ea!? Prima impresie era întotdeauna importantă! Mama lui Waldo încercase s-o surprindă, şi reuşise.

Abia aştepta să-l vadă pe Waldo! Ar fi trebuit s-o avertizeze că putea să se întîmple aşa ceva. Era cazul să-şi cunoască mama şi surorile. În seara aceea aveau bilete la teatru şi Jo hotărî să-i ţină o predică pe care să n-o uite o săptămînă încheiată.

Cinci minute mai tîrziu, era gata. Se spălase pe faţă şi pe mîini, îşi schimbase rochia şi pantofii şi se pieptănase. Şalul îi era drapat pe umeri.

Trase adînc aer în piept în timp ce se apropia de uşa salonului. Ştia ce urmăreau. Veniseră să vadă dacă putea fi o soţie potrivită pentru fiul şi moştenitorul familiei şi Jo avea de gînd să le lămurească.

Jo se înşela amarnic crezînd că făcuse o primă impresie proastă. De fapt, lucrurile stăteau tocmai invers. Numai Cecy era dezamăgită. Sperase ca doamna Chesney să fie o gîsculiţă. Asta ar fi pus-o într-un anume avantaj în faţa prietenelor, dar Doamna din Umbră nu i se păru chiar atît de misterioasă.

În drum spre casă, lady Fredericka şi Maude discutau despre impresia pe care le-o făcuse Jo.

– Mi-a pierit graiul cînd am văzut-o, declară lady Fredericka. Am crezut că era una dintre servitoare. Ai văzut ce noroi avea pe rochie şi pe botine?

– Ceea ce-am văzut, răspunse doamna Daviot, cu o lucire în ochi, a fost o femeie care nu umblă cu nasul pe sus, ci poate să se joace cu un copil, deşi sînt sigură că ar fi preferat să facă altceva.

Jo Chesney îi plăcuse de la prima vedere, iar părerea nu făcuse decît să i se îmbunătăţească pe parcursul vizitei. Îşi dădea seama clar că doamna Chesney era o tutoare conştiincioasă, deşi cam neliniştită, care nu se jena să ceară ajutorul pentru a îngriji copilul încredinţat spre creştere şi educare. Ca mamă, doamna Daviot nu putea decît s-o admire.

– Cred că e spre lauda ei faptul că şi-a asumat sarcina de a creşte un băiat. Eric e foarte norocos.

– Bineînţeles că este, replică nervoasă lady Fredericka. Am remarcat şi eu. Mi-a fost teamă că e o femeie interesată doar de modă. M-am bucurat să constat că-i o tînără raţională, bună, căreia-i stă mintea şi la altele, nu numai la iureşul din înalta societate. Waldo putea s-o nimerească mult mai rău.

– Mamă, începu Maude, pronunţînd fiecare cuvînt cu grijă. Doamna Chesney şi-a exprimat sentimentele cît se poate de clar. Nimic n-o va convinge să se recăsătorească. Nimeni nu poate lua locul soţului ei. N-a venit în oraş ca să stea cu Waldo, ci ca să-şi găsească prietena, pe lady Webberley. Sînt convinsă că prietenia lor se reduce la asta.

– Din partea ei, poate, dar de Waldo nu-s tot atît de sigură.

– De ce? întrebă Cecy, curioasă.

După un moment de gîndire, lady Fredericka răspunse:

– Nu-mi dau seama de ce, însă Waldo îmi răspunde la toate întrebările privindu-mă cu nişte ochi atît de mari şi de nevinovaţi, încît am început să-l bănuiesc.

– Mamă, replică Maude, faci din ţînţar armăsar. N-ai nici un motiv să fii bănuitoare.

Lady Fredericka expedie cu un gest al mîinii cuvintele fiicei sale.

– Acum, că am cunoscut-o, îmi dau seama ce îl atrage, faptul că e devotată mătuşii, copilului, prietenei, şi chiar răposatului ei soţ. Întotdeauna am admirat loialitatea.

– Deci îţi place, mamă? întrebă Cecy.

– Îmi place foarte mult. Şi mi-a plăcut îndeosebi felul cum ne-a salutat cînd am luat-o prin surprindere. A demonstrat multă prezenţă de spirit. Dacă nu ţi-e cu supărare, mi-aş dori să aibă cîţiva ani mai puţin, şi să nu fi fost niciodată căsătorită şi tatăl ei să fie altul decît Sir Vivian Moore. Însă atunci n-ar mai fi femeia pe care o admiră Waldo.

Cecy se repezi curioasă:

– Ce-i în neregulă cu Sir Vivian?

Lady Fredericka răspunse fără să clipească:

– Nimic, decît că el şi lady Moore locuiesc atît de departe.

Maude îşi scoase mănuşile din piele de ied, apoi îşi fixă mama cu o privire pătrunzătoare.

– Ţi-o mai aminteşti pe domnişoara Beauchamp, mamă? Şi despre ea îţi făcuseşi o părere greşită. Iar înaintea ei a fost miss Reade. E nevoie să mai continuu? Ori de cîte ori îi bagi lui Waldo o femeie pe gît, el rupe relaţia.

Lady Fredericka înghiţi dojana cu un zîmbet îngăduitor.

– Asta am şi sperat. Waldo căsătorit cu Sally Beauchamp? Sau cu Henrietta Reade? N-aş fi putut suporta!

Cîteva momente domni o tăcere adîncă, apoi toate cele trei femei izbucniră în rîs.

După micul dejun, Waldo se întîlni cu Harper şi Ruggles într-o cafenea din St. James's, aşa cum se înţeleseseră. Nu voise să-i întîlnească la Garda Călare, unde era sediul Brigăzii Speciale, pentru că aceasta încă nu se implicase. Ruggles îl

ajuta ca să-i facă o favoare, iar Harper era într-o permisie prelungită. Putea să facă ce voia.

După ce comandară cafea şi chifle de Bath, se aşezară să facă schimb de impresii.

– Începe tu, Harper, îi ceru Waldo.

Harper privi chiorîş spre tabachera de prizat pe care i-o oferise Ruggles şi clătină din cap. Considera prizatul de tabac o maimuţăreală. Bărbaţii adevăraţi, după părerea lui, fumau pipă.

– Pînă acum, nimic, spuse el. Am fost în Bow Street şi mi-am folosit relaţiile de-acolo ca să întreb la fiecare comisariat, de-aici şi din Oxfordshire. Nu duc lipsă de cadavre, dar nici unul dintre ele nu corespunde cu descrierea lui lady Webberley. Asta nu înseamnă prea mult. Ar fi putut să sufere un accident şi acum să zacă prin cine ştie ce spital. Nu avem cum să aflăm. Pur şi simplu nu există suficienţi ofiţeri ca s-o caute prin tot oraşul, şi cu atît mai puţin prin comitatele din jurul Londrei. De-asta ar fi nevoie de o forţă de poliţie naţională, cum există în Franţa.

Waldo dădu din cap, fiind de aceeaşi părere cu Harper. Majoritatea activităţilor poliţieneşti din Anglia erau desfăşurate de miliţie şi de comisarii locali. Oficiul din Bow Street, cu agenţii săi, reprezenta un pas în direcţia dorită, dar aceştia erau încă puţini la număr. În ce priveşte Brigada Specială, aceasta se ocupa în principal de problemele de securitate naţională.

– Să nu-i spuneţi doamnei Chesney că investigăm toate decesele din perioada cînd a dispărut prietena ei, le ceru Waldo celorlalţi doi. Cred că nu e gata să accepte ideea că s-ar putea ca lady Webberley să fi murit.

Harper dădu din cap.

– Înţeleg.

– Cred că nici tu nu te-ai descurcat mult mai bine, i se adresă Waldo lui Ruggles.

– Nu, răspunse acesta, deşi am petrecut vreo două ceasuri interesante la Brinsley Hall, chestionînd servitorii. Există doi pădurari care-n noaptea respectivă ieşiseră să pîndească braconierii. N-au văzut şi n-au auzit nimic neobişnuit. De fapt, nu era nici un braconier. Nu umbla nimeni pe moşie. Desigur, n-au stat cu ochii pe casă. Au patrulat prin păduri şi pe malurile rîului din spatele casei.

– Ce-ai aflat în legătură cu cupeul pe care-l comandase lady Webberley?

– Nici cu ăsta n-am avut noroc, zîmbi trist Ruggles. Parc-am căuta acul în carul cu fîn. Am trimis scrisori la toate hanurile şi pensiunile, pe o rază de trei mile în jurul casei Brinsley. Doar cîteva mi-au scris, iar răspunsurile au fost negative.

Se întrerupse cînd la masa lor sosi un chelner cu trei ceşti de cafea şi o farfurie cu chifle de Bath. Ca un adevărat veteran de război care îndurase foamea în campanii, Harper întinse automat mîna spre chifla cea mai mare. Apoi, amintindu-şi de bunele maniere şi dîndu-şi seama că nu mai avea motive să se întrebe cînd şi unde avea să ia următoarea masă, zîmbi vinovat şi puse chifla la loc.

– După dumneavoastră, spuse el politicos, oferindu-le celorlalţi doi meseni farfuria cu chifle.

Waldo şi Ruggles îşi aleseră chiflele, lăsîndu-i-o pe cea mai mare lui Harper.

După ce luă o gură de cafea, Ruggles continuă:

– Din cîte-şi amintesc servitorii, în timpul petrecerii nu s-a întîmplat nimic neobişnuit. Nimeni nu ştie nimic despre vreo scrisoare pe care s-ar putea s-o fi scris lady Webberley. Pe scurt, am ajuns într-o fundătură.

– Şi acum ce facem? întrebă Harper.

Waldo îşi şterse degetele cu şervetul de pe masă, înainte de a răspunde:

– Trebuie să-i chestionăm pe membrii familiei Brinsley

şi pe toţi cei care au participat la petrecere. Vreau să ştiu ce s-a întîmplat cu cupeul care urma s-o ducă la Stratford. Unde-i sînt bagajele? A lăsat ceva în urmă, a dat cuiva un mesaj să-l pună la poştă şi aşa mai departe.

Ruggles rîse fără chef.

– Mai bine du-te tu. Una e să mergi la moşia Brinsley cînd ştii că stăpînii nu sînt acolo şi să le iei servitorii la întrebări, şi cu totul alta să te confrunţi cu contele.

– Perfect. Ocupă-te tu de musafiri, şi lasă casa Brinsley în seama mea.

Harper întrebă curios:

– Ce e atît de deosebit cu Brinsley?

– Relaţiile lui, răspunse prompt Ruggles. E prieten cu ministrul de Interne. Din fericire pentru noi, Waldo are şi el prieteni în poziţii sus-puse. Brinsley îi va răspunde lui Waldo la întrebări la care nouă nu ne-ar răspunde.

– Mă îndoiesc că vor da rezultate metodele poliţieneşti, preciză Waldo. În situaţia asta e nevoie să procedăm cu băgare de seamă – înţelegeţi, cu tact şi diplomaţie.

– Vrei să spui, replică Ruggles, zîmbind fără să vrea, că vom apela la aceleaşi metode pe care le-am folosit cînd eram în serviciul secret?

– Exact.

Harper ştia prea bine la ce se refereau. În ultimul caz la care lucrase Ruggles jucase rolul unui valet, iar căpitanul, care tocmai se retrăsese din serviciul militar, cel al unui fustangiu. Fusese uimit cînd descoperise că nu se retrăseseră şi încă mai lucrau la un caz. De-atunci învăţase multe, iar acum îi considera drept unii dintre cei mai periculoşi oameni din cîţi cunoştea.

Nu-i dădea lui Brinsley şanse prea mari în faţa căpitanului Bowman.

– Zi-ne şi nouă gluma, să rîdem şi noi, îi ceru Ruggles.

Zîmbetul lui Harper se lărgi.

– Mă întrebam, doar, dacă vreunul dintre dumneavoastră, domnilor, ar dori ultima chiflă de Bath.

Cei doi refuzară, aşa că Harper o luă şi muşcă din ea cu poftă.

16

Seara, Waldo ajunse tocmai la timp pentru a le escorta pe doamne la teatru. Avea în oraş o trăsură închisă, anume pentru asemenea ocazii, şi-şi pusese vizitiul s-o lustruiască, astfel că acum strălucea ca una nouă. Îşi propusese ca nici o doamnă din înalta societate să n-o eclipseze pe Jo. Jo nu va şti cîtă osteneală îşi dăduse pentru ea, spre deosebire de prietenii lui care erau de părere că burlăcia lui Waldo se apropia de final.

În clipa cînd o văzu, ştiu că se anunţau belele. Era roşie la faţă şi se uita oriunde, numai la el nu. Doamna Daventry fu cea care, cu inocenţă, îl puse la curent cu cele întîmplate. Fermecătoarea lui mamă şi drăguţele lui surori le făcuseră o vizită în cursul dimineţii şi avuseseră o conversaţie plăcută.

Waldo reuşi să se controleze şi să nu-şi trădeze furia. În fond, nu era vinovat că familia lui dăduse buzna nepoftită. Jo n-avea nici un motiv să fie supărată pe el.

Se ocupă mai întîi de doamna Daventry. Cînd îi veni rîndul lui Jo, încercă să spargă gheaţa spunîndu-i că arăta foarte bine. Şi nu exagera. De fapt, arăta de-a dreptul senzaţional, în rochia ei argintie cu corsajul decoltat şi mîneci bufante. Complimentul îi fu răsplătit cu un „Mulţumesc" protocolar. Încercă din nou, de astă dată întrebînd cum avea să se distreze Eric în lipsa lor.

– Harper îl învaţă să joace şah, răspunse Jo.

Apoi, se urcă în trăsură, se aşeză pe banchetă şi începu imediat o conversaţie animată cu mătuşa ei.

Waldo o urmă şi închise brusc portiera.

Lui Jo nu-i luă mult pînă să-şi vină în fire. Cîteva priviri elocvente ale mătuşii sale îi potoliră mînia. După cum doamna Daventry subliniase deja, nu era cazul să-l acuze pe Waldo pentru faptele mamei lui. Şi-n plus, de ce să facă atîta caz? Lady Fredericka şi fermecătoarele ei fiice lăsaseră să se înţeleagă că vizita le făcuse multă plăcere.

Jo ştia deja toate astea, dar nu accepta faptul că numai la măritiş nu-i stătea gîndul. Toţi păreau convinşi că pusese ochii pe Waldo pentru că acesta era o partidă. Chiar şi lady Fredericka, fiicele ei şi mătuşa Daventry credeau asta.

Ştia că Waldo nu era implicat. Ştia că era nedreaptă, dar trebuia să-şi exprime frustrarea, iar Waldo era la îndemînă.

Cînd ajunseră la teatru, îşi ţinuse deja o predică în sinea ei şi era pregătită să se revanşeze exprimîndu-şi mulţumirea faţă de toate – trăsura cu suspensii bune, drumul prin oraş, reprezentaţia din acea seară şi spectatorii pe care urma să-i întîlnească. Îşi propuse să fie atentă cum vorbea şi să se poarte de o manieră desăvîrşită.

Cînd coborî din trăsură, însă, şi privi în ochii reci ai lui Waldo, avu senzaţia că pierduse ceva nepreţuit care nu putea fi recîştigat cu ajutorul pocăinţei, ci numai cu cel al sinceităţii.

Cu vocea uşor răguşită, spuse:

– Îmi pare rău. M-am purtat ca un copil. Ştiu că nu tu le-ai trimis pe mama şi surorile tale la mine azi-dimineaţă, ca să mă pună într-o situaţie neplăcută. N-am nici o scuză. Nici măcar nu-mi pot explica de ce m-am purtat aşa cu tine.

Privirea lui se mai îmblînzi puţin. O privi lung preţ de o clipă, apoi o răsplăti cu unul dintre zîmbetele lui cuceritoare.

– Nu? Eu ştiu. Hai, nu te aprinde iar. Am venit aici să ne distrăm. Măcar pentru un timp, să declarăm un armistiţiu şi

să încercăm să nu ne mai tot împungem unul pe altul. Bine?

Căuta intenționat s-o întărîte, cu remarcele lui provocatoare. În interesul armoniei, Jo se hotărî să nu muște momeala.

– De acord, spuse ea.

Doamna Daventry, care stătuse prin apropiere prefăcîndu-se că nu-i auzea, exclamă dintr-o dată:

– Ei, slavă Domnului! Haideți, copii, să ne ocupăm locurile pînă nu începe piesa.

Se juca piesa *Rivalii,* de Sheridan. Deși Jo o văzuse de multe ori, încă mai rîdea de comicăriile Lydiei Languish, deși o preocupa în primul rînd lumea din sală. În timpul pauzelor, spectatorii se plimbau pe coridoare și se opreau să converseze cu prietenii și cunoștințele, la fel ca atunci cînd se întîlneau în Hyde Park.

Nu putea să nu fie impresionată de ambianța luxoasă și de spectatoarele în toalete elegante de satin și voal. La rîndul ei, impresiona prin prezență. Vedea asta în expresia admirativă care licărea scurt în ochii lui Waldo cînd o prezenta prietenilor săi. Avea ciudata impresie că hibernase și se trezise acum în mijlocul priveliștilor din jurul bîrlogului ei.

Începea să semene cu Lydia Languish, dar această constatare nu-i diminua plăcerea. Era o ocazie emoționantă, cu atît mai agreabilă cu cît era prezent și Waldo. Nu-i era greu să înțelcagă de ce cîștigase el simpatia mătușii ei cînd o invitase la cină.

În timpul ultimei pauze, doamna Daventry se întîlni cu o prietenă din Greek Street și le făcu semn lui Jo și Waldo s-o ia înainte, pentru ca ea și doamna Nairn să mai stea puțin la bîrfă. Jo bănuia care erau adevăratele motive ale mătușii sale, dar nu avea ce face.

Tocmai se întorceau spre loja lor, cînd îl întîlniră pe

vicontele Morden, care era cu un grup de prieteni. La vederea lor, vicontele se posomorî. Lady Margaret însă, care era lîngă el, îi salută cu căldură. Vicontelui nu-i rămase decît să-i prezinte însoţitorilor lui. Doi dintre ei prezentau interes pentru Jo: soţii Brinsley.

Waldo îi cunoştea destul de bine, după cîte se părea. În timp ce conversau despre diverse nimicuri, Jo îi studie pe furiş.

Asemănarea dintre conte şi fiul său era frapantă. Aveau trăsături colţuroase, dar nu neplăcute. Părul vicontelui era castaniu şi rărit la tîmple, iar al contelui se rezuma la o coroană albă deasupra urechilor. Părea să se apropie de şaptezeci de ani, dar era încă în putere. Avea spatele drept şi o ţinută autoritară. Jo îşi zise că puţine scăpau ochilor lui de vultur.

O privi apoi pe lady Brinsley. Era de statură medie şi avea părul negru presărat cu multe fire argintii. Deşi trebuia să aibă peste şaizeci de ani, pe faţa ei delicată încă se mai citeau urme ale frumuseţii din tinereţe. Dacă soţul ei emana sănătate şi încredere, ea părea destul de firavă.

Jo o studie apoi pe doamna care-i fusese prezentată ca fiind însoţitoarea lui lady Brinsley. Miss Dunn nu era mult mai tînără decît stăpîna ei şi avea o faţă severă şi o constituţie solidă. Stătea foarte aproape de lady Brinsley, dîndu-i lui Jo impresia stranie că-i era fie soră medicală, fie gardiană.

Cînd îl auzi pe Waldo menţionînd numele lui Chloë, redeveni atentă la conversaţie.

– Ciudată afacere, comentă contele, adresîndu-i-se lui Jo.

În ochii lui nu se zărea urmă de interes. Părea să vorbească strict formal.

– Victor mi-a spus că lady Webberley a dispărut. Aş dori să vă pot ajuta, dar nici eu şi nici vreun alt membru al familiei mele nu avem nici cea mai vagă idee ce s-o fi putut întîmpla cu ea după ce a plecat de la Brinsley Hall.

– *Este* într-adevăr o situaţie stranie, confirmă Jo. Dar cineva trebuie să ştie ceva, indiferent dacă e conştient sau nu de acest lucru.

Se uită la lady Brinsley, dar aceasta îi răspunse cu o privire inexpresivă.

Waldo interveni pe tonul lui dezinvolt:

– Problema aceasta este mult prea serioasă ca s-o discutăm aici. Ţi-aş rămîne îndatorat, Brinsley, dacă ai fi acasă mîine după-amiază, ca să putem discuta în particular. Apoi îl privi pe viconte. Şi cu dumneata aş vrea să vorbesc, Morden.

Contele ridică o mînă, împiedicîndu-şi fiul să vorbească şi i se adresă lui Waldo pe un ton tăios:

– Ţi-am spus deja că nu ştim nimic. N-ar avea nici un rost să discutăm chestiunea asta în particular.

– Perfect. Dacă-ţi convine să vorbeşti cu magistratul, se poate aranja, spuse Waldo pe un ton neutru.

Brinsley păru pe punctul de a-l lovi, dar se stăpîni şi făcu efortul de a se calma.

– Nu va fi necesar, spuse el. Am să fiu acasă mîine după-amiază.

Ca şi cum n-ar fi sesizat ostilitatea din acest schimb de replici, lady Brinsley spuse:

– Lady Webberley este una dintre cele mai bune prietene ale mele. Sper, doamnă Chesney, că totul se va sfîrşi cum nu se poate mai bine.

Brinsley îşi reduse soţia la tăcere cu o singură privire. Femeia îşi feri ochii, trăgîndu-se mai aproape de domnişoara ei de companie. Jo îl privi pe viconte, dar pe faţa acestuia nu se putea citi nimic. Doar logodnica lui părea tulburată.

Ca nişte oameni bine crescuţi ce erau, zîmbiră, îşi înclinară capul şi-şi văzură de drum.

Cînd familia Brinsley ajunse destul de departe ca să nu-i mai audă, Jo spuse:

– Ce om antipatic! De altfel n-am o părere prea bună nici despre fiul lui. Cine se cred?

– Aristocraţi, replică Waldo zîmbind. Îşi închipuie că au fost născuţi ca să stăpînească, şi nu suportă ca muritorii de rînd să le pună cuvîntul la îndoială.

– E valabil şi pentru lady Brinsley? Brinsley a amuţit-o doar din priviri.

– Da, răspunse îngîndurat Waldo. Dar cred că a găsit o cale să scape de adunătura asta nesuferită.

Văzînd privirea întrebătoare a lui Jo, continuă:

– Opiu. I se citeşte în ochi. Are pupilele ca două vîrfuri de ace. Nu e ceva chiar aşa de ieşit din comun pe cît ai putea crede, şi se găseşte destul de uşor.

– Laudanum, completă Jo.

În fiecare cufăraş cu medicamente se găsea cîte o sticluţă de laudanum. O picătură sau două într-un pahar cu apă putea diminua puterea unui om sau aduce somnul. Trebuia folosit cu multă grijă şi numai conform recomandărilor medicului, altfel putea produce dependenţă.

– Dar de ce i-ar permite asta lordul Brinsley? întrebă ea. Sau nu ştie?

– N-are cum să nu ştie. Prost nu e. Cred că-i îngăduie pentru că e singura cale ca lady Brinsley să funcţioneze.

– Miss Dunn, murmură Jo gînditoare.

– Domnişoara de companie? Ce-i cu ea?

– Cred că e soră medicală.

Ajunseseră aproape de loja lor, cînd atenţia lui Jo fu atrasă de femeia pe care o observase în Hyde Park, doamna Walters. Era îmbrăcată din nou în violet, şi avea un decolteu care dezvăluia mai mult decît considera Jo că este decent. Părul negru îi era presărat cu diamante. O însoţea un gentleman scund şi îndesat care privea cu o expresie afabilă lumea din jur. Cînd îl zări pe Waldo, zîmbi radios.

Nu era clar dacă Waldo îi observase sau nu pe cei doi.

Tocmai deschisese uşa lojei pentru ca Jo să intre înainte dar, în pofida gestului său de a o conduce, punîndu-i o mînă pe spate, ceva o făcu să se opună.

– Waldo, spuse ea pe un ton dulce, nu mă prezinţi prietenilor tăi?

Waldo o privi lung, printre pleoape.

– Dacă-mi promiţi că nu faci nimic care să ne ducă pe amîndoi în Bow Street.

Jo îl privi uimită, după care, pricepînd aluzia, spuse cu voce joasă şi crispată:

– Cred că ţi s-au urcat la cap cuceririle. Nu intenţionez să provoc o scenă. De fapt, nici nu mă interesează.

Waldo zîmbi.

– Mincinoaso, spuse el şi, înainte ca Jo să poată răspunde, se întoarse pentru a saluta cuplul care se apropia de ei.

Waldo făcu prezentările cu o detaşare îndelung exersată. Doamna Caroline Walters şi domnul Bruno Walters, intonă el politicos. Jo fu surprinsă că o femeie atît de frumoasă era căsătorită cu un omuleţ aşa de caraghios.

Domnul Walters îi cîştigă imediat simpatia. Glumea, rîdea şi zîmbea mult. Expresia doamnei Walters era cu totul diferită. O expedie pe Jo printr-o filfîire a genelor, aţintindu-şi ochii de pasăre de pradă asupra lui Waldo, ca şi cum ar fi fost următorul ei ospăţ. Jo fu nevoită să facă un efort considerabil pentru a-şi păstra zîmbetul pe buze. Îi trecu prin minte că dacă ar fi purtat rochia roşie a lui Chloë, doamna Walters ar fi luat-o puţin mai în serios.

Cînd intrară în lojă, Waldo spuse:

– Am dreptul la trecutul meu, Jo. Mai mult de-atît n-am să-ţi spun în legătură cu doamna Walters.

Jo replică rece:

– Încearcă să-i spui asta soţului ei. S-ar putea să nu fie la fel de îngăduitor.

Un moment, Waldo păru nedumerit, apoi chicoti.

– Caro nu e măritată, e văduvă. Bruno este cumnatul ei.

– Aha...

Dacă stătea să se gîndească, avea sens.

– Prin urmare, după cum vezi, scurta noastră aventură n-a făcut nici un rău nimănui.

Jo era nedumerită. Dacă relația se sfîrșise, Caro Walters nu părea să știe. Sau, poate, brava. Nici o femeie nu se putea simți bine în postura de amantă alungată.

– Jo?

Ridică brusc privirea spre el.

– Nu aștepta compasiune de la mine. Sînt sigură că nu vei rămîne singur multă vreme. Bărbații asemeni ție nu sînt niciodată singuri.

În clipa aceea, doamna Daventry intră în lojă, simți imediat atmosfera încărcată și începu să debiteze fleacuri binevoitoare pînă la ridicarea cortinei.

Jo încă se mai gîndea la Waldo și la doamna Walters, în timp ce se pregătea pentru culcare. I se părea de neconceput că o femeie care atrăgea bărbații cum atrage o flacără fluturii de noapte se putea mulțumi doar cu o aventură, liberă fiind. Doar dacă nu cumva prețuia libertatea mai presus de orice. Cînd o femeie se căsătorea, toți banii și proprietățile ei intrau sub controlul soțului. În acest caz, de ce nu îmbrățișase viața de celibat, așa cum făcuse ea?

Idioata! Nu toate femeile aveau sîngele ei rece. Unele tînjeau după pasiune, la fel cum tînjea ea după succesul ziarului. Fiecare cu ale ei.

Se gîndi la Waldo și oftă. Merita ceva mai de soi decît un șir de aventuri cu femei de teapa lui Caro Walters. Era mai mult decît un seducător chipeș, mai mult decît un aventurier fermecător. Avea numeroase calități pe care ea le admira cu adevărat.

Se așeză pe marginea patului, cu privirea pierdută în gol,

catalogînd tot ceea ce găsise de admirat la caracterul lui Waldo. Înainte de a apuca s-o alunge, prin minte îi străfulgeră o amintire. Era în brațele lui, iar el o săruta cu pasiune. Buzele îi ardeau; își simțea sînii îngreunați; sfîrcurile-i erau atît de sensibilizate, încît trebuia să și le apese cu palmele pentru a-și alunga durerea. Fierbințeala o cuprindea, făcînd-o să tremure. De pe buze îi scăpă un geamăt ușor.

Țipă de ciudă, sări în picioare, alergă la spălător și-și stropi fața și trupul cu apă rece.

În după-amiaza următoare, așa cum se înțeleseseră, Waldo se prezentă la somptuoasa reședință a lordului Brinsley aflată pe Piccadilly. Casa în sine, la fel ca multe altele din vecinătate, era complet ascunsă privirii de un zid înalt din cărămidă care-l duse pe Waldo cu gîndul la o închisoare. Fu nevoit să pătrundă mai întîi pe poarta de la intrare, înainte de a străbate o curte imensă care ar fi putut servi drept teren de paradă. Urcă apoi o scară lungă de marmură, ce ducea la ușa din față. Numără douăzeci de trepte și, cînd ajunse la ultima, piciorul infirm îl durea îngrozitor.

Ușa se deschise înainte să bată, și valetul care-l întîmpină îi ceru să aștepte o clipă ca s-o anunțe pe Excelența sa că sosise domnul Bowman. Waldo profită de ocazie pentru a privi atent în jur. Holul mare de la intrare, cu tavanul plin de decorațiuni complicate, era înalt cît două niveluri. Tablourile de pe pereți păreau de mare valoare. Sculpturile din firidele scării aparțineau faimosului Gibbons. Mobila era dintre cele mai elegante. Casa și mobilierul îi informau pe vizitatori că intraseră pe domeniul unei familii semețe și privilegiate. Și era doar casa din oraș a lordului Brinsley. Proprietatea din Oxfordshire o depășea cu mult ca valoare, din toate punctele de vedere.

Întreaga avere și privilegiile care o însoțeau aveau să-i revină într-o zi unei singure persoane: moștenitorului. Waldo

putea spune acelaşi lucru şi despre sine, deşi după standardele familiei Brinsley, averea lui era aproape egală cu zero.

Situaţia i se părea inechitabilă. Cei din clasa căruia îi aparţinea lordul îşi considerau bogăţia garantată, ca şi cum ar fi fost orînduită de divinitate. Familia, bănuia, era probabil mai înstărită decît majoritatea. Mama şi surorile lui lucrau neobosit pentru biserică şi diverse acţiuni de caritate. Totuşi, ar fi fost nevoie de mai mult decît atît ca să acopere uriaşa prăpastie dintre bogaţi şi săraci. Situaţia trebuia să se schimbe.

Valetul reveni şi Waldo îl urmă păşind pe pardoseala de marmură rece, pînă în biblioteca mare cît o sală se bal. Contele se apropie şi-i indică un fotoliu de piele. Era prezent şi vicontele, care de data asta zîmbea. Era o schimbare însemnată de atitudine, faţă de felul în care se comportase la teatru.

– Sper că treptele de la intrare nu ţi-au dat prea mult de furcă. Ar fi trebuit să ne întîlnim la unul dintre cluburile mele.

Zîmbetul condescendent al contelui şi cuvintele rostite de acesta îl făcură pe Waldo să strîngă din dinţi. Procedase astfel pentru a sublinia beteşugul lui cu intenţia de a-l pune la punct.

Întrucît nu venise să se certe, ci ca să obţină nişte explicaţii, lăsă ofensa să treacă fără să răspundă.

– Nu te scuza, spuse el. Mişcarea îmi face bine.

După ce terminară cu amabilităţile, contele spuse:

– Aseară eram cam apăsat. Sănătatea lui lady Brinsley continuă să mă îngrijoreze. Dacă am vorbit cam repezit, te rog să mă scuzi. Victor şi cu mine dorim să te ajutăm.

Îşi privi fiul, în aşteptarea unei confirmări.

– Evident, răspunse vicontele, ca la un semnal.

– Evident, repetă şi Waldo, încercînd să nu pară cinic. Atunci, poţi începe prin a-mi spune cum părea lady Webberley în timpul şederii la Brinsley Hall. Era sănătoasă?

Conversa cu ceilalți oaspeți? S-a spus ceva care a părut s-o tulbure? A avut vreun motiv de a pleca atît de repede?

Lordul Brinsley păru încurcat. Nu fusese foarte atent, spuse el în cel din urmă, pentru că nu era genul de petrecere pe care s-o agreeze, astfel că plecase devreme și se întorsese în oraș. Invitatele erau prietene de-ale soției lui, probabil membre ale Societății Horticole. Abia dacă schimbase cîteva cuvinte cu ele. Se simțea mai la largul lui cu bărbații, dar nu era sezon de vînătoare și nici de pescuit. Numai conversații, cărți și biliard. O reuniune întru totul plictisitoare.

– Atîta doar că mama a părut să se distreze bine, adăugă vicontele. Iar ăsta a și fost scopul petrecerii.

– Poate că, spuse Waldo, ar fi bine să-i pun cîteva întrebări și lui lady Brinsley.

Pe obrajii contelui apărură două pete roșii. Îl privi pe Waldo cu răceală.

– E clar că nu m-am explicat suficient de limpede, spuse el. Starea soției mele nu-i permite să răspundă la nici o întrebare, mai ales la una legată de regretabila dispariție a uneia dintre prietenele ei.

Contele ezită, părînd să-și caute cuvintele pentru a explica un lucru pe care ar fi preferat să-l țină pentru sine. Într-un tîrziu, spuse:

– Suferă de melancolie. M-am gîndit că societatea cîtorva prietene apropiate i-ar face bine. Și așa a și fost, pînă cînd a aflat că lady Webberley n-a mai fost văzută după petrecerea din casa noastră. Îți poți imagina cît a afectat-o asta pe soția mea. Așa că înțelegi, domnule Bowman, că nu-mi pot permite să-i tulbur liniștea sufletească.

Scuza contelui nu-l convinse pe Waldo. Păstrîndu-și tonul calm și inofensiv, spuse:

– Îmi pare rău. Trebuie să fi fost un motiv de mare îngrijorare. Sper că lady Brinsley se va simți destul de bine ca să participe la nunta dumitale, lord Morden.

În ochii vicontelui se putea citi amuzamentul şi o expresie uşor provocatoare.

– Sînt sigur c-o să încerce, spuse el. E cea mai mare dorinţă a oricărei mame să-şi vadă fiul căsătorit cu o fată acceptabilă. Şi-n plus, nunta va avea loc abia peste o lună. Cred că mama mea se va înzdrăveni îndeajuns pînă atunci.

Deşi cuvintele rămaseră nerostite, în mintea lui Waldo se contură vag imaginea unei femei ascunse în umbră, înainte de a se mistui. Nu era genul de fată pe care soţii Brinsley s-o accepte pentru fiul şi moştenitorul lor. Nu simţi nevoia să riposteze. Îl privi pe viconte şi simţi un vag sentiment de milă. De la naştere, fusese crescut pentru a lua locul tatălui său, după moartea acestuia. Se îndoia că vicontele avusese voie să-şi aleagă singur măcar micul dejun, nicidecum fata cu care urma să se căsătorească. Tatăl lui nu era chiar atît de rău, la urma urmei, îşi zise Waldo.

Vicontele continuă:

– În orice caz, mătuşa mea va fi prezentă ca s-o asiste pe mama, aşa că nunta va avea loc cum am planificat.

Waldo simţi din nou un fior de milă – nu la fel de fugar, mai tulburător de astă dată. Îşi zise că ceea ce plănuiseră contele şi fiul lui avea să meargă înainte, cu sau fără prezenţa contesei. Poate că de-asta suferea de melancolie. Poziţia ei în familie era neglijabilă. Dacă n-ar fi avut-o pe domnişoara de companie, ar fi trăit complet izolată.

Contele se aplecă înainte, atrăgînd atenţia lui Waldo asupra lui.

– Mai ai şi alte întrebări pe care doreşti să ni le pui, domnule Bowman?

– Mai multe.

Waldo începu cu cupeul închiriat care ar fi trebuit s-o ducă pe Chloë la Stratford. După douăzeci de minute, dîndu-şi seama că nu afla nimic, le mulţumi şi plecă.

*

De la fereastra dormitorului ei de la etaj, lady Brinsley îl privea pe Waldo traversînd curtea. Cînd portarii închiseră poarta mare de fier în urma lui, se înfioră.

– Urăsc casa asta, îi spuse ea domnişoarei sale de companie. Parc-aş locui într-o închisoare. Îmi aminteşte de azil.

– Taci acum, Elinor. Şi nu era azil, ci un sanatoriu. Trebuie să încerci să te gîndeşti la lucruri mai plăcute.

Miss Dunn, domnişoara de companie a lui lady Brinsley, stătea pe canapea, lîngă masă, şi turna ceaiul în ceşti.

– Am *încercat,* protestă lady Brinsley, dar degeaba. Casa asta e de vină. Aş vrea să fiu în sera mea de la Hall.

Miss Dunn puse ceainicul pe tavă, se duse la fereastră şi, cuprinzînd cu un braţ umerii lui lady Brinsley, o conduse spre un fotoliu tapiţat cu piele, din faţa focului.

– Ai nevoie de un ceai bun. Totul arată altfel după o ceaşcă de ceai.

Lady Brinsley se afundă în fotoliu. Acceptînd ceaşca oferită, zîmbi vag.

– De cît timp eşti la mine, Harriet?

– Ştii bine. Dinainte de a te fi măritat.

Elinor Brinsley clătină din cap.

– Dinainte de a mă fi măritat. Nici nu-mi mai amintesc vremurile cînd nu eram măritată.

– Pentru că erai foarte tînără. Aveai doar optsprezece ani cînd te-ai căsătorit cu contele.

Atunci fusese invidiată de celelalte fete. Fete, asta erau. Nu ştiau nimic despre bărbaţi şi despre ambiţiile care-i împingeau înainte. Ghinionul ei fusese acela de a se fi născut moştenitoare. Nu avusese voie să se mărite cu omul pe care-l iubea. Se ocupase tatăl ei de asta. O vînduse contelui. Tatăl ei considerase mariajul un tîrg cinstit – banii lui pentru un

titlu. Fiica sa urma să fie contesă, iar nepotul, aristocrat din naştere.

Harriet avusese nenorocul de a se naşte săracă. Nici un bărbat nu voia să-şi ia o nevastă fără zestre. Ea şi Harriet îşi încropiseră împreună un soi de viaţă. Dar se temea că iar pierdea controlul şi nu trebuia să se întîmple. Trebuia să plece cît mai curînd din casa aceea.

– Un strop de laudanum, spuse ea. Doar de atîta am nevoie ca să-mi calmez nervii.

Însoţitoarea ei îi luă ceaşca şi farfurioara, le puse pe masă, apoi o prinse de mîini şi îi vorbi încet, liniştitor:

– Încercăm să te dezvăţăm de laudanum, Elinor, nu-ţi mai aduci aminte?

Lady Brinsley clipi de cîteva ori, apoi trase aer în piept, adînc, încet, ca să se calmeze.

– Îmi amintesc. Încă nu s-a terminat, nu-i aşa, Harriet?

– Nu, încă nu s-a terminat. Dar nu te tulbura. Ştii bine că n-aş lăsa să ţi se întîmple nimic rău, ţie sau alor tăi.

Contesa oftă prelung. Ceaţa din minte i se risipi şi, pentru cîteva momente, văzu totul cu o claritate deplină.

– Ştiu că trebuie să fiu puternică. De data asta nu voi mai da greş, nu-i aşa, Harriet?

Miss Dunn zîmbi.

– Nu, de data asta nu, spuse ea.

17

Vicontele Morden păli. Nu-i venea să creadă ce citea. Rubrica lui Chloë apăruse din nou în ziar. Pe parcursul ultimelor săptămîni, ziarul publicase o notă de scuze pentru absenţa ei, informîndu-şi cititorii că lady Tellall era indispusă.

Acum revenise cu înverşunare, iar numele lui era în capul listei.

Felicitări lordului Morden şi lui lady Margaret Kintyre cu ocazia logodnei lor. Se pare că nunta va avea loc în luna iunie. Ce va purta mireasa? Mai multe despre acest mic secret, în numărul viitor.

Dar asta era o nimica toată în comparaţie cu articolul despre lady Webberley.

Îi venea să rupă ziarul în bucăţi, dar procedînd astfel n-ar fi făcut decît să atragă atenţia asupra lui. Era la club, iar ospătarul tocmai îi adusese ziarele la masă, împreună cu un pahar de porto. Dispreţuia *Journal* şi niciodată nu s-ar fi abonat la el, dacă n-ar fi descoperit că Chloë era lady Tellall. Pînă şi pseudonimul ei îl dezgusta. Îl mai făcuse de rîs o dată în rubrica ei, şi luase măsuri ca aşa ceva să nu se mai întîmple. Nu putea permite ca ziarul să-i fie adus acasă. Nu voia ca tatăl lui să-l vadă şi să-nceapă să pună întrebări delicate, aşa că aranjase să-i fie predat la club.

Literele păreau să-i joace înaintea ochilor. Simţea broboane de sudoare pe frunte. Dacă cineva s-ar fi oprit să-i vorbească, n-ar fi putut rosti un cuvînt. Totuşi, atîta timp cît părea să citească ziarul, nimeni n-avea să-l deranjeze. Era una dintre regulile nescrise ale cluburilor de gentlemeni.

Parcurse din nou ultima pagină. Articolul spunea că lady Webberley fusese văzută pe feribotul de Calais şi că se ducea probabil să se întîlnească cu cineva la Paris.

Cum era cu putinţă?

Nu, nu se putea. Chloë murise. O ucisese cu propriile lui mîini, după care îi ascunsese cadavrul şi bagajele într-un loc unde n-avea să le găsească nimeni. După aceea, luase din camera ei toate obiectele personale, ca să lase impresia că plecase în călătorie.

Acum, că-şi revenise din şoc, începu să gîndească logic. Ştia că Chloë era moartă. Asta însemna că altcineva îi scria rubrica şi acel altcineva nu putea fi decît Jo Chesney.

Nu trebuia să-şi piardă capul. Nimeni nu putea dovedi ceva. În schimb, Jo putea să-i creeze mari probleme. Era băgăcioasă şi obositoare. Trebuia să ia măsuri în legătură cu ea.

Şi acesta nu era singurul lucru care-l îngrijora. Dacă mai afla cineva că era abonat la *Journal*, se putea face legătura între el şi Chloë. Nu putea permite să se întîmple asta. Îşi va anula imediat abonamentul.

Pe de altă parte, însă, voia să ştie tot ce se publica sub semnătura lui lady Tellall. Trebuia să existe şi altă cale de a obţine ziarul. Bates ştia ce era de făcut. Avea să-l întrebe pe el.

Vicontele plecă fără să se atingă de paharul cu porto şi fără să-i dea bacşiş ospătarului.

Jo stătea rezemată de spătarul scaunului şi încerca să gîndească pozitiv. Oricum ar fi privit lucrurile însă, nu reuşea să progreseze în descoperirea adevărului în ce-o privea pe Chloë. Trecuse o săptămînă de la apariţia ziarului. Recitea scrisorile care fuseseră trimise ca răspuns la ultima rubrică a lui lady Tellall. Sosiseră în ajun de la Stratford, aşa că le mai citi şi ajunse la concluzia că existau puţine lucruri care să-i trezească interesul. Cîteva corespondente susţineau că ele erau Doamna din Umbră care „luase Londra cu asalt", ca să folosească cuvintele lui lady Tellall. O altă corespondentă confirma că o văzuse pe lady Webberley pe feribot, în drum spre Calais, în timp ce alta declara că se dusese să trăiască împreună cu călugăriţele, pe Insula Iona. Exista însă şi o scrisoare pe care Jo trebuia s-o ia în serios. Era de la lady Kintyre, a cărei fiică, lady Margaret, era logodită cu vicontele Morden. Lady Kintyre scria că n-o amuzase deloc referirea

glumeață la fiica ei. Logodna ar fi trebuit să rămînă secretă pînă în seara balului dat de familia Brinsley. Distrusese seara care ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viața lui lady Margaret.

Jo nu se simțea vinovată. Toată lumea știa că cei doi erau logodiți. Dacă lady Kintyre voia să fie ofensată, n-avea decît să se uite la sine însăși. Lady Margaret ar fi trebuit să organizeze propriul ei bal ca să-și sărbătorească logodna. În fond, familia Kintyre era una dintre cele mai bogate din Anglia. Din păcate, erau niște zgîrie-brînză.

Ultima propoziție din scrisoarea lui lady Kintyre o uimi pe Jo. *Vă rog să-mi anulați abonamentul.* Jo știa că *Journal* avea mulți abonați la Londra, dar nu și de statura Excelenței sale. Acest amănunt o făcea să se întrebe cine mai era pe listă, și se hotărî să-l întrebe pe Mac, cînd îi va trimite următorul episod din viața lui lady Tellall.

Cu coatele rezemate pe masa de scris, Jo își acoperi ochii cu palmele. Era deja luna mai și nu apăruse încă nici un indiciu care s-o ajute s-o găsească pe Chloë. Începea să creadă că într-adevăr era moartă. Ceea ce nu putea accepta și nu-i dădea liniște era convingerea tot mai puternică cum că niciodată n-aveau să găsească trupul lui Chloë și nici pe ucigașul acesteia.

Inspiră adînc și-și îndreptă spatele. Încă nu era dispusă să se dea bătută. Poate că era nevoie de ceva mai mult decît de rubrica lui lady Tellall. Autoritățile nu-i erau de nici un ajutor. Se încăpățînau să susțină că fără un cadavru nu puteau face mare lucru. Dacă ar fi scris un articol pentru *Journal*, un fel de anunț, în care să ceară ca oricine știe ceva despre lady Webberley să scrie la redacție? Ca stimulent, putea oferi o recompensă.

Cu acest gînd, strînse scrisorile, găsi cuțitul de birou și-și ascuți vîrful creionului. După un moment de gîndire, îl puse jos. Trebuia să mediteze la asta. Nu voia să fie inundată

de scrisori de la amatorii de curiozităţi – sau, mai rău, de la escroci şi mitomani. Se va sfătui cu Waldo.

Jacob Fry ştia că niciodată n-avea să i se ivească o ocazie mai prielnică de a-şi îndeplini misiunea. Nu mai omorîse niciodată o femeie, dar nu-şi făcea scrupule, cu gîndul la onorariul care avea să-i căptuşească frumos buzunarele pentru următoarele douăsprezece luni. Cu banii aceştia putea să se ducă în America şi să înceapă o viaţă nouă. Era o perspectivă tentantă.

Supraveghea casa de mai multe zile şi hotărîse că sosise momentul să acţioneze. Era duminică, o după-amiază însorită şi somnoroasă de duminică. Prin preajmă se aflau doar cîţiva servitori şi un singur grădinar, de care se ocupase deja. Mătuşa şi băiatul puteau crea oarecari probleme, însă nu peste puterile lui. Nu se vedea nici urmă de Bowman sau de cabrioleta lui. Nu că ar fi contat. Oricine l-ar fi luat drept unul dintre grădinari; n-avea de gînd s-o ucidă pe femeie de faţă cu martori. Trebuia s-o omoare rapid, fără zgomot, astfel încît să se poată face nevăzut înainte de a da cineva alarma.

Putea s-o vadă stînd la măsuţa ei de scris din camera cu vedere spre terasă – camera cu glasvand. Se întrebă ce făcuse ca să merite condamnarea la moarte. Nu stătu prea mult pe gînduri. Cu cît termina mai repede, cu atît avea să scape mai curînd de-acolo.

Jo tresări şi ridică privirea. Pe terasă, dincolo de glasvand, era cineva. Bătăile inimii i se mai potoliră cînd îşi dădu seama că trebuia să fie unul dintre grădinari. Ridicîndu-se, se duse să deschidă uşa.

Omul ţinea în mîini un ghiveci cu o floare, una dintre preţioasele orhidee ale lui Chloë, care părea cam bolnavă. Înainte ca omul să vorbească, Jo înţelese ce dorea. Voia s-o întrebe ce să facă pentru a înviora planta. Cînd venea vorba

de orhidee, nimeni nu ştia nimic, nici ea, nici grădinarii, nici chiar Sykes. Se pricepeau să îngrijească plantele englezeşti, dar nu şi specimenele acelea delicate.

Grădinarul îi întinse ghiveciul, spunînd cu un zîmbet spăsit:

– Doamna Paige mi-a cerut să mă uit la ea. N-avea nevoie decît de puţină apă. Poate sînteţi aşa de bună să i-o daţi înapoi? Cred că acum îi e mai bine.

Jo luă planta, privind-o cu capul înclinat. Floarea aceea nu putea să-i aparţină menajerei. Era una dintre cele mai valoroase plante ale lui Chloë. Le dăruia doar celor care ştiau cum să le îngrijească. Ea şi doamna Paige nu erau grădinărese, aşa că niciodată n-ar fi beneficiat de o asemenea onoare.

Ridică privirea, zîmbind, şi spuse pe cel mai firesc ton de care era în stare:

– Irişilor nu prea le prieşte în casă, nu-i aşa?

– Numai dacă ştiţi cum să-i ţineţi, răspunse grădinarul.

Vasăzică, nu cunoştea diferenţa dintre un iris şi o orhidee. Ce să însemne asta?

Cuprinsă de panică, Jo era gata s-o ia la fugă sau să ţipe ca din gură de şarpe. Nu că i-ar fi folosit la ceva, deoarece în apropiere nu exista nimeni care s-o ajute. Era duminică. Jumătate din servitori plecaseră acasă la familiile lor, iar ceilalţi îşi luau prînzul. Mătuşa Daventry îşi făcea siesta, iar Eric, slavă Domnului, plecase cu Waldo să vîslească pe Tamisa, pînă la Westminster Bridge. Nu mai erau prin preajmă nici Harper, nici alţi grădinari. O dată cu trecerea timpului, deveniseră delăsători.

Se adună brusc. Era absurd. De ce ar fi vrut cineva să-i facă vreun rău? Nu avea un răspuns, dar îşi aminti de avertismentul lui Chloë. S-ar putea afla în pericol de moarte.

Brusc panica îi trecu. Încă se mai temea, dar avea mintea limpede. Nu-şi putea permite să-i acorde beneficiul îndoielii,

cînd era cu mult mai puternic decît ea. Trebuia să egalizeze şansele.

Pistolul era încărcat însă, delăsătoare, îl lăsase în dulapul de sub scară, unde ţineau umbrelele.

Încet, pentru a nu-l provoca, se retrase cu un pas.

– Voi avea grijă să ajungă înapoi la doamna Paige.

Abia dacă-şi recunoştea vocea.

Ochii grădinarului se micşorară.

– Aşa să faceţi, doamnă Chesney.

Trebuia să-i întoarcă spatele ca să ajungă la uşă, dar picioarele refuzau să i se mişte. Ochii individului fixară sfeşnicul de alamă de pe gheridon şi Jo ştiu, simţi ce-i trecea prin minte: îşi alegea o armă.

– Dacă stau să mă gîndesc, spuse, mai bine du-i-l dumneata.

– Cum?

Instinctîv omul ridică mîinile ca să ia ghiveciul de lut pe care i-l întindea, dar Jo nu se mulţumi cu atît. Dîndu-i un brînci cu toată forţa, îl împinse înapoi, pe terasă, prin uşile deschise ale glasvandului. În clipa următoare, se răsuci în loc, înhăţă cuţitul de pe masa de scris şi fugi în hol.

Cu un muget de furie, individul se luă după ea.

O ajunse din urmă, cînd deschidea uşa dulapului de sub scară. Mîna lui o apucă de rochie, trăgînd-o înapoi. Instinctiv, Jo lovi în direcţia lui cu cuţitul de birou. Îl nimeri sub ochi, şi îi spintecă obrazul. Omul scoase un urlet, în parte de durere, în parte de furie, şi o lovi cu pumnul. Jo căzu în genunchi. Cuţitul de birou îi zbură din mînă, rostogolindu-se cu zgomot pe parchet, pînă lîngă perete.

Jo nu stătu să judece. Nu mai avea nici suflu ca să ţipe. Propulsată de spaimă, suspinînd, se rostogoli şi se ridică. Chipul agresorului şiroia de sînge. Acesta îşi privi mîinile însîngerate, apoi ridică ochii spre ea. Cu o expresie animalică, începu să înainteze. Jo auzi o uşă deschizîndu-se, apoi

închizîndu-se, în altă parte a casei. Cînd zgomotul distrase un moment atenția atacatorului, profită de ocazie, se repezi la dulap și-și luă manșonul.

Ținînd pistolul cu ambele mîini, se întoarse cu fața spre el. Arma îi tremura alarmant, la fel ca vocea.

– Dacă mai faci un pas, îți zbor creierii.

Și, ca să-i arate că vorbea serios, îndreptă pistolul spre el și trase cocoșul.

Fie n-o credea, fie era prea furios, dar bărbatul nu se lăsă intimidat. Degetul lui Jo se încordă pe trăgaci, dar nu avu curaj să tragă. Gîndul de a lua viața cuiva o făcea să simtă un gol în stomac. Încercă să țipe, să cheme servitorii, pe cineva, dar nu reuși să scoată decît un icnet gutural.

O ușă se deschise în apropiere și cineva o strigă pe nume. Eric! Îi era frică să-și ia ochii de la adversar.

– Nu veni aici! răcni ea. Stai pe loc, Eric!

Băiatul nu înțelese și Jo îi auzi pașii apropiindu-se.

– Ce e, mătușă Jo? Ce s-a întîmplat?

– Hai, mîrîi atacatorul. Apasă pe trăgaci. Nu poți, așa-i?

Unde, o, unde era Waldo? Îl lăsase pe Eric în fața ușii și plecase? Aruncă o privire spre băiat. Clipa de neatenție o costă scump. Fry o apucă de braț și-i smulse pistolul din mînă.

– Știam că nu poți, spuse el.

O voce venind dinspre ușă rosti pe un ton sec:

– Nu, dar eu pot. Lasă pistolul jos, sau te omor. Dă-te mai încolo, Eric.

Era Waldo, în sfîrșit.

Ochii lui Fry se îngustară ca două fante, înainte de a se răsuci în loc. Jo zbieră. Două împușcături explodară în același timp. Numai una își nimeri ținta. Chipul lui Fry exprima uimire. Își privi pieptul și atinse cu degetele pata roșie care se lățea. Făcu un pas spre Waldo, apoi se prăbuși pe podea.

– La naiba, spuse acesta, speram să-l capturăm viu.

Jo aruncă o privire îngrozită spre trupul de pe podea, în timp ce alerga să-l ia pe Eric în braţe. Waldo vîrî în buzunar pistolul descărcat, îl luă pe al lui Jo, îl puse pe masa din hol şi apoi li se alătură.

Jo ridică ochii plini de lacrimi spre el.

– Slavă Domnului că ai venit!

Waldo îi atinse cu degetele obrazul, într-o mîngîiere gingaşă.

În casă izbucniră zgomotele şi agitaţia. Servitorii năvăliră pe uşa dinspre apartamentele lor şi se opriră brusc. Doamna Daventry apăru în capul scării. Doamna Paige striga să cheme cineva comisarul. Una dintre cameristele de la etaj aruncă o singură privire spre trupul lui Fry şi leşină.

Restul zilei trecu ca prin ceaţă pentru Jo. Ofiţerii de pe Bow Street sosiră şi luară declaraţii. Omul care o atacase, află ea, era grădinarul care dispăruse după prima spargere. Unul dintre ucenicii lui Sykes fusese găsit în latrina de afară, bătut măr, dar încă respirînd. În aparenţă, Jo se ţinea tare. În realitate, era gata să se frîngă.

Se consola cu gîndul că Eric scăpase neatins. Acesta plecase cu doamna Daventry, turuind despre rolul pe care-l jucase la prinderea banditului. Nu-şi dăduse seama că Fry era mort. Credea că ofiţerii din Bow Street îl duseseră la închisoare.

Waldo dădu de înţeles că intenţiona să rămînă în casă peste noapte, iar Jo se bucură. O scutea de orice altă responsabilitate. Pentru o vreme, îşi putea lăsa în seama lui toate poverile şi neliniştile. După ce mîncă, se scuză şi se retrase în camera ei. Nu peste mult, Libby îi aduse un pahar cu lapte cald şi o picătură de laudanum. Jo îl bău, apoi se vîrî în pat.

În pofida laudanumului, Jo dormi pe apucate. În visul ei, Chloë nu era moartă, ci se ascunsese. Ea trebuia doar să identifice uşa dincolo de care urma s-o găsească pe Chloë.

Înainte de a se culca, Waldo curăță, încărcă și armă toate pistoalele pe care le găsi în casă. Erau doar patru – al lui, al lui Jo, și două pistoale de duel pe care le găsise într-o cutie căptușită cu catifea, în vechea bibliotecă a lui Sir Ralph. Putea să tragă doar patru focuri, cîte unul cu fiecare pistol. Auzise despre un pastor din Scoția care inventase un pistol cu care se putea trage mai mult de un foc, înainte de a fi reîncărcat. Cu o asemenea armă, și-ar fi putut asuma riscuri, însă în situația dată fiecare foc era important. Reîncărcatul necesita timp.

Lăsă un pistol de duel în camera de dimineață, în sertarul de sus al gheridonului, printre tacîmurile de argint, iar pe al doilea în dulapul de sub scară. Celelalte două pistoale le vîrî în buzunare. Își turnă un pahar mare de brandy, luă bastonul și se duse la etaj.

Woldo nu era singurul care veghea. Sykes și grădinarii lui erau postați la ușile de la parter. La ambele niveluri ardeau lămpi.

Waldo se considera vinovat pentru cele întîmplate. N-ar fi trebuit să-l elibereze pe Harper din funcție, nici să lase să-i slăbească vigilența. A doua oară nu va mai face aceeași greșeală.

La instrucțiunile lui, i se pregătise patul în camera lui Eric. Existau multe alte încăperi pe care le-ar fi putut folosi, dar voia să fie aproape de băiat și de Jo. Camerele erau alăturate, dar lui Waldo nu-i păsa de ce-ar zice lumea despre acel aranjament.

Pentru liniștea lui sufletească, dorea să audă dacă-i mai venea cuiva ideea s-o atace pe Jo.

Furia acumulată i se risipi cînd intră în camera lui Eric și o găsi pe Jo aplecată deasupra patului. Părul despletit i se revărsa pe umeri. Purta un șal Paisley peste cămașa de noapte și era în picioarele goale. Atracția pe care Jo o exercita asupra

lui deveni şi mai puternică; nu era singura femeie după care poftise vreodată, dar constată cu uimire simţămintele ce-l copleşeau.

Obosită, Jo găsi totuşi puterea să-i zîmbească dulce.

– Sînt sigură că doamna Paige ţi-ar fi putut aranja ceva mai de soi, spuse ea în şoaptă, arătînd spre patul de campanie care ocupa un colţ al camerei.

Vorbind la fel de încet, ca să nu-l trezească pe Eric, Waldo îi răspunse:

– Doamna Paige m-a lăsat să-mi aleg camera. Am vrut să fiu aproape de tine şi de Eric.

– Îţi mulţumesc, spuse ea simplu.

În timp ce Jo îl privea pe Eric, Waldo o studie, gîndindu-se ce s-ar fi putut întîmpla dacă n-ar fi intrat în casă la timp. Mîna strînse nervos paharul de brandy.

– Waldo, spuse Jo, trebuie să-ţi vorbesc. Să mergem în camera mea.

Waldo ezită.

– Servitorii au să se scandalizeze. Putem vorbi în camera de zi.

Ochii ei străluciră.

– Ce-mi pasă mie ce-au să creadă servitorii? După tot ce s-a întîmplat azi aici, asta-i ultima grijă pe care o am.

Şi, fără să privească în urmă, intră în camera ei. Waldo îşi lăsă bastonul afară şi o urmă supus, cu paharul de brandy în mînă. Lăsînd uşa întredeschisă, Jo îl invită să se aşeze.

– Waldo...

– Stai jos, îi ceru el, altfel am să-mi sucesc gîtul uitîndu-mă la tine.

Jo se aşeză pe marginea patului şi trecu imediat la subiect:

– Vreau să-l duci pe Eric undeva unde să fie în siguranţă. Ar putea sta la surorile tale, sau la mama ta. Cît e cu mine n-o să fie în siguranţă.

– Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru. Mama mea îl va primi cu bucurie.

Jo se rezemă de spătar, vizibil uimită că reuşise să-l convingă atît de uşor.

– Ei, spuse ea, atunci ne-am înţeles.

– Încă nu.

Înainte de a continua, Waldo luă o înghiţitură de brandy.

– Vreau să te duci şi tu cu el. Îţi dai seama, nu pot să te las să te descurci singură, cînd deja ai fost atacată de două ori. Nu e momentul să faci pe viteaza, Jo. Într-o situaţie ca asta, trebuie să fii prudentă.

– N-am făcut pe viteaza. Am fost o proastă. Îl aveam în cătarea pistolului – pe Fry, vreau să spun – şi ce-am făcut? L-am lăsat să-mi ia arma. Dacă n-ai fi fost tu acolo...

– Dar am fost.

– Cred că, în adîncul sufletului, mă aşteptam să renunţe. Dar n-a făcut-o. Ce fel de om îşi asumă asemenea riscuri?

– Unul care crede că femeile n-au curaj să tragă într-un om neînarmat.

– Femeile asemeni mie, preciză ea cu înverşunare.

– Majoritatea femeilor, o corectă el, şi nu e nici un motiv de ruşine în asta.

– Ha! Uşor ţi-e ţie să vorbeşti! Poţi să-ţi imaginezi ce-am simţit? Nu ştiam că veniseşi. Credeam că e doar Eric. Nu vreau să mă mai simt vreodată atît de neputincioasă – nu vreau!

– Nu numai femeile se pot simţi neputincioase.

Jo îl privi uimită.

– Dar păreai atît de încrezător, atît de... de stăpîn pe situaţie...!

Waldo îi arătă mîinile, făcîndu-le să tremure demonstrativ.

– Acum îţi par la fel de „încrezător"?

Sperase s-o facă să zîmbească, însă ochii ei se umplură

de lacrimi. Îi luă o mînă într-ale ei şi începu să-i urmărească liniile din palmă cu vîrfurile degetelor. Cînd îi întoarse mîna, găsi cicatricea unei răni de pumnal. O privi lung, mult timp, apoi îi ridică încet mîna la buze şi o sărută.

Waldo, care niciodată nu se simţise încurcat în faţa unei femei, încremeni. În alte situaţii, cu alte femei, n-ar fi ezitat să ducă lucrurile pînă la capăt, dar era vorba de Jo.

– Nu vreau să rămîn singură, spuse ea. N-ai vrea... n-ai vrea să mai stai puţin cu mine? M-aş simţi mai bine ştiind că eşti aici.

Se simţi flatat. Ba nu – se simţi umilit. Şi amuzat. Se gîndise uneori cum ar fi să petreacă o noapte cu ea şi se părea că fantezia era pe cale să se adeverească. Dar în condiţiile stabilite de ea.

Jo voia să-i audă glasul, aşa că Waldo îi citi din *Waverley, unul dintre romanele* lui Scott, pe care-l găsise pe noptieră. Cînd respiraţia ei deveni lentă şi regulată, se opri din citit, dar ochii lui Jo se deschiseră şi fu nevoit să continue.

După ce Jo adormi în sfîrşit, Waldo se duse să vadă ce face Eric. Apoi îşi scoase haina şi lavaliera şi se instală comod într-unul dintre fotoliile tapiţate cu piele, sorbind alene din brandy, ca să-i ajungă cît mai mult timp.

În minte i se învălmăşeau tot felul de gînduri. Jacob Fry. Atacul asupra lui Jo; cine îi poruncise şi de ce. Dar gîndul care nu-i dădea pace, gîndul care-l zguduia cel mai mult era importanţa pe care o dobîndise acea bucăţică de faţă pentru fericirea lui.

De-acum încolo, îşi făgădui el, va avea mai multă grijă de ea. Nu voia s-o mai lase să se expună punînd întrebări despre Chloë. Nu voia s-o lase în casa aceea, doar cu grădinarii. Voia s-o ducă la Palliser, unde jumătate dintre valeţi erau foşti soldaţi care ştiau să mînuiască armele. O dorea acolo unde putea s-o ţină sub supraveghere.

A doua zi, hotărî el, avea să-i ducă pe Jo şi Eric la mama

lui, iar dacă doamna Daventry dorea să-i însoţească, cu atît mai bine.

Înainte de a se culca mai aruncă o ultimă privire în camera lui Jo. Nu se vedea prea mult de sub plapumă, doar vîrful nasului şi coama strălucitoare de păr roşcat. Rămase o vreme locului, privind-o, cu un zîmbet prostesc pe buze.

18

A doua zi dimineaţa porniră spre Palliser Park. Waldo trimisese un servitor cu un răvaş pentru mama lui, în care îi explica pe scurt de ce veneau. Jo era nervoasă. După cum îi spuse mătuşii sale în trăsură, ideea care păruse foarte inspirată la micul dejun îşi pierdea atracţia cu cît se apropiau mai mult de Palliser Park. Îi cerea prea mult lui lady Fredericka, pretinzîndu-i să primească în casă trei străini. Eric însă nu găsea că aveau pretenţii exagerate. Îi invitase unchiul Waldo, aşa că trebuia să fie în regulă.

Unchiul Waldo nu putea să comenteze. Stătea pe capră lîngă vizitiu, ţinînd în braţe o muschetă şi cîte un pistol în fiecare buzunar.

Temerile lui Jo se dovediră neîntemeiate, aşa cum prevăzuse doamna Daventry. Lady Fredericka îi aştepta în holul mare de marmură de la intrare, pentru a le ura bun venit. Nu făcu caz şi nu-i bombardă cu întrebări. Era plină de solicitudine, dar şi dezinvoltă.

– Aici veţi fi în cea mai mare siguranţă, spuse ea, şi trebuie să rămîneţi pînă se rezolvă toată afacerea asta

îngrozitoare. Lăsați-o în seama lui Waldo. Are relații. O s-o lămurească el.

În timp ce Waldo se duse să discute cu tatăl lui, lady Fredericka îi conduse la etaj. Jo îl ținea pe Eric de mînă.

Era o casă Palladian frumoasă, într-un parc fermecător, dar Jo nu-şi putea alunga neliniştile în legătură cu Eric. Îşi amintea cum se simțise în copilărie, cînd era lăsată ba la o rudă, ba la alta. Nu conta cît de frumos se purtau cu ea, şi cît de buni şi generoşi erau cu toții. Un copil avea nevoie de stabilitate.

– Prînzul se va servi într-o jumătate de oră, îi informă lady Fredericka. Nu vă formalizați, veniți îmbrăcați aşa cum sînteți.

După ce lady Fredericka plecă, sosi un roi de cameriste să le ajute la despachetat. Camera lui Eric era chiar lîngă a lui Jo şi avea vedere spre lac.

– Poate că unchiul Waldo o să mă-nveţe să înot, spuse Eric, cu ochi scînteietori. Sau poate sînt bărci, şi vom merge la pescuit.

Doamna Daventry şi Jo schimbară o privire scurtă.

– Cred, spuse doamna Daventry, că Eric şi cu mine gîndim la fel. Totul e o aventură nemaipomenită şi sîntem hotărîți să profităm la maximum. În clipa următoare zîmbetul îi pieri. Vai de mine, n-am vrut să sune aşa. Mă bucur doar că am venit aici şi nu mai stăm în casa lui Chloë.

– Iar eu, răspunse Jo cu convingere, mă bucur că te-ai hotărît să vii cu mine, cînd ai fi putut să te întorci în Greek Street.

– Nici prin gînd nu-mi trece să te las singură cînd ai atîta nevoie de mine. Vorbesc serios, Jo. N-am să te părăsesc pînă nu se va termina toată povestea asta nesuferită.

Jo simți că i se pune un nod în gît, dar în clipa următoare, auzi bătînd gongul care anunța masa.

Waldo îi aştepta la baza scării, împreună cu sora lui,

Maude. În timp ce Maude le arăta doamnei Daventry şi lui Eric drumul spre sufragerie, Waldo rămase puţin în urmă, ca să poată sta de vorbă cu Jo.

– Mi-am avertizat familia să nu te bată la cap cu întrebări, spuse el. Sînt convins că vor face tot posibilul pentru a te ajuta să te simţi cît mai bine.

Mişcată de grija lui, Jo îşi puse mîna pe braţul lui, preţ de o clipă.

– Nu-ţi face griji pentru mine, Waldo. N-am nici o problemă, serios.

Exagera, dar considera că, după tot ce făcuse pentru ea, era datoare să pară, dacă nu neafectată, măcar pe cale de a-şi reveni. Amintirea celor întîmplate în seara trecută nu-i dădea pace. Waldo îi citise dintr-un volum plicticos, pînă cînd adormise. Uitase de toate grijile, numai pentru că-l ştia alături. Dimineaţa, cînd se trezise şi nu-l mai văzuse lîngă ea, fusese dezamăgită.

Bănuia că nu era prima femeie care se trezea dimineaţa şi era dezamăgită constatînd că Waldo nu mai era lîngă ea.

Stăpînindu-şi un oftat, intră în sufragerie.

Tatăl lui Waldo stătea în picioare lîngă scaunul din capul mesei. Waldo făcu prezentările. Jo îşi dădea seama că era examinată cu mare atenţie, însă domnul Bowman zîmbi, nu doar formal, ci cu căldură, iar Jo simţi că se relaxează. Cam de aceeaşi vîrstă cu soţia lui, domnul Bowman semăna vag cu Waldo, deşi ochii îi erau albaştri, iar părul îi încărunţise vizibil. În ochii aceia strălucitori, Jo desluşi o inteligenţă vie şi mult umor.

– Ei, ei, spuse el, regretăm motivele care v-au adus pe toţi trei la Palliser, dar nu şi faptul că vă aflaţi aici. Sperăm să aveţi o şedere plăcută şi să vă simţiţi la noi ca la dumneavoastră acasă. Vă rog, doamnă Chesney, luaţi loc lîngă mine, da, şi dumneavoastră, doamnă Daventry.

Jo dădu un răspuns cuviincios, la fel ca şi mătuşa ei, în timp ce se îndreptau spre scaunele indicate de domnul Bowman. Încă nu se aşezase nimeni. Toţi stăteau în picioare. Jo se uită în jur după Eric, dar nu-l văzu.

Mai rămăsese de prezentat încă o persoană, un gentleman de vreo patruzeci de ani. Era blond şi cu ochii la fel de albaştri ca ai domnului Bowman. Avea un farmec dezinvolt. Jo îl simpatiză instinctiv.

– Iar acesta, spuse Waldo, e vărul meu, Thomas Bowman. Pe fiicele lui, Jenny şi Marion, le veţi cunoaşte puţin mai tîrziu. Eric s-a dus cu ele. Iau masa în seră, cred.

Privind-o pe Jo, Thomas adăugă:

– Atîta doar că ele cred că-i o junglă. După ce termină masa, se vor duce să vîneze şerpi şi insecte veninoase. Prin urmare, se vor distra de minune.

Jo dădu din cap, zîmbind, şi concluzionă că vărul lui Waldo e un bărbat plăcut. El îi dădea toate acele informaţii ca să nu-şi facă griji în legătură cu Eric.

Domnul Bowman le făcu semn lacheilor să se apropie pentru a le ajuta pe doamne să se aşeze. După ce toţi mesenii luară loc, spuse:

– Thomas e membru al Parlamentului pentru comitatul Burnham. Cînd Camera e în sesiune, îşi petrece cea mai mare parte a timpului liber la Holland House, la o aruncătură de băţ de-aici. Azi ne onorează cu prezenţa.

Thomas zîmbi.

– Nu e tocmai timp liber, unchiule. La Holland House se rezolvă multe dintre problemele Camerei.

– Lordul Holland e un whig, nu-i aşa? întrebă doamna Daventry.

Domnul Bowman dădu din cap.

– Cei de la Holland House sînt membri ai partidului Whig de generaţii, cîtă vreme noi, cei din Palliser House, am fost tory – mai bine zis pînă la generaţia actuală.

Îşi privi cu subînţeles fiul şi nepotul. E nevoie să spun mai mult?

– În nici un caz! interveni lady Fredericka. Cunoşti regulile, Julian. Nu discutăm politică la masă. Face rău la digestie.

Domnul Bowman şi soţia lui schimbară o privire lungă, provocatoare, apoi Julian Bowman întrebă cu blîndeţe:

– Atunci, am voie să vorbesc despre succesiune?

Se întoarse spre Jo:

– Îi vedeţi aici, doamnă Chesney, pe moştenitorii mei: Waldo, care e burlac, şi Thomas, care este văduv. În ritmul în care merg, nu va mai rămîne nici un Bowman de sex masculin care să ducă mai departe numele familiei.

– Ăsta nu-i un motiv ca să mă însor, tată, spuse Waldo.

Thomas adăugă:

– Nu le-aş schimba pe fetele mele cu nişte băieţi, nici dacă mi-ai oferi funcţia de prim-ministru.

– Nici o şansă să fac asta, dat fiind că eşti whig. După cum ştii foarte bine, vorbesc despre datorie, nu despre fermecătoarele tale fete, spuse domnul Bowman.

De la celălalt capăt al mesei, Cecy interveni:

– Ce nu-i în regulă cu fetele, tăticule? Noi nu contăm?

Tatăl ei lăsă să-i scape un oftat.

– Sigur că şi voi contaţi, spuse el, dar cînd vă măritaţi, luaţi numele soţului. Numai la asta am vrut să mă refer.

Lady Fredericka pufni sonor:

– Nu văd ce are atît de deosebit numele *tău,* îi spuse ea soţului ei. Dacă era după mine, mi-aş fi păstrat propriul nume cînd m-am măritat. Familia Howard e la fel de veche ca familia Bowman, da, şi n-a schimbat taberele cînd s-a urcat pe tron ştii-tu-cine. Noi, cei din clanul Howard, ştim ce-i aia loialitate.

– Mamă! rîse Waldo, clătinînd din cap. Ai grijă cum vorbeşti, altfel au să ne spînzure pe toţi pentru trădare.

Jo nu ştia la cine să se mai uite. Nimerise la mijloc şi se întreba cine avea să intervină în continuare. Îşi dădea seama că mătuşa ei era la fel de deconcertată. Totuşi, nimeni de la masă nu părea să găsească ceva nepotrivit în acel schimb înfierbîntat de replici. Îi studie pe toţi, cu discreţie. Cînd privirea ei o întîlni pe cea a lui Waldo, acesta îi zîmbi, ridicînd din umeri a neputinţă. Jo înţelese că aşa obişnuia familia lui să se poarte şi nimeni nu putea face nimic.

Discuţiile încetară cînd lacheii serviră masa – somon marinat, crochete de pui şi salată de languste. Tăcerea nu dură decît atîta cît să ia fiecare cîteva îmbucături.

Maude, în felul ei liniştit, ridică mănuşa aruncată de tatăl său.

– O dată ce noi, femeile, vom primi drept de vot, nimic nu ne va mai putea opri. Ne vom păstra propriile nume, vom avea diverse profesii, vom deveni membre ale Parlamentului şi ne vom lăsa lucrurile moştenire cui vom vrea noi. Ce părere aveţi, doamnă Chesney?

Jo se înecă. Luă paharul de vin şi bău o gură. Cînd putu respira din nou o privi pe Maude ca şi cum aceasta ar fi înjunghiat-o în spate. Apoi, îşi dădu seama că Maude n-o întrebase din răutate, nici în glumă. Dorea cu adevărat să-i cunoască părerea.

La fel de curioşi erau şi ceilalţi de la masă. Toţi ochii se îndreptaseră spre ea.

Jo îşi drese vocea, pentru a cîştiga timp de gîndire.

– Dacă stăm cu mîinile-n sîn aşteptînd ca bărbaţii să ne acorde dreptul de vot, spuse ea încet, punîndu-şi gîndurile în ordine, asta n-o să se întîmple niciodată. Ei sînt cei care deţin toată puterea. Numai ei pot schimba legile. Pare-mi-se că ar trebui să le îngreunăm atît de mult sarcinile, încît să fie bucuroşi să cedeze cererilor noastre. Problema e că sîntem prea pasive. Ar trebui să fim mai active. Trebuie să începem prin a cere accesul la profesiuni. Apoi să ne înfiinţăm propriile

firme. Să facem lobby pe lîngă parlamentarii noştri ca să schimbe legile astfel încît să avem propria noastră proprietate sub control. Cînd bărbaţii vor vedea că nu vrem să ne dăm bătute şi că sîntem la fel de inteligente şi capabile ca ei, vor fi nevoiţi să ne acorde dreptul de vot.

– Şi dacă n-o vom face? întrebă domnul Bowman cu o expresie vizibil provocatoare în ochi.

– Atunci, replică Jo, prinsă în vîltoarea dezbaterii, propun ca toate femeile să ia imediat măsuri pentru a deveni la fel ca mine. Sînt văduvă, domnule Bowman. Noi, văduvele, ne bucurăm de privilegii la care femeile măritate nu pot decît să viseze.

Cînd rîsetele se stinseră, domnul Bowman spuse:

– Văd că sînt depăşit numeric de whigi şi radicali, şi tocmai în sfînta sufragerie a Palliser House! Mai văd şi că nevastă-mea îmi face semn să trec la un subiect de conversaţie neutru. Declar discuţiile deschise. Cine doreşte să înceapă?

Toţi se uitară unul la altul. Doamna Daventry risipi diplomatic tăcerea:

– Cecy, sora ta mi-a spus că săptămîna viitoare va avea loc prezentarea ta în faţa reginei. Ai permisiunea de a ne spune ce rochie ţi-ai ales pentru această emoţionantă ocazie?

Cecy nu avu nevoie de un al doilea îndemn şi, pînă la sfîrşitul mesei, conversaţia se referi numai la bucuriile şi necazurile vieţii de la curte.

– Nu-mi vine să cred că am spus asta, zise Jo.

– Ce anume? o întrebă Waldo.

Masa luase sfîrşit şi stăteau pe o bancă lîngă lacul artificial, privind copiii care hrăneau lebedele cu bucăţele de pîine. Thomas şi Maude erau în apropiere, pe peluza din spatele lor, pregătind porţile pentru un joc de crochet.

– La masă, spuse Jo, cînd am recomandat ca toate femeile

să devină văduve, ca mine. N-am vorbit serios, desigur. Am spus-o numai ca să-i dau replica tatălui tău.

Waldo spuse pe un ton grav:

– Cu toții am fost foarte impresionați.

Ochii lui Jo se îngustară.

– Rîzi de mine!

– A, nu, răspunse el, atingîndu-și buzele cu un deget. Asta-i o rană veche din război, o ciupitură cu vîrful unei baionete. Întotdeauna mă face să arăt ca și cum mi-ar veni să rîd.

– Ipocritule! Ochii tăi nu mint. E clar că rîzi de mine.

Waldo chicoti.

– Ești o femeie periculoasă, Jo Chesney, va trebui să iau seama la ce gîndesc cînd sînt cu tine. Oricum, greșești dacă-ți închipui că te iau în rîs. Sînt amuzat fiindcă ai făcut un lucru pe care puțini oameni l-au făcut vreodată. L-ai înfruntat pe tatăl meu pînă cînd n-a mai avut replică.

Văzîndu-i privirea curioasă, ridică din umeri.

– Tatăl meu a fost unul dintre cei mai apropiați parteneri ai domnului Pitt, cînd era prim-ministru – amîndoi tory din naștere și prin educație. Îți dai seama, a învățat arta oratoriei de la un maestru.

– Tatăl tău a fost membru în Parlament?

– Ales, nu, dar a făcut parte din cercul pe care se baza Pitt ca să-și traseze strategiile politice. La moartea lui Pitt, tatăl meu s-a retras din viața publică.

În mintea lui Jo, lucrurile începeau să prindă contur.

– Dar tu și vărul tău, Thomas, sînteți membri ai partidului Whig.

– E consecința faptului de a-l avea pe lordul Holland ca vecin. Unchiul lui, Charles James Fox, venea adesea în vizită aici, împreună cu alți whigi de răsunet. Asta se întîmpla cu mult timp înainte ca eu să plec la război. Tocmai terminasem universitatea, cînd Thomas și cu mine am fost invitați la

cîteva petreceri în casa Holland. Jucînd biliard, i-am cunoscut pe unii dintre oamenii cu cele mai liberale vederi ale epocii – liberale şi inteligente. Ne-au deschis minţile faţă de nişte idei inedite pentru noi. Eram foarte tineri şi foarte impresionabili. După cîţiva ani, cînd au avut loc alegeri bicamerale în Burnham, Thomas a fost ales. Eu i-am făcut campania. Îţi poţi imagina ce părere a avut tata despre asta.

Mintea lui Jo funcţiona cu înfrigurare, punînd toate informaţiile noi la locul lor.

– Nu cumva asta o fi fost cearta care a cauzat atîtea resentimente între tine şi tatăl tău? Motivul pentru care te-ai înrolat în armată şi ai plecat în Spania?

– Şi de ce n-ar fi?

– Păi... pentru că e numai politică. Oamenii nu încetează să-şi mai vorbească şi nu-şi poartă ranchiună pentru simplul fapt că au opţiuni politice diferite. Ar fi o copilărie.

– *Numai politică!* repetă Waldo şi începu să rîdă cu poftă.

În clipa aceea li se alătură Thomas.

– Ce vă amuză? întrebă el.

Cînd Waldo îi spuse, izbucni şi Thomas în rîs.

– În familia asta, zise el, politica e totuna cu religia. Toţi cei din familia Bowman au fost conservatori încă de pe timpul cavalerilor. Waldo şi cu mine am întrerupt tradiţia. Asta ne face să apărem ca nişte eretici în ochii generaţiei mai vîrstnice.

Jo remarcă:

– Nu e chiar atît de neobişnuit, nu-i aşa? Generaţia mai veche găseşte întotdeauna cusururi generaţiei tinere.

– A cauzat o ruptură, replică Thomas.

– Pare să nu fi avut nici un rost, privind retrospectiv, spuse Waldo, dar pe-atunci totul era foarte serios.

– Resentimente din toate părţile, fu şi Thomas de acord.

Se lăsă o tăcere lungă, timp în care cei trei priviră cum hrăneau copiii lebedele.

După un timp, Waldo vorbi:

– Ce-a fost a trecut. În ultimii cîțiva ani ne-am potolit cu toții.

– Dacă așa stau lucrurile, spuse Thomas, ce te oprește să reiei totul de unde te-a întrerupt războiul– cu partidul, vreau să zic? Se apropie alegerile bicamerale. Ai putea să candidezi. Ne-ai fi de mare folos în cameră.

Cînd Waldo îl privi sceptic, Thomas zîmbi, adăugînd spășit:

– Grenville m-a rugat să te iscodesc.

– Nu înțeleg de ce. Nu m-am mai implicat de... cît să fie... opt sau nouă ani? Știu cum se luptă pe front, la politică nu mă pricep.

– Îți înțeleg punctul de vedere, dar anii tăi de armată ți-au dat o experiență neprețuită. Măcar gîndește-te. *Serios.*

Waldo ezită doar o clipă.

– Am să mă gîndesc, zise el.

– Bine. Joacă cineva crochet? Le-am promis copiilor. Maude s-a dus să-i aducă și pe ceilalți.

– Mi-ar face plăcere, zise Jo.

În timp ce Thomas plecă să adune copiii, Jo și Waldo urcară panta spre terenul de joc.

– Nu ești singura care știe să citească în priviri. Știu la ce te gîndești, Jo.

Jo se opri, întorcîndu-se cu fața spre el.

– Atunci, continuă. Spune-mi la ce mă gîndesc, îl provocă ea.

– Ești impresionată. Te gîndești că dacă lordul Grenville vrea să intru în partidul lui, înseamnă că sînt un om de ispravă.

Exact la asta se gîndise, dar în tonul lui se simțea o nuanță dură care o puse în defensivă.

– Și ce-i în neregulă cu asta?

– Poate ai vrea să-mi vezi rapoartele de război? Și alea sînt impresionante.

Nu-i trecu prin minte nici o replică amuzantă, aşa că nu spuse nimic, deşi fierbea. Avea impresia că încercase s-o pună la punct, şi nu înţelegea de ce.

După o cină lipsită de evenimente – slavă Domnului! – Jo ureă la etaj să vadă de Eric. Îl găsi în cămaşă de noapte, proaspăt îmbăiat. O aştepta stînd în pat, în capul oaselor. Camerista făcea ordine. Jo îi spuse că avea să se ocupe ea de toate, aşa că fata făcu o reverenţă şi ieşi.

Deşi nu era tocmai stînjenită în prezenţa lui Eric, Jo nu se simţea chiar relaxată. Ţinea mult la el, dar bănuia că-i lipsea instinctul matern deoarece nu-l dezmierda şi nici nu-l săruta. Niciodată nu era mai conştientă de această lipsă ca atunci cînd venea ora de culcare.

Existau, totuşi, şi alte modalităţi de a-i arăta că ţinea la el. De cîte ori putea, îi citea o poveste seara.

Se aşeză pe marginea patului.

– Îţi place aici? îl întrebă.

– Da, îi răspunse el cu convingere.

Era un copil fericit şi bine crescut. Toată lumea spunea asta. Şi, totuşi era ceva în neregulă, dar Jo nu putea să spună ce anume. Maude îi stîrnise îndoielile. *Cum îl faci să fie aşa de politicos?* întrebase ea. *Fiii mei sînt nişte terorişti.* Thomas făcuse şi el un comentariu similar, adresîndu-se fiicelor lui. *Uitaţi-vă la Eric! Nu face circ pentru că e vremea să se ducă la culcare.*

De fapt nu era întotdeauna la fel de bine crescut. Şi el putea fi obraznic, ca atunci cînd intrase în redacţia de la *Journal*, şi mai tîrziu, cînd aruncase în Jo cu ceapă, în curtea bisericii Holy Trinity. Oare îşi schimbase atitudinea faţă de ea numai pentru că îl salvase de domnul Harding? Era cuminte fiindcă se temea că, dacă făcea vreo poznă, avea să-l trimită înapoi? Nici un copil n-ar fi trebuit să trăiască cu o asemenea spaimă în suflet.

Jo ar fi vrut să poată discuta lucrurile acestea cu Waldo, dar el se purta foarte ciudat. Devenise brusc capricios şi îi vorbea numai dacă ea i se adresa. Avusese nevoie de două ore ca să-şi dea seama, după care îşi reproşase că fusese atît de amabilă cu el.

Şi-l alungă din minte pe Waldo şi toanele lui şi se concentră asupra lui Eric.

– Asta-i casa unchiului Waldo, ştiai?

Băiatul dădu din cap.

– Zice că pot să stau aici oricît vreau.

Cuvintele o dureră, dar continuă pe un ton vesel şi nepăsător:

– Şi tu ce vrei să faci, Eric?

Întrebarea păru să-l surprindă.

– Am să stau cu tine, mătuşă Jo. Jenny zice că aşa trebuie, fiindcă eşti sora lui tăticu'.

Jenny era fiica mai mare a lui Thomas, în vîrstă de opt ani. Jo nu ştia cum să descurce logica ei încîlcită de copil, drept care nici nu încercă. În schimb, spuse:

– Vreau doar să ştii, Eric, că niciodată, *niciodată,* n-ai să te mai întorci la şcoala domnului Harding. Îţi promit. Mă crezi?

Privind-o cu ochii lui rotunzi, băiatul dădu din cap.

Era o perversitate, dar ceva o făcea să creadă că, dacă ar fi făcut sau ar fi zis ceva răutăcios, s-ar fi simţit mai liniştită.

– E ora pentru povestea de la culcare, spuse Jo. Uite, am găsit cartea asta în biblioteca domnului Bowman.

– E despre războiul Troiei? întrebă curios Eric. Unchiul Waldo a spus c-o să-mi împrumute cartea lui despre eroii greci.

– Ei, nu mai spune!

Jo nu considera povestirile cu violenţă şi sînge potrivite pentru un copil de vîrsta lui Eric. Îi arătă cartea pe care o ţinea în mînă:

– Şi astea sînt tot povestiri greceşti: fabulele lui Esop. N-ai vrea să asculţi fabula cu iepurele şi broasca ţestoasă?

– O ştiu deja din cartea lui tata cu numele lui scris pe ea. Ştiu toate poveştile pe dinafară.

– Cartea tatălui tău?

Asta era o noutate. Pînă acum, Eric nu-l pomenise niciodată pe tatăl lui.

– Ţi-l mai aminteşti pe tăticul tău, Eric?

– Nu, mama mi-a spus. Îmi aducea daruri de Crăciun şi de ziua mea.

– Înţeleg... răspunse Jo, încercînd să vorbească pe un ton firesc. Şi cine-ţi citea poveştile, Eric?

– Mama. Feţişoara i se schimonosi de tristeţe. Asta era înainte de a se fi îmbolnăvit. A zăcut mult timp, apoi au venit îngerii şi au dus-o în cer.

Jo simţi că i se frînge inima. Îşi imagina cum s-ar fi simţit ea în locul acelei mame tinere, ştiind că sfîrşitul era aproape, şi că trebuia să-şi lase fiul în grija altora.

Eric o privea.

Înghiţindu-şi nodul din gît, Jo spuse cu o veselie forţată:

– În cer e foarte frumos.

– La fel a spus şi mama. Îmi citeşti o poveste?

În ochii lui desluşea ceva care o puse pe gînduri, ceva care-o atenţiona că nu era momentul să insiste. Puse cartea jos.

– Dă-te mai încolo, îi ceru ea şi se întinse lîngă el. Ştii toate fabulele lui Esop pe de rost, nu-i aşa?

Băiatul dădu din cap.

– Perfect. Atunci, spune-mi *tu mie* povestea cu iepurele şi broasca ţestoasă. E una dintre favoritele mele.

Peste o jumătate de oră, Waldo îi găsi ghemuiţi unul lîngă altul, dormind adînc. Cartea căzuse pe podea. Primul

lui impuls fu acela de a o trezi pe Jo. Oscila între enervare şi îngrijorare. Doamna Daventry, îi oferise ultimul număr din *Journal* şi spre surprinderea lui văzu rubrica lui lady Tellall! Ştia ce însemna asta. Jo luase locul lui Chloë. Îi venise să urle. Ea nu realiza situaţia periculoasă.

Acum înţelegea de ce fusese trimis Jacob Fry s-o omoare. Ucigaşul lui Chloë – era sigur că femeia fusese asasinată – citise pesemne ziarul şi ajunsese la concluzia că fie Jo găsise însemnările lui Chloë din care îşi lua informaţiile, fie ştia ceva, fără a-şi da seama cît de important era ceea ce putea să publice într-o zi.

Ţinea în mînă ziarul, făcut sul şi se bătea cu el peste coapsă, privind absent femeia şi copilul care dormeau. Treptat, începu să se îmblînzească. Arătau atît de inocenţi, atît de neajutoraţi şi aveau nevoie de un apărător. Constatarea aceasta nu-l făcea să se simtă mai fericit. Miza era prea mare – prea multe lucruri puteau să iasă prost.

Se apropie, fascinat de imaginea degetelor lui Eric încurcate în părul lui Jo. Cei doi deveneau de nedespărţit. Cum îngăduise ca lucrurile să ajungă atît de departe? Nu-i putea refuza lui Jo ceea ce-şi dorea, acesta era răspunsul, îi făcea plăcere s-o bucure.

Pe de altă parte, ea nu se lăsa cucerită atît de uşor. Avea un singur etalon pentru a măsura un bărbat – soţul ei, inestimabilul, preacuviosul John Chesney. Nici un bărbat nu se putea ridica la nivelul lui.

Gîndurile i se îndreptară spre discuţia de la masă. Îşi aminti cum îi luciseră ochii cînd contestase părerile liniştitoare referitoare la femei, pe care le preţuiau bărbaţii. Îi venise să rîdă în hohote. Lucrul cel mai ciudat era că Jo habar n-avea ce anume dezvăluise. Indiferent care era adevărul privitor la căsnicia ei cu John Chesney, ea se schimbase, iar cale de întoarcere nu mai exista.

Sau poate că asta voia el să creadă.
Mormăi ceva la adresa lui însuşi şi ieşi din cameră.

19

Era ziua Salonului Reginei, data cînd Cecy urma să-i fie prezentată Maiestăţii sale în St. James's Palace, şi toată casa se agita cu pregătirile pentru această ocazie. Cecy, mama şi tatăl ei, Waldo, Maude – toţi trebuia să fie gata. Servitorii alergau dintr-o cameră în alta, unii cu diverse costume puse pe un braţ, alţii aducînd accesoriile esenţiale pentru ţinuta corectă la curte. Prezentarea trebuia să aibă loc după-amiază, după care urma un dineu festiv la Clarendon Hotel, unde fuseseră invitate şi Jo şi mătuşa ei.

Jo observa totul, încercînd să reţină detaliile pentru următoarea rubrică a lui lady Tellall, pe care urma s-o supună aprobării lui Waldo. Cînd acesta descoperise că preluase rubrica lui Chloë, o făcuse cu ou şi cu oţet. Jo îi acceptase dojenile deoarece Waldo părea convins că reapariţia lui Lady Tellall în paginile ziarului era cea care provocase atacul împotriva ei. Cineva voia s-o reducă la tăcere şi fusese cît pe ce să reuşească! De-acum încolo, tot ce scria pentru *Journal* trebuia să-i fie prezentat mai întîi lui, spre aprobare. Speriată, Jo se grăbi să fie de acord.

Acum se afla în camera lui Cecy, ajutînd-o să se pregătească pentru prezentare. Lady Fredericka era şi ea acolo, dar întrucît se îmbrăcase deja, nu făcea altceva decît să dea indicaţii.

Parcă ar fi intrat într-un tablou dintr-o epocă trecută, o pictură unde personajele se trezeau la viață. Jo își amintea că bunica ei purtase o rochie asemănătoare cu cea a lui lady Fredericka, și toți susținuseră că era îngrozitor de demodată. Rochia lui lady Fredericka avea corsajul decoltat, talia strîmtă, poalele înfoiate și o trenă de mătase brodată lungă prinsă în talie.

Toți erau cu nervii întinși la maximum, mai ales Cecy, care se plîngea că nu va reuși niciodată să pășească normal, îmbrăcată într-o rochie cu poale înfoiate și trenă. În sinea ei, Jo o compătimea.

– Prostii, spuse lady Fredericka, nu cu asprime, dar nici cu blîndețe. Dacă eu pot, poți și tu. Uită-te la mine.

Își drapă cu agilitate trena pe brațul stîng, ținînd în mîna dreaptă evantaiul – un alt accesoriu esențial al ținutei de curte, după cum descoperise Jo.

– Te uiți, Cecy? Fă pași mărunți și lenți.

Porni încet înainte, adoptînd o ținută grațioasă.

– O reverență pentru Maiestatea sa.

Făcu o plecăciune adîncă în fața cameristei, care-și duse mîna la gură, pentru a-și înăbuși un chicotit.

– Apoi, o reverență și pentru prințul regent...

Se înclină în fața stîlpului de la baldachinul patului.

De astă dată, cea care chicoti fu Cecy.

– Apoi faci un pas într-o parte, înainte de a pleca. Ține minte, Cecy, niciodată să nu te întorci cu spatele spre regină sau spre oricare membru al familiei regale. Doar te retragi cu multă grație.

– Ai uitat ceva, mamă.

– Serios?

– Ai uitat să săruți mîna reginei.

Lady Fredericka rîse.

– Într-adevăr. Întotdeauna ceva nu iese cum trebuie. Poți fi sigură de asta.

Alarmată, Cecy strigă:

– Ce poate să nu iasă cum trebuie?

– A, diverse mărunțișuri. Pot să ți se desfacă penele sau să se sfîșie trena. Așa a pățit o nefericită de fată, în anul prezentării mele. Nimeni nu a observat pînă n-a ajuns pe podiumul unde așteptau regele și regina. Biata fată era atît de nervoasă, încît a izbucnit în plîns, și-a luat trena și a fugit. Nu era nevoie. Sînt acolo pajii, ca să te ajute.

– Și dacă strănut, mamă?

– Strănutatul nu e permis.

– Dar dacă n-am încotro?

Lady Fredericka oftă.

– Poartă-te ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Se apropie de fiica ei și o cuprinse cu brațele. Și eu m-am simțit la fel ca tine cînd am fost prezentată, și la fel se vor simți toate tinerele prezente azi în Salon. Deci, după cum vezi, ai o companie aleasă.

Cecy oftă.

Se auzi o bătaie în ușă, și intră domnul Bowman, îmbrăcat cu haine din altă epocă – pantaloni de satin negru pînă la genunchi, redingotă bleumarin din mătase brodată și jiletcă albă cu broderii. Pe Jo o surprinse săbiuța de la șold și peruca argintie. Întreaga ținută îi dădea un aer de aventurier. Asemănarea cu Waldo era de-a dreptul frapantă.

– Ca să celebrăm ocazia, îi spuse el lui Cecy și îi prinse la gît un colier cu diamante. Apoi o întoarse cu fața spre el și dădu din cap aprobator.

– O, tată, e minunat! Îți mulțumesc!

– Mama ta și cu mine sîntem foarte mîndri de tine, Cecy, nu fiindcă ești frumoasă și deșteaptă – cum e firesc să fii, de vreme ce ești fiica mamei tale –, ci pentru că ai crescut așa cum am dorit noi.

O sărută pe frunte.

– O, tăticule!

– Fără lacrimi! decretă lady Fredericka, în timp ce asistența își trăgea nasul și-și căuta batistele. Poftim, Julian, uite ce-ai făcut!

Zîmbind, soțul ei îi șterse lacrimile cu batista.

– Îți mulțumesc, spuse el simplu.

– Pentru ce?

Luîndu-i batista din mînă, lady Fredericka își suflă nasul.

– Pentru că ai crescut niște copii atît de reușiți.

– Am avut noroc, Julian.

– Mare noroc, într-adevăr.

Era un moment intim și Jo simți mesajele nerostite pe care și le transmiteau. Se întreba de ce-i invidia. Erau o familie cumplită. Iubeau și urau cu aceeași intensitate. Excelau în discuțiile contradictorii. Dacă unul spunea că ceva e negru, celălalt se repezea să afirme că e alb. Uneori, vorbeau prea tare. Se certau încontinuu și nu se grăbeau să ierte. Atunci, de ce-i găsea atît de atrăgători? Fuseseră buni cu ea, desigur, generoși mai presus de orice așteptare, dar la fel se purtaseră și rudele care o primiseră în casele lor, în copilărie. Familia Bowman avea însă ceva care nu se putea caracteriza prin cuvinte.

– E timpul să mergem, spuse domnul Bowman. Trăsura ne așteaptă. Cecy, ia-mă de braț.

Cei doi porniră în frunte. Jo și camerista îi urmau la o oarecare distanță. În holul de la intrare, un mic grup îi aștepta. Doamna Daventry și Thomas erau acolo cu copiii. Ei nu se duceau la curte, așa că nu se îmbrăcaseră special pentru acea ocazie. Maude arăta maiestuos, cu penele albe ale parurii fîlfîindu-i ca pînzele unei corăbii. Waldo strălucea și el dar, spre deosebire de tatăl său, nu părea să se simtă relaxat în ținuta de curte. Își tot potrivea peruca și săbiuța.

Cecy mai primi cîteva sărutări, apoi ieșiră în fața casei, unde-i aștepta trăsura.

Eric întrebă:

– Nu te duci şi tu cu ei s-o vezi pe regină, mătuşă Jo?

– Nu, răspunse ea. Regina a uitat să-mi trimită şi mie o invitaţie. Dar nu face nimic. Mătuşa Daventry şi cu mine avem destule treburi pe-aici. Mai tîrziu vom merge să luăm cina la Clarendon.

– Eu unde-am să stau?

Îi răspunse la întrebare Jenny, fiica mai mare a lui Thomas:

– Cu noi, prostuţule. Nu mai ţii minte? Grăjdarul unchiului Julian ne va arăta cum se îngrijesc mînjii.

Waldo reuşi să schimbe cîteva cuvinte în linişte cu Jo, înainte de a se urca în trăsură.

– Am trimis un om acasă la Chloë ca să ia numerele vechi din *Journal* despre care mi-ai spus. Citeşte-le cu atenţie. Vezi dacă nu descoperi ceva suspect.

– Înţeleg. Îmi voi petrece după-amiaza citind numerele vechi ale ziarului, în timp ce tu-ţi faci de cap la curte.

Waldo o privi lung, apoi chicoti.

– Crede-mă, dacă aş putea, aş face schimb cu tine. Saloanele sînt îngrozitor de plicticoase. Voi sta în picioare ore-n şir, vorbind, în cea mai mare parte, cu nişte indivizi nesăraţi, despre subiecte la fel de nesărate şi plictisitoare. Prezentarea lui Cecy se va termina în cinci minute, şi oricum s-ar putea să n-o văd bine.

– Atunci de ce te mai duci?

Waldo îşi înclină capul într-o parte, studiind-o.

– Fiindcă e important pentru Cecy să fiu şi eu acolo.

Lui Jo îi stătea pe limbă să spună „Ce drăguţ!", sau altă asemenea platitudine. Deşi avea intenţii sincere, se temea de o replică tăioasă, aşa că nu făcu decît să zîmbească.

– Iar îţi citesc gîndurile, Jo.

– Of, mai du-te dracului!

Waldo rîse.

– Atunci, ne vedem mai tîrziu, la Clarendon. Şi nu uita

să citeşti numerele alea vechi din *Journal*. Notează orice ţi se pare ciudat sau interesant. Şi acum, întoarce-te pînă nu te calcă turma în picioare.

Probabil cineva îi făcuse semn majordomului, căci acesta deschise uşile şi servitorii năvăliră pe trepte, rîzînd. În timp ce Waldo se urca grăbit în trăsură, tatăl lui aruncă un pumn de monede de argint în aer. Numai majordomul şi menajera se ţinură la distanţă, cu distincţie. Toţi ceilalţi se repeziră să prindă monedele, inclusiv copiii. Jo se alese cu un şiling.

În timp ce trăsura pornea, alte monede fură azvîrlite în aer.

Argint ca să poarte noroc, îşi spuse Jo. *Sper să-mi poarte şi mie.*

La St. James's Palace, regina încă nu-şi făcuse apariţia, aşa că invitaţii stăteau adunaţi în grupuri mici, conversînd cu voce joasă în timp ce aşteptau. Waldo vorbea cu tatăl lui, cînd cineva îl atinse din treacăt. Era vicontele Morden.

– Bowman, salută vicontele, cu o plecăciune.

– Morden, răspunse Waldo, înclinînd capul. Ce te aduce în Salonul Reginei?

Nu-şi putea imagina de ce ar fi venit cineva la un asemenea eveniment dacă nu trebuia să-şi susţină o soră sau o soţie în timp ce-şi făcea reverenţa în faţa reginei. Din cîte ştia, lady Margaret fusese deja prezentată.

Vicontele zîmbi.

– De ce vine cineva la curte, replică el, dacă nu din dorinţa de a vedea şi a fi văzut?

Waldo îşi ascunse dezgustul după un zîmbet şters. Mai erau destui ca Morden care considerau că frecventarea familiei regale le sporea prestanţa.

– E greu să vezi pe cineva în aglomeraţia asta, remarcă el nepăsător.

Aşteptă, simţind că mai urma ceva, şi nu se înşelă.

Vicontele continuă:

– Întîmplător, am citit un articol extraordinar despre lady Webberley, într-un ziar de provincie. Scria că a fost văzută luînd feribotul spre Franţa. Asta înseamnă că a apărut, şi ne-am făcut griji fără nici un motiv? Prietenii ei ce spun?

În urma acestui mic discurs, Waldo îşi concentră atenţia asupra lui Morden, fără a se trăda. Un agent al serviciului secret pe al cărui chip i se puteau citi gîndurile n-ar fi rezistat mult în slujba Maiestăţii sale.

Se încruntă intenţiont.

– E prima oară cînd aud despre asta, spuse el. Unde-ai citit?

– Unde?

– Cum se numea ziarul?

– A, cred că era *Avon Journal*. Mama mi l-a arătat. I-l dăduse cineva, fiindcă era neliniştită din cauza dispariţiei lui lady Webberley. Am sperat s-o mai liniştesc, dar mă întreb dacă articolul spunea adevărul.

Grija vicontelui faţă de mama lui nu reprezenta ceva ieşit din comun, iar Waldo l-ar fi putut crede, numai că tonul era prea ostentativ de firesc, iar expresia ochilor prea intensă. În acel moment, îi trecu prin minte că nu lady Brinsley, ci însuşi vicontele era cel pe care-l interesa problema.

Acum era nedumerit de-a binelea. Ce spera Morden, ca articolul să fie adevărat? Dacă el era ucigaşul, afirmaţiile din articol n-ar fi avut nici o importanţă, o dată ce ştia că Chloë era moartă.

Nu putea fi el asasinul. Era o ipoteză care nu se susţinea. Atunci ce motive avea? Dar, pe de altă parte, fusese prezent la petrecerea aceea fatidică.

– Dacă aud ceva, spuse Waldo, am să te anunţ.

Se despărţiră, şi Waldo se alătură tatălui său. Domnul

Bowman îi studie expresia, apoi aruncă o privire spre viconte.

– Ce voia? întrebă el.

– Nu ştiu, răspunse îngîndurat Waldo, dar sînt hotărît să aflu.

Valetul care fusese trimis acasă la Chloë să aducă numerele vechi din *Journal* reveni şi cu scrisorile sosite de la Stratford, dar şi cu o cutie de voiaj cu numele lui Eric scris pe ea. Menajera îl puse să le ducă pe toate în camera lui Jo, dar aceasta nu apucă să le examineze cu atenţie, căci sosise momentul să se pregătească pentru dineul de la Clarendon.

Ea deschise mai întîi pachetul de la Mac Nevin. Conţinea listele de abonamente pe care le ceruse şi un mesaj în care-i spunea că la redacţie totul mergea bine, deşi nu mai sosiseră scrisori pentru lady Tellall în legătură cu lady Webberley. Punînd listele deoparte, Jo trecu la următoarea scrisoare, de la doamna Sutherland, soţia vicarului. Aceasta îi scria de o manieră umoristică cum bunica lui Eric se vindecase ca prin minune, dar una nu atît de mare încît să-l vrea pe Eric înapoi. Era pur şi simplu prea bătrînă ca să se îngrijească de băiat. Şi-n plus, erau ca doi străini. Lui Eric îi era mult mai bine la internat.

Scrisoarea continua:

Sînt sigură că boala doamnei Foley a fost doar o scuză ca să scape de Eric şi, în acelaşi timp, să salveze aparenţele, astfel încît să n-o poată acuza nimeni că e lipsită de inimă. Vicarului nu-i place să vorbesc urît despre ea, dar ştiu că ăsta e adevărul. Doamna Foley nu vrea să mai păstreze nimic care să-i amintească de Eric, aşa că v-am trimis cutia cu puţinele lucruri care i-au mai rămas. Cred că ceea

ce faceți dumneavoastră, doamnă Chesney, este cu adevărat un gest altruist și admirabil.
Dumnezeu să vă binecuvînteze.

Cu respect,
Adelaide Sutherland

Jo își spuse că finalul scrisorii era cam exagerat, mai ales că ea nu făcuse mare lucru pentru Eric – sau cel puțin nimic despre care doamna Sutherland ar fi putut să știe. Era sigură că Waldo n-ar fi trîmbițat faptul că-l salvase pe Eric atacîndu-l pe directorul școlii, cînd această faptă se soldase cu trecerea ei prin Bow Street.

Fragmentul despre doamna Foley n-o surprinse. La moartea mamei lui, îl lăsase pe Eric să se ducă la școala aceea, fără să stea pe gînduri. „Lipsită de inimă" suna prea blînd. Era o adevărată scorpie.

Mai erau și alte scrisori, dar nu prezentau interes, așa că puse cutia pe pat. Nu era foarte grea. Ar fi putut-o duce ușor în camera lui Eric, ca să-i lase plăcerea s-o deschidă el însuși. Ceea ce o făcea să ezite era neîncrederea în motivele doamnei Foley. N-o simpatizase niciodată, iar după ce citise scrisoarea cu atît mai puțin.

Cu acest gînd, Jo deznodă cureaua de piele cu care era legată cutia și dădu capacul la o parte. Înăuntru erau foarte puține lucruri: un schimb de haine, o pereche de cizme de piele uzate, niște cărți și o cutie cu soldăței de plumb. Una dintre cărți conținea fabulele lui Esop. Pe pagina de gardă găsi dedicația de care Eric era atît de mîndru: *Pentru Eric, La mulți ani, de la tata.*

Jo simți o strîngere de inimă. Scrisul îi părea cunoscut. Îi amintea de cel al lui John. Și el folosea *e*-ul grecesc. Ei, dar mulți oameni scriau așa. Nu însemna nimic.

Prin minte începură să i se învălmășească tot felul de gînduri, impresii despre Waldo. Îi vorbise foarte puțin despre părinții lui Eric, mai ales despre tatăl lui. Jo îi respectase reticența. Nu făcea decît să protejeze viața personală a copilului încredințat lui, așa cum ar fi făcut orice tutore.

Jo își reproșa grăuntele de suspiciune care-i încolțise în minte.

Nu se putea ca John să fi fost tatăl lui Eric. Știa că Eric se născuse cu două luni înainte de nunta ei. Îl *cunoștea* pe John. Fusese un om prea decent, prea onorabil, ca să abandoneze o femeie care-i purta copilul.

Apoi își reaminti finalul scrisorii doamnei Sutherland: *Cred că ceea ce faceți dumneavoastră, doamnă Chesney, este cu adevărat un act altruist și admirabil.* Îi veni în minte antipatia pe care i-o purta doamna Foley.

Își zise că imaginația ei era pe punctul de a o lua razna și se rușină de propriile ei gînduri.

Apoi, găsi în buzunarul unei cămăși o coală de pergament împăturită – o scrisoare a unui avocat către Sarah Foley, în care erau stipulate prevederile clientului său pentru fiul lor, Eric. Numele clientului era John Saxon Chesney. Depusese o mie de lire sterline pe numele lui Sarah Foley, într-un cont de depozit pe viață, și aceeași sumă pentru fiul lui, Eric Foley. Semnătura îi era necunoscută.

Șocată, Jo se prăbuși într-un fotoliu, privind fără să vadă documentul pe care-l ținea în mînă. Trecură cîteva minute pînă să-și revină. Atîtea lucruri care o nedumeriseră începeau să aibă sens: ostilitatea doamnei Foley față de ea încă din prima zi cînd sosise în Stratford, ca mireasă; călătoriile frecvente ale lui John prin comitat, fără ea, „ca să adune date locale pentru *Journal,* cum spunea el; pătrunderea lui Eric în redacția ziarului și faptul că aruncase în ea cu zarzavaturi stricate.

Şi asta nu era tot. Trebuia să fie implicat şi Waldo. Cînd ceruse custodia lui Eric, probabil că aflase. Ar fi trebuit să-i spună. Nu era firesc ca ea să afle ultima.

Rămase nemişcată, cu capul plecat, încercînd să înţeleagă ceea ce era de neînţeles. Bărbatul pe care-l iubise din toată inima, omul pe care-l venerase, o minţise. El avusese şi o viaţă separată, o viaţă secretă. O durea atît de tare, încît simţi că ameţeşte.

Apoi veni rîndul furiei, nu un rîu, nu un fluviu, ci un adevărat potop. Lacrimile care-i ardeau ochii nu erau determinate de autocompătimire, ci de indignare şi de mîndria rănită. De acum încolo avea să-şi amintească de el cu dispreţ.

Era greu de suportat. Amintirile pe care le preţuise, amintirile cu John îi străpungeau inima ca nişte spini înveninaţi.

Sări în picioare şi fugi afară din cameră.

Seara aceea îi aparţinea lui Cecy, aşa că Waldo se strădui să glumească deşi n-avea nici un chef. Jo nu era acolo, şi în tot timpul cinei constată că gîndurile-i fugeau spre Palliser. Conform doamnei Daventry, Jo ieşise la o plimbare, o prinsese ploaia şi se întorsese acasă plîngîndu-se de frisoane şi dureri de cap. Îi ruga s-o scuze şi spera să-i vadă pe toţi a doua zi dimineaţă, la micul dejun.

Toţi o compătimiră, apoi o uitară – toţi, cu excepţia lui Waldo.

La un comentariu al lui, doamna Daventry mărturisise că era vorba de altceva, de ceva ce o tulburase pe Jo, care nu voise să i se destăinuiască.

Waldo se gîndea la conversaţia lui cu vicontele Morden, şi îşi aminti de atacul asupra lui Jo petrecut în urmă cu cîteva seri. Crezuse că la Palliser avea să fie în siguranţă; acum nu mai era atît de sigur. Se întreba ce anume se întîmplase?

Imediat ce toasturile se sfîrşiră, Waldo se scuză şi plecă. Nu putea să închirieze un cal şi să se ducă la Palliser călare aşa cum era îmbrăcat, astfel că luă trăsura cu care veniseră Thomas şi doamna Daventry, ordonîndu-i vizitiului să se întoarcă imediat la Clarendon.

Se întuneca, şi fuseseră aprinse lumînările. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să dezbrace costumul pe care bunicul lui îl purtase cu atîta mîndrie. Îşi scosese deja peruca şi o îndesase în buzunar, cînd constată că uitase sabia în trăsură. Fără îndoială că Thomas o va găsi şi i-o va înapoia.

Dispreţuia regulile şi eticheta de la curte. Erau suficiente ca să facă pe oricine să devină republican.

Apartamentul lui era la parter: un dormitor, o cameră de toaletă şi un salon care fusese transformat în cabinet de lucru. Intră în încăperea întunecată, agil ca o pisică, un obicei pe care-l deprinsese în viaţa lui de spion. De data asta însă nu numai obişnuinţa îl făcuse să se oprească, ci şi instinctul. Cineva îl aştepta. Simţea o aromă slabă de lămîie, auzea zgomotul unei respiraţii.

Cînd persoana se mişcă, Waldo se mişcă şi el. Îşi dădu seama de greşeală cînd înşfăcă atacantul şi-l puse jos. Atacantul era femeie – şi nu orice femeie, era Jo.

– Jo! exclamă el furios. Ce naiba faci?

– Vreau să fac dragoste cu tine, spuse ea cu voce tremurătoare.

20

Waldo simţi că inima i se opreşte. Nu putea fi Jo cea care vorbea.

– Ce-ai spus?

– Am spus că vreau să faci dragoste cu mine.

Era Jo, şi auzise bine ce-i cerea. Îşi frecă trupul de al ei într-o reacţie pur masculină, incapabil să se stăpînească. Jo era îmbrăcată de culcare, şi-i simţea sînii lipiţi de pieptul lui.

Îşi drese glasul.

– Ştii că n-ar trebui să fii aici, singură cu mine.

De altfel n-ar fi trebuit să zacă pe podea, cu membrele încolăcite, ca nişte amanţi care se zbenguiesc. Era cazul s-o ajute să se ridice şi să o conducă în camera ei înainte de a se întoarce acasă ceilalţi.

Cînd o ajută să se salte în şezut, Jo se strîmbă de durere.

– Cred că mi-am sucit glezna, spuse ea.

Îi dădu crezare, amintindu-şi cum se aruncase asupra ei.

– Cuprinde-mă cu braţul pe după umeri şi am să te-ajut să te duci în pat.

După ce o depuse pe pat, se întoarse să ia o lumînare.

– Unde te duci? strigă Jo.

– Să aprind lumînarea.

Îl prinse de mînă şi îşi lipi obrazul de ea.

– Waldo, nu mă lăsa singură.

În semiîntunericul din cameră, Waldo abia îi putea distinge trăsăturile, şi părul revărsat în jurul umerilor. Era atît de blîndă şi feminină. Şi, în sfîrşit, se părea că-l dorea la fel de mult cum o dorea şi el.

– Jo, şopti el uimit şi se aşează pe pat lîngă ea. Mîna-i tremura cînd îi ridică bărbia ca s-o poată privi în ochi. Prin minte îi trecu o undă de îndoială. Se grăbise să vină acasă cu gîndul că se întîmplase ceva, după ce doamna Daventry îi spusese că Jo nu se simţea bine. Îşi lăsase gîndurile s-o ia razna sau fusese indus intenţionat în eroare?

– Nu-ţi văd ochii, spuse el, aşa că va trebui să-mi spui la ce te gîndeşti.

Cînd vorbi, vocea îi era aproape o şoaptă.

– Aş vrea să facem dragoste. Ce altceva ar mai fi de spus?

Waldo îi luă mîna, i-o întoarse şi o sărută în palmă. Zîmbi cînd îi auzi respiraţia accelerîndu-se.

– Îmi poţi spune de ce te-ai răzgîndit? Doamna Daventry zicea că păreai tulburată cînd a plecat de-acasă. Ce s-a întîmplat, Jo?

– Pe toate amantele tale le interoghezi aşa înainte să te culci cu ele?

Degetele lui se încleştară pe încheietura mîinii lui Jo atît de strîns, încît o făcură să se strîmbe.

– Spune-mi! îi porunci el.

Jo îşi smulse mîna din strînsoare şi îşi masă încheietura.

– S-a întîmplat ceva, într-adevăr, răspunse ea. A, ştiu că eu sînt de vină. Nici măcar n-am păstrat relaţiile cu propria mea familie. În ultimii ani am fost obsedată de administrarea ziarului. Mi s-a părut un motiv destul de întemeiat ca să mă îndepărtez de toată lumea. Să mă îndepărtez de viaţa reală, vreau să zic.

Îşi frecă obrazul cu mîneca halatului de voal, înainte de a continua:

– M-am dus la o plimbare ca să mă gîndesc pe îndelete şi m-a prins ploaia. Am îngheţat pînă-n măduva oaselor. Apoi am rămas acasă, fiindcă nu mă simţeam în stare să apar în faţa tuturor, în halul în care eram. Aşa că am stat să mă gîndesc la ceea ce vreau cu adevărat şi am luat o hotărîre.

Tăcu o clipă şi îl privi pe sub gene.

– Am hotărît că nu mai vreau să fiu singură. Vreau să încep să trăiesc din nou. Pe tine te vreau, Waldo.

Nu era tocmai ceea ce-ar fi vrut el să audă.

– Pe mine mă vrei, Jo, sau te-ar satisface orice bărbat?

Jo chicoti printre lacrimi.

– Nu cunosc nici un alt bărbat, deci cred că va trebui să mă mulţumesc cu tine.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Waldo spuse sec:

– Nu ţi-a spus nimeni că sinceritatea nu e întotdeauna o virtute?

Jo înţepeni. Nici respiraţia nu i se mai auzea. Cînd vorbi, încercă să folosească un ton tăios, dar nu reuşi.

– N-am nevoie de sinceritate, Waldo. Nu vreau să devenim cei mai buni prieteni. Nu doresc decît o relaţie amoroasă. Ridică uşor din umeri. Credeam că asta vrei şi tu.

Îi stătea la dispoziţie. Aşa cum îşi dorise întotdeauna.

Atunci, de ce ezita?

Pentru că venea la el din cele mai nepotrivite motive.

Îşi înclină capul, în timp ce-i cîntărea cuvintele. Era o schimbare totală.

Nu mai avea nevoie de cinste. Nu-şi dorea un prieten. Voia doar o aventură.

În clipa următoare îşi dădu seama.

Se duse la consolă şi aprinse o lumînare, apoi altele. Cînd se întoarse la ea, Jo se ridicase în picioare; prin neglijeul de tul i se desluşeau formele trupului. Era clar că se îmbrăcase pentru rolul de seducătoare.

Glasul lui Waldo sună blînd:

– Cum ai aflat?

Ochii ei se deschiseră larg.

– Ce vrei să spui?

Întinzînd o mînă, Waldo îi ridică bărbia cu forţa.

– Uită-te la mine!

Cînd îi văzu ochii, dădu din cap.

– Vasăzică, ai aflat despre scumpul tău soţ şi te-ai gîndit să-l pedepseşti, seducîndu-mă pe mine.

Jo îl plesni peste mînă.

– Nici nu mi-a trecut prin minte să te seduc. Cum ar fi

posibil să seduc un aventurier? Credeam că şi tu mă doreai. E clar că m-am înşelat.

– Nu te ţine de jocuri de cuvinte cu mine şi nu-mi adresa epitete, căci s-ar putea să-ţi răspund cu aceeaşi monedă. A, da, şi pentru tine există un cuvînt urît, Jo.

Jo trase aer în piept, scurt, apoi ridică mîna să-l lovească, dar Waldo i-o prinse.

– Dă-mi drumul! strigă ea. Mă doare!

– O să te doară mult mai rău dacă mai continui să mă provoci. Iar acum, stai jos şi răspunde-mi la întrebare.

Era nevoit să-i admire curajul. Deşi în ochi i se citea teama, şi-o învinse şi porni cu spatele drept spre scaunul pe care i-l indicase. Nu se mai prefăcea că-şi sucise glezna. Cu bărbia ridicată, privindu-l în ochi, Jo spuse:

– Nu văd ce rost are să discutăm problema asta.

– Nu vezi? Atunci nu eşti atît de deşteaptă pe cît credeam. Vreau nişte răspunsuri – asta e. Aşa că începe cu începutul. Cum ai aflat?

– Bunica lui Eric a trimis o scrisoare despre care ştia că va ajunge în mîinile mele, o scrisoare a unui avocat către mama lui Eric, conţinînd măsurile luate de John pentru ea şi copilul ei. În voce i se desluşea o undă de înverşunare. Dar, desigur, trebuie să ştii toate astea.

– Evident. Doar nu puteam cere custodia lui Eric fără să aflu tot ce se poate şti despre trecutul lui.

Jo ridică vocea, alarmant:

– Şi nu te-ai gîndit nici o clipă să-mi spui?

– Şi să te deziluzionez în legătură cu un soţ pe care-l adorai? Ce rost ar fi avut? Şi-n plus, mesagerii care aduc veşti proaste o sfîrşesc de obicei rău. Uită-te doar la tine, acum. Arunci flăcări din ochi. Îţi ţii fălcile încleştate. Nu mai poţi ajunge la John Chesney, aşa că ai vrea să mă pedepseşti pe mine în locul lui.

Pumnii lui Jo se strînseră.

Waldo dădu din cap.

– Despre asta e vorba, nu-i aşa, Jo? O fi zăcînd el în mormînt, dar totuşi vrei să-l pedepseşti. Ei bine, prefer să nu mă amestec.

O aşteptă să-l contrazică, dar Jo nu făcu decît să tacă, cu o expresie împietrită. Se întoarse şi porni spre o masă pe care erau nişte pahare şi o carafă de brandy. După ce-şi turnă o porţie generoasă, trase o duşcă prelungă, apoi încă una. Dacă Jo era deziluzionată, şi el era la fel. Avusese o părere mai bună despre ea. Nu voia decît să se folosească de el ca să-şi pedepsească soţul pentru păcatele lui.

Cînd o auzi trăgîndu-şi nasul, începu să se mai îmbuneze. Nu putea sta prea mult timp supărat pe ea. Evident, era furioasă pe John Chesney. Avea toate motivele să fie. Dar n-ar fi trebuit să-l amestece şi pe el în toată povestea.

– Ascultă, Jo, spuse Waldo cu blîndeţe, întorcîndu-i faţa spre el. Chesney nu era un om rău. A încercat să se poarte corect cu fata, nu? Şi a încercat să fie corect şi cu tine. În plus, totul s-a întîmplat înainte de a se fi căsătorit cu tine.

Cu o clipă înainte, Jo fusese întruchiparea nefericirii. Acum sări în picioare, cu toţi muşchii încordaţi.

– Îi iei apărarea? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu. Încerc doar să fiu cinstit faţă de el.

– Ei bine, ai putea încerca să fii cinstit şi faţă de mine. A fost cel mai bun prieten al meu. Am jurat să fim întotdeauna sinceri unul cu celălalt, dar a continuat s-o viziteze pe femeia aia cît am fost căsătoriţi şi niciodată n-a suflat o vorbă.

– Îşi vizita *fiul.*

Cuvintele lui nu avură nici un efect.

– M-a minţit! Spunea că era într-un loc, cînd de fapt se afla în altă parte. Avea un fiu, pentru numele lui Dumnezeu! Eric s-a născut înainte de căsătoria noastră. Crezi că nu aveam dreptul să ştiu?

– Ba da, cred că-l aveai. Dar dacă ştiai, ce-ai fi făcut?

Jo inspiră profund.

– Nu vom mai afla, nu-i aşa?

Waldo rîse scurt, neîncrezător.

– Haide, Jo. Nu te minţi singură. Chesney ştia ce-ai fi făcut. Le pretindeai perfecţiune celor care-ţi erau apropiaţi şi nimeni nu se poate ridica la un asemenea nivel. N-ai menţinut relaţiile cu familia. Prietenii s-au îndepărtat de tine. Cred că Chesney ştia că l-ai fi alungat, aşa că ţi-a ascuns adevărul. Aproape că-mi pare rău pentru el. Cred că te-a iubit foarte mult. E greu să trăieşti pe un piedestal. Eu, unul, n-aş putea. Şi apoi, mie n-ai să mi-o ceri niciodată, nu-i aşa, Jo? Arătă cu o mînă spre pat. Rolul meu ar fi fost nesemnificativ. Orice alt bărbat ar fi corespuns la fel de bine scopurilor tale. Ridică uşor din umeri. Contrar convingerilor tale, chiar şi eu am scrupule. Îţi mulţumesc, dar mai bine nu.

Îşi simţea pulsul într-o vinişoară de la tîmplă. Mîinile îi tremurau. Dădu paharul cu băutură peste cap, apoi îl puse pe masă cu zgomot. În clipa aceea, nu avea o părere prea bună despre el. Intenţionase s-o rănească, şi se părea că reuşise. Jo era pămîntie la faţă, avea ochii plini de lacrimi şi respira sacadat.

Cuprins de remuşcări, Waldo întinse mîna, cu un gest rugător.

– N-am vrut, Jo. Mi-ai rănit mîndria şi...

Fără să-l mai asculte, Jo părăsi grăbită camera.

Cînd ajunse pe gazon, Waldo slăbi frîul, lăsîndu-şi armăsarul în voia lui. Făcuse de multe ori drumul acela, însă rareori pe întuneric. Pericolul îi plăcu. Intensitatea vîntului se potrivea perfect cu dispoziţia lui. Dîndu-i pinteni lui Mercury, îl îndemnă înainte. Muşchii puternici ai calului se încordară, apoi Mercury lungi pasul şi în curînd galopa fără

efort pe iarbă. Nu-şi dorea numai emoţia. Călare, un om şchiop nu este supus nici unei restricţii. Se simţea din nou întreg, şi la fel de nepăsător şi îndrăzneţ cum era calul pe care-l călărea.

Emoţia nu-i era de ajuns. Nu i-ar fi putut alunga din minte imaginea lui Jo, aşa cum o văzuse, cu doar cîteva ore în urmă, albă la faţă şi zguduită. Nu avea nici o scuză. Ce dracu-l apucase? I se mai oferiseră şi înainte femei, şi le refuzase cu delicateţe, dacă nu-l atrăgeau.

Tocmai asta era problema. Jo făcea mai mult decît să-l atragă. O dorea cu o intensitate de-a dreptul dureroasă. Şi pentru că-l umilise, se răzbunase ca un şcolar năzuros. Ba nu, nu tocmai... Un şcolar nu avea rafinamentul lui. Un copil n-ar fi ştiut cum să răsucească în rană cuţitul ca să provoace şi mai multă durere. Jo i se confesase, iar el se folosise de acele confidenţe împotriva ei.

Cît de jos putea să se coboare un om?

Poate că exista un dram de adevăr în ceea ce-i spusese, dar nu era tot adevărul. Lua prea multe asupra ei. Nu-şi abandonase familia; familia o abandonase pe ea. Şi nu era lipsită de prieteni. Îşi aminti de relaţia cu Chloë. Şi apoi, mai era şi Eric.

Nu-l invidia pe John Chesney. Probabil că pericolul demascării îl hărţuise tot timpul. Waldo putea să-l înţeleagă, dar nu să-l scuze. Totuşi, Chesney fusese un om decent. Se purtase cum se cuvenea faţă de Eric şi mama lui. Dacă ar fi avut curajul să-i spună adevărul lui Jo, acum n-ar mai fi trecut toţi, inclusiv el însuşi, printr-un asemenea infern.

În minutele următoare, Waldo se lăsă în voia furiei sălbatice dinlăuntrul lui. Alergau pe pajişti şi săreau peste gardurile vii. Cerul era brăzdat de fulgere care luminau ca ziua, iar ploaia torenţială nu-i oprea. Cei doi, cal şi călăreţ, parcurseră circuitul cu o viteză ameţitoare.

În timp ce se apropia de casă, Waldo văzu lumină la o fereastră de la etaj. Ştia că era camera lui Jo. Toţi ceilalţi se duseseră de mult la culcare. Oare de ce nu dormea Jo?

Îl aduse pe Mercury la pas, apoi îl struni, oprindu-l, cu ochii ţintă la geamul lui Jo. Oare la ce se gîndea, ce simţea? Dacă şi-ar fi ţinut gura, acum ar fi fost împreună, în camera lui, în patul lui, şi era al dracului de sigur că i-ar fi alungat din minte gîndul la John Chesney.

Sîngele îi pulsa puternic prin vene şi respira sacadat. Dorinţa îl făcea să sufere. Nu exista decît un leac pentru boala care-l chinuia, iar leacul acela era Jo.

Niciodată nu fusese slab de înger cu femeile, dar faţă de Jo se abţinuse deoarece mai era măritată cu amintirea soţului ei. Acum îi trecu prin minte că el şi Chesney aveau foarte multe în comun. Amîndoi îi îngăduiau lui Jo să stabilească regulile.

Al dracului să fie dacă va permite ca această stare să continue. Îşi mînă calul înainte, înspre grajduri.

Jo nu putea să adoarmă, aşa că se ridică din pat şi încercă să citească, dar nu reuşi. O durea tot trupul. Numai norocul făcuse ca Waldo să nu-i rupă vreun os, cînd se aruncase asupra ei şi o trîntise la podea. Deşi nu era scrîntită, glezna ei avea o julitură urîtă, provocată de catarama de argint de la pantoful lui Waldo.

Se aşeză la masa de toaletă, încercînd să descopere eventualele zgîrieturi şi vînătăi provocate de căderea pe podea. Nici una nu era gravă, în afara juliturii de la glezna.

Umerii îi căzură cînd îşi reaminti scena umilitoare din camera lui Waldo. O înţelesese greşit în mod intenţionat. Nu nega că era tulburată de ceea ce aflase despre John, dar nu voia să se folosească de Waldo pentru a-l pedepsi pe fostul ei soţ.

Oare...?

Îi spusese lui Waldo adevărul aşa cum îl vedea ea, că voise să... să ce? Nu-şi mai aducea aminte ce-i spusese, dar ştia ce simţea. Dorise să facă un lucru necugetat, să iasă din pielea personajului Jo Chesney şi să prindă viaţa din mers, cît vreme mai avea timp.

Poate că Waldo o cunoştea mai bine decît se cunoştea ea însăşi. Poate că într-adevăr *voise* să se răzbune pe John. Waldo fusese aspru, dar poate că ea meritase să fie aşa.

Descoperi cîteva vînătăi mici pe piept. Probabil i le făcuseră nasturii de argint ai hainei lui. Şi parcă se spunea că argintul aduce noroc, nu? Se uită pe tăblia mesei de toaletă în căutarea şilingului pe care-l culesese în curte. Găsindu-l, îl aruncă cu forţă în şemineul gol; banul ricoşă cu zgomot înainte de a dispărea în cenuşă.

Atît despre noroc.

Îşi privi din nou imaginea reflectată în oglindă, cu o vînătaie pe obrazul stîng, şi gemu copleşită. Dacă se înnegrea, nu ştia cum va putea s-o explice. Era o vînătaie, sau doar o umbră? Nu putea să vadă bine, în lumina aceea slabă.

Înhăţă oglinda de mînă – tot din argint – şi se duse la consolă, unde ardea o lumînare. Lumina îi căzu pe faţă. Nu era o vînătaie. Întoarse oglinda ca să vadă mai bine, şi îi apăru chipul lui Waldo.

Mîna începu să-i tremure. Simţi un nod în gît. Preţ de-o clipă, crezu că-l plăsmuise propria ei imaginaţie. Nu auzise uşa deschizîndu-se. Cum ajunsese acolo? Dar glasul care-i vorbi era cît se poate de real.

– N-am putut lăsa lucrurile aşa. Am venit să-mi cer iertare.

Lacrimile o înecară din nou, şi asta o iritâ – se simţea neputincioasă. Puse oglinda pe consolă şi se întoarse cu faţa spre el. Waldo stătea lîngă uşa care dădea pe scara de serviciu.

Nu purta haină, iar părul îi era umed şi răvăşit de vînt. Arăta la fel de vulnerabil ca ea.

În ce-l privea, Waldo nu se simţea atît vulnerabil, cît zguduit. Nu frumuseţea ei îl frapase, nici faptul că purta o cămaşă de noapte transparentă, descheiată pînă la mijloc, care-i dezvăluia mai mult decît voia să vadă acum, cînd avea în minte ceva ce trebuia să fie spus neîntîrziat. Ceea ce-l zguduia era înţelegerea faptului că era posibil, împotriva oricărei raţiuni, să fie obsedat de acea femeie.

– Nu-ţi cere iertare, spuse ea. Am meritat.

Waldo făcu un gest cu mîna.

– Nici jumătate din ce-am spus n-a fost serios.

Aceste cuvinte îi aduseră lui Jo un zîmbet fugar pe buze.

– Şi care jumătate *a fost* serioasă?

– Nu mai ţin minte ce-am spus, dar dacă te-am rănit, să ştii că n-am vrut.

Jo simţi usturimea lacrimilor. N-ar fi trebuit să-i ceară iertare. Vina era a ei. Nu-l ajutase să înţeleagă. Făcu un pas spre el, apoi încă unul. Cînd ajunse destul de aproape ca să-l poată atinge, se opri.

– Nici eu n-am vrut să te rănesc. Înghiţi în sec. Dar ce-am spus e adevărat. Am stat prea mult timp singură. În viaţa mea nu mai există nici o bucurie. Credeam că m-ai putea învăţa cum să găsesc bucuria din nou.

Degetele lui îi mîngîiară obrazul; emoţia-i întuneca ochii.

– Mă gîndeam că şi tu ai putea face acelaşi lucru pentru mine.

Brusc, ceva ce păruse atît de greu deveni nespus de uşor. Jo nu era o fată inocentă. Ştia ce făcea şi la ce să se aştepte. Cu un oftat prelung, îi cuprinse gîtul cu braţele şi ridică faţa spre el.

– Nu vorbi. Doar sărută-mă.

În timp ce buzele lor se atingeau, dorinţa o cuprinse,

făcînd-o să tînjească după mai mult. Trecuse atîta timp, atît de mult timp... dorea o clipă de plăcere, dar nu numai atît. Măcar pentru scurt răstimp, dorea să uite de toate necazurile care o hărțuiau. Își dorea uitarea pe care numai Waldo putea să i-o dăruiască. Îl trase mai aproape. Waldo îi cuprinse capul în palme și o sărută. Cînd trupul lui Jo cedă apăsării trupului lui, topindu-i-se în brațe, o duse în pat.

Privind-o în ochi, îi scoase cămașa și o aruncă pe jos, apoi se dezbrăcă și el. Mîinile-i tremurau în timp ce-i mîngîiau trupul. Avea pielea netedă și mătăsoasă. Nu exista nici urmă de seducție. Îi răspundea cu sărut pentru sărut, cu atingere pentru atingere. Era dornică, mai mult decît dornică, și asta-l făcu să zîmbească.

– Încet, spuse el. Încet. Avem toată noaptea la dispoziție.

Încercă s-o potolească murmurîndu-i cuvinte drăgăstoase și mîngîind-o cu blîndețe, dar gesturile lui avură efectul opus. Se aprindea ca focul în brațele lui, grăbindu-se spre final cînd abia începuseră.

Nu asta voia. Nu căuta ușurarea pe care i-o putea dărui un trup de femeie. Așa ceva putea găsi oricînd. O dorea pe Jo. Voia ceea ce exista în mintea și în inima ei. Voia să savureze și să fie intim cu ea în toate sensurile cuvîntului.

Jo îi simțea inima sub mîna ei, îl auzea murmurîndu-i că se grăbește. Waldo avea să se oprească, iar acesta era ultimul lucru pe care-l dorea. Nu putea înțelege. Abia dacă o atinsese, și ea ezita la marginea abisului. Încă o clipă, și avea să se spulbere în mii de bucăți.

Îi luă capul în mîini sărutîndu-l cu tot mai multă pasiune.

Waldo încerca să-și păstreze controlul cînd mîna ei se strecură între trupurile lor și-i cuprinse sexul. O mai ținu în loc o clipă doar, însă era prea tîrziu. Pasiunea ei își găsi răspunsul în propriul lui trup.

– Asta vrei, Jo? întrebă el cu glas răgușit.

Mîinile şi gura lui căutau cu disperare să-i afle toate secretele trupului. Era sălbatică, dulce şi umedă de dorinţă. Waldo nu-şi mai amintea să fi dorit atît de mult o femeie. Se ridică deasupra ei şi o privi o clipă. Ochii ei erau întunecoşi şi tulburi, iar părul îi strălucea ca o aureolă de foc în jurul umerilor.

Waldo o pătrunse unind astfel două trupuri într-unul singur.

Jo îşi ţinu respiraţia, cînd o străbătu un junghi de durere. Treptat, scăzu la nivelul unei pulsaţii surde. Nu se aşteptase. Trecuse atîta timp de cînd nici un bărbat nu mai făcuse dragoste cu ea...

Waldo rămase nemişcat, citind emoţiile care i se succedau pe faţă. Rîse încetişor şi murmură:

– Să nu-mi spui că te-ai răzgîndit! Nu ştiu dacă mă mai pot opri.

Drept răspuns, Jo îl cuprinse cu braţele şi picioarele.

– Dacă te opreşti acum, te omor.

– N-am să mă opresc niciodată, spuse, aşa că fă bine şi hotărăşte-te.

Abia dacă-i auzi cuvintele. Waldo se mişcă, ridicîndu-se în braţe pentru a o pătrunde cît mai adînc. Trupul ei se arcuia şi tremura sub al lui. Apoi, orice gînd coerent se dezintegră, în timp ce-şi luau zborul spre o eliberare lipsită de raţiune.

Îi luă mult timp ca să-şi recapete respiraţia. Acum, că nebunia trecuse, nu ştia încotro să se uite, nici ce să spună. Niciodată nu mai avusese o asemenea trăire. Cu John, dragostea fusese plăcută. Cu Waldo sălbatică şi liberă, şi acum se simţea stînjenită.

Erau încă pe pat, acoperiţi cu pătura. Waldo stătea rezemat într-un cot şi o privea. Ce vedea? Ce căuta? Îndrăzni

să-i arunce o privire scurtă, apoi întoarse capul. Waldo o privea muşcîndu-şi buza inferioară. Unul dintre ei trebuia să spună ceva înainte ca tăcerea să devină asurzitoare, şi se părea că ea trebuia să fie aceea.

– Poţi să nu mai faci mutra asta, Waldo, zise Jo cu falsă nepăsare. Nu mă aştept la o declaraţie de dragoste.

Ceva licări în adîncul ochilor lui, dar spuse în felul său nepăsător:

– Mă rog, înseamnă că nu va trebui să-mi fac griji.

Jo fu dezamăgită, dar se stăpîni. Trebuia să-şi amintească de obiceiurile lui. Nu era decît una dintre multe alte femei şi pe deasupra o novice. Oare toţi bărbaţii jinduiau după diversitate?

Îl privi o clipă.

– Ce-i? întrebă Waldo.

Jo ridică din umeri.

– Jo.

Îi săltă bărbia cu degetul mijlociu.

– Spune-mi!

– Mă gîndeam la mama lui Eric – ştii, Sarah Foley. Mă întrebam cum era. Cred că, întîmplător, n-ai aflat...

Lăsă fraza neterminată, cînd Waldo aruncă brusc pătura într-o parte şi se ridică. După ce se îmbrăcă grăbit, cu mişcări repezi, se întoarse spre ea. Era palid şi ochii îi străluceau de furie. Jo se îndesă în perne, cînd Waldo se aplecă asupra ei, cu o mînă rezemată de stîlpul baldachinului.

– Ca să-ţi răspund la întrebare – da, am aflat despre Sarah Foley. A fost o fată simplă, bună şi o mamă iubitoare. Dar ştim amîndoi asta, nu-i aşa, Jo, pentru că Eric e un băieţel normal şi fericit. Iar ca să-ţi răspund la întrebarea pe care n-ai pus-o – nu, întîmplător n-am aflat dacă soţul tău a păstrat relaţiile cu ea şi după ce s-a căsătorit cu tine. Ca să-ţi spun adevărul, nici nu m-a interesat. A murit, Jo. Şi Sarah Foley

la fel. Acceptă faptele. Şi *niciodată* să nu mă mai faci părtaş la răzbunările tale.

Jo răspunse aproape în şoaptă:

– Eşti nedrept. Răzbunarea n-a avut nici o legătură cu ce s-a întîmplat. Mi-a venit şi mie un gînd răzleţ, e bine?

Dar nu era bine deloc. Waldo surîse amar şi, cu un mormăit dispreţuitor, ieşi din cameră.

21

Era dimineaţa de după prezentarea lui Cecy, la o oră cînd de obicei toţi erau treji şi vioi, dar Jo fu singura care coborî la micul dejun. Se vedea clar că nimeni nu era aşteptat la masă, căci pe gheridon nu era mai nimic. Se servi cu pîine prăjită şi bău o cafea călîie.

Copiii se treziseră şi ei. Le auzea glasurile prin fereastra deschisă. Cu ceaşca în mînă, se duse la geam şi privi afară. Încercau să joace crichet în trei, cu un singur bowler care avea şi rolul de fielder şi doi trăgători. Protestau fiindcă domnişoara Tanner, guvernanta fetelor, care arbitra partida, declarase că ambii trăgători erau eliminaţi!

Cînd auzi uşa deschizîndu-se, se întoarse. Waldo se opri un moment în prag. Jo remarcă schimbarea din atitudinea lui. Nu era rece sau arogant, dar nici familiar, aşa cum se aştepta. Ochii-i erau inexpresivi, zîmbetul lipsit de căldură, salutul formal.

Şi ea se schimbase. Se simţea stingherită, nu-şi găsea cuvintele şi asta nu numai din cauză că noaptea trecută se

purtase ca o pisică în călduri. Nu înțelegea cum de scăpase totul de sub control.

Waldo nu luă decît pîine prăjită, puțină marmeladă și o ceașcă de cafea. Cînd se așeză la masă, îi indică un scaun, invitînd-o să se așeze și ea.

– Vreau să-ți vorbesc, spuse el.

Jo își turnă din nou cafea în ceașcă, apoi se așeză pe scaunul indicat de el.

– Și eu vreau să-ți vorbesc.

– Văd că glezna scrîntită ți s-a vindecat.

Zîmbetul lui cinic aproape că o jigni, dar n-avea chef de ceartă, așa că nu făcu decît să dea din cap.

– Vrei să începi tu, sau încep eu?

Waldo oftă obosit.

– Dacă-i în legătură cu azi-noapte...

– Nu e vorba despre cele de azi-noapte. De fapt, cred că ar fi mai bine dacă ne-am închipui că azi-noapte nu s-a întîmplat nimic. Mi-am șters totul din memorie și sper că și tu vei face la fel.

– Consideră că am făcut-o.

Waldo sorbi din cafea, de parcă ceea ce se petrecuse între ei era un fapt banal.

Jo se simți rănită.

– Asta-i tot? întrebă el.

– Nu, spuse ea. Vreau să-ți vorbesc despre Eric. Făcu o pauză, căutîndu-și cuvintele. E vorba de scrisoare, spuse ea în cele din urmă, cea de la avocat, pentru mama lui. De ce a așteptat doamna Foley atît de mult înainte de a mi-o trimite? De ce tocmai acum? De ce nu atunci cînd a găsit-o, adică la moartea mamei lui Eric.

– Din cîte înțeleg, a presupus că va avea sub control banii depuși pe numele fiicei sale. Cînd și-a dat seama de greșeală, n-a mai vrut să țină băiatul.

Jo se înfurie.

– Numai asta a însemnat Eric pentru ea, bani?

– Aşa se pare.

Waldo fărîmiţa între degete o bucată de pîine prăjită, în timp ce o privea ţintă pe Jo.

– Însă nu de-asta ţi-a trimis scrisoarea.

– Într-adevăr. Şi eu m-am gîndit. Cred că dă vina pe mine pentru că am intervenit între John şi fiica ei.

Se opri, temîndu-se să mai continue, să abordeze din nou acel subiect de ceartă, dar erau prea multe întrebări cărora dorea să le afle răspunsurile.

Pe neaşteptate, Waldo spuse:

– Ascultă, nu am căderea să divulg toate detaliile indiscrete din trecutul soţului tău. Dacă vrei să ştii mai multe despre Sarah Foley, întreabă-l pe vicar. Tot ce ştiu, de la el am aflat.

– De la vicar! Există cineva în Stratford care să nu ştie despre Sarah Foley, în afară de mine?

– N-am idee. Asta e tot?

I-ar fi făcut mare plăcere să-i alunge expresia indiferentă de pe faţă, dar nu-i veni nimic potrivit în minte, aşa că spuse:

– Nu, mai avem de vorbit despre Eric.

– Înţeleg. Acum, că ştii al cui fiu e, nu-l mai vrei. Ei bine, încă de la început am încercat să te conving. Ştiam că era o greşeală să te ataşezi prea tare de el. Dar totul este în regulă. Nimic nu s-a schimbat. Se va duce la o şcoală bună, iar în vacanţe, va merge la sora mea Maude, sau va veni aici.

– Nu s-a schimbat nimic? replică Jo, pe un ton la fel de disprețuitor ca al lui. *Totul* s-a schimbat. E fiul lui John. Am mai multe drepturi decît tine asupra lui.

– Îl vrei pe Eric? întrebă Waldo, surprins.

– Da.

– Jo... Clătină din cap. Nu cred că te-ai gîndit bine. Crezi sincer că ştiind al cui este, nimic nu se va schimba? În sufletul tău clocoteşte atîta revoltă, încît va da şi pe dinafară. Nu te

voi lăsa să faci din Eric o victimă în războiul dintre tine şi o fantomă.

Jo strînse din dinţi şi-şi stăpîni lacrimile de furie.

– N-am înţeles niciodată de ce ţii cu tot dinadinsul să fii tutorele lui Eric. În viaţa ta nu e loc şi pentru un băieţel. Nu-l vei vedea decît în vacanţe.

– Într-adevăr, cum mi-ai mai spus de nenumărate ori. Oricum, din cîte-mi amintesc, *tu* mi-ai vîrît pe gît rolul ăsta. Un lucru ar trebui să ştii despre mine, cînd îmi asum ceva, merg pînă la capăt. Asta îmi aminteşte despre un alt lucru pe care am acceptat să ţi-l iau de pe umeri – acela de a afla ce s-a întîmplat cu prietena ta Chloë.

Jo nu putea accepta situaţia creată. Trebuia să-i demonstreze cît de amarnic se înşela în toate supoziţiile lui. Nu se războia cu o fantomă. Da, John o rănise, dar în sufletul ei nu clocotea revolta. În noaptea trecută îşi dăduse frîu liber sentimentelor, iar o parte din otravă se scursese afară. Cu timpul, avea să-i treacă de tot. Doar că îi trebuia puţin timp.

Ochii aceia duri care o priveau cu indiferenţă n-o încurajau să se explice.

– Perfect, spuse ea. Atunci, hai să vorbim despre Chloë.

Waldo pregătise toate lucrurile într-un colţ al bibliotecii – o masă lungă plină într-o parte cu coli de hîrtie, iar în cealaltă cu listele de abonamente pe care le trimisese Mac Nevin. Ruggles, prezent şi el, se ridică de la masă cînd o văzu pe Jo.

– Doamnă Chesney, salută el. E o plăcere să vă revăd.

Şi ea se bucura să-l vadă, nu numai fiindcă era un gentleman agreabil şi manierat, ci şi pentru că ea şi Waldo erau nevoiţi să înceteze cu gîlcevile în prezenţa altcuiva.

Îl salută cu o reverenţă.

– Domnule McNab, spuse ea. Hîrtia pe care o aveţi în mînă e lista abonaţilor la *Journal?*

– Într-adevăr, şi am găsit ceva. Îl privi pe Waldo. Văd

aici numele lui Morden, dar nu şi titlul: domnul Morden, Wattier's Club, Bolton Street.

– Vicontele Morden? întrebă Jo.

– Chiar el, răspunse Waldo. Ei, nu ţi se pare interesant?

Văzîndu-i zîmbetul, Jo întrebă:

– Credeţi... Făcu o pauză, căci în mintea ei prindea contur un gînd. Credeţi că Morden a comandat atacul împotriva mea, că a citit articolul pe care-l scrisesem despre Chloë şi a ajuns la concluzia că reprezentam o ameninţare la adresa lui?

– Exact asta cred, răspunse Waldo. Cred că ştie că Chloë e lady Tellall şi că tu eşti editoarea şi cea mai bună prietenă a ei. Probabil îşi închipuie că ştii mai multe decît ştii de fapt... Nu, ascultă-mă pînă la capăt. Ieri, la prezentarea lui Cecy, Morden a ţinut să-mi vorbească. Citise articolul pe care l-ai publicat în *Journal* deşi susţinea că primise informaţia din alte surse.

– Ei, e firesc, remarcă Ruggles. Doar n-ar recunoaşte că e abonat la un... Observă expresia lui Jo şi se grăbi să se corecteze: ă, ă... la un... ziar de provincie.

– Nu e la acelaşi nivel cu *Times,* presupun? replică ea. Apoi i se adresă lui Waldo: Continuă, te rog?

– Ca să n-o mai lungim, a spus că spera că informaţia despre faptul că lady Webberley luase feribotul spre Franţa era adevărată, dar am avut impresia clară că mintea. Cred că şi-ar dori să fie falsă. Înţelegi, bănuiesc că ştie unde se află Chloë.

Jo îl întrebă plină de speranţe:

– Ştie unde se ascunde?

Cu blîndeţe, Waldo răspunse:

– Nu, Jo. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să spun că ştie unde e ascuns cadavrul lui Chloë, pentru că el l-a pus acolo.

Jo aşteptă ca şocul produs de cuvintele lui să i se răspîndească în toată fiinţa, dar nu simţi decît o durere surdă.

Începuse deja să accepte ideea că n-o vor mai găsi pe Chloë în viață.

– Ce vrei să spui, că speră ca reportajul să fie fals? întrebă ea. Trebuie să *știe* că e fals, dacă într-adevăr el a ucis-o pe Chloë.

– Cred că i-ai sădit în minte o sămînță de îndoială.

– Îndoială?

– Probabil începe să se întrebe dacă Chloë e într-adevăr moartă, la urma urmei.

– Și dacă așa stau lucrurile deși încă nu-s convinsă ce realizăm?

Waldo zîmbi.

– Îl vom face să intre în panică și să ne conducă la locul de odihnă veșnică al lui Chloë.

Cînd Jo clătină din cap, Ruggles adăugă:

– Șansele sînt destul de mici, dar n-avem nimic de pierdut.

Jo privi masa pe care toate obiectele așteptau puse în ordine.

– Spuneți-mi ce vreți să fac, le ceru ea.

Sarcina ei era aceea de a scrie următoarea rubrică a lui lady Tellall. Avea subiecte mai mult decît suficiente – prezentarea lui Cecy și crîmpeiele de bîrfă pe care i le transmisese lady Fredericka. Adevăratul rost al acestui exercițiu consta în a-l face pe ucigaș să intre în panică, închipuindu-și că Chloë era vie. Singura cale de a afla adevărul era să cerceteze locul unde-i ascunsese cadavrul. Aceasta, presupunînd că citea următorul număr din *Journal*.

Prin minte i se tot învîrteau cuvintele „tras de păr", dar certitudinea că partenerii ei de conspirație erau oricum, numai amatori nu, o făcea să spere că știau ce făcea.

Îl privi pe Ruggles. Acesta trebuia să caute în *Journal*

orice referire la vicontele Morden ca şi oricare amănunt suspect. Lucrau de cîteva ore. Între timp, Waldo pornise cu Harper spre Brinsley Hall, în căutarea unui loc în care ar fi putut fi ascuns un cadavru. Trebuia să se întoarcă în seara următoare.

Gîndul la Chloë, îngropată fără a fi jelită de nimeni, îi făcea sîngele să clocotească.

Ruggles ridică ochii şi-i surprinse privirea.

– Aproape am terminat.

– Şi eu.

Pe masă se afla o cafetieră proaspăt umplută; Jo turnă cafea în ceşti.

– Asta, ca să-ţi stimuleze mintea, spuse ea, aşa că bea.

Ruggles oftă.

– Am nevoie de ceva. Nu prea înţeleg despre ce e vorba aici.

– Ce anume e?

– O referire la ziua de naştere a vicontelui, de anul trecut. Chloë a greşit însă un detaliu. Spune că ziua lui e în decembrie. Apoi, peste cîteva săptămîni, publică o erată. „Multe scuze vicontelui Morden şi familiei lui", etcetera, etcetera... Morden nu s-a născut în decembrie. S-a născut în iunie.

Îi dădu lui Jo paginile respective. Ea le citi, apoi ridică din umeri.

– Nu văd ce importanţă are. E genul de greşeală pe care ar putea-o face oricine. Nu înseamnă c-a fost un copil din flori. Ceea ce, da, ar *însemna* ceva. Dar toată lumea ştie că părinţii lui erau căsătoriţi de ani de zile cînd s-a născut el.

– Totuşi, e ciudat şi merită să ne uităm cu mai multă atenţie.

Jo se răsuci uşor în scaun, pentru a-l vedea mai bine. Ştia că el şi Waldo aveau cam aceeaşi vîrstă, dar părul roşcat

şi pistruii îl făceau pe Ruggles să arate mai tînăr. Totuşi, era un soldat călit, după ce luptase alături de Waldo în toată campania din Spania. Se zvonea că fuseseră un fel de spioni. Pe Waldo îl credea în stare. Pe Ruggles, însă, nu-l vedea în rol de spion. Părea atît de amabil şi demn de încredere...

Ruggles simţi că-l priveşte.

– Ce e? o întrebă el.

Jo zîmbi spăsită, ca şi cum ar fi fost prinsă cu mîţa-n sac. După un moment de ezitare, îşi formulă întrebarea în cel mai nevinovat mod posibil:

– Cum a fost în Spania? Pentru dumneata şi Waldo, vreau să zic. Ştiu că aţi lucrat pentru Serviciul britanic de informaţii, sau cam aşa ceva...

– Cam aşa ceva, confirmă Ruggles zîmbind.

Aşa nu ajungea nicăieri. Îl întrebă de-a dreptul:

– Cu ce anume vă ocupaţi?

Ruggles îşi înăbuşi un căscat.

– Era destul de plictisitor, spuse el, nu aşa cum îşi imaginează majoritatea oamenilor. Decodificam mesaje, chestionam martori şi făceam cam acelaşi lucru ca aici. Un fel de „activitate de poliţie".

– Aha... Înţeleg...

– Îmi pare rău că te dezamăgesc.

– Nu sînt dezamăgită, pentru că nu cred o vorbă din tot ce spui, replică ea, zîmbind ca să atenueze efectul cuvintelor.

În ochii lui se aprinse o flacără.

– Ţi-am spus adevărul.

– Poate, dar nu tot adevărul. Păstrează-ţi secretele, domnule McNab. N-am nici un drept să te descos. Ar fi trebuit să-ţi mulţumesc pentru că ne ajuţi. Deci, îţi mulţumesc, şi o spun foarte sincer.

Obrajii lui Ruggles se înroşiră uşor.

– Plăcerea e de partea mea, doamnă Chesney. N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Nu e nevoie să... vreau să zic...

Îl scoase din încurcătură întrebîndu-l:

– Ne apucăm din nou de treabă?

După ce Ruggles dădu din cap în semn afirmativ, ea continuă:

– Am scris ceva ce cred că va corespunde scopurilor noastre; vreau să-ţi aflu părerea.

Luă una dintre colile de hîrtie şi începu să citească:

– „Năstruşnicele speculaţii despre lady Webberley au luat sfîrşit. Ne scrie de la Paris că nu are intenţia să se înapoieze la Londra în viitorul apropiat, ci numai după ce îşi va publica memoriile. Da, dragă cititorule, lady Webberley şi-a vîndut memoriile unei prestigioase edituri londoneze, care le va publica în august. Pregătiţi-vă pentru scandaluri care vor zgudui atît cercurile justiţiei, cît şi pe cele ale guvernării. Şi nu uitaţi că aţi aflat prima oară de la lady Tellall."

Ridică privirea spre el.

– Cum ţi se pare?

– Dacă nici asta nu-l va face pe Morden să intre în panică, nimic n-o să-l facă.

– Nu va bănui că e o capcană?

– Posibil. Însă chiar şi aşa va dori s-o verifice şi nu poate face asta decît ducîndu-se la locul crimei.

– Deci, ce facem în continuare?

– Trimitem textul dumitale la *Journal* cu poşta expres, pentru ca Morden să-l poată citi în numărul viitor.

– Nu va ajunge la Londra decît peste o săptămînă.

– Iar atunci, să sperăm că se va dezlănţui iadul pe Pămînt.

Waldo şi Harper ajunseră la Henley cînd se înserа. După ce le dădură un bacşiş gras birjarilor pentru că-i aduseseră acolo într-un timp record, închiriară camere la Swan şi se duseră la cîrciumă, unde sperau să întîlnească oameni din

partea locului de la care să obțină informații. Din nefericire, era o seară liniștită, iar cei cîțiva localnici prezenți îi priveau cu suspiciune. Cîrciumarul, însă, se dovedi de mare folos, după ce observă că Waldo era un om cu gusturi rafinate, dispus să dea bani ca să și le satisfacă. Waldo dorea cea mai bună cameră, cele mai bune mîncăruri și cel mai scump brandy care se găsea la han.

Drept paravan lansase o poveste conform căreia Waldo îl angajase pe Harper, un bine cunoscut grădinar peisagist, să-i amenajeze o grădină în stilul celor de la Brinsley Hall.

– Bineînțeles, adăugă Waldo, dacă lordul Brinsley ne va permite să vedem grădinile. Am auzit că nu e foarte primitor, dar ne-am gîndit că merită să facem o încercare. Mai beți un pahar? întrebă el, întinzîndu-i cîrciumarului sticla de coniac fin.

– Nu m-ar deranja, răspunse domnul Pike, vizibil încîntat de acest gest, dar unul mic.

Nici Harper nu refuză. Habar n-avea despre grădinărit și spera să se piardă în fundal, astfel încît să nu se dea de gol.

Domnul Pike deveni cooperant și le spuse ceea ce voiau să știe: n-avea să existe nici o obiecție de a vedea grădinile sau casa, dacă doreau, fiindcă familia Brinsley plecase la oraș.

– Mereu vin vizitatori la Hall, adugă el, dar cînd familia e în reședință, nu li se arată casa.

– Prin urmare, familia Brinsley e cunoscută bine în Henley, zise Waldo.

Aceste cuvinte îl făcură pe cîrciumar să-și dea drumul la gură și, în timp ce-și sorbea coniacul, îi contură lui Waldo un portret al celei mai prestigioase familii din zonă, începînd cu bătrînul conte, care murise cu un an înainte de nașterea nepotului său.

– Ei, contele *era* un personaj colorat, comentă hangiul, cu o nuanță de admirație în glas. Mai mare decît un tablou în

mărime naturală, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Mda-da, și-i cam alergau ochii după cucoane, din cîte mi-a zis taică-meu. Bietul nătărău a adus însă familia aproape în sapă de lemn, cu traiul lui nebunatic. Contele de-acuma, ei da, se poate zice c-a-nvățat din greșelile lui taică-său.

– Nu e la fel de „colorat"? întrebă Waldo.

– Și nici la fel de simpatic deși, la drept vorbind, e un tată mult mai bun. Fiul său e tot ce are mai scump pe lume.

– Presupun că și mama lui crede la fel, interveni Harper.

– Așa s-ar zice...

În expresia cîrciumarului se observa o urmă de îndoială.

– Înțelegeți, n-a mai fost niciodată întreagă la cap, după ce l-a născut. O tragedie, asta a fost. A suportat foarte greu nașterea. Nevastă-mea zice că se mai întîmplă și d-astea, uneori.

– Dacă bătrînul conte a adus moșia la faliment, cum de trăiesc așa de bine? Sînt bogați ca niște nababi.

Hangiul rîse.

– Excelența sa a luat de nevastă o adevărată comoară. Contesa era moștenitoare.

În acel moment, Waldo făcu o aluzie la faimoasa petrecere, dar domnul Pike nu putu să le fie de nici un ajutor. Brinsley Hall se afla la numai două mile distanță, iar oaspeții nu s-ar fi oprit la han cînd mai aveau atît de puțin pînă la destinație.

Cînd se ridicară să plece, cîrciumarul le mai spuse:

– Pomeniți-i de numele meu lui Wallace. El e grădinarul-șef. Ziceți-i că Pike v-a trimis, și vă va primi cu brațele deschise.

În dimineața următoare, închiriară doi cai de la pensiunea locală și în curînd porniră la drum spre Hall. Ar fi luat o șaretă, dar Waldo se temea că așa ceva le-ar fi îngrădit

mişcările. Un cal putea să-i ducă şi acolo unde cu şareta n-ar fi putut să încapă.

La casă se ajungea pe o alee lungă, mărginită cu stejari bătrîni.

– Arată ca o abaţie, remarcă Harper, destul de impresionat.

– Asta a şi fost. I se spunea Holywell Abbey. Exista un izvor despre care se credea că era sfînt, pentru că avea puteri miraculoase. Romanii au ajuns aici primii, apoi au venit călugării şi au construit mănăstirea.

– Se pare că ai mai trecut pe-aici.

– Cînd eram la universitate, confirmă Waldo. Am avut un prieten pe care-l interesau antichităţile romane. Din păcate, a mai rămas doar foarte puţin din tot ce-au construit romanii.

Harper îşi miji ochii în lumina soarelui.

– Abaţia pare eam veche.

– E veche, într-adevăr. A fost clădită în secolul al paisprezecelea.

– Fir-aş al dracului! Fac prinsoare că-n casa asta-s destule unghere şi cotloane unde s-ar putea ascunde de minune un cadavru.

– N-ar rămîne ascuns mult timp, Harper. Gîndeşte-te la miros.

Îl găsiră pe grădinarul-şef îndrumîndu-şi oamenii în transplantarea unor lăstari din seră în rondurile din grădină. Wallace era un om trecut de patruzeci de ani, cu înfăţişare plăcută, avea obrajii rumeni ca toţi cei care stau mult pe afară, indiferent cum e vremea. Înţelese imediat ce voiau. Nu avea timp să-i ducă la ruine, dar deţinea o hartă a locurilor. Îi mulţumiră, luară harta şi merseră la trap pînă la umbra unui sicomor, unde-şi legară caii.

După ce studiară harta, cuvintele lui Wallace începură să aibă sens. Cîrdurile de vizitatori veneau să vadă nu grădinile, ci ruinele.

– Pare-se, spuse Harper, că sînt nenumărate locuri unde s-ar putea ascunde un cadavru, atît în casă cît şi în afara ei. Uitaţi-vă aici vechiul capitoliu, cantina, casa pomenilor, vechea casă a fîntînii, şi aşa mai departe. Dar nu cred că mai sînt toate în picioare.

– Mă îndoiesc şi eu, dar fundaţiile lor sînt ascunse în pămînt.

– Ia priveşte! Într-o vreme, a existat şi o vilă romană, şi alte lucruri despre care n-am auzit niciodată. Ce să însemne asta?

– Înseamnă, răspunse Waldo, că Brinsley Hall are o istorie care datează dinainte de venirea romanilor. Trebuie să fi existat aici aşezări încă din timpuri imemoriale.

– Şi-atunci, ce facem?

– Explorăm, Harper, explorăm, apoi vom cere să vedem şi casa.

După ce văzură casa, se întoarseră la Swan, unde comandară cina devreme. Apoi închiriară un cupeu ca să se întoarcă la Palliser. Mîncară fără să-şi dea seama ce aveau în farfurii. Waldo făcea însemnări cu un creion pe marginile hărţii pe care le-o dăduse Wallace. Vorbeau vrute şi nevrute, încercînd să reducă prin eliminare numărul posibilelor ascunzători, deoarece, aşa cum spusese Harper, era un teritoriu imens.

În drum spre casă, rămaseră tăcuţi, adînciţi în gîndurile lor. Pe măsură ce se apropiau mai mult de Palliser, gîndurile lui Waldo se îndreptau spre Jo. Începea s-o considere o cauză pierdută. Trecuseră trei ani, şi tot era marcată de moartea soţului ei. Se întreba dacă nu cumva va avea nevoie de alţi trei ani ca să treacă şi peste trădarea lui.

Era aproape recunoscător pentru acea inversare de roluri. Femeile nu jucaseră niciodată un rol important în viaţa lui. Îi plăceau. Le admira. Se simţea bine în compania lor, dar

niciodată nu-şi dorise mai mult decît o relaţie trecătoare. Asta îi oferea şi Jo, acum cînd pentru prima oară în viaţa lui îşi dorea mai mult.

Cu acest gînd sumbru, închise ochii şi aţipi.

Se trezi cînd cupeul intră pe poarta de la Palliser House. Era întuneric, dar vedea lumini licărind printre copaci. Îl trezi şi pe Harper.

– S-a-ntîmplat ceva, spuse el.

Harper se uită pe geam.

– Par să fie nişte oameni cu felinare.

Privirea lui Waldo se îndreptă spre casă. La toate ferestrele ardeau lumini. Alarmat, îi strigă vizitiului să dea bice cailor. În clipa următoare, biciul pocni şi porniră valvîrtej pe alee, spre casă.

22

Pe cînd Waldo urca treptele de la intrare, îi ieşiră în întîmpinare mama şi surorile. Doamna Daventry le urma îndeaproape.

– Unde-i Jo? întrebă el agitat.

Lady Fredericka îi luă mîna într-ale ei.

– Nu Jo a dispărut, ci Eric. S-a dus în camera lui, înainte de a merge la culcare, şi a văzut că lipsea. L-au căutat în casă, iar acum îl caută prin jur. Jo e cu tatăl tău şi cu Thomas. A insistat să-i însoţească. Îl vor găsi, Waldo. Trebuie să-l găsească.

Maude adăugă:

– Nu e decît o poznă copilărească. A fugit din casă în urma unei gîlcevi prosteşti. Şi fiul meu a făcut o dată aşa.

Mai ţii minte, mamă? Derek s-a întors acasă noaptea tîrziu, şi noi nici măcar nu observaserăm că dispăruse.

Cecy începu să plîngă încet.

Waldo, care se gîndise la o răpire, expiră prelung, uşurat.

– Cînd a fost văzut ultima oară?

– După cină. Jo i-a citit o poveste cînd s-a dus la culcare. Abia mai tîrziu a văzut că lipseşte.

– Cu cine s-a certat?

Toţi se întoarseră spre doamna Daventry care, încurcată, frămînta între degete o panglică.

– Te-a auzit certîndu-te cu Jo, spuse ea, şi i-a intrat în cap că dacă... dacă pleacă, o să fiţi din nou prieteni.

– Ne-a auzit certîndu-ne?

– Vă luaţi micul dejun. Copiii se jucau de-a v-aţi ascunselea, iar Eric s-a ascuns după tufişul de ilice din dreptul ferestrei. Mi-a spus Jenny.

Waldo îşi înăbuşi blestemul care-i veni pe buze. Îşi putea imagina uşor ce-ar fi înţeles un copil sensibil ca Eric din discuţia pe care o auzise.

Văzînd că toţi ceilalţi îl priveau în aşteptarea unui sfat, vorbi pe un ton calm şi ferm:

– Nu putea să ajungă prea departe. Am să-l găsesc. Mamă, ce-ar fi să porunceşti să pregătească nişte tartine şi ceva de băut pentru oameni, cînd se vor întoarce după căutare? Şi ai grijă să fie destulă cafea pentru mine şi ciocolată pentru Eric.

Cînd ajunseră destul de departe de ceilalţi, Harper întrebă:

– Unde mergem?

– Ne ducem la grajduri să scoatem caii.

Ajunseseră în apropierea grajdurilor, cînd Jo ieşi din întuneric, însoţită de tatăl lui Waldo. Domnul Bowman ţinea în mînă un felinar. Waldo remarcă oboseala ce se citea pe

faţa lui. Jo nu scoase o vorbă. Nu făcu decît să se refugieze în braţele lui Waldo.

Domnul Bowman şi Harper schimbară o privire, apoi se retraseră cîţiva paşi, ca să-i lase singuri. Nici Waldo şi nici Jo nu-i învredniciră cu vreo privire. Împărtăşeau un moment extrem de intim.

Apoi, Jo spuse:

– L-am căutat peste tot, dar nu l-am găsit. E atît de mic, iar parcul e aşa de mare... M-am gîndit că dacă mă aude strigîndu-l pe nume, o să iasă din ascunzătoare. Dacă i s-a întîmplat ceva? Dacă nu poate striga fiindcă...?

Nu-şi putu duce gîndul pînă la capăt, aşa că se mărgini să clatine din cap.

– Eşti sigură că a fugit?

Waldo îşi dădea seama că Jo era la un pas de leşin, aşa că nu rosti cuvîntul „răpit", deşi îi trecuse prin minte gîndul că Morden putea fi vinovat de dispariţia lui Eric.

Jo înţelese însă la ce se gîndise Waldo.

– Nu. N-a fost răpit. Din bucătărie lipsesc o plăcintă cu carne de porc, o pîine şi nişte brînză. Jenny ne-a spus că Eric plîngea pentru că ne auzise certîndu-ne.

– Asta simplifică mult lucrurile. Înseamnă că lui Eric nu i s-a întîmplat nimic. Sînt aproape sigur că ştiu unde să-l găsesc. Am să-l aduc înapoi teafăr şi nevătămat.

– Cum poţi şti tu unde e, cînd nici eu nu ştiu?

– Ştiu, pentru că Eric şi cu mine am avut multe discuţii ca între bărbaţi. Şi nu e prima oară cînd fuge. Şi de la şcoală a fugit, ca să se întoarcă la Stratford, nu?

Jo dădu din cap.

– Atunci, unde e?

– Cred că-l vom găsi la biserica parohiei.

Nu-i dădu timp să mai pună şi alte întrebări, şi începu să dea ordine.

– Tată, încă nu opri căutarea, porunceşte să continue şi

du-o pe Jo în casă, să se încălzească. Tremură. De fapt, amîndoi arătaţi sfîrşiţi, şi sînteţi uzi leoarcă.

– Am fost la lac, îi explică tatăl său, şi ne-am apropiat prea mult de mal.

– Înţeleg. Vom vorbi despre asta mai tîrziu. Acum n-am timp.

Cînd Waldo se întoarse să plece, Jo strigă:

– Vreau să vin şi eu cu tine!

– Nu poţi călări în halul în care eşti, şi n-am timp să aştept pînă te schimbi. Tată, vezi să facă ce i-am spus.

Jo era pe punctul de a protesta dar, spre surprinderea tuturor celor prezenţi, Waldo o sărută scurt, pe buze, şi porni în direcţia grajdurilor, fără să le lase celorlalţi timp să-şi revină. Pînă şi Harper rămăsese cu gura căscată. Cînd îl ajunse din urmă pe Waldo, îi spuse pe un ton provocator:

– Parcă înţelesesem că sînteţi şchiop, nu?

– Poftim? A...

Waldo încetini paşii.

– Pot să merg şi repede, cînd vreau. Totul e să mă concentrez asupra celei mai importante probleme.

– La fel aţi procedat şi cu doamna Chesney? Mi s-a părut că aţi fost cam aspru cu ea.

– Harper, răspunse Waldo cu răbdare, ai fost soldat, ai avut oameni sub comandă. Ce le spuneai cînd erau gata să cadă din picioare?

După un moment de gîndire, Harper îl întrebă:

– Aţi vorbit serios cînd i-aţi spus unde ar putea fi băiatul?

– Da. Dar vorbea Waldo Bowman, maestrul spionajului. Să vedem dacă nu mi-am pierdut instinctele.

– Maestrul spionajului, repetă Harper, scoţînd un mic sunet de dispreţ.

Domnul Bowman o lăsă pe Jo în mîinile capabilei doamne Daventry, cu instrucţiuni stricte de a-şi schimba

hainele ude, după care se duse în camera lui de toaletă ca să-şi ia şi el alte haine. Lady Fredericka sosi la scurt timp, şi îl găsi sorbind dintr-un pahar cu whisky sec. Avea să-i pună mii de întrebări despre Eric. Nu i se spusese decît că Waldo era sigur că-l va găsi la cea mai apropiată biserică. Cînd văzu că soţul ei era palid şi tras la faţă, se mulţumi să-l întrebe:

– Nu-mi ascunzi nimic, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui?

– În legătură cu Eric.

– A, nu. Waldo părea foarte convins că o să-l găsească la biserică.

– Ei, asta e o uşurare. Neprimind nici un răspuns, continuă: Te simţi bine, Julian? Eşti foarte palid.

– Pune-o pe seama oboselii.

Lady Fredericka oftă.

– Da, a fost o noapte îngrozitoare şi pentru Jo.

– S-a purtat ca un adevărat soldat. Nu s-a plîns. Apoi a intrat în scenă Waldo şi o clipă am avut impresia că se va desface în bucăţi.

– Dar a rezistat?

– Da. Mi s-a părut că Waldo s-a purtat cam sever cu ea, dar a avut efect. Mă rog, ai văzut-o. E doar o mînă de om.

Un moment domni tăcerea. Apoi, lady Fredericka zise:

– Dar asta nu e totul. Ce mai este, Julian? Ce te frămîntă?

Domnul Bowman oftă din greu.

– Cred că sînt amanţi, Freddie.

La auzul acestor cuvinte, soţia lui înclină capul într-o parte.

– Ce te face să spui asta?

– Ai văzut cum se uitau unul la altul, cum a luat-o în braţe şi cum a sărutat-o. Pînă şi un orb şi-ar fi dat seama că trăiesc împreună.

– Nu cumva eşti şocat?

– Nu sînt şocat, sînt dezamăgit. Vreau să-l văd pe Waldo cu o soţie, nu cu încă o metresă.

– Nu cred că lui Waldo i-ar plăcea să te audă rostind cuvîntul ăsta urît despre Jo. Am impresia că o iubeşte.

– Atunci, ar trebui să procedeze onorabil!

– Aud bine? Nu-ţi mai aminteşti cum e să fii tînăr şi îndrăgostit? Ai făcut mai mult decît să te uiţi la mine şi să mă săruţi, iar eu eram mult mai tînără decît Jo.

– Eram logodiţi. Fuseseră citite legămintele.

Lady Fredericka pufni:

– Ce memorie slabă ai! Tocmai pentru că nu mă mai săturam de sărutările tale am acceptat să te iau de soţ. Păreai atît de adormit şi de cuviincios. Nu erai deloc genul de bărbat pe care mi-l doream. Asta pînă cînd m-ai sărutat.

Cît pe ce să se simtă ofensat, domnul Bowman îi văzu licărirea din ochi şi atunci chicoti.

– Iar tu ai fost precoce. M-ai dus pe căi greşite.

– Amîndoi ne-am dus unul pe altul pe căi greşite, din cîte-mi amintesc. Eşti gata? Ar fi timpul să coborîm.

Domnul Bowman îşi goli paharul şi-l puse pe un scrin.

– Expresia din ochii tăi îmi spuse că vrei să-mi dai un sfat. S-auzim.

Deşi nu era necesar, lady Fredericka îi potrivi jaboul, apoi ridică privirea spre el.

– Să fii blînd cu Waldo. Cred că i-ar cere mîna lui Jo dacă ar fi sigur că-l acceptă. Aşa că nu vreau s-aud la cină nici o dezbatere aprinsă despre vechile valori sau morala modernă. Mi-ai spus că am crescut copii reuşiţi. Păi atunci, ai încredere-n ei, Julian. Ăsta-i sfatul meu de soţie.

Ochii lui îi căutară privirea.

– Ştiu că pe fete le-am răsfăţat. Spune-mi adevărul, Freddie. Am fost prea aspru cu Waldo?

Lady Fredericka se gîndi un moment, apoi răspunse cu seriozitate:

– Îmi iubesc fiul aşa cum e. Nimeni nu-i perfect. Dar în problemele cu adevărat importante, e tare ca o stîncă. Asta-ţi răspunde la întrebare?

Gravitatea expresiei lui dispăru treptat. Îi oferi braţul.

– Am permisiunea să vorbesc despre vreme la masă?

– Cu condiţia să nu faci şi din asta o dezbatere aprinsă.

Zîmbind, coborîră să li se alăture celorlalţi.

Jo stătea lîngă una dintre ferestrele înalte din faţa casei, cu un şal pe umeri, privind spre aleea lungă şi aşteptînd cu nerăbdare să apară Waldo. Dacă îi vorbea cineva, răspundea monosilabic. Fusese la biserică o singură dată de cînd venise la Palliser, şi atunci împreună cu Eric. Era chiar lîngă High Street din Kensington. Parcurgea în gînd distanţa ca şi cum ar fi călărit împreună cu Waldo.

St. Mary Abbots nu era chiar atît de departe. Ar fi trebuit să se întoarcă deja. Probabil că intervenise ceva şi ...

Înainte de a-şi fi dus gîndul pînă la capăt, desluşi o mişcare pe alee, şi auzi chiuituri de bucurie.

Se răsuci în loc, căutîndu-l din privire pe domnul Bowman. Acesta zîmbea.

– Dacă oamenii chiuie, spuse el, înseamnă că băiatul a fost găsit nevătămat.

Jo îşi ridică fustele şi ieşi în fugă din cameră. Pe scări îl întîlni pe Waldo care urca treptele cu Eric în braţe.

– Vicarul l-a găsit dormind sub iconostas, spuse el. L-a recunoscut, desigur, şi tocmai se pregătea să-l aducă acasă, cînd am ajuns noi. Are să-ţi spună ceva. Ei, Eric, ce voiai să-i spui mătuşii Jo?

Pe genele băiatului luceau lacrimi. Clipi din ochi şi întinse braţele.

– O vreau pe mătuşa mea Jo, spuse el.

*

Scuzele veniră mai tîrziu, cînd era deja în pat, dar nu erau atît scuze cît un comentariu al lucrurilor pe care i le spusese vicarul şi anume că, întristîndu-i pe *ei*, o întristase şi pe mama lui, şi pe toţi îngeri din ceruri. Îşi dorea să poată trăi cu toţii împreună şi toată lumea să fie fericită.

Waldo îl iscodi cu blîndeţe şi în curînd înţeleseră că ceea ce-l tulbura cu adevărat pe Eric era gîndul că nu peste mult timp urma să plece la şcoală.

– Atunci, sîntem înţeleşi, spuse Waldo cu zîmbetul lui dezarmant. Ai să te duci la şcoală, dar o să vii în fiecare seară acasă. Ţi-am putea găsi un preparator şi atunci vei învăţa acasă.

În sfîrşit, lacrimile încetară să-i mai curgă pe obraz.

– Iar tu şi mătuşa Jo veţi fi acolo?

Waldo aruncă o privire spre Jo, apoi răspunse fără ezitare:

– Cine altcineva să fie acolo, dacă nu mătuşa Jo sau eu?

Eric zîmbi.

– Şi mă vei învăţa să călăresc?

– Ţi-am promis doar, nu?

– Pot să spun noapte bună la toată lumea?

– E foarte tîrziu. Toţi s-au dus la culcare, în afară de unchiul Waldo şi de mine, spuse Jo.

– Atunci, pot să mai beau o ceaşcă de ciocolată?

– Păi, cred...

– Nu, interveni Waldo, nu poţi. Apoi, i se adresă lui Jo: Asta seamănă prea mult a tîrguială, şi nu sînt de acord. Trase pătura învelindu-l pe Eric pînă sub bărbie. Acum dormi, iar mîine vom avea o discuţie lungă, ca între bărbaţi.

Pe coridor, Jo spuse în şoaptă:

– Trebuie să vorbim despre Eric înainte ca tu să ai discuţia aia ca între bărbaţi.

– Știu. Dar dacă stai să te gîndești, Jo, răspunsul la dilema noastră e evident. De fapt, cred că este soluția perfectă.

Rămase în așteptare, fără să se miște și fără s-o privească. Lui Jo îi trecu prin minte cuvîntul „căsătorie", dar îl izgoni. Nici unul dintre ei nu era pregătit pentru asta. În ce o privea, credea că nu va fi niciodată pregătită.

– Vrei să zici că Eric va sta la mine și va veni la tine în vacanțe?

Privirea lui Waldo deveni dură.

– Ultima dată cînd am discutat problema asta, spuse el, ne-a auzit și știm amîndoi ce s-a întîmplat în continuare. Hai s-o amînăm pînă găsim un moment și un loc mai potrivit. Noapte bună, Jo.

Se întoarse ca să coboare scara.

– Stai!

– Ce e?

– Spune-mi măcar cum ți-ai dat seama că Eric se va duce la biserică. De unde-ai știut că acolo o să-l găsești?

– Acolo s-a dus și prima dată cînd a fugit de la școala lui Harding. Mi-a spus că, înainte de a muri, mama lui l-a sfătuit ca atunci cînd va avea necazuri să se ducă la cea mai apropiată biserică și să-i spună vicarului.

– Înțeleg. Are sens. Dacă nici într-un vicar nu poți avea încredere, în cine altcineva să ai?

– Ce este, Jo?

Ridică ușor din umeri.

– Cu cît aud mai multe despre mama lui Eric, cu atîta îi descopăr mai multe calități. Cum a putut John să...

Waldo se răsuci brusc în loc.

– Vorbim mîine dimineață, i-o reteză el.

Nedumerită și jignită, Jo îl urmări cum cobora scara.

– Ce-am spus? strigă ea.

Neprimind nici un răspuns, se duse în camera ei şi închise uşa cu un gest nervos.

Dacă mai aud o singură dată numele de John Chesney, îmi trag un glonţ în cap.

Aşa-şi spunea Waldo, în timp ce scutura scrumul ţigării şi sufla un fuior de fum. Se afla în cabinetul lui, chiar lîngă dormitor, şi revedea însemnările pe care le făcuse la Brinsley Hall. Din păcate, nu reuşea să se concentreze. Încă se mai gîndea la Jo de care se despărţise cu nici o jumătate de oră în urmă, pe scară. Îi era ciudă că bucăţica aceea de fată avea puterea să-i tulbure gîndurile. O privire de-a ei, un cuvînt şi devenea o bucată de lut în mîinile ei şi ce mîini neînduplecate avea! Se spusese că este un războinic neînfricat. Însuşi Wellington afirmase asta, în depeşele din Spania. Şi totuşi, iată-l acum lingîndu-şi rănile după o încăierare cu o stafie. Cum putea să înfrunte o stafie? Nu putea, şi nici n-avea de gînd să încerce.

Încruntat, luă harta proprietăţii de la Brinsley Hall. După un moment de gîndire, făcu o însemnare pe margine. Apoi o şterse. N-avea nici un rost să continue. Mai bine s-ar duce la culcare.

Waldo aruncă mucul de ţigară în vatra goală, intră în dormitor şi se opri brusc. Jo îl aştepta, îmbrăcată cu acea garnitură, capot şi cămaşă de noapte transparentă. Arăta de parcă tocmai s-ar fi întrupat din fantezia lui. Stătea într-unul dintre cele două fotolii care încadrau căminul.

– Ce cauţi aici? întrebă el pe un ton repezit.

– Waldo, nu fi mîrlan, îl dojeni ea. Nu te prinde. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare am venit aici fiindcă... Se ridică oftînd şi porni spre el. Îmi îngreunezi foarte mult situaţia, dacă eşti aşa de tăcut şi de posomorît.

– Dac-ai fi ştiut ce este spre binele tău n-ai mai fi acum aici.

Tonul lui tăios o făcu să şovăie puţin, dar ajunsese prea departe ca să renunţe. Avusese nevoie de ceva timp pentru a înţelege lucrurile, iar acum, că le înţelegea, era pregătită să renunţe la mîndrie şi să-i primească ironiile fără să protesteze.

– Nu mă gîndesc la ceea ce-mi prinde bine mie sau lui Eric. Ceea ce e bine pentru tine mă interesează. De aceea nu te pot lua de bărbat.

Waldo avea un întreg repertoriu de zîmbete pe care le putea folosi cu efecte devastatoare. Acum, surîsul cinic era pe măsura sarcasmului din glas.

– Nu-mi amintesc să te fi cerut de soţie.

– Nu cu atît de multe cuvinte. Dacă o făceai, m-aş fi simţit tentată să accept.

– Serios? De ce?

Jo se juca nervoasă cu nasturii jiletcii lui, aşa că nu-i observă obrazul crispat.

– Ei bine, nu pentru că ar fi soluţia perfectă a problemei noastre în legătură cu Eric. Nu m-aş putea mărita cu un bărbat pe care să nu-l respect şi să nu-l admir, iar pe tine te respect şi te admir. De fapt, îmi place foarte mult să fiu cu tine.

Waldo îşi duse mîna la frunte şi scutură din cap.

– Dacă-ţi doreşti doar un bun prieten, spuse el, pe mine poţi să nu mă pui la socoteală. N-am nici un chef să iau locul soţului tău. Asta-i tot? Aşa stînd lucrurile, aş dori să mă culc.

Împunsăturile erau mai ascuţite decît se aşteptase, dar se hotărî să nu riposteze şi continuă să vorbească pe acelaşi ton firesc şi inofensiv:

– Nu, nu vreau să iei locul lui John. Nu m-am răzgîndit. Nu-mi caut un soţ. Vreau să fii amantul meu.

– Amantul tău! Deci, tot la asta ne-am întors, aşa-i?

– Ce-i în *neregulă* cu tine? strigă ea, ajunsă la capătul

răbdării. Mă săruți și mă mîngîi, iar în clipa următoare începi să te certi. Dacă pomenesc numele lui John, faci spume la gură.

Waldo o privi furios.

– Nu vreau să aud nimic despre John Chesney, înțelegi? Să nu-i mai rostești numele în prezența mea.

O clipă, Jo fu năucită, apoi o cuprinse furia. Își deschidea sufletul în fața lui, încercînd să-i explice de ce nu era femeia potrivită pentru el, iar Waldo nu făcea decît s-o privească încruntat, cu o expresie plină de răutate. Dacă ar fi avut măcar un dram de sensibilitate, și-ar fi dat seama că simțea nevoia să fie mîngîiată, nu acuzată.

Ridică bărbia sfidător și rosti:

– John, John, John.

– Te previn, Jo!

Jo își propti mîinile în șolduri.

– John, John...

Îi auzi respirația șuierătoare înainte ca Waldo s-o îmbrățișeze și să-i strivească buzele cu sărutarea lui. O clipă mai tîrziu, se despărțiră, năuciți de ferocitatea acelui sărut. Se priviră, scuturară din cap, apoi se repeziră unul asupra celuilalt ca și cum s-ar fi angajat într-o luptă pe viață și pe moarte.

Waldo își făgăduise că atunci cînd va face dragoste îi va arăta că plăcerea se putea prelungi. Acum însă era dominat de o pornire primitivă care nu avea nici o legătură cu plăcerea. Voia să-i alunge din minte și din inimă tot ce era legat de John Chesney. Voia s-o copleșească cu persoana lui, astfel încît Jo să țină minte numele *lui* și numai al lui.

Încă încleștați, se apropiară de pat și se prăbușiră peste așternut. Sărutarea lui îi provoca valuri de căldură și patimă. Era la fel ca data trecută, și totuși nu era. Waldo se schimbase.

Îi simţea gustul dorinţei pe buze şi încă ceva, ceva sălbatic şi disperat.

Blestemînd, Waldo îi smulse capotul şi îi trase cămaşa de noapte în jos, pînă la mijloc, ca să se poată înfrupta din sînii ei. La prima atingere a buzelor şi a limbii lui, Jo scoase un icnet, dar în timp ce continua să se joace cu ea, începu să se zbată şi să se arcuiască, oferindu-i-se toată. Niciodată nu mai cunoscuse o dorinţă atît de disperată. Fiecare atingere şi mîngîiere o făcea să rîvnească la mai mult.

– Waldo... gîfîi ea, încercînd să-şi exprime dorinţa, Waldo...

Cînd îşi auzi numele, Waldo rîse încet, şi respiraţia caldă îi mîngîie lui Jo sfîrcul întărit. Rîsul acela risipi o parte din negura senzuală care-o învăluise. Ridicîndu-se în genunchi, Jo începu să-i smulgă hainele. Waldo era la fel de dornic să şi le lepede cît mai repede, aşa că o ajuta. Cînd rămase gol, se ridică în genunchi lîngă ea.

Acum Jo nu mai simţea doar dorinţă, ci şi uimire. Waldo rămase absolut nemişcat, în timp ce mîinile ei îi atingeau muşchii puternici şi încordaţi. Degetele i se ridicară cînd găsi cicatricea prelungă care-i străbătea trupul de la umăr pînă la ombilic. Nu era prima oară cînd îl vedea gol, dar de cealaltă ocazie îşi amintea doar ca prin ceaţă. Mîinile ei începură să coboare, însă el o apucă de încheietură înainte ca degetele ei să-i poată cuprinde penisul.

– A, nu, murmură el. Nu şi de data asta. De data asta, eu te conduc, iar tu mă urmezi.

Cu dinţii strînşi, Jo scrîşni:

– Waldo Bowman...

Apoi scoase un ţipăt, cînd Waldo se rostogoli cu ea pe pat. Ajuns deasupra, zîmbi şi spuse:

– Mi-ai dat multă bătaie de cap, Jo, dar începi în sfîrşit să te revanşezi.

– Aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine.

Waldo zîmbea cînd buzele lui le întîlniră pe ale ei pentru a-i absorbi din gură ţipătul de excitaţie. Niciodată nu mai simţise o asemenea dorinţă. Inima îi bătea nebuneşte, sîngele-i clocotea în vene şi abia dacă mai putea să respire. Nu-i era de-ajuns. Voia ca şi Jo să simtă ceea ce simţea el, să-l dorească la fel cum o dorea şi el.

Îi ţintui braţele deasupra capului şi începu să-i exploreze toate zonele erogene pe care şi le amintea – gîtul, urechile, sînii. Coborî apoi spre fierbinţeala dintre coapsele ei. Jo nu se zbătea, nu încerca să-l oprească. La fiecare mîngîiere a buzelor şi a limbii lui, suspina de plăcere, sunete care-l scoteau din minţi. Era obsedat de ea, de mireasma şi aroma ei, de gingăşia pielii, de părul mătăsos. *A mea,* îşi spuse, *numai a mea,* întrebîndu-se ce-ar fi făcut Jo dacă îndrăznea să-şi exprime gîndurile prin viu grai. Gîndul acesta îl făcu să zîmbească.

Mintea lui Jo reţinea impresii – imagini, senzaţii, sentimente – pe care dorea să le ia cu sine atunci cînd va pleca, imagini care să-i ţină de cald cînd va fi din nou singură. Nu ştiuse că un amant o putea face să se simtă puternică şi neputincioasă în acelaşi timp, nici că putea să fie pe cît de lacom, pe-atît de darnic. Nu orice amant, numai Waldo. Niciodată n-avea să-l uite. Poate că el credea că o va uita, dar ea avea să-i arate cît de amarnic se înşela.

Cu un geamăt, se răsuci, eliberîndu-şi mîinile şi ridicîndu-se deasupra lui. Trupul lui o fascina. Waldo îi descoperise toate secretele, acum voia să le cunoască şi ea pe ale lui. Îi sărută buzele, gîtul, umărul şi începu să urmărească linia cicatricei cu limba. În timp ce cobora, îi auzi respiraţia îngreunîndu-se. Prelungi tortura, bucurîndu-se de propria ei putere. Nimeni n-o mai dorise aşa. Voia de la el totul, şi mai mult decît atît.

Simți că se rostogolește. Waldo ajunse deasupra ei și o imboliză pe saltea. Îi văzu în lumina lumînărilor chipul, transfigurat de pasiune. Avea să-i spună ceva important, dar gîndul nu voia să prindă contur, și reuși doar să-i murmure numele.

Cu ochii ațintiți într-ai ei, Waldo îi desfăcu picioarele. Mușchii brațelor lui se contractau ritmic în timp ce o penetra încet. Jo se pregătise să simtă durerea. Cum de această dată n-o simți, oftă de plăcere.

Waldo o sărută lung, punînd stăpînire pe buzele ei. Apoi o pătrunse adînc și trupurile lor se contopiră. Plăcerea deveni insuportabilă și Jo explodă. Waldo privi cum o învăluia extazul, după care o urmă peste marginea abisului.

Amețit, cu răsuflarea tăiată, se prăbuși peste ea. Zăcură astfel mult timp, gîfîind, încercînd să-și recapete respirația. Într-un tîrziu, Waldo se întoarse pe spate, relaxat și zîmbitor. Acum știa cum s-o facă să-l uite pe John Chesney.

– De ce zîmbești?

Jo se ridicase în capul oaselor și se aplecase spre el, cu părul revărsat peste sîni. Avea buzele tumefiate de sărutările lui. Arăta epuizată de dragoste, așa cum își dorise el.

Întinse un braț și o trase, cuibărind-o lîngă trupul lui.

– Zîmbesc pentru că m-ai făcut fericit. Eu te fac fericită, Jo?

Cuvintele nu puteau descrie furtuna de emoții pe care i le stîrnise.

– Foarte, răspunse ea.

– Atunci, continuă Waldo întorcîndu-se, de ce nu ne-am face un obicei din asta? Să ne căsătorim, Jo. Dacă am fi cununați am putea să ne facem fericiți unul pe altul dimineața, la prînz și seara, fără ca cineva să aibă vreo obiecție.

Jo se eliberă din brațele lui și se ridică. Respirația îi era încă întretăiată.

– Asta încercam să-ți spun înainte de a te fi repezit la mine. Ai nevoie de moștenitori, iar eu nu-ți pot dărui nici unul. De-asta nu ne putem căsători. Îl privi peste umăr. Sau mă înșel, cumva? Cînd ai pomenit de „soluția perfectă", la ce te-ai referit?

– Știi foarte bine la ce m-am referit.

– Vezi, tocmai asta e. Am fost măritată patru ani, dar n-am rămas însărcinată niciodată. Știm că soțul meu a avut un copil. În concluzie, sînt... ei bine, incapabilă să fac copii.

– Patru ani nu înseamnă atît de mult. Dar dacă un copil înseamnă atît de mult pentru tine, de ce nu te-ai recăsătorit?

– Fiindcă l-am iubit pe John, bineînțeles! Și nu știam că tu exiști.

Waldo își dădu seama că Jo spusese mult mai mult decît avusese de gînd. Stăpînindu-și un zîmbet, o cuprinse cu un braț peste sîni, rezemîndu-i spatele de pieptul lui.

– Ciudat, spuse el, procrearea unor moștenitori nu s-a numărat niciodată printre ambițiile mele. Și apoi am un moștenitor, pe vărul meu, Thomas.

– Pe-asta să i-o spui tatălui tău. Nu va fi încîntat să vadă Palliser Park trecînd în afara familiei.

– Thomas nu e în afara familiei. Și-n plus, cum va ști tatăl meu?

– Ce spui?

– Nu va mai fi ca să vadă decît dacă, Doamne ferește, voi muri prematur. Gata cu moștenitorii, Jo. Știi bine că e doar o scuză. Vrei să-ți făurești o viață alături de mine, sau nu.

Jo se întoase în brațele lui pentru a putea să-i vadă chipul.

– Hai să nu ne certăm. Nu e cazul să ne facem promisiuni pe care nu le putem ține. Sînt foarte mulțumită de situație, așa cum e.

Waldo îi cuprinse fața în mîini.

– O, Jo... Ce laşă eşti! Există un singur motiv serios ca să ne căsătorim. Unul dintre noi trebuie s-o spună primul, şi am hotărît ca tu să fii aceea.

Cuvintele „te iubesc" pluteau în aer. Jo trase adînc aer în piept.

– Vorbeşti în şarade.

– Serios? Atunci, gata cu vorbele. Ai vrut să fim amanţi. Hai, iubeşte-mă.

Jo tocmai se pregătea să protesteze deoarece abia mai reuşea să-şi ţină ochii deschişi, cînd mîngîierile începură s-o aţîţe. Un val de căldură o străbătu, făcînd-o să gîfîie.

– Ce spuneai? întrebă el zîmbind.

23

Lui Jo i se părea că investigaţiile lor privind dispariţia lui Chloë băteau pasul pe loc. Existau multe indicii, dar nimic concret care să-i ajute. Acum îşi puneau toate speranţele în reacţia lui Morden la lectura articolului scris de ea, despre intenţia lui Chloë de a-şi publica memoriile la o prestigioasă editură londoneză.

Încă nu era convinsă că aveau şanse de reuşită. Dacă Morden o ucisese pe Chloë şi se debarasase de cadavrul ei, acesta nu avea de ce să intre în panică. Waldo susţinea că Morden va reacţiona, deoarece era îngrijorat din cauza unui lucru care avea legătură cu Chloë, şi chiar dacă nu reuşeau decît să descopere despre ce era vorba, acel detaliu îi putea conduce la locul unde se afla cadavrul lui Chloë.

Jo avea nevoie de timp de gîndire, aşa că îşi întrerupse

relațiile cu familia Bowman. În timp ce membrii acesteia își vedeau de diversele lor treburi, ea stătea la masa de scris din camera ei, fără să se gîndească la altceva decît la Chloë. Mereu îi reveneau în minte aceleași întrebări. Ce se întîmplase cu cupeul care urma s-o ducă pe Chloë de la Brinsley Hall la Stratford? Unde era jurnalul lui Chloë? Unde erau cutiile cu toate hainele ei de călătorie? De ce întîrziase atît de mult scrisoarea trimisă la redacția ziarului?

Dacă putea răspunde la toate aceste întrebări, afla cine o ucisese pe Chloë și de ce.

Oftînd, se ridică și-și întinse membrele amorțite. Trebuia să întreprindă ceva. Nu vorbise cu lady Brinsley, deoarece de cîte ori încercase s-o viziteze, i se spusese că stăpîna casei nu primește pe nimeni. Vorbise deja cu lady Langston, iar Ruggles îi chestionase pe toți ceilalți invitați la petrecere. Și-atunci, ce-ar mai fi putut face? Pînă la urmă își zise că nu avea nimic de pierdut dacă se va duce iar la lady Brinsley. Dacă aceasta nu era acasă, se va duce la lady Langston care se bucura întotdeauna s-o vadă.

Jo uitase de Harper. Era paznicul ei, așa că atunci cînd îl trimise pe valet să-i găsească un mijloc de transport pentru a se duce în oraș, în locul lui se întoarse Harper, aducînd o șaretă cu doi cai în care încăpeau doar două persoane. Jo sperase ca șeful birjarilor să-i dea faetonul nou și lucitor al lui lady Fredericka, cu roți mari galbene și o pereche de cai albi, sau „suri", cum le plăcea celor de la grajduri să spună. Din păcate, trebuia să se mulțumească cu șareta.

Harper ținea hățurile cu o mînă, iar cu cealaltă o ajută să urce.

– N-o fi ea prea arătoasă, spuse el, bătînd cu palma în peretele șaretei, dar bătrîna Bess aici de față e solidă. În ziua de azi, nu mai se fac așa. N-o să se răstoarne la cea mai mică adiere de vînt, nici cînd va lua în viteză vreo curbă, ca

faetoanele şi cabrioletele astea noi, după care se dă-n vînt toată lumea. Era clar că nu avea o părere prea bună despre „ultima modă" în materie de trăsuri. Jo îşi dădu seama că aştepta ca ea să spună ceva şi îşi aminti că Waldo îi spusese că marea pasiune a lui Harper erau trăsurile. Îi plăcea să le construiască, să circule cu ele, să le restaureze. Cînd avea să se retragă în sfîrşit din serviciul activ, intenţiona să încropească o afacere împreună cu un prieten, reparînd trăsuri.

– Arată splendid, spuse ea, pe un ton cît mai convingător. Asta-i una dintre trăsurile restaurate de dumneata, domnule Harper?

Harper nu avu nevoie de altă încurajare şi, pe durata drumului pînă-n oraş, îi povesti despre toate îmbunătăţirile pe care i le adusese lui Bess ca să facă din ea o trăsură fără pereche.

Totul se întîmplă conform aşteptărilor. Lady Brinsley nu primea vizitatori, în schimb lady Langston o întîmpină cu căldură, deşi nu era cea mai potrivită ocazie pentru vizite, după cum glumise camerista, deoarece în seră lucrau nişte muncitori care luau măsurile pentru un sistem de încălzire nou şi modern.

– Vreo ştire despre Chloë? întrebă ea cînd o primi pe Jo în cameră.

– Nimic concret.

Jo ştia că trebuia să procedeze cu băgare de seamă. Nu voia să spună nimic care ar fi putut pune în pericol planul lui Waldo de a-l prinde pe Morden în cursă.

– Ultimele bîrfe spun că ar fi la Paris.

– Da, am auzit şi eu.

Lady Langston rostise aceste cuvinte cu o urmă de neîncredere în glas.

– Dar nu credeți, zise Jo?

– *Sper* că e adevărat și nu mă îndoiesc că speră toți prietenii ei, dar nu-mi pot alunga bănuiala îngrozitoare că i s-a întîmplat ceva cumplit. Elinor e de aceeași părere cu mine.

– Elinor? repetă Jo. La lady Brinsley vă referiți?

Lady Langston dădu din cap.

– Adineauri a plecat de-aici. Mă ajută cu planurile pentru seră. Speram să folosesc ca model sistemul de încălzire al uneia dintre serele ei, știi, în stilul romanilor, dar cred că e prea scump. Romanii aveau sclavi care le făceau toate muncile. Eu va trebui să plătesc lefurile muncitorilor.

Jo voia să vorbească despre lady Brinsley, nu despre sere. Dacă nu reușea s-o oprească pe lady Langston, n-avea nici o șansă să afle ceva. Lady Langston era pasionată de grădinărit.

Ca atare, spuse pe un ton grav:

– Am putea învăța multe de la romani.

– La fel zice și Elinor.

Era deschiderea de care avea nevoie.

– Mă mir că lady Brinsley s-a simțit atît de bine încît să vă poată vizita. Am auzit că nu primește pe nimeni și nici nu iese din casă.

Lady Langston rîse.

– A, Elinor te-ar primi imediat dacă i-ai aduce o plantă rară sau ai fi membră a Societății Horticole. De fapt, nu se simte chiar atît de bine. Londra nu-i priește, și dacă n-ar trebui să se ducă la toate petrecerile și recepțiile pentru logodna fiului ei, mă îndoiesc că ar pune piciorul în oraș.

Jo nu răspunse, ci rămase privind în gol. Lady Langston o întrebă:

– Ce e, s-a-ntîmplat ceva?

Jo schiță un zîmbet.

– Nu, nu. Speram doar să vorbesc cu ea despre Chloë, dar servitoarea îmi spune mereu că lady Brinsley nu e acasă.

– Iar acum ştii de ce.

– Va mai veni pe la dumneavoastră? Dacă da, poate nu vă deranjează să vin şi eu?

Lady Langston zîmbi.

– Pot face mai mult decît atît. Am să te iau cu mine mîine. Ne ducem toate la Hall să vedem grădinile. Am fost invitate să rămînem peste noapte, dar nu e nevoie să stai dacă nu vrei. Nu-i chiar atît de departe. Ai putea pleca înainte de cină, pentru a ajunge acasă la timp.

– Cine a mai fost invitat la Hall?

– Membrele micului nostru grup de grădinărese. Toate sîntem pasionate de grădinărit. Ştiu că Elinor ar fi încîntată să te vadă. Un grădinar celebru, al cărui nume nu-l mai ţin minte, ne va vorbi despre noile modele de amenajări decorative.

Politicos ar fi fost să găsească o scuză şi să refuze invitaţia. Participarea la o întrunire privată fără asentimentul gazdei ar fi fost o adevărată impretinenţă. Pe de altă parte, era mai important să afle ce se întîmplase cu Chloë decît să n-o ofenseze, eventual, pe lady Brinsley. În plus, posibilitatea de a vorbi cu unele persoane care fuseseră la faimoasa petrecere o făcea să nu refuze invitaţia.

Lady Langston rezolvă problema.

– Invitaţia îi include pe toţi membrii sau prietenii societăţii noastre, aşa că nimănui nu i se va părea ciudat să te vadă acolo.

– Vă mulţumesc, răspunse Jo, mi-ar face foarte mare plăcere.

Gazda zîmbi radios.

– Cine ştie, poate te convertim şi pe dumneata şi te cooptăm în mica noastră societate.

Abia după servirea gustării, Jo reuşi să devieze conversaţia de la subiectul grădinăritului, la Chloë. Nu se

pricepea la diplomaţie, aşa că puse întrebările de-a dreptul, dar nici de astă dată lady Langston nu-i fu de ajutor, la fel ca prima oară. Nu ştia nimic nici despre cupeu, nici despre jurnalul lui Chloë şi nici despre scrisoare. În dimineaţa plecării, totul se petrecuse normal.

Era timpul ca Jo să-şi ia rămas-bun.

Lady Langston o conduse pînă la uşă în tăcere, cu gîndul la Chloë. Apoi, ea spuse:

– Ştii, Chloë şi cu mine, am făcut un rămăşag, în acea ultimă seară, înainte de a ne duce la culcare. Ne-am distrat straşnic. Chloë a pierdut şi a spus c-o să-mi plătească datoria cînd ajunge înapoi în oraş. Totul părea în ordine. Abia aşteptam să vină vara. Cum s-a putut întîmpla una ca asta?

Jo încercă să o liniştească, dar în sinea ei era tulburată. Acum auzea pentru prima oară despre o prinsoare. Întrebă pe un ton voit indiferent:

– Pe ce aţi pus rămăşag?

– Pe ziua de naştere a vicontelui. A spus că s-a născut în ziua în care a murit bunicul lui, dar eu ştiam că se înşela. Am fost de faţă la înmormîntarea bătrînului conte. Elinor era acolo, dar nu avea nici un copil. Cred că renunţase la orice speranţă de a avea copii. Vicontele s-a născut peste şase luni.

Jo tresări şi toate simţurile i se ascuţiră. Era unul dintre detaliile ciudate care apăruseră în rubrica lui Chloë.

– Şi Chloë ce-a spus?

– Ea avea impresia greşită că bătrînul conte murise în iunie, în aceeaşi zi în care s-a născut Victor. De fapt, murise în luna decembrie a anului trecut.

– Şi cum aţi stabilit adevărul?

– L-am întrebat pe viconte. El mi-a dat dreptate mie. Cred că de la Elinor pornise confuzia. Toată lumea ştie că

are nervii destul de slabi. Uneori, ia medicamente pentru nervi, iar atunci începe să încurce lucrurile.

– Dar cînd nu ia nici un medicament?

Lady Langston oftă.

– Atunci plînge mult. E un cerc vicios, nu-i aşa?

După ce-i ură lui Jo drum bun, lady Langston se întoarse în salon, îngîndurată. Dacă stătea să se gîndească la ceea ce spusese, avea impresia că o făcuse pe Elinor să pară mai prejos decît era de fapt. Nimeni nu putea fi mai lucid şi mai entuziast decît Elinor, cînd vorbea despre grădinărit. Doamna Chesney avea să vadă asta cu ochii ei, la Brinsley Hall.

Cu acest gînd, se aşeză la masa de scris şi aşternu pe hîrtie un răvaş pentru scumpa ei prietenă, înştiinţînd-o că invitase o tînără, pe doamna Chesney, la mica lor adunare. Dacă totul mergea bine, spera să cîştige încă o membră a Societăţii Horticole.

Asta cred că are s-o bucure pe Elinor, îşi spuse ea, semnînd scrisoarea. Mereu căutau spirite înrudite. Se ridică, îşi chemă valetul şi-i spuse să ducă imediat mesajul la Piccadilly House.

Vicontele ştia totul despre planurile mamei sale de a se retrage la ţară. De fapt, chiar el îi strecurase în minte această idee. Considera că Brinsley Hall era locul unde putea pricinui cele mai puţine probleme. Mintea începea să i-o ia razna. Devenise atît de indiscretă, încît nu mai era demnă de încredere. Se apropia ziua în care va trebui să decidă ce să facă cu ea, dar asta *după* nuntă. Deocamdată, îi urmărea corespondenţa şi vizitele.

Ajunse acasă la timp ca să se îmbrace pentru cină şi se opri lîngă masa din hol ca să ia poşta. Un răvaş, adus personal de cineva, îi era adresat mamei lui. Portarul îi spuse că era de la lady Langston. Vicontele nu putea să audă numele lui

lady Langston fără să scrîşnească din dinţi. Remarca ei neglijentă despre ziua lui de naştere era cea de la care pornise totul. Era curios să afle ce mai voia acum.

Luă mesajul şi un pachet care venise cu poşta expres de la Stratford şi urcă în cabinetul lui de la etaj. Ştia ce conţinea pachetul. Trebuia să fie ultimul număr din *Journal* pe care i-l trimisese Taggart. Fiind expediat cu poşta expres, ajunsese cu cîteva zile mai devreme decît în mod obişnuit. Bates aranjase totul, iar acum nu-i mai rămînea decît să anuleze abonamentul de la club.

Citi mai întîi scrisoarea. În primul moment fu stupefiat, apoi se înfurie. Mama lui nu-i spusese că invitase lume la Hall, aceleaşi persoane care fuseseră prezente cînd lady Langston pusese pariul. Ba mai mult, din grup urma să facă parte şi femeia aceea, Chesney!

Jo Chesney, pasionată de grădinărit? Nu credea o iotă. Jo Chesney era ca un cui în talpa lui. Încerca să scormonească după informaţii pentru ziarul lipsit de scrupule pe care-l publica. Sau, cine ştie, poate că voia să-i întindă o cursă.

Îşi sterse cu batista fruntea îmbrobonată de sudoare, încercînd să se gîndească cum să procedeze. Era prea tîrziu ca s-o mai oprească pe mama lui. Plecase deja. Dar nu era prea tîrziu s-o anunţe pe lady Langston că lady Brinsley se simţea rău şi nu putea găzdui întrunirea acelei afurisite de Societăţi Horticole. Dar cum reuşise mama lui să invite oameni la Hall fără ca el să ştie?

Trebuia să judece cu calm, fără a se lăsa dominat de temperament. Îşi repetă la nesfîrşit aceste cuvinte în gînd, pînă cînd reuşi să-şi recapete cît de cît autocontrolul. Lăsînd deoparte pentru moment scrisoarea lui lady Langston, deschise pachetul de la Stratford. Aşa cum se aşteptase, conţinea ultimul număr din *Journal*, cu rubrica lui lady Tellall.

Parcurse ultima pagină şi în curînd găsi ceea ce-l interesa – o nouă referire la lady Webberley. Chloë era la Paris şi-şi vînduse memoriile unei edituri de prestigiu din Londra.

Mîna începu să-i tremure şi simţi că se sufocă nu de frică, ci de furie. Dacă ar fi stat în faţa lui, ar fi omorît-o din nou, cu cea mai mare plăcere. Cîndva, fuseseră amanţi. Îi făcuse toate chefurile. Îi spusese despre el însuşi lucruri pe care nu le mai ştia nimeni, iar căţeaua le reţinuse pe toate pentru a le folosi atunci cînd îl putea lovi cel mai crunt. N-avea să-i meargă.

Timp de un minut, stătu cu coatele rezemate pe birou şi pumnii strînşi, apăsaţi pe frunte. Treptat, roşeaţa din obraji i se şterse şi respiraţia îi reveni la normal.

Se întorsese la vechea dilemă. Oare Chloë supravieţuise cumva şi reuşise să se tîrască afară din groapa unde o aruncase?

Cu neputinţă!

Prin urmare, trebuia să fie o capcană, ticluită de acea Chesney ca să descopere unde ascunsese el cadavrul lui Chloë.

Simţi cum ochii i se umplu cu lacrimi, ca atunci cînd era doar un băieţel. Tăticului nu i-ar fi plăcut să vadă acele lacrimi. Tăticului nu-i plăceau băieţii smiorcăiţi sau care găseau scuze. Trebuia să se poarte ca un bărbat. Trebuia să stea pe picioarele lui şi să-l facă pe tăticu' să fie mîndru de el. Nu trebuia să uite niciodată că era un Brinsley. Se afla în joc atît numele familiei, cît şi titlul. Contele Brinsley – acesta era titlul tatălui său, care într-o bună zi îi va reveni lui.

Trase de cîteva ori aer în piept, ca să se calmeze, apoi îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică. Nu exista decît un singur om căruia putea să i se confeseze, iar acela era Bates. Îl găsi în camera lui de toaletă, pregătindu-i hainele pentru petrecerea din seara aceea – o cină cu prietenii, la Wattier's.

Bates aruncă o singură privire spre chipul stăpînului său şi-l împinse blînd într-un fotoliu.

– Aveţi nevoie de un pahar de brandy, ca să vă revină culoarea în obraji. Sînteţi alb ca varul.

Îi plăcea să vadă că se agita cineva pentru el, că era ascultat fără teama de a părea prost sau ridicol. După cîteva înghiţituri de brandy, îşi mai veni în fire, dar recunoştea faptul că efectul calmant asupra lui îl avea mai degrabă Bates, nu alcoolul. Nu-şi amintea ca Bates să nu-i fi fost alături cînd avusese nevoie.

La început şovăind, apoi cu tot mai multă încredere în sine, îi povesti lui Bates despre Chesney şi Chloë, explicîndu-i că nu se putea decide ce anume ar fi fost cel mai bine să facă. Nu intră în detalii, ci vorbi în aceiaşi termeni vagi ca de obicei.

Venise la omul potrivit. După ce se gîndi o vreme, Bates spuse:

– Nu vă veţi găsi liniştea sufletească pînă cînd nu veţi afla dacă această lady Webberley mai are puterea să vă lovească. Vom merge la Brinsley Hall. Faceţi ceea ce aveţi de făcut acolo, apoi vom vedea.

– Dar dacă e o cursă? Dacă Jo Chesney a scris acel articol în *Journal* sperînd s-o conduc la lady Webberley?

Bates clătină din cap.

– Dacă e o cursă, nu va strînge laţul înainte ca ziarul ei să ajungă aici, iar pînă atunci mai sînt cîteva zile. N-are de unde să ştie că aţi primit deja un exemplar şi aţi aflat că lady Webberley îşi va publica memoriile.

– Dar...

– Nu sînteţi singurul care cade într-o cursă. Şi ea e în aceeaşi situaţie. Nu se aşteaptă să acţionaţi acum, ci numai după ce-i veţi citi articolul din *Journal*. Oricum, s-ar putea să nu fiţi dumneavoastră cel pe care-l suspectează. Poate a

pus ochii pe altcineva, pe unul dintre ceilalți oaspeți ai mamei dumneavoastră.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Morden dădu din cap.

– E posibil.

– În cazul ăsta, o vom lua pe nepregătite, nu-i așa?

Vicontele se gîndi un moment la Jacob Fry și la dandanaua pe care o făcuse încercînd s-o ia pe Jo Chesney pe nepregătite. De astă dată, n-avea să se mai repete greșeala. De data asta, urma să se ocupe personal de ea.

Privi în ochii blînzi ai lui Bates.

– Da, o s-o luăm pe nepregătite, spuse el, zîmbind.

Cînd lecțiile pentru acea zi luară sfîrșit, Jo li se alătură copiilor pentru o partidă de crichet. Cinci minute cu inestimabila miss Tanner ca arbitră o făcură să se alăture din toată inima taberei copiilor. Femeia era un monstru. Nu reușea să înțeleagă că jucau crichet ca să se distreze, nu în campionatul comitatului.

Jo nu-l scăpa nici o clipă din ochi pe Eric. Poate că tocmai de-asta miss Tanner era atît de severă cu ea. Nu era atentă la joc. Eric părea să se distreze de minune. Cea mai bună prietenă a lui nu era Jenny, care la vîrsta de opt ani adoptase deja aerele și grațiile unei domnișoare, ci Marion, micuța și timida Marion, în vîrstă de cinci ani, al cărei protector devenise.

Gîndurile lui Jo se îndreptară spre mama lui Eric. Sarah Foley își crescuse minunat băiatul. Ar fi dorit să poată spune același lucru și despre tatăl lui.

„Ești nedreaptă", se dojeni în sinea ei. Trebuia să treacă peste acea ostilitate. Cinstit vorbind, deși Eric nu-și mai amintea de tatăl său, cînd vorbea despre el o făcea întotdeauna fără răutate. Probabil învățase asta tot de la mama lui.

Meciul de crichet se întrerupse cînd pe alee apărură doi

călăreți. Waldo și Thomas se întorseseră de la Tattersall's, unde se duseseră să cumpere un ponei pentru Eric. Plecaseră în secret, ceea ce era bine, căci nu aduceau nici un ponei cu ei.

Cînd îi văzură pe cei doi călăreți, copiii începură să sară în sus, dînd din mîini. Inima lui Jo făcu și ea un mic salt, ceea ce-o înfurie. Nu putea fi îndrăgostită de Waldo. Știa ce era aceea dragoste. O simțise pentru John. Asta era altceva și nu-i acorda nici o șansă să dureze.

Cînd călăreții descălecară, Harper ieși din grajd. Jo îl văzu sfătuindu-se cu Waldo și nu fu surprinsă cînd, imediat, Waldo porni direct spre ea. Precis că Harper îi spusese despre vizita la lady Langston, și era nerăbdătoare să discute cu Waldo, în legătură cu asta.

Începuse să plouă slab, așa că porniră toți spre casă să se adăpostească. Waldo îi urmă pe copii o bucată de drum, apoi se abătu pe o alee, și o conduse pe Jo spre vechiul chioșc îmbrăcat în iederă, cu vedere spre lac.

Pe Jo n-o interesa peisajul, era grăbită să-i povestească.

– Lady Langston a...

Waldo o întrerupse cu un sărut încet și pustiitor de dulce. Cînd se îndepărtă zîmbea, iar Jo se străduia să-și recapete respirația.

– Lady Langston a...? repetă el.

– Lady Langston, reîncepu Jo, dar nu reuși să continue. Waldo o săruta pe obraji, pe urechi, pe bărbie. Ea îi oferea buzele, dar el nu voia să se atingă de ele.

Cînd mîna lui îi cuprinse sînul și i-l strînse, Jo se smulse din brațele lui. Și exclamă gîfîind:

– Încetează imediat! S-ar putea să ne vadă cineva!

Waldo privi în jur.

– Poate lebedele...

Făcu iar un pas spre ea, dar Jo se retrase.

– Waldo, strigă ea, ai de gînd să mă asculţi sau nu? Am ceva important să-ţi spun.

Waldo o îmbrăţişă.

– Nimic nu e mai important ca asta.

Nu mai zîmbea. O privea serios. Avea de gînd s-o posede acolo, ziua-n amiaza mare, într-un pavilion vechi şi şubred, expus furiei naturii. Aştepta doar un semn de la ea.

Nu era decent. Nu putea să îngăduie. Jo se apropie, strivindu-şi sînii de pieptul lui. Apoi îi trase capul spre ea, pecetluindu-i buzele cu ale ei.

Drept pat, aveau pernele de pe o banchetă de răchită, pe care Waldo le împrăştie pe jos. La început fu blînd, apoi mai puţin blînd, simţind cum o cuprinde pasiunea. Nu aveau timp să se dezbrace. Dorinţa se transformă dintr-o dată în disperare, luîndu-i pe amîndoi pe nepregătite. Waldo îndepărtă hainele amîndurora, apoi o pătrunse. Plăcerea deveni insuportabilă şi saltul spre abis se produse într-o fracţiune de secundă. Strigătul ei de eliberare se contopi cu al lui.

Trecu destul timp înainte ca Waldo să se retragă şi s-o ajute să se ridice. Jo îşi aranjă jupoanele, iar el pantalonii. Apoi se aşezară pe perne, cu spinarea rezemată de tăblia banchetei.

– Nu-mi vine să cred c-am făcut asta, spuse ea.

Waldo o sărută pe ceafă.

– Ai să te obişnuieşti.

Jo se întoarse repede spre el, privindu-l printre gene.

– Nu *vreau* să mă obişnuiesc! E prea mult. E prea covîrşitor, prea... prea în toate felurile.

Îngîndurat, Waldo răspunse privind în gol.

– S-ar putea să ai dreptate. Parcă văd cum vom arăta într-o căsuţă confortabilă, în faţa focului, înconjuraţi de copii... Îi aruncă o privire. Nu, ţi se citeşte pe faţă: nici un

copil, numai Eric. Cîini putem avea? Şi la cîini ţin aproape la fel de mult ca la copii.

– Bowman, replică ea, tu nu te dai niciodată bătut?

Waldo întoarse capul şi o privi.

– Ai vrea să mă dau bătut?

Jo răspunse mai degrabă cu sinceritate decît cu înţelepciune:

– Nici eu nu ştiu ce vreau.

– Perfect.

– De ce e perfect?

– Înseamnă că facem progrese.

Abia după ce Eric se culcă, reuşi să-i vorbească despre lady Langston. Ploaia încetase, aşa că ieşiseră la o plimbare în jurul lacului.

– Mă întreb: ce importanţă are cînd anume s-a născut Morden?

– Cred că la întrebarea asta Chloë ar fi putut să răspundă. De-asta a trebuit să moară. Avem de-a face aici cu o motivaţie foarte puternică.

– Ştiu, dar nu-mi vine în minte nici una. Vreau să zic, dacă Morden nu era moştenitorul legal, aş putea înţelege, dar părinţii lui erau căsătoriţi de mult timp cînd s-a născut el. De ani şi ani de zile.

Waldo îi luă mîna.

– Iar lady Langston crede că s-ar putea ca mama lui Morden să fi încurcat lucrurile?

– Da. Şi a încurcat-o şi pe Chloë. Mie mi se pare ceva destul de nevinovat. Tu ce zici?

– A, eu nu sînt de aceeaşi părere. Cred că numai nevinovat nu e. Lasă-mă să mă gîndesc, bine?

– Perfect.

– Altceva?

– Mîine am s-o vizitez pe lady Brinsley la Hall. M-a invitat lady Langston.

În continuare, Jo îi povesti cele întîmplate. La sfîrşit, spuse:

– Voi avea o ocazie excelentă să pun întrebări şi să examinez casa. De ce clatini din cap?

– E prea periculos. Vei fi exact în aceeaşi situaţie în care a fost Chloë.

– Cu deosebirea că Morden nu va fi acolo. Şi chiar dacă ar fi, încă n-a citit articolul pe care l-am publicat în *Journal*, ştii, cel menit să-l facă să intre în panică şi să săvîrşească un act necugetat.

– Pierzi din vedere un amănunt foarte important.

– Care?

– Dacă Morden e mai vîrstnic decît susţine, înseamnă că şi părinţii lui s-au înţeles să ascundă acest lucru.

– Şi?

– Şi înseamnă că e o conspiraţie, Jo. Înseamnă că avem de-a face cu trei suspecţi, nu doar cu unul singur.

– Un motiv în plus ca să mă duc.

– Am să mă gîndesc şi la asta.

Începu din nou să picure.

– Ne-am putea adăposti în chioşc, propuse el cu falsă nepăsare.

Se priviră în ochi o clipă, după care se întoarseră amîndoi spre chioşc.

– E mai aproape decît casa, constată ea.

Se uitară din nou unul la altul şi izbucniră în rîs.

– Păi atunci, spuse Waldo, ce mai aşteptăm? Hai să dăm foc chioşcului!

Waldo stătea în pat, cu spatele rezemat de perne, iar Jo se afla cuibărită lîngă el. Peste cîteva minute trebuia s-o

conducă în camera ei, înainte de a începe circulația prin casă. Jo dormea, iar el recapitula în minte tot ceea ce-i spusese despre vizita la lady Langston.

Pusese o ordine acceptabilă în toate. Morden rămînea principalul suspect. Știa de ce se pierduse urma cupeului care ar fi trebuit s-o ducă pe Chloë la Stratford. Era convins că trupul ei se afla ascuns undeva în curtea proprietății, aproape de casă. Știa motivul pentru care o eliminase. Nu știa însă cum să-l aducă pe ucigaș în fața justiției. Chiar dacă găseau cadavrul lui Chloë, toate probele erau circumstanțiale și aveau puține șanse să reziste în fața unui tribunal. În aceste condiții putea fi nevoit să ia legea în propriile lui mîini.

– Waldo?

– Aici sînt, Jo.

Jo oftă și adormi la loc.

Pe buzele lui Waldo se ivi un zîmbet blînd. Simțea o satisfacție profundă auzindu-și numele rostit, cînd ea abia dacă era conștientă ce spunea.

Progrese.

Doi pași înainte.

De astă dată n-aveau să se mai întoarcă din drum, chiar dacă va fi nevoit să ia legea în propriile lui mîini și cu privire la Jo.

Acest gînd îl făcu să tresară. Judeca de parcă ar fi dorit-o împotriva propriei ei voințe! Își stabilise deja strategia și avea să și-o respecte. Nu era important ca Jo să vină la el de bunăvoie. Atîta nu era de ajuns. Dacă Jo nu-i putea dărui toată inima ei...

De cînd începuse să se mintă singur? Avea s-o accepte indiferent în ce condiții.

Îi puse o mînă pe umăr.

– E timpul să te întorci în camera ta, Jo.

Jo se trezi, se întinse şi se ridică în capul oaselor.

– Pari supărat.

– Nu. Mă gîndeam doar. Cineva trebuie să stea cu ochii pe tine, aşa că m-am hotărît să vin şi eu la Brinsley Hall.

Jo îl privi încîntată.

– Îţi mulţumesc, Waldo. Mă întrebam cum voi reuşi să te conving.

– Se pare că amîndoi avem aceeaşi problemă, murmură el.

Nu-i distinse ironia din glas. Se uitase la ceas şi se îmbrăca în grabă, ca să se poată întoarce în camera ei înainte de a se trezi servitorii.

24

Jo aruncă o privire spre persoanele din jurul ei şi se străduí să afişeze aceeaşi expresie de admiraţie. Domnul Charswell, grădinarul peisagist, era un profet, iar acele grădinărese avide, discipolii lui. Trebuia să-şi joace rolul, şi să nu se dea de gol că se plictiseşte. De fapt, nu se putea spune că prelegerea nu era interesantă. Atîta doar că ea nu avea pogoane întregi de parc pe care să le înfrumuseţeze. Avea doar un petic de grădiniţă. N-o interesa cum se proiectează un lac artificial. O interesa doar cum să scape de buruieni.

Era sigură că şi Harper se plictisea la fel de tare ca ea. Dacă mai căsca va fi nevoită să-l calce pe picior. Se presupunea că şi el voia să-i aranjeze o grădină, iar Jo stătea ca pe ghimpi, pentru că respiraţia lui începea să aducă tot mai mult a sforăit.

Waldo făcea şi el parte din grup, dar nu stătuse la conferinţă. Spusese că are treburi în Henley şi că va reveni mai tîrziu, la cină. Aceasta nu era decît o scuză ca să poată cutreiera proprietatea şi să elimine cît mai multe dintre posibilele ascunzători pentru un cadavru.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai incredibil i se părea totul. Genealogia familiei Brinsley putea fi trasată pînă în vremurile Plantageneţilor. Casa lor era la fel de veche şi venerabilă. Părea ultimul loc de pe Pămînt unde ar fi putut fi comis un omor.

Prelegerea se apropia de sfîrşit şi toată lumea părea nerăbdătoare să pună întrebări. Jo încercă să pară cît mai interesată, cînd ochii vorbitorului se opriră asupra ei.

Fu salvată de lady Brinsley.

– Am aranjat ca gustările să fie servite pe terasă, spuse ea. Sîntem puţini. Putem pune întrebările în timp ce ne luăm ceaiul şi prăjiturile.

Şi *erau* într-adevăr puţini. Lady Langston mărturisise că nu veniseră la fel de mulţi ca data trecută. Nu tuturor le convenea să călătorească tocmai pînă-n Oxfordshire doar ca să participe la o întrunire a Societăţii Horticole. Dar dacă nu veneau la Hall, n-ar fi avut unde s-o întîlnească pe sărmana Elinor.

Pe terasă, Jo reuşi să schimbe cîteva cuvinte cu ceilalţi invitaţi. Domnişoarele Boyd, deşi trecute de şaizeci de ani, o duceau cu gîndul la nişte pisoi care fugăresc frunzele suflate de vînt. Nu duceau nici o conversaţie pînă la capăt, fiind cu uşurinţă distrase de fiecare gînd sau cuvînt aruncat la întîmplare.

Lordul Skene, masiv şi volubil, era opusul soţiei sale, dar cu toate acestea se vedea uşor că între ei exista o afecţiune sinceră. Mai erau încă două cupluri, foarte asemănătoare cu soţii Skene. Una peste alta, o adunare amicală a unor prieteni vechi.

Jo nu era sigură cum se integra printre ei fața aspră a domnișoarei de companie a lui lady Brinsley. Miss Dunn părea preocupată de un singur lucru – și anume, de a-i fi indispensabilă amfitrioanei. După un timp, prezența ei nici nu se mai observa.

Nu putea să înțeleagă ce avusese Chloë în comun cu acei oameni, în afara interesului pentru grădinărit. Oricît ar fi fost de drăguți, erau mult prea bătrîni pentru ea.

Nici nu-i trecu bine prin minte această idee, că se și răzgîndi. Nu erau doar niște oameni drăguți. Erau sarea pămîntului. La început îi reunise interesul pentru grădinărit, dar acum formau o adevărată familie. Țineau cu adevărat unii la alții. Era de ajuns să vezi cum se strînseseră pe lîngă lady Brinsley, ca să-ți dai seama de acest lucru. În compania lor, lady Brinsley înflorea.

Dacă suferea de nervi, nimeni nu și-ar fi putut da seama. Părea să se simtă minunat. Nu se agita, dar era foarte vivantă. Nu păruse surprinsă cînd îi văzuse la ușa ei pe Jo, Waldo și Harper. Dimpotrivă, îi făcuse să se simtă bine veniți.

Cînd interveni o pauză în conversație, Jo comentă cu falsă nepăsare:

– Ce păcat că lady Webberley nu e aici. A mai auzit cineva de ea? Se spune că ar fi la Paris...

Nimeni nu păru să se simtă vinovat sau descumpănit de întrebare, dar interesul tuturor se mută dinspre grădinarul peisagist către lady Brinsley, cea mai îndreptățită să răspundă.

Stăpîna casei își netezi părul și zîmbi fără subtilitate.

– Și eu am auzit același zvon, spuse ea, și dacă e adevărat, consider că Chloë s-a purtat îngrozitor, iar data viitoare am să i-o și spun. E tipic pentru Chloë să plece la Paris fără să sufle o vorbă nimănui! Nu pot să n-o invidiez. Face ce vrea și cînd vrea, fără să-i pese de dorințele celorlalți.

Vocea ei nu trăda nici undă de reproș. Părea o mamă

iubitoare care scuza năstrușniciile fiicei sale. Jo se întrebă de cîtă libertate de bucura lady Brinsley. Nu de prea multă, după cum se părea. Fiind căsătorită, toate dorințele ei depindeau de aprobarea soțului, iar unii soți erau niște tirani.

Pe Jo o smulse din gînduri glasul lui Harper. Acesta vorbea cu grădinarul peisagist. *Căută în minte* ceva de spus pentru a-i distrage domnului Charswell atenția dinspre Harper, care știa despre grădinărit chiar mai puțin decît ea. Lordul Skene i-o luă înainte. Cei doi gentlemeni începură să discute despre trăsuri.

Harper îi surprinse privirea și-i făcu cu ochiul.

Cînd doamnele se ridicară să viziteze sera, prin preajmă nu se mai zărea picior de gentleman. Bărbații se scuzaseră și se duseseră în curte pentru a face schimb de impresii despre trăsurile lor.

Jo era în camera ei, și se pregătea să se îmbrace pentru cină, cînd suferi un adevărat șoc. O porțiune din perete se deschise și intră o cameristă, cu o carafă cu apă fierbinte. Jo își apăsă inima cu o mînă și se așeză pe pat.

– Credeam c-ai să intri pe aici, spuse ea, arătînd către ușa dinspre coridor. M-ai speriat teribil.

– Mă scuzați, coniță. Am ciocănit. Nu m-ați auzit?

– Ba da, dar nu știam că e o ușă acolo. Asta se numește o ușă mascată, nu-i așa?

– Da, coniță.

Ușile mascate nu erau ceva ieșit din comun. Ele dădeau direct spre scara de serviciu. Totuși, Jo nu se așteptase să găsească așa ceva în clădirea unei foste abații. De fapt n-ar fi trebuit să se mire. Casa fusese reamenajată, combinînd armonios vechiul cu noul. O splendidă scară georgiană urca din holul cel mare pînă la mansardă, iar camerele principale nu sugerau prin nimic că acolo fusese cîndva o mănăstire.

Capela era singura care mai amintea de biserica monahală.

După ce camerista puse carafa cu apă pe spălător, Jo o întrebă:

– Dumneata eşti Anna, nu-i aşa?

– Da, coniţă. M-a trimis doamna să vă ajut să vă-mbrăcaţi pentru cină.

În timp ce Anna pregătea prosoapele şi săpunul, Jo continuă:

– Prietena mea, lady Webberley, a fost aici chiar înainte de Paşti. O mai ţii minte, Anna?

După o scurtă ezitare, servitoarea răspunse:

– O mai ţin.

Ciudat, îşi spuse Jo. Simţise o anumită ezitare. Ori îi era frică, ori n-o plăcuse pe Chloë.

Sau poate că ea avea năluciri. Încercă din nou.

– Îţi mai aminteşti în care cameră a stat?

– În asta, coniţă.

Lui Jo i se strînse inima.

– *Asta* a fost camera lui lady Webberley?

Cu privirea în podea, Anna dădu din cap, iar obrajii i se împurpurară.

Jo se ridică de pe pat şi veni lîngă ea.

– Ţi-e ruşine de ceva, Anna, spuse, pe un ton sever. Fata nu părea să aibă mai mult de cincisprezece, şaisprezece ani, dar Jo nu se înduplecă. E ceva în legătură cu lady Webberley. Şi cred că ştiu ce este...

N-avea nici cea mai vagă idee.

– ... dar dacă nu mărturiseşti, jur c-am să trimit după magistrat să te aresteze.

Ochii cameristei se umplură de lacrimi.

– M-am spovedit, spuse ea. Am pus scrisoarea la poştă şi am plătit taxa din leafa mea, aşa cum m-a-nvăţat preotul.

Fata începu să plîngă şi abia de mai reuşea să vorbească.

– Ştiu c-am păcătuit, da' n-a fost un păcat de moarte. Vă rog, nu-l chemaţi pe domnu' magistrat. Dacă mă arestează, mamei o să i se frîngă inima.

O singură batistă n-ar fi fost de ajuns ca să şteargă acel şuvoi de lacrimi, aşa că Jo luă un prosop de la spălător şi i-l aduse cameristei.

– Îţi promit că n-am să trimit după magistrat, spuse ea, cu blîndeţe. Stai jos pe scaunul ăsta şi, după ce-ţi revii, povesteşte-mi tot ce s-a întîmplat.

Anna se supuse.

– Să ne înţelegem, spuse Waldo. Camerista a găsit scrisoarea lui Chloë care îţi era adresată şi a ţinut-o la ea aproape două săptămîni înainte s-o pună la poştă?

– Biata Anna. O mustra atît de rău conştiinţa, încît şi-a mărturisit păcatul în faţa duhovnicului. Preotul i-a spus să pună scrisoarea la poştă, şi păcatul i se va ierta. A costat-o opt pence, aşa că pedeapsa a fost destul de aspră. Mă îndoiesc că cîştigă mai mult de unsprezece-douăsprezece lire sterline pe an.

Cei doi se aflau pe terasă şi stăteau rezemaţi de balustradă, privind apusul soarelui. În spatele lor, glasvandul era deschis şi se auzea murmurul conversaţiilor, în timp ce bătrînii – cum îi numea Waldo – jucau cărţi. Lady Brinsley cînta la pian o piesă lirică şi tragică potrivită cu expresia ei, iar Jo se întreba dacă era efectul stării ei nervoase, sau dacă doamna casei îi trimitea discret la culcare.

– De ce a luat scrisoarea, de ciudă?

Jo dădu din cap.

– Chloë nu şi-a luat rămas-bun de la ea, şi nici măcar nu i-a lăsat obişnuitul bacşiş. Rămăsese doar scrisoarea adresată mie.

– Ce neruşinată!

– Nu neapărat. Cred că s-a simțit lezată. Chloë o lăsase să înțeleagă că i-ar putea găsi un post la Londra, dar în ultima dimineață a dispărut, lăsînd-o de izbeliște, după ce Anna se lăudase față de ceilalți servitori că s-ar putea să-și înainteze demisia. A fost un gest impulsiv pe care l-a regretat aproape imediat, dar nu știa cum să-l îndrepte.

– Hmm...

Waldo își frecă rădăcina nasului cu degetul arătător.

– Cred că-i ții partea. Nu, mai mult decît atît. Cred că o admiri.

Ridicînd din umeri, Jo răspunse:

– Poate că da. Numai o ființă foarte bună s-ar putea simți atît de vinovată. Dacă n-ar fi fost așa, ar fi distrus scrisoarea.

– Tot o nesimțită e. L-a mințit pe Ruggles. I-a spus că nu știe nimic. Mă întreb de ce ție ți s-a confesat. Ce i-ai spus de-ai făcut-o să mărturisească?

Jo zîmbi blînd.

– Dacă ești atît de deștept, ar trebui să ghicești singur!

– Ai amenințat-o?

– Puțin. Dar nu de-asta a mărturisit. Era speriată încă dinainte de-a intra în camera mea.

Waldo o privi cu atenție. După un moment de gîndire, spuse:

– Datorită numelui. Știa că erai prietena lui Chloë, pentru că pusese scrisoarea la poștă și-ți văzuse numele scris pe ea.

Lui Jo îi pieri zîmbetul de pe buze.

– Mi-ai stricat tot efectul. Da, numele meu a fost. S-a temut că venisem s-o denunț autorităților. Îl privi drept în ochi. Ceea ce n-am să fac. S-a pripit, dar i-a părut rău, așa că asta e tot.

Waldo își desfăcu brațele în semn de neputință.

– N-am să scot o vorbă.

– Bine.

– Eşti sigură că nu ştie nimic despre jurnalul lui Chloë?

– Foarte sigură. Am căutat în cameră, dar n-am găsit nimic. Nici nu mă aşteptam. A trecut atîta timp.

Jo tăcu un moment, apoi continuă:

– N-a lăsat în urma ei nimic altceva decît scrisoarea aceea. O cunosc pe Chloë. N-ar fi uitat să-i dea un bacşiş cameristei. Întotdeauna era atentă. Putea uita să-i mulţumească gazdei, dar nu şi cameristei.

Jo se întrerupse şi-l privi pe Waldo.

– Cînd a plecat din cameră, era panicată. Scrisoarea o dovedeşte, precum şi lipsa bacşişului pentru cameristă. Acum sînt convinsă că se află aici.

Waldo îi acoperi mîna cu palma şi i-o strînse.

– O vom găsi, îţi promit.

O siluetă care apăru dintr-o dată în cealaltă parte a balustradei îl făcu să tacă. Era Harper, şi gîfîia.

– Ia ghiciţi cine a venit să adauge puţină sare şi piper petrecerii?

La vederea privirilor lor surprinse, zîmbi.

– Da, însuşi vicontele. Nu l-am văzut, dar Ruggles l-a urmărit din oraş şi pînă aici. El mi-a spus...

– Unde e Ruggles acum? întrebă Waldo.

– S-a ascuns în camera mea.

– Bine. Spune-i să nu se-arate pînă nu aflu eu ce se petrece.

– Nu-mi place cum sună, zise Jo.

Waldo îi susţinu privirea un moment, apoi zîmbi uşor.

– Jo, vei fi păzită de trei dintre cei mai buni agenţi ai Maiestăţii sale. N-ai încredere în capacitatea noastră de a te apăra?

– Ba da, dar pe voi cine o să vă apere?

Rîseră, crezînd că glumeşte, dar Jo era cît se putea de serioasă.

Vicontele nu se alătură invitaților mamei sale. Un lacheu intră în salon și-i șopti lui lady Brinsley ceva la ureche, dar nu se făcu nici un anunț cu privire la prezența vicontelui. Era clar că acesta nu dorea să ia parte la petrecere.

Ceaiul o dată servit, porniră cu toții spre paturile lor, în afară de lady Brinsley și domnișoara ei de companie, care se duseră la capelă să-și facă rugăciunile, ca în fiecare seară. Waldo reuși să schimbe cîteva cuvinte cu Jo înainte de a porni fiecare spre dormitorul lui.

– Încuie ușa, spuse el. Voi veni să discutăm de îndată ce se va putea.

Jo nu întîrzie să pună în aplicare sfatul lui Waldo, dar ușa mascată nu avea cheie, și acest lucru o alarma. De cînd auzise de sosirea vicontelui, începuse să se teamă. N-ar fi trebuit să se întîmple așa. Vicontele nu avea de ce să vină la Brinsley Hall înainte de a citi ultimul articol despre Chloë.

Jo își spuse că era normal să scoată cutia din dulap și să ia pistolul. Se comporta ca orice femeie rațională, cu atît mai mult cu cît mai fusese atacată o dată. Verifică pistolul dacă e încărcat și armat, apoi se așeză într-un fotoliu în așteptarea lui Waldo.

După ce trăgea un foc, rămînea lipsită de apărare. Mai avea nevoie de o armă. După cîteva clipe de gîndire, se ridică și se duse la șemineu. Vătraiul îi putea fi de mare folos.

Reveni în fotoliu, înarmată cu cele două „arme", simțindu-se ceva mai liniștită.

Timpul trecea. Se întreba ce-l reținea pe Waldo. Cînd clanța se lăsă, inima-i tresări atît de puternic, încît i se tăie respirația. Dacă nu l-ar fi așteptat pe Waldo, și-ar fi adunat poalele și ar fi fugit pe ușa mascată.

– Jo! Eu sînt, Waldo! Deschide-mi.

Deschise ușa și Waldo, urmat de Harper, se strecură în cameră.

– Ce se întîmplă? întrebă ea. De ce-ai venit şi dumneata, Harper?

Harper zîmbi.

– Am să stau în camera asta, tăcut ca un şoricel, sperînd ca ştii-matale-cine să intre pe furiş, iar atunci o să punem mîna pe ticălos.

Inima începu să-i bată nebuneşte.

– Credeţi că va încerca să mă ucidă? întrebă Jo.

Waldo îi citi în ochi frica şi îşi puse o mînă pe umărul ei.

– Poate că nu va încerca să facă nimic, spuse el pentru a o linişti.

– Atunci, ce *caută* aici? Vreau să zic, nu-l aştepta nimeni. Trebuia să stea la Londra pe toată perioada Sezonului.

– Nu ştim. Poate că e o coincidenţă, poate că nu e. Însă acum, că tot *este* aici, cred că va încerca să verifice dacă Chloë e tot acolo unde a pus-o. Dacă n-o face, n-am pierdut nimic. Trebuie însă să-i anticipăm următoarea mişcare. Vom face exact ceea ce am plănuit dacă ne cade în cursă. Dacă stai să te gîndeşti, aşa e chiar mai bine decît am plănuit. Avem acces în casă. Chiar în clipa asta, Ruggles e postat în camera aflată vizavi de cea a vicontelui şi va şti cînd iese.

– Şi dacă odaia vicontelui are o ieşire ca asta, zise Jo, arătînd spre uşa mascată.

– N-are. În casă sînt trei scări de serviciu, dar numai două camere au uşi care dau direct pe ele: a ta şi a lui lady Brinsley. Toate celelalte uşi dau pe coridoare.

Jo era impresionată.

– N-am ştiut că ai descoperit atît de multe. Mie nici nu mi-ar fi trecut prin minte să verific scările. Se pare că într-adevăr ai fost un mare agent britanic.

Singurul comentariu al lui Harper fu un pufnet scurt, zgomotos.

– Deci, acum ce facem? continuă Jo.

– Harper rămîne aici, iar tu vii cu mine. Nu mergem departe, dar vei avea nevoie de o perelină, ca să-ți țină de cald.

Jo se duse la dulap, își luă pelerina și și-o puse pe umeri.

– Unde ți-e pistolul?

– Aici.

– Bravo.

– Unde mergem?

– La trăsura mea.

– Nu cumva vrei să mă alungi?

Waldo scoase un mic sunet nervos.

– În nici un caz! Tu vei fi cercetașul nostru.

Lui Jo îi plăcea cum suna.

– Ia-o înainte!

Waldo o conduse pe scara de serviciu. Lumînările de pe pereți răspîndeau destulă lumină ca să vadă în jur. Se aflau pe al doilea palier. Tot aici mai era o ușă prin dreptul căreia trebuia să treacă înainte de a începe să coboare.

Oprindu-se, Waldo spuse:

– Ușa asta dă în camera lui lady Brinsley.

– De unde știi a cui cameră e?

– Ușa e descuiată, la fel ca a ta, așa că am intrat și am aruncat o privire.

– Ai riscat, nu crezi?

– Nu tocmai. Știam că lady Brinsley era în capelă.

Jo se uită înapoi spre ușa pe unde ieșiseră, apoi îl privi pe Waldo.

– Și dacă Chloë a ieșit pe-aici? întrebă ea. Poate că Morden a intrat în camera ei, în noaptea aceea, iar ea a fugit. Ar fi putut veni încoace, ca să cheme în ajutor sau să se ascundă.

– Ei bine, știm că n-a ajutat-o nimeni. Morden a avut grijă de asta, și-a ales bine momentul.

Jo înțelese.

– Cînd mama lui și domnișoara ei de companie erau în capelă, zise ea.

– Într-adevăr. Și unde s-ar fi putut ascunde? Morden putea să iasă pe oricare dintre cele două uși, în orice clipă, și ar fi găsit-o...

Îl privi lung.

– Dar...?

Waldo zîmbi.

– Dar s-ar putea să fi avut timp să-și ascundă jurnalul înainte ca el s-o ajungă.

Mintea lui Jo lucra frenetic.

– Presupunînd că ai dreptate, crezi că lady Brinsley a găsit jurnalul?

Waldo începu să rîdă.

– Dacă l-a lăsat acolo atunci cred că e în posesia ei. Harper și cu mine am căutat în cameră, însă n-am găsit nimic.

– Bine, dar...

Îi acoperi buzele cu un deget.

– Ghicește singură, îi spuse el, dar nu mai scoate o vorbă pînă nu ajungem în trăsura mea.

25

Caii nu erau înhămați. Waldo trase chiar lîngă vechiul hambar pentru zeciuieli, care acum servea drept șopron al trăsurilor, ca să nu dea de bănuit. Avea un post de observație excelent. De acolo, vedeau clar casa – sau atît de clar pe cît puteau, deoarece lumina provenea de la felinarele agățate pe

stîlpi sau de la cele cîteva ferestre ale camerelor de la etajele superioare, unde oamenii încă nu se culcaseră. În acel semiîntuneric, toate accesoriile moderne se estompau şi casa arăta ca în urmă cu cîteva secole cînd fusese construită, o mănăstire magnifică menită a-l sluji pe Dumnezeu.

Jo aflase că numele iniţial al clădirii fusese Holywell Abbey, asta pînă cînd trecuse în posesia celui de-al doilea conte de Brinsley. Cîtă îngîmfare, să-i dea numele lui. Simţi un fior pe şira spinării şi-şi strînse mai bine perelina în jurul trupului.

Glasul lui Waldo fu o şoaptă abia auzită.

– Orice s-ar întîmpla, Jo, vreau să rămîi aici pînă vine Ruggles sau Harper să te ia.

– Crezi că s-ar putea întîmpla ceva rău?

– Nu. Dar nu vreau să am pe cap şi grija ta.

– Parcă era vorba să fiu cercetaşul vostru, nu?

– Într-adevăr, asta şi eşti. Reţine orice mişcare suspectă şi raportează-mi-o cînd mă întorc.

– Şi vicontele?

– Pe el lasă-l în seama mea.

Nu părea o misiune prea dificilă, iar Jo începea să se întrebe dacă nu cumva Waldo o pusese intenţionat la adăpost. Ar fi trebuit să ştie că voia să ia parte la tot ce se întîmpla. Dar, cine ştie, probabil că trebuia să stea cineva şi pe post de cercetaş.

După un timp, spuse:

– De unde ştii că Morden va veni încoace? Dacă iese pe altă uşă?

– Nu contează pe care uşă iese. Ruggles va fi pe urmele lui. Ne va da un semnal, ca să ştim unde se află.

– Un semnal?

– Va imita ţipătul unui animal. Iar acum, gata cu întrebările. Să nu ne dăm de gol.

Una cîte una, luminile din încăperile de la etaj se stinseră. Timpul trecea. O dată sau de două ori, Jo încercă să vorbească, dar Waldo o reduse la tăcere, cu un gest scurt. Era concentrat asupra casei şi împrejurimilor. Jo îi studie profilul. În interiorul întunecos al trăsurii, nu mai semăna cu Waldo cel pe care-l cunoştea ea. Nu mai avea pe buze zîmbetul fermecător, nici o urmă de umor în ochi sau în expresie. Era concentrat şi aspru. Acum, credea toate zvonurile pe care le auzise despre trecutul lui în război. Nu era un Făt-Frumos, ci un cavaler în armură de argint înnegrită de timp.

Îşi stăpîni un zîmbet. Părea un sacrilegiu să zîmbească în timp ce încercau să demaşte un ucigaş. Ar fi trebuit să se dovedească la fel de vigilentă ca Waldo. O vreme se concentră, dar cum nimeni nu ieşea din casă şi nu primea nici un semnal de la Ruggles, gîndurile începură să-i zboare aiurea.

Auzea ploaia răpăind pe capota trăsurii. Prin geamul deschis pătrundea mireasma de iarbă proaspăt cosită. Vîntul adia uşor, anunţînd vara. O dată sau de două ori, Jo căscă. Se simţea în siguranţă, cu Waldo lîngă ea.

Se trezi din somn cu o tresărire. Nu mai putea să respire. Cînd începu să se zvîrcolească, mîna care-i acoperea gura cedă.

– Nu scoate nici un sunet, spuse Waldo, altfel prada noastră îşi va lua zborul.

Dezmeticindu-se, Jo dădu din cap şi trase adînc aer în piept. O visase pe Chloë – un vis confuz, în care Morden era abatele şi o zidea pe Chloë de vie într-o criptă. Apoi îi venea ei rîndul, şi toate rugăminţile către călugări rămîneau fără răspuns.

Mîna lui Waldo îi apăsă umărul.

– Jo, te simţi bine?

Îl privi, clipind din ochi.

– Acum, da. Deci, a început?

Waldo se mişcă uşor, făcîndu-i loc să vadă mai bine pe geam. Un om desprindea felinarul de pe stîlpul aflat cel mai aproape de uşa din spate. Nu-i putea distinge trăsăturile, pentru că stătea întors cu spatele spre ei.

– De unde ştii că e Morden?

– Ruggles a dat semnalul, răspunse Waldo. Ai pistolul la tine?

– Da , răspunse ea, sprijinind ţeava pe braţ.

– Ţine minte ce ţi-am spus. Stai aici şi nu te arăta. Dacă se întîmplă ceva, trage cu pistolul şi am să vin numaidecît.

O clipă mai tîrziu, Waldo cohorî din trăsură pe uşa din partea opusă casei. Nu făcu nici un zgomot. Ambele uşi aveau zăvoarele trase. Trecură cîteva minute, dar tot nu auzi nimic. Îl vedea bine pe Morden, pentru că acesta avea felinarul la el. Îl urmări cu privirea cînd o luă pe o cărare care ducea la casele pădurarilor. Nu departe în urma lui, se furişau două umbre – Waldo şi Ruggles. Îi privi pînă cînd se pierdură toţi trei în noapte.

Inima îi bătea nebuneşte. Cunoştea locurile, pentru că Waldo mai fusese acolo şi făcuse o hartă a zonei. Dincolo de casele pădurarilor se afla ferma, cu păşunile şi dumbrăvile ei. Prin zona aceea curgea un rîu care se vărsa în Tamisa la Henley, dar nu era destul de adînc ca să poată fi scufundat în el un trup omenesc.

– Chloë, şopti ea cu vocea întretăiată, unde eşti?

Auzi un sunet, o mişcare la uşa din spate a casei, şi se retrase repede de la geam. O altă umbră ieşi din casă, şi se îndreptă spre unul dintre stîlpii cu felinare. Cînd întinse mîna să desprindă felinarul, lumina îi dezvălui chipul. Era Morden.

Jo rămase uluită. Atunci, cine... *O momeală!* Trimisese pe altcineva înaintea lui, ca să-i inducă în eroare. Un moment,

cuprinsă de panică, se gîndi să tragă cu pistolul. Procedînd astfel i-ar fi adus pe Waldo şi Ruggles înapoi, însă l-ar fi pus în gardă şi pe Morden, şi atunci n-ar mai fi găsit-o niciodată pe Chloë. Mai rămînea Harper, dar pînă să ajungă la el, Morden avea tot timpul să dispară. Cînd Morden o luă din loc, Jo înţelese că nu mai avea de ales. Străduindu-se să nu facă nici un zgomot, coborî din trăsură, pe uşa din partea opusă casei.

Nu avu nevoie de mult timp ca să-şi dea seama încotro se îndrepta Morden. Sera, separată de casă, la fel ca a lui Chloë, se afla la capătul unei alei largi, destul de aproape de casă. Morden mergea pe alee, iar Jo îl urmărea ascunzîndu-se printre arbuştii de pe margine. Ea aşteptă ca Morden să intre în seră, apoi îşi croi drum printr-un pîlc des de rododendroni şi se uită prin ochiul unui geam al serei. Nu-l distingea, dar vedea lumina felinarului îndepărtîndu-se şi apoi oprindu-se. Presupuse că Morden ajunsese la destinaţie – locul de veşnică odihnă al lui Chloë.

Jo încremeni de spaimă. Ştia ce avea de făcut în continuare, dar picioarele refuzau s-o asculte. N-ar fi trebuit să se întîmple aşa, nu fusese vorba să se confrunte cu Morden de una singură, dar dacă n-o făcea, dacă nu intervenea nimeni, criminalul avea să scape nepedepsit.

Gîndul acesta o făcu să-şi vină în fire. O asasinase pe Chloë. Trimisese un om s-o omoare şi pe ea. Cine avea să urmeze? Waldo? Trebuia să pună capăt şirului de asasinate.

Mişcaţi-vă, le comandă ea picioarelor, iar acestea se supuseră. Uşa era întredeschisă. Se strecură înăuntru, apoi se opri. Lumina era departe în faţa ei, dar nu putea să-şi dea seama cu precizie unde anume, pentru că nu cunoştea topografia serei decît în linii mari. Îşi aducea aminte doar că era un labirint de cărări întortocheate – cărări întortocheate,

palmieri uriaşi, straturi de flori şi artefacte antice pentru a le aminti oamenilor de istoria casei.

Trecură cîteva minute bune pînă să-şi adune curajul. Făcuse doar cîţiva paşi şovăitori, cînd auzi uşa din spatele ei închizîndu-se. Cineva era în apropiere. Îi auzea respiraţia. Avea pistolul în mînă, însă mai trebuia să-i tragă cocoşul. Cînd reuşi s-o facă, zgomotul o dădu de gol. Se răsuci în loc, dar era prea tîrziu. Primi o lovitură în cap şi pistolul îi alunecă dintre degetele amorţite. În clipa următoare, fu înşfăcată şi tîrîtă spre zona luminată.

Waldo deveni bănuitor cînd prada lor urcă pe un dîmb şi începu să traverseze pajiştea din spatele fermei.

– Ce e? întrebă Ruggles.

Privind înapoi spre drumul pe unde veniseră, Waldo spuse:

– Am ajuns prea departe. Morden nu putea să care un cadavru atîta drum.

– Şi dacă a silit-o să vină încoace sub ameninţarea armei?

– Prea riscant. Ar fi putut să-i vadă cineva dintre chiriaşi sau pădurarii. În noaptea aceea ieşiseră să caute braconieri, mai ţii minte? Morden ştia. Nu, nu mi se pare normal. Trebuie să fi ascuns cadavrul mai aproape de casă.

– Şi atunci, ce face acum?

– Nu ştiu. Am impresia că e mai deştept decît l-am crezut. Nu cred că a căzut în capcana noastră. Mă tem că noi am căzut într-a lui.

– Crezi vă vrea să ne prindă într-o ambuscadă?

– Nu ştiu. Eşti sigur că cel pe care-l urmărim e Morden?

Urmă o scurtă tăcere, înainte ca Ruggles să răspundă:

– I-am recunoscut haina.

Urmă o nouă tăcere, după care Waldo spuse:

– Eu mă întorc. Tu du-te înainte, dar nu-ţi asuma nici un risc. Dacă încearcă ceva, omoară-l.

Waldo porni grăbit înapoi spre trăsură –, reproşîndu-şi prostia de a-şi fi subestimat adversarul.

Ruggles trecu dîmbul.

– La fel ca pe vremuri, spuse el, grăbind pasul pentru a nu-şi scăpa prada din ochi.

– Data trecută, spuse vicontele, aveam totul pregătit dinainte. N-a fost nevoie decît s-o lovesc pe Chloë în cap şi s-o împing în canal. Acum, trebuie să-mi acorzi cîteva minute ca să fac toate pregătirile, îi spuse el lui Jo. Mai tîrziu m-am dus în camera ei ca să-i strîng lucrurile – articolele de toaletă şi aşa mai departe – pentru ca toată lumea să creadă că-şi făcuse bagajele şi plecase. I-am dat săculeţul valetului, să se debaraseze de el.

Îi vorbea pe un ton firesc, de conversaţie, ca şi cum n-ar fi atacat-o, cu cîteva momente în urmă. Durerea de cap continua s-o înjunghie ca un cuţit. O durea şi gîtul, în locul unde mîinile lui o strînseseră cînd încercase să ţipe.

Dacă nu s-ar fi simţit atît de slăbită, ar fi putut încerca să scape. Deocamdată, respira încet şi adînc, căutînd să se orienteze. Şedea pe duşumeaua pardosită cu dale de gresie, rezemată cu spatele de o urnă de piatră, iar vicontele stătea în picioare lîngă cadranul solar, unul dintre cele mai valoroase artefacte, pe care începuse să-l demonteze. O prevenise că dacă încerca să se ridice sau să scoată vreun sunet, o s-o omoare.

Ceea ce Jo nu putea înţelege era de ce n-o ucisese deja.

Îşi reprimă frica. Panica nu-i folosea la nimic. Trebuia să găsească o cale de a amîna momentul acela îngrozitor cînd avea să-i facă şi ei ceea ce-i făcuse lui Chloë.

– Chloë...

Îşi înghiţi nodul din gît şi reuşi să vorbească.

– Te înşeli în legătură cu Chloë. N-a murit. Eu sînt singura persoană care ştie unde este.

Spera ca minciuna s-o ajute să cîştige suficient timp, dar îşi dădu seama cît de uşor de demontat era cadranul solar. Mai întîi se dădea la o parte capacul, apoi piedestalul. Morden ajunsese deja la bază. În curînd îşi va da seama că-l minţise.

– Aproape reuşiseşi să mă convingi, spuse el, pînă ai venit aici.

O privi stînd cu mîinile în şolduri şi cu un zîmbet malefic pe buze.

– Voiai s-o găseşti pe Chloë? Ei bine, am să ţi-o arăt.

Minţea. Dacă ar fi fost convins că victima lui zăcea în acel canal – care canal? – nu s-ar fi aflat acolo. Ar fi ştiut că era moartă şi că nu avea de ce să se teamă. Dar, dacă-l făcea mincinos, nu cîştiga nimic. Trebuia să se gîndească la altceva.

Baza ceasului solar era mai greu de urnit decît celelalte piese. Îl privi cum se opintea s-o ridice într-o parte, încordîndu-se şi gemînd. Călca în picioare rondurile de pansele. Îi trecu prin minte că, dacă Waldo vedea acele flori strivite, va şti unde s-o caute.

Oribil gînd! Jo îl alungă.

– N-o să-ţi meargă, îl preveni ea. Prietenii mei au să mă caute.

Morden se ridică, clătină din cap şi începu să rîdă.

– Mai încearcă, doamnă Chesney. I-am trimis după cai verzi pe pereţi. Îşi consultă ceasul. Nu se vor întoarce mai devreme de o oră. Va avea grijă valetul meu de asta.

Îl urmăriseră pe valet, nu pe Morden. Îi păcălise pe toţi. N-avea să mai iasă vie de acolo. Gîtlejul i se contractă de spaimă. Vicontele îi văzu expresia şi rîse.

– N-o să te găsească nimeni, fiindcă nimeni nu ştie de existenţa acestui loc. L-am găsit cînd eram mic, cînd muncitorii reparau sera.

– Ce este? întrebă ea cu voce răguşită.

– Baia vechii vile romane. Atîta a mai rămas ca să arate că romanii au fost cîndva aici, plus cele cîteva artifacte pe care le vezi. Acolo era izvorul. L-au numit Holy Well, pentru că se credea că apa are proprietăţi miraculoase.

Mica lui cuvîntare era atît de bine învăţată, încît şi-l putea imagina ţinîndu-le-o vizitatorilor curioşi care veneau să vadă vestigiile. Chiar şi acum se lăuda cu remarcabila lui moştenire. Nu se putea stăpîni.

Apă miraculoasă. Pentru asta se ruga şi ea acum – pentru un miracol.

– Holywell Abbey, spuse ea cu voce surdă.

Morden rîse.

– Deci, dumneata şi Chloë vă veţi odihni în pămînt sfinţit.

Avea s-o omoare. Monstrul acela zîmbitor avea s-o omoare. Cînd va găsi trupul lui Chloë, o va face. Nu mai avea nici un motiv s-o ţină în viaţă. Trebuia să acţioneze înainte ca Morden să dea la o parte piatra de temelie.

– Îţi pierzi timpul, spuse ea, surprinsă să audă cît de calmă îi era vocea. Nu-i acolo. Ai crezut că ai omorît-o, dar n-ai reuşit. A găsit o cale de ieşire şi a plecat la Paris. Eşti terminat, Morden. Memoriile ei vor fi publicate...

Vicontele o întrerupse cu un gest nervos.

– Minciuni! Toate sînt minciuni! Ţi-am citit articolul din *Journal*. Credeai că mă poţi atrage într-o cursă, dar dumneata şi prietenii dumitale sînteţi cei care aţi căzut în cea întinsă de *mine!*

Vasăzică, ştia despre *Journal*. Nu conta. Trebuia să continue să mintă.

– E la Paris, îţi spun eu. A găsit altă cale de a ieşi din canal şi a venit la mine, la Stratford. Eu am ajutat-o să se ducă la Paris.

– Şi cum a plecat de la Brinsley Hall?

Întrebarea o derută. *Fii prudentă,* își spuse. Apoi rosti cu voce tare:

– Cu cupeul, presupun. Nu mi-a spus.

– N-a existat nici un cupeu!

Morden vorbea împroșcînd cu stropi de salivă, iar Jo se feri la vederea furiei de pe chipul lui.

– Mi-a cerut să trimit un servitor la Henley ca să comande un cupeu pentru a doua zi dimineața, dar n-am făcut-o. Știam că n-avea să mai plece nicăieri.

Jo își imagină ultimele clipe ale lui Chloë ca și cum ar fi fost de față. O invitase în seră, probabil ca să discute. Chloë era speriată. Jo știa acest lucru din scrisoare. Dar ce-i rămînea de făcut, dacă vicontele insista? Iar cît despre ea... ce-i spusese? Că mormîntul lui Chloë o aștepta. Nu avea altceva de făcut decît, *s-o lovească în cap și s-o împingă în canal.*

Brusc, fricii îi luă locul o emoție și mai puternică, o mînie oarbă, pe măsura furiei lui. Se ridică în picioare și-l privi drept în ochi. Vocea-i tremura, iar respirația îi era greoaie.

– Era aici cineva care a ajutat-o. Nu știu cine. A refuzat să-mi spună. Dacă n-a pornit spre Stratford cu cupeul, poți fi sigur că aceeași persoană a ajutat-o să plece de-aici. Haide. Dă piatra la o parte și spune-mi dacă Chloë mai e acolo.

Vicontele se înroși la față, apoi începu să pălească.

– Nu, spuse el, mama mea n-ar merge atît de departe.

Se lăsă în genunchi și împinse baza cadranului solar într-o parte. Jo îl vedea ca prin ceață, și mintea îi lucra rapid. Mama lui? Ce voise să spună cu asta?

Tresări cînd Morden scoase un muget și se răsuci spre ea. Avea chipul schimonosit de furie.

– Unde e? răcni el. Unde i-ai ascuns cadavrul?

Jo se strîmbă de durere cînd o înhăță de umeri. O zgîlții atît de tare încît îi clănțăniră dinții. Apoi conștientiză spusele lui, și nimic nu-i mai putu înăbuși speranțele. Chloë nu era

în canal! Ar putea să mai fie încă în viață! Speranța îi limpezea mințile și-i reînnoia puterile.

Brusc, îl lovi cu capul în nas, apoi îl împinse furioasă. Morden mugi de durere, împleticindu-se. Jo nu mai aşteptă. Adunîndu-şi fustele, porni în fugă spre ieşire.

Conştientă că nu putea fugi mai repede decît el, n-o luă spre casă. Ruinele cantinei se aflau în apropierea serei. Coti şi se îndreptă într-acolo. Nu exista nici o lumină după care să se orienteze, aşa că se ghemui în spatele unui zid surpat şi-şi încordă auzul pentru a-şi da seama dacă este urmărită.

Vicontele nu alerga, dar îi auzea respirația. Era din ce în ce mai aproape. În orice clipă putea s-o înhațe și s-o tragă la lumină. Încetase să mai respire. *Respiră,* îşi spuse ea şi trase rapid aer în piept. Auzi un scrîşnet pe pietriş şi întoarse capul în direcția de unde venea semnalul. O umbră uriaşă se înălță deasupra ei. Jo se chirci lîngă perete, bîjbîind cu mîinile după ceva care *i*-ar fi putut servi drept armă. Pietrele erau prea mari, n-ar fi putut să le ridice.

Morden răcni:

– Cățea! Ai să plăteşti pentru toate necazurile pe care mi le-ai făcut!

Două mîini puternice o ridicară în picioare. Jo deschise gura să țipe, dar nu ieşi decît un scîncet, cînd Morden o doborî la pămînt lovind-o cu dosul palmei. Jo îşi scutură capul încercînd să şi-l limpezească. În clipa următoare, vicontele o ridică din nou în picioare.

– Şi acum, cățea, scrîşni el, ai să-mi spui unde e Chloë sau îți rup toate oasele înainte să te arunc în canal şi să-l închid la loc.

Waldo se duse mai întîi la trăsura unde o lăsase pe Jo. Cînd constată că e goală, simți că i se înmoaie picioarele. Subestimase un inamic, iar acest lucru era de neiertat. Apoi,

începu să judece cu calm. Nu trebuia să se repeadă să tragă concluzii. Era posibil ca Jo să-şi fi pierdut răbdarea şi să se fi întors în casă. Existau mai multe posibilităţi. Trebuia să spere că nu se întîmplase nimic rău, dar să acţioneze ca şi cum s-ar fi întîmplat. Aşa fusese instruit să gîndească.

Ochii îi erau deprinşi cu întunericul şi putea distinge umbrele pe fondul întunecat. Sera era cufundată în beznă. Privirea i se îndreptă spre cantină. Din vechea sală de mese a călugărilor nu mai rămăsese mare lucru. Doar cîteva ziduri dărîmate şi amvonul de piatră. Fu cît pe ce să nu observe că o umbră se mişcase. Porni, înainte de a distinge sunetul asemănător cu miorlăitul unui pisoi, înainte de a auzi un glas bărbătesc plin de furie.

Cînd ajunse la peretele exterior al cantinei, se opri şi ascultă. Morden o ameninţa pe Jo că avea să-i frîngă oasele. Pistolul nu-i folosea la nimic, pe întuneric. Îl vîrî în buzunar şi sări peste zid.

Vicontele percepu mişcarea şi o îmbrînci pe Jo într-o parte, pentru a se întoarce spre noul adversar. Waldo fentă lateral, apoi îl lovi pe Morden în stomac cu piciorul. Acesta căzu în genunchi şi se îndoi de mijloc, cu respiraţia tăiată. Cînd Waldo lovi din nou, vicontele se aştepta la atac. Reacţionă, simţind că avea să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte, pară lovitura şi-l trînti pe Waldo la pămînt. Se rostogoleau pe solul pietros, încleştaţi, fiecare încercînd să-l strîngă pe celălalt de gît.

– Jo, gîfîi Waldo, adu-l pe Harper. Pleacă de-aici! Fugi!

Jo nu-l ascultă. Le dădea tîrcoale încercînd să intervină.

Waldo voia s-o ştie în siguranţă. Dacă el nu-l învingea pe Morden, acesta o va ataca din nou.

Teama pentru Jo îi distrase atenţia, iar acest lucru îi fu fatal. Vicontele se răsuci într-o parte şi îi trase lui Waldo un

genunchi între picioare. Durerea îi explodă prin trup, făcîndu-l să slăbească strînsoarea. Morden profită de ocazie şi se ridică. Gîfîind, luă un bloc de piatră care cîndva făcuse parte din perete.

De asta se temuse cel mai tare Jo. Waldo era doborît la pămînt, iar monstrul acela avea să-l ucidă. De aceea îi nesocotise ordinul.

Îşi luă inima în dinţi cînd Morden ridică piatra deasupra capului. Acesta n-o văzu venind. Jo se aruncă asupra lui, iar inerţia îi propulsă pe amîndoi. Vicontele căzu la pămînt cu o bufnitură, iar Jo se prăbuşi peste el. După o ultimă încercare slabă de a se ridica, Morden rămase nemişcat. Ridicîndu-se în grabă, Jo alergă la Waldo.

Acesta încă mai gemea cînd îl ajută să se ridice.

– Cred că a leşinat, spuse ea.

– Adu un felinar şi hai să aruncăm o privire.

– N-ai să fii în pericol? Dacă se trezeşte?

– Am pistolul.

De fapt, avusese pistolul în mînă şi l-ar fi găurit pe viconte dacă Jo n-ar fi sărit asupra lui.

Cînd reveni cu felinarul, Jo îşi dădu seama că vicontele n-avea să se mai trezească niciodată. Zăcea pe spate, cu o expresie de surpriză pe faţă. Waldo examină trupul, apoi se îndreptă.

– Şi-a rupt gîtul. Cum o s-o mai găsim pe Chloë acum?

Pe Jo o străbătu un fior, dar nu pierdu timpul să-şi analizeze sentimentele. Va avea timp pentru asta mai tîrziu. Îl privi pe Waldo.

– Ştiu unde a ascuns-o pe Chloë, dar nu-i acolo. Vino, am să-ţi arăt. Cuprinde-mă cu braţul pe după umeri, te voi ajuta să mergi.

Deşi Waldo nu avea nevoie de ajutorul ei, îi îndeplini

supus ordinele. Îi plăcea să se ocupe cineva de el. Îi plăcea să fie răsfățat. Uneori, independența prea multă devenea obositoare.

Cînd intrară în seră, Jo avu senzația că mergeau printr-o junglă pietrificată. Nu adia nici o boare. Nimic nu se clintea. Îi era clar că pentru ea serele n-aveau să joace un rol prea important. Nu voia să mai aibă de-a face cu ele. Aduceau prea mult ghinion.

Îl conduse pe Waldo la canalul roman de scurgere, explicîndu-i despre cadranul solar și despre felul cum găsise Morden acel loc. Waldo coborî felinarul în deschizătură.

– Din cînd în cînd, un sclav curăța canalul, de aceea e atît de lat și adînc, spuse Waldo.

– Dar Chloë? Morden a spus că nu-i aici, însă n-am văzut cu ochii mei.

– Nu e, Jo.

Waldo se ridică și reveni lîngă ea.

– Măcar am rezolvat enigma cutiilor. Sînt în canal.

Cu voce surdă, Jo spuse:

– Mai era încă un săculeț cu obiecte de toaletă. A spus că i l-a dat valetului ca să scape de el.

– Nu mă mir. Era foarte meticulos. Dar nu îndeajuns de meticulos. I-au scăpat scrisoarea și jurnalul.

Epuizată, Jo își apăsă ochii cu mîna și se rezemă de Waldo. Atingerea lui îi dădea o senzație plăcută, îl simțea puternic și cinstit. Începu să plîngă.

– Unde e? Ce i s-a întîmplat?

Waldo îi șterse lacrimile.

– Vom vorbi cu singura persoană care poate ști unde se află Chloë.

– Cine?

– Singura care cunoaşte toate cotloanele şi ungherele serei.

– Lady Brinsley, spuse Jo.

– Da, lady Brinsley.

26

Nu se întîlniră cu lady Brinsley timp de încă o oră. Waldo avea nevoie de timp ca să aranjeze lucrurile astfel încît moartea lui Morden să pară un accident. Se gîndea în primul rînd la Jo. Nu voia ca aceasta să fie suspectată de crimă. Lordul Brinsley avea relaţii sus-puse. Îi putea crea mari probleme, dacă voia.

Ruggles se întorsese din urmărire, după ce-l prinsese pe valet, care acum se afla într-un beci pînă se hotărau ce să facă cu el. Harper şi Ruggles aveau dezgustătoarea sarcină de a face ordine în seră şi a potrivi cadavrul lui Morden astfel încît să pară că murise într-un accident cauzat din vina lui. Îl mutară în dormitor şi îl aranjară astfel încît să dea impresia că se împiedicase de un taburet şi căzuse peste grătarul şemineului, rupîndu-şi gîtul.

Jo se aranjase, dar în rest nu avusese altă ocupaţie decît propriile ei gînduri. Cînd Waldo veni s-o cheme, era mai derutată ca oricînd. Oboseala îi trecuse, deşi era foarte tîrziu şi în curînd urma să se trezească servitorii. Pînă nu descoperea ce se întîmplase cu Chloë, n-avea nici o şansă de a-şi afla odihna.

Waldo îi observă paloarea şi cearcănele de sub ochi, şi se blestemă în sinea lui pentru că i le cauzase. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ea, nu s-o lase să se descurce singură.

Revedea mormîntul acela căscat, şi îşi imagina ce s-ar fi întîmplat cu Jo dacă o părăsea norocul. Apoi frica se transformă în furie. Îi spusese să nu coboare din trăsură, iar ea nu-l ascultase. Îi venea s-o zgîlţîie. Ba nu. Îi venea s-o strîngă în braţe, doar ca să se asigure că era vie şi nevătămată.

Se mulţumi cu un sărut şi o îmbrăţişare lungă, înceată, care erau mai grăitoare decît cuvintele. Jo înţelese. Şi pe ea o încercau aceleaşi sentimente. Nu dorise ca Waldo să fie un erou. Dorise doar să-l ştie în siguranţă.

După ce se despărţiră, Waldo îşi rezemă fruntea de a ei.

– Ai de gînd să-mi spui şi mie odată cuvintele alea?

– Am să mă gîndesc.

– Ai grijă să nu pierzi ocazia, Jo. Nimeni nu poate aştepta la nesfîrşit.

– Parcă era vorba să mergem la lady Brinsley, nu?

– Atunci, să n-o lăsăm să ne aştepte.

Lui lady Brinsley i se comunicase că urmau s-o viziteze. Astfel că o găsiră atît pe ea cît şi pe domnişoara ei de companie. Se aflau în salonaşul de lîngă dormitor. Focul fusese aprins, iar pe mescioara rotundă fusese pusă o tavă cu un serviciu de ceai. Abia se aşezaseră, şi miss Dunn turnă ceaiul, după care se retrase discret.

Lady Brinsley deschise conversaţia :

– Omul dumitale a spus că ai să-mi comunici ceva important, domnule Bowman. Ce s-a întîmplat?

– Morden a murit.

Jo aproape rămase cu gura căscată. Nu aşa se comunica unei mame vestea morţii fiului ei. Privi chipul sever al lui Waldo, apoi se uită la lady Brinsley. Faţa ei nu exprima nici şocul şi nici durerea la care Jo se aşteptase, ci doar un soi de curiozitate resemnată, ca şi cum vestea n-ar fi surprins-o.

– Cum s-a întîmplat? întrebă lady Brinsley.

La fel de direct, Waldo răspunse:

– Voia s-o omoare pe doamna Chesney şi să-i ascundă cadavrul lîngă al lui Chloë. Doamna Chesney a ripostat. Morden a căzut şi s-a lovit cu capul de o piatră. Am pus ca trupul să fie dus în camera lui. Cînd vor veni autorităţile, vor crede că a căzut cu capul peste grătarul de alamă. În felul acesta, nu va avea loc nici un scandal.

Urmă o lungă tăcere.

– Îţi mulţumesc, spuse lady Brinsley într-un tîrziu.

Jo începea să se simtă ca o spectatoare care asista la o piesă prost jucată. Actorii îşi rosteau replicile fără nici o intonaţie, ca şi cum nu le-ar fi înţeles semnificaţia. Simţea că îşi pierde răbdarea.

Aplecîndu-se înainte, spuse cu convingere:

– Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, lady Brinsley, dar trebuie să înţelegeţi că fiul dumneavoastră era un om rău. Acum însă vă previn, mie nu-mi pasă dacă va izbucni un scandal sau nu. Nu mă interesează decît prietena mea, Chloë. Păreţi să ştiţi că fiul dumneavoastră a aruncat-o în groapa aceea îngrozitoare din seră. Acum nu mai e acolo. Prin urmare, unde e?

Chipul aspru al femeii se îmblînzi. Pe buze îi apăru un zîmbet vag.

– Voiam să-ţi spun, răspunse ea, pentru că i-ai fost lui Chloë o prietenă atît de bună, dar mă temeam de ceea ce ar fi putut face Victor. Am ascuns-o la sanatoriu. Încă nu şi-a revenit, dar progresează pe zi ce trece.

– Care sanatoriu?

– Cel din mănăstirea Sfintei Inimi, la marginea oraşului Henley.

Jo se lăsă moale în fotoliu. Era prea simplu. Nu-i venea să creadă. Îl privi pe Waldo.

– Poate fi adevărat?

În ochi îi citi răspunsul pe care-l dorea.

– Da, slavă Domnului, spuse el.

Toate emoţiile pe care şi le înăbuşise în ultimele săptămîni o năpădiră brusc. Nu vărsa lacrimi, dar umerii începură să i se zbuciume în timp ce se chinuia să respire. Apoi fu în braţele lui Waldo. Încerca să vorbească, să-i spună ce simţea, dar singurul cuvînt pe care-l putea rosti coerent era numele lui.

Jo ar fi vrut să se ducă imediat la mănăstire ca s-o vadă pe Chloë, dar acest lucru nu era posibil. Nimeni n-ar fi primit-o în sanatoriu la ora aceea din noapte. După cum îi atrase atenţia Waldo, afară era întuneric beznă şi o călătorie ar fi fost riscantă. În plus, avea multe întrebări pe care dorea să i le pună stăpînei casei.

După ce turnă iar ceai în ceşti, Waldo îi ceru lui lady Brinsley să-i povestească ce anume se întîmplase în noaptea dispariţiei lui Chloë.

Urmă o lungă tăcere, după care lady Brinsley începu să vorbească:

– Cred că ştii ce s-a întîmplat, domnule Bowman, sau ai dedus totul.

Jo îl privi pe Waldo, care dădea din cap a încuviinţare, şi se uită din nou la lady Brinsley. Cu o voce în care se simţea dezamăgirea, spuse:

– Ei bine, eu n-am dedus totul, aşa că vă rog să continuaţi, lady Brinsley.

– Cu ce să încep? Sînt atît de multe de spus...

Waldo îi sugeră cu blîndeţe:

– Începeţi cu conversaţia de după cină. Ce anume s-a spus în noaptea aceea ca să-l incite pe fiul dumneavoastră s-o omoare pe Chloë? Ştim că Chloë intrase în panică, pentru că a scris un mesaj care mai tîrziu a ajuns în mîinile noastre. Ce s-a întîmplat? Ce s-a vorbit?

Lady Brinsley răspunse cu înverşunare:

– Nimic important! Totul era doar în mintea lui Victor. Lui Chloë nu-i păsa dacă el era moştenitorul legitim sau nu.

Respiră de cîteva ori, agitată, înainte de a continua:

– De la comentariul Lydiei a pornit totul. Ziua lui de naştere e luna viitoare. Lydia voia să-i ureze la mulţi ani, în caz că nu-l mai vedea pînă atunci. Chloë a remarcat că Victor se născuse în aceeaşi zi în care murise bunicul lui. Lydia a corectat-o. Ştia că bătrînul conte murise în decembrie, cu şase luni înainte de naşterea lui Victor. Chloë a fost nedumerită. Credea că cele două evenimente, naşterea lui Victor şi moartea bunicului său, avuseseră loc în aceeaşi zi. Aşa îi spusese Victor, înainte de a descoperi că ea era lady Tellall.

– Şi, desigur, completă Waldo, dacă s-ar fi născut în ziua morţii bunicului său, n-ar fi putut să fie fiul dumneavoastră.

– Într-adevăr, şopti lady Brinsley. Nici n-a fost fiul meu.

– Continuaţi.

– Chloë –, mai bine zis lady Tellall – i-a urat la mulţi ani de ziua lui în ziar, cam cu... ăă... doi ani în urmă în decembrie. Victor a venit la mine. Aşa am descoperit că Chloë scria pentru *Journal*. Nu-i mai spusese nimănui altcuiva. Eu i-am spus să lase totul în seama mea. I-am scris lui lady Tellall, atrăgîndu-i atenţia asupra greşelii pe care o făcuse şi anume că Victor s-a născut în iunie. Erata a apărut şi am sperat că astfel se va termina totul. Asta pînă în ultima seară a petrecerii, cînd Lydia a pus prinsoarea.

Jo era nedumerită.

– Ce importanţă avea? Chiar dacă Chloë o striga în gura mare, n-ar fi fost decît cuvîntul ei, împotriva cuvîntului.

– Există şi scripte, Jo, acte parohiale pe care le ţine episcopul. Falsurile nu sînt greu de detectat, interveni Waldo.

Lady Brinsley adăugă:

– Pe lîngă asta, gîndeşte-te la scandalul care ar fi urmat. Dar nu s-a ajuns niciodată pînă acolo. Chloë nu e o fată rea, şi n-ar face nimic care să mă rănească.

– Prin urmare, reluă Waldo, Victor s-a născut în decembrie, în ziua în care a murit bunicul lui.

– Da, dar nu eu l-am născut. Eu eram la înmormîntare, la fel ca Lydia. Nu se ştia şi nu se vorbea despre nici un copil. Aşa că, atunci cînd Chloë a povestit ceea ce credea că era doar o mică anecdotă interesantă despre ziua de naştere a lui Victor, Lydia a corectat-o, şi au făcut pariul. Mai mult chiar, Lydia a insistat asupra faptului că numai moştenitorii legitimi pot primi titlul şi moşiile.

Jo întrebă încet:

– Aşadar, Victor a fost adoptat?

Cu un zîmbet trist, lady Brinsley răspunse:

– Nu. Dacă l-am fi adoptat, n-ar fi putut moşteni titlul, iar asta nu i-ar fi convenit soţului meu. E anormal de mîndru de moştenirea lui şi voia să i-o transmită mai departe unui fiu. Vezi dumneata, doamnă Chesney, Victor *era* fiul lui. Mama lui, cred, a fost o femeie destul de respectabilă. A murit cînd Victor avea doar cîteva săptămîni. Eu nu aveam copii şi, după toate probabilităţile, nici nu puteam să am vreodată, aşa că am adoptat băiatul şi am lăsat să se creadă că era al meu. Au apărut însă probleme. Trebuia să mă prefac că sînt însărcinată şi să plec de la Hall... mă rog, cred că înţelegi ce vreau să spun.

Jo dădu din cap. Fusese nevoită să se despartă de toţi prietenii şi rudele şi să se ducă, sub un nume de împrumut, într-un loc unde n-o cunoştea nimeni. Apoi, după o vreme, să se întoarcă acasă cu soţul lîngă ea şi cu un copil în braţe.

– Spuneţi-ne, îi ceru Waldo cu blîndeţe, ce s-a întîmplat în noaptea aceea după ce toţi s-au dus la culcare. Aţi mers la capelă?

Lady Brinsley zîmbi vag.

– Da, ca întotdeauna. Auzisem conversația dintre Lydia și Chloë și eram nervoasă, nu fiindcă m-aș fi temut că Chloë ne-ar fi divulgat secretul, ci pentru că mi-era frică să nu facă Victor vreo prostie – s-o amenințe, nici eu nu știam ce anume... El știa adevărul despre nașterea lui, știa că era fiul natural al soțului meu, și că eu nu-i eram mamă.

Cînd făcu o pauză, Waldo o întrebă:

– I-ați spus dumneavoastră?

– A, nu. A aflat-o de la tatăl lui, absolut întîmplător, cînd a împlinit douăzeci și unu de ani. Soțul meu băuse prea multă șampanie. Una dintre amintirile cele mai scumpe soțului meu a fost faptul că i-a putut spune bătrînului conte, pe patul de moarte, că i se născuse un fiu, deci exista un moștenitor.

Rîse strepezit.

– Dacă Victor ar fi fost fată, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Numai fiii contează cînd un om are un titlu și moșii de lăsat moștenire. Ei bine, Victor știa că bunicul îi murise în luna decembrie, înainte de nașterea lui, așa că a venit la mine și m-a forțat să-i spun toată povestea. Nici pînă-n ziua de azi tatăl lui n-a aflat că Victor știa că este nelegitim. Atunci era prea beat ca să-și mai amintească, iar Victor n-ar fi spus și n-ar fi făcut nimic care să schimbe situația dintre ei. Își adora tatăl.

Imaginea acelei relații între tată și fiu era atît de patetică, încît Jo simți nevoia să-și plece privirea. Începea să i se facă milă de toți, dar mai ales de lady Brinsley.

– Deci, ați plecat la capelă, reluă Waldo. Și pe urmă?

– Pe urmă m-am dus la Chloë, dar ușa camerei era încuiată și nu mi-a răspuns nimeni. Începusem să mă îngrijorez, așa că m-am gîndit să încerc ușa servitorilor. I-am găsit caietul chiar lîngă ușă.

Waldo şi Jo schimbară o privire scurtă. Exact aşa îşi imaginaseră şi ei.

Lady Brinsley continuă:

– Mi-am dat seama că trebuia să-l fi pus acolo cu un anumit scop, aşa că vă închipuiţi cum m-am simţit. Uşa dormitorului ei era încuiată pe dinăuntru, şi am crezut că ieşise pe scara servitorilor, ca să se ducă la bucătărie sau afară. Am trimis-o pe Harriet – adică, pe miss Dunn – la bucătărie, iar eu am ieşit să mă uit prin curte. Atunci l-am văzut pe Victor ieşind din seră. M-am ascuns între arbuşti pînă a intrat în casă. Nu peste mult, Harriet a venit şi ea. Am luat un felinar şi ne-am dus în seră.

Se lăsă o lungă tăcere, timp în care lady Brinsley încerca să se adune.

– Am căutat peste tot şi n-am găsit nimic. Tocmai eram pe punctul să renunţ, cînd mi-am amintit de vechiul canal de scurgere. Cînd era mic, Victor a căzut acolo, aşa că l-am acoperit cu un cadran solar. Ştiam că avea un temperament vulcanic, dar nu mi-a venit să cred că a ajuns atît de departe.

Vocea îi devenea mai nesigură, pe măsură ce-şi amintea.

– Cînd am ajuns la cadranul solar, am văzut că plantele din jur erau călcate în picioare. În clipa aceea am fost sigură că o ucisese pe Chloë şi o ascunsese în canal. Eram gata să trezesc toată casa şi să chem autorităţile. Îi eram loială lui Victor doar din cauza sentimentului de vinovăţie. Dacă fusese răsfăţat şi i se făcuseră toate hatîrurile încă de cînd se născuse, aveam şi eu o parte din vină. Nu că aş fi avut o influenţă prea mare. A avut grijă de asta soţul meu. Dacă aş fi avut un caracter mai puternic...

Se întrerupse, clătinînd din cap şi continuă:

– Însă niciodată nu l-am crezut capabil să omoare pe cineva.

– Dar, interveni Waldo, n-aţi anunţat autorităţile.

– Nu. Lui Harriet i s-a părut că a auzit ceva şi ne-am gîndit că poate Chloë mai trăia, aşa că am început să lucrăm febril pentru a demonta cadranul solar. Şi, după cum s-a dovedit, Harriet n-a greşit.

– Aţi *dat la o parte* ceasul solar? întrebă Waldo, uimit.

Lady Brinsley rîse încetişor.

– Şi mie îmi vine greu să cred, cînd stau să mă gîndesc. Atunci mi s-a părut că aveam puterea lui Samson. Panica poate avea acest efect asupra unei persoane. Şi numai panica ne-a dat putere s-o scoatem pe Chloë din văgăuna aceea îngrozitoare. Era într-un hal fără de hal. N-am stat pe gînduri. Şi acum mă întreb încă cum am reuşit s-o aducem pînă în camera mea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Dacă l-aş fi acuzat pe Victor, nu m-ar fi crezut nimeni. Nu prezentam nici o garanţie, înţelegeţi, fiindcă se ştia că sufăr de nervi. Aşa am ajuns să ştiu despre sanatoriu. De-a lungul anilor, am petrecut acolo perioade de săptămîni întregi, ca pacientă. Unii oameni îl numesc azil, şi cred că asta şi este. Nu m-am gîndit decît să-l ţin pe Victor departe de Chloë pînă mă voi simţi destul de bine ca să le spun autorităţilor ce se întîmplase în noaptea aceea.

Îşi şterse lacrimile.

– Am ţinut-o în camera mea două zile, pînă cînd Victor a plecat la Londra. Harriet e o soră foarte pricepută, la fel de bună ca un medic. A avut grijă de Chloë pînă am reuşit s-o transfer la sanatoriu.

Waldo interveni:

– Sanatoriul pe care-l finanţaţi cu atîta generozitate şi unde nimeni n-ar fi pus nici o întrebare, nu-i aşa?

Lady Brinsley ridică mîndră capul, susţinîndu-i privirea.

– Văd că ne înţelegem, domnule Bowman.

Jo clătină din cap.

– Dar au trecut aproape două luni de la dispariția lui Chloë. De ce mai e acolo? De ce nu v-ați adresat autorităților?

Privirea lui lady Brinsley se îndreptă spre ea.

– Fiindcă nu și-a revenit complet. A suferit o comoție foarte gravă, și a zăcut fără cunoștință timp de două săptămîni. Avea un braț și cîteva coaste fracturate. Și încă ceva. Nu-și mai amintește nimic din noaptea aceea. Ultimul lucru pe care-l ține minte dinainte de a se fi trezit în sanatoriu este că mergea spre Hall, cu trăsura lordului Skene. Medicul mănăstirii spune că s-ar putea să nu-și mai amintească niciodată ce i s-a întîmplat.

– Cît de mult i-ați spus? se interesă Waldo.

– I-am dat caietul și a părut să-i amintească unele momente răzlețe din timpul petrecerii. Știe că cineva a încercat s-o omoare – mă rog, a trebuit să-i spun asta, ca să înțeleagă de ce este sechestrată în sanatoriu. Nu i-am spus însă că-l suspectam pe Victor. Medicul e de părere că nu trebuie să-i băgăm în cap cine știe ce idei. Consideră că ar fi mai bine să așteptăm pînă își va aminti singură. Și, în plus, pînă în seara asta cînd ați venit dumneavoastră aici, m-a frămîntat mereu îndoiala. La urma urmei, nu fusesem de față. Nu l-am văzut pe Victor atacînd-o pe Chloë. Acum, însă, nu mai am nici un dubiu.

Îi zîmbi lui Jo.

– Mi-a spus să te aștept. A spus că vei pune în mișcare cerul și pămîntul ca s-o găsești. Voia să-ți scrie, dar am sfătuit-o să n-o facă. Am considerat că pînă-i revenea memoria, ei bine, e mai bine să nu știe nimeni unde este.

În ochi îi apărură iarăși lacrimi.

– Trebuie să spun că e foarte norocoasă să te aibă ca prietenă, doamnă Chesney.

Waldo spuse cu grijă, aproape cu prea multă grijă:

– Chloë are mare noroc să vă aibă și pe dumneavoastră

ca prietenă, lady Brinsley. Ceea ce-ați făcut a fost cu totul extraordinar.

Lady Brinsley ridică din nou privirea.

– Îți mulțumesc, domnule Bowman, spuse ea. Chloë mi-e foarte dragă. Mă gîndesc la ea ca la fiica pe care mi-am dorit-o întotdeauna, dar n-am avut-o niciodată.

Waldo zîmbi.

– Sînt sigur că așa este.

În timp ce Waldo o conducea spre camera ei, Jo întrebă:

– Ce-a fost asta, acum, la sfîrșit?

– Ce să fie?

– Nu face mutra asta nevinovată. Aproape c-ai acuzat-o pe lady Brinsley că este mama lui Chloë.

– Nu, tot ce-am făcut a fost să abordez o problemă care mă nedumerește. De ce să fi făcut asemenea eforturi pentru o persoană pe care abia dacă o cunoștea? Tot ce au în comun e pasiunea pentru grădinărit. Lady Brinsley a fost cea care a menționat relația. Tu o cunoști pe Chloë mai bine ca oricine. Crezi că ar fi posibil?

– Din cîte știu eu, nu. Vreau să zic că nu știu prea multe despre trecutul ei. La fel ca mine, este singură la părinți și fericită. Asta-i tot ce știu.

Ajunseseră la ușa camerei lui Jo. Waldo o privi intens.

– E secretul lui lady Brinsley, Jo. Nu te amesteca. S-ar putea să faci mai mult rău decît bine.

– Nu mă amestec. Speculez doar, de la tine am deprins năravul ăsta.

Waldo rîse.

– Totuși, continuă ea, n-a prea dat dovadă de compasiune față de fiul ei, nu-i așa?

– Ei, dar nu era fiul ei. Și nu numai atît, dar nici măcar nu i s-a îngăduit vreodată să se apropie prea mult de el. A

avut grijă tatăl lui de asta. Nu mă mir că avea accese de demență. Au ostracizat-o. Pentru ei, nu era decît o persoană simbolică, iar aceste ultime două luni trebuie să fi fost pentru ea un chin. Cred că a amînat să cheme autoritățile și din alte motive, în afară de pierderea de memorie a lui Chloë. Probabil spera să se fi înșelat, și Morden să nu fie un ucigaș.

– Halal speranță!

Waldo ridică din umeri.

– Nici tu n-ai abandonat niciodată speranța că o vei găsi pe Chloë. Uneori, speranța e tot ce avem. Uită-te la mine.

Jo se prefăcu că nu-i auzise ultimele cuvinte.

– De ce ai fost atît de dur cu ea, la început, vreau să zic, cînd i-ai spus că Morden a murit?

– Am vrut să-i văd reacția, răspunse el. Era posibil să-l fi ajutat. Ce știam noi? În fond, e și secretul ei.

– Chloë a avut noroc cu ea. Apropo, cînd ne ducem s-o vedem?

– Nu prea curînd. Nu, nu mă contrazice. Am de făcut cîteva lucruri, înainte să putem merge.

– Ca de pildă?

– Ca de pildă, să inventez o poveste plauzibilă care să explice prezența unui cadavru într-un dormitor și a unui valet închis într-o pivniță. După ce magistratul și comisarii lui vor constata și vor pleca, ne vom duce s-o vedem pe Chloë.

– Și cît va dura pînă să aranjezi asta?

– Nu prea mult. De ce?

Jo îl cuprinse cu brațele pe după gît.

– Să te întorci cît mai repede. Nu vreau să stau singură. Vreau să fiu cu tine.

Waldo o înțelegea prea bine. După o luptă, soldații care supraviețuiesc trăiesc aceleași emoții ca și ea. Văzuse moartea cu ochii. Acum, își dorea să se bucure din plin de viață. Ca și el de altfel. Zîmbi:

Pe buzele lui se ivi încet un zîmbet.

– Poate rezolva şi Ruggles, spuse el, şi luînd-o în braţe, o duse pe sus în cameră şi închise uşa în urma lui.

Lady Brinsley stătea lîngă fereastră, privindu-şi imaginea reflectată în geam. Nu era sigură ce anume simţea – vinovăţie, remuşcare sau, dacă era sinceră cu sine însăşi, un sentiment de uşurare că în sfîrşit se terminase totul şi nu fusese nevoită să-şi trădeze fiul în faţa autorităţilor.

Victor nu era singurul vinovat. Dacă ar fi trebuit să fie judecat cineva, aceia erau părinţii lui, deoarece crescuseră un fiu care se credea centrul universului.

Lacrimile îi umezeau genele, dar nu se lăsa în voia lor. Dacă începea să plîngă, nu s-ar mai fi oprit niciodată.

Se întoarse cînd miss Dunn intră în cameră şi zîmbi la vederea ceainicului pe care-l adusese domnişoara ei de companie. Harriet credea cu tărie în eficacitatea ceaiului pentru rezolvarea tuturor problemelor.

În timp ce beau, miss Dunn o întrebă:

– Acum ai să-i spui lui Chloë adevărul?

– Că sînt mama ei? Ce rost ar avea? Are prea multe amintiri plăcute despre mama care a crescut-o. Eu n-aş fi decît o intrusă. Nu vreau să schimb relaţia dintre noi. N-am să risc s-o pierd de tot. Cînd va şti cine a atacat-o, s-ar putea să decidă că nu vrea să mă cunoască.

Miss Dunn îşi mestecă ceaiul.

– Înţeleg, spuse ea. Asta va fi penitenţa ta, pentru ceea ce i-a făcut Victor?

– Nu. Va fi penitenţa mea pentru Victor.

– Nu tu l-ai făcut să fie aşa. Singur a hotărît, singur şi-a ales drumul.

– Harriet... dă-mi zahărul.

Miss Dunn oftă. Subiectul era închis, cel puţin pentru moment.

– Mai bine să repetăm ce-i vom spune magistratului, cînd va ajunge aici, propuse ea.

– Da, şi contelui. Niciodată nu-şi va reveni după pierderea fiului său.

– Ce-ai să-i spui?

– Exact ceea ce-i vom spune şi magistratului.

Magistratul, însoţit doar de un comisar, acceptă fără ezitare probele prezentate. Valetul, care se temea de ştreang, se grăbi să confirme că găsise cadavrul cînd venise să-i aducă stăpînului cafeaua de dimineaţă. Medicul poliţiei era mulţumit cu atît, şi avea să i-o spună şi procurorului.

După ce-i prezentară lui lady Brinsley condoleanţele lor, cei doi plecară.

Erau de făcut şi alte aranjamente, însă fură lăsate în seama lui Ruggles. Waldo şi Jo porniră spre sanatoriu, după-amiază. Jo avea la ea un bilet de la lady Brinsley pe care i-l arătă portarului, pentru a fi lăsaţi să intre.

Cînd Jo păşi în camera lui Chloë, îşi stăpîni cu greu un ţipăt. Prietena ei stătea într-un scaun de invalid, şi arăta de parcă n-ar mai fi mîncat de săptămîni de zile. Dar ceea ce o impresionă în mod deosebit fu părul lui Chloë care fusese tuns şi arăta ca penajul unui pui abia ieşit din nou.

Chloë se întoarse, o privi cu indiferenţă, apoi, cînd o recunoscu, zîmbi.

– Jo, spuse ea cu voce nesigură, de ce eşti îmbrăcată cu cea mai bună rochie a mea?

O podidiră lacrimile.

Apoi izbucniră amîndouă în rîs, şi se îmbrăţişară. Treptat emoţiile li se risipiră şi începură să vorbească.

– Lady Brinsley e şi ea cu tine? întrebă Chloë.

– Nu. Waldo Bowman m-a adus aici. Aşteaptă afară. Lady Brinsley e la Hall. Luă mîinile lui Chloë într-ale ei. S-a întîmplat ceva îngrozitor. Lordul Morden a murit în dimineaţa asta...

Chloë tresări puternic. O clipă îşi pierdu respiraţia, apoi cuvintele i se rostogoliră năvalnic:

– Nu-mi pare rău că a murit. El e cel care mi-a făcut asta. Nu ştiam cum să i-o spun lui Elinor. A fost atît de bună, atît de generoasă...

O copleşi emoţia şi nu mai putu să continue.

Jo spuse încet:

– Am auzit că ţi-ai pierdut memoria.

Chloë dădu din cap.

– Într-adevăr, dar mi-a revenit pe bucăţi, iar cînd Elinor mi-a dat caietul şi am citit ultimele însemnări, mi-am amintit totul – cum m-a silit să intru în seră, teama care mă sufoca fiindcă ştiam că avea să mă omoare...

Trase aer în piept, şuierător, întretăiat.

– ... iar aici amintirile mele se sfîrşesc, pînă într-o seară cînd m-am trezit în camera asta, cu Elinor lîngă pat. Îmi plesnea capul de durere. Nu puteam vorbi. Nu vedeam bine. Nu mă puteam mişca. Eram înfăşată ca una din mumiile alea egiptene. Dar Elinor era aici, în seara aceea şi în fiecare seară, de-a lungul primelor săptămîni, anticipîndu-mi toate nevoile. Cum aş fi putut să-i spun, cînd în sfîrşit mi-a revenit memoria, că propriul eu fiu încercase să mă ucidă?

– Cred că ştia.

– Fiindcă mi-a citit jurnalul? Nu ştiu ce să zic... Mamele sînt întotdeauna ultimele care văd ce au rău în ei copiii lor, iar printre însemnările din ultima seară nu e nimic care să indice că Victor ar putea încerca să mă ucidă. N-am scris decît despre rămăşag.

Jo o privi nedumerită.

– Atunci de ce-ai fugit de el?

Chloë începu să tragă de un fir din pătura care-i acoperea picioarele.

– Abia cînd am stat să mă gîndesc mi-am dat seama despre ce era vorba. Victor nu putea fi moştenitorul legitim. Lucrul pe care-l preţuia mai presus de orice altceva era moştenirea lui. Ştiam că e capabil să facă moarte de om ca să-şi păstreze secretul.

După o scurtă pauză, continuă:

– Ajunsese deja la uşa mea. Nu avusesem timp să-ţi scriu decît cîteva cuvinte. Nu ştiu la ce mă gîndeam... Voiam doar să afle cineva ce mi se întîmplă.

Jo întinse mîna şi o strînse de braţ.

– Slavă Domnului că ai avut prezenţa de spirit să-ţi laşi caietul în camera lui lady Brinsley. Asta a fost salvarea ta.

Chloë clătină din cap.

– A trebuit să mă întorc după el. L-am lăsat pe masa de scris, sperînd că îl va găsi una dintre cameriste. Apoi m-am răzgîndit. Mă cuprinsese panica. Nu ştiam că odaia în care mi-am lăsat jurnalul era a lui lady Brinsley, altfel poate că n-aş fi făcut-o. La urma urmei, e mama lui. Voiam doar să mă asigur că, dacă mi se întîmplă ceva, cineva va citi ultimele însemnări şi va face legătura.

Îşi trase nasul şi continuă printre lacrimi :

– Aşa am pierdut timp preţios, iar cînd în sfîrşit am fugit afară, l-am găsit acolo, aşteptîndu-mă.

Părea atît de îngrozită, încît Jo încercă să-i distragă atenţia.

– Ar fi trebuit să-mi trimiţi vorbă, să mă anunţi unde erai.

– Jo, nu puteam să scriu, chiar dacă aş fi vrut. Aveam braţul rupt. Eram neputincioasă ca un pisoi. În plus, mă temeam să nu-l conduci direct la mine. Ştie.. ştia... că eşti

cea mai bună prietenă a mea. Începeam să regret că-ți scrisesem acele cîteva rînduri. Le-ai primit?

– Da. Asta m-a pus pe jăratic. Dacă nu era Waldo Bowman, Morden ar fi scăpat basma curată.

– Întotdeauna l-am plăcut pe Waldo. Aș vrea să-i mulțumesc, dar nu înainte de a-mi reveni total.

Își atinse cu o mînă puful de pe cap, zîmbind amărîtă.

– O să-mi fac rost de o perucă. Mă cunoști, Jo. Toată viața am fost o vanitoasă.

Jo nu înțelese de ce încercarea lui Chloë de a glumi îi aduse lacrimi în ochi. Căută în poșetă, scoase batista și-și suflă nasul.

– Nu mi-ai spus ce s-a întîmplat cu Victor, întrebă Chloë.

– L-am omorît eu.

Chloë o privi stupefiată.

– Vorbești serios?

Jo dădu din cap, înghițindu-și lacrimile.

– În cazul ăsta, n-am să mai scot o vorbă despre cea mai bună rochie a mea. Poți s-o păstrezi.

Jo chicoti.

– Toate hainele pe care le-am purtat în oraș sînt ale tale. A trebuit să le iau cu împrumut ca să prind un ucigaș.

– Ei bine, povestea asta trebuie s-o aud. Începe cu începutul și spune-mi totul.

27

Chloë își petrecu convalescența alături de Jo, nu în casa ei din Londra, ci la Stratford, astfel încît prietena ei să

poată rezolva problemele ivita la redacție cît timp lipsise. Cel puțin, asta le spuse celor din familia Bowman, iar insistențele acestora n-o putură convinge să mai rămînă. Waldo îi ușură situația, permițîndu-i să-l ia pe Eric cu ea, în baza înțelegerii clare că era doar un aranjament temporar. După balul lui Cecy, urma să vină și el. Abia atunci aveau să hotărască viitorul lui Eric, ca și pe al lor.

Waldo părea să înțeleagă că avea nevoie să stea singură o vreme. I se întîmplaseră atît de multe în ultimele două luni...! Se schimbaseră atîtea, încît uneori avea senzația că devenise o străină față de sine însăși. Trebuia să descopere cine era Jo Chesney și ce voia cu adevărat să facă cu viața ei.

– Acum două luni, viața mea era perfect așezată, îi spuse ea lui Chloë. Știam exact cine eram și încotro mă îndreptam. Acum totul s-a schimbat... Clătină din cap. Nu mai sînt aceeași persoană.

Ședeau în grădină, la soare, și-și beau ceaiul. Doamna Daventry îl dusese pe Eric să dea de mîncare lebedelor de pe rîu, ca să aibă o ocupație. Venise acolo ca într-o vacanță, dar îi era dor de Waldo și de fete, „verișoarele" lui, cum le numea acum. Nu înțelegea de ce nu puteau să stea cu toții împreună.

Chloë arăta mai bine. Se mai împlinise și-i revenise culoarea în obraji. Purta o perucă și putea să meargă fără ajutor. Deocamdată, se mulțumea să levenească la soare.

Deschise ochii și o privi pe Jo.

– Și cu *Journal* cum va rămîne? Credeam că a devenit viața ta, după moartea lui John.

– Într-adevăr, dar acum nu mă mai atrage. Credeam că sînt indispensabilă, însă am constatat că nu-i așa. Am fost plecată două luni și s-au descurcat destul de bine fără mine. Mac vorbește despre apariția ziarului de două ori pe săptămînă. Are tot felul de planuri pe care e nerăbdător să le pună în aplicare. Și eu am fost cîndva la fel.

– Aha... făcu Chloë.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că, în sfîrşit, ai ajuns să accepţi că John nu mai este; viaţa ta nu mai e legată de a lui. Dacă vei rămîne la *Journal*, o vei face pentru că aşa vrei tu, nu fiindcă e ceea ce crezi că ar fi vrut John.

– Am acceptat deja ideea că viaţa mea nu mai e legată de John, răspunse Jo alungînd o muscă, în timp ce muşca dintr-un corn. Dar *Journal* rămîne important, e o parte din mine.

– Schimbările sînt întotdeauna dificile, nu-i aşa? Iar cînd nu mai există cale de întoarcere, pot fi înspăimîntătoare, mai ales pentru cineva ca tine.

Jo se simţi o clipă jignită, apoi se gîndi mai bine.

– Ai dreptate. Nu-mi plac schimbările. Prefer stabilitatea.

– Schimbarea e inevitabilă. Nu poţi nici să opreşti ceasul, nici să-l dai înapoi. Viaţa merge înainte.

– Sînt conştientă de asta, dar aşa sînt eu. Ridică din umeri, neputincioasă. Nu vreau să încep ceva nou, înainte de a fi sigură că voi reuşi, sau că măcar sorţii sînt în favoarea mea. Nu vreau s-o sfîrşesc pierzînd totul.

Urmă un moment de tăcere, după care Chloë spuse:

– Înţeleg ce vrei să zici. John a fost un pariu sigur; Waldo e o loterie.

Vocea lui Jo deveni mai rece.

– Vorbeam despre *Journal*.

Chloë rîse.

– N-aş crede. Vorbeam despre ceea ce vrei să faci cu viaţa ta. Desigur, sînt ultima persoană care să-ţi dea sfaturi...

– Bine măcar că sîntem de acord într-o privinţă!

– Dar, ca prietenă, mă simt datoare să te ajut să te decizi. Ştim deja că inima nu-ţi mai aparţine.

Jo îşi privi prietena lung şi intens. Cînd îşi dădu seama că n-o putea intimida cu privirea, capitulă.

– Ei bine, da, mi-am dăruit inima, dar refuz să renunț și la respectul față de mine însămi. Știu că Waldo mă iubește *acum*, dar cît timp o să dureze? Cît timp va trece pînă o să se plictisească de mine? Ți-am citit articolele. Îi cunosc reputația în ceea ce privește femeile.

– Deci, asta era. E un ticălos, prin urmare nu trebuie să te măriți cu el.

– N-am spus că e un ticălos, ba dimpotrivă.

– Aha, acum o întorci! Atunci mărită-te cu el.

– Nu-mi ești de nici un ajutor.

Chloë rîse.

– Ce vrei să spun? Că nu există nici un risc? Întotdeauna există și ar trebui să știi asta. Amintește-ți de John. Nu, n-am să intru în detalii, dar îți voi spune un lucru. S-ar putea ca Waldo să treacă prin același gen de frămîntări sufletești. Dacă aș fi în locul lui, m-aș codi să iau de nevastă o femeie ca tine. Cine poate ști ce se poate întîmpla? În ultimele două luni v-ați riscat amîndoi viața pentru mine și pentru Eric, nu-i așa? Nu că aș avea vreo obiecție, desigur. Vă voi fi veșnic recunoscătoare pentru tot ceea ce-ați făcut. Oricum, dacă Waldo își dorește o viață sigură și liniștită, atunci l-aș sfătui să se țină cît mai departe de tine.

Jo chicoti.

– Că bine zici! remarcă ea și începu să strîngă ceștile și ceainicul de pe masă. Apoi o privi pe Chloë și spuse: Waldo a zis că ai exagerat, că nu-i un aventurier, așa cum îl descria lady Tellall.

– Ei, era firesc să spună asta, nu? replică prietena ei, cu o licărire în ochi. Așa spun toți bărbații cînd îi prinde din urmă trecutul. Nu, Jo, dacă vrei să-ți asumi riscul, trebuie să-l accepți așa cum e, cu bune și cu rele.

– Nu știu de ce discut toate astea cu tine.

– Nici eu. Te-ai hotărît deja.

Jo scoase un pufnet morocănos şi, luînd tava, se îndreptă spre casă.

Chloë luă o scrisoare care sosise mai devreme, de la Lydia Langston, şi o citi din nou. Următoarea întrunire a Societăţii Horticole va avea loc acasă la Lydia, care voia să le arate îmbunătăţirile aduse serei. Chloë nu era sigură că va fi în stare să participe, după tot ceea ce se întîmplase cu Victor. De fapt, nu mai suporta serele.

Mai primise veşti şi de la familia Brinsley. Contele, îi scria Lydia, era doborît de tristeţe. Suferise un atac de apoplexie şi începea să se agite ori de cîte ori soţia lui se apropia de el. În consecinţă, Elinor plecase de la Hall şi se instalase în casa din Knightsbridge. Se spunea că ea şi domnişoara ei de companie se pregăteau să pornească printr-un tur al Europei. Bineînţeles că toate prietenele ei rămăseseră cu gura căscată. Doamnele în vîrstă nu plecau să se zbîntuiască prin toată Europa, ca nişte tineri abia ieşiţi de pe băncile facultăţii.

Oare n-ar fi fost bine să încerce s-o convingă pe Elinor să renunţe la călătorie? se întrebă Chloë. Nu, avea chiar s-o încurajeze. Ce importanţă avea vîrsta? Viaţa e nepreţuită. Ar fi un păcat de moarte să iroseşti fie şi un singur minut din ea. Încercase să-şi trăiască viaţa din plin. Învăţase asta de la Ralph şi refuza să lase ca un specimen uman malefic şi nesuferit să-i învenineze existenţa. O să se ducă la următoarea reuniune a Societăţii Horticole. Absenţa ar fi fost o dovadă de laşitate, iar ea nu era o laşă. N-avea de gînd să se lase învinsă de Victor.

Gîndurile i se îndreptară spre Jo şi Waldo. Se întreba ce să le ofere ca dar de nuntă.

Era seara lui Cecy, iar Waldo încerca să se bucure cît de cît de fericirea surorii lui. Nici nu-i venea să creadă cît de

matură arăta – matură şi frumoasă. Nu mai departe de ieri o considerase un copil. În seara asta însă, era femeie. Ruggles părea să fi observat şi el diferenţa. Îi acorda prea multă atenţie. O să-i spună vreo două vorbe înainte de sfîrşitul petrecerii. Cecy era prea tînără pentru aşa ceva.

Încercă să-şi aducă aminte cum fusese el la vîrsta lui Cecy. El şi prietenii lui, proaspeţi absolvenţi, se credeau în stare să schimbe lumea. O doză masivă de realitate le spulberase iluziile. Acum s-ar mulţumi să poată schimba măcar intenţiile unei femei încăpăţînate, slobode la gură şi neconvenţionale.

Poate că ar trebui să se mulţumească cu locul doi. Ar putea prezenta motive întemeiate pentru a o convinge să se mărite cu el. De exemplu un cămin adevărat pentru Eric, acceptarea ca ea să-şi conducă neprețuitul ziar şi acces nelimitat în patul lui.

Şi viceversa.

Asta ar fi trebuit să însemne ceva. Micuţa lui puritană avea o fire la fel de pasională ca a lui.

Îşi dorea însă mai mult. Dorea inima ei, iar dacă nu va putea s-o cucerească, orice victorie ar fi fost parţială.

Waldo luă un pahar de şampanie şi ieşi pe terasă. Thomas era acolo şi fuma o ţigară subţire de foi. Găsi încă una în buzunar şi i-o oferi lui Waldo, ştiind dinainte de a-l întreba că avea s-o accepte. Nu erau numai veri, ci şi buni prieteni.

– Ce te frămîntă? îl întrebă Thomas, întinzîndu-i propria ţigară pentru ca Waldo să şi-o aprindă pe a lui.

Waldo se rezemă de balustradă şi suflă un nor de fum.

– Ce te face să crezi că mă frămîntă ceva?

– Se observă că şchiopătezi. Întotdeauna se accentuează cînd te necăjeşte ceva. De doamna Chesney e vorba?

Waldo nu avea de gînd să discute despre Jo cu nimeni – nici cu mama lui, care încercase să-l descoasă, nici cu tatăl

lui, care era de o circumspecție suspectă, și în nici un caz cu un văr mai vîrstnic care nu avea nici o fărîmă de tact.

– Nu, replică el cu emfază, nu e vorba de doamna Chesney.

– Încă mai ține doliu după răposatul ei soț?

– Am spus că nu e vorba de... Waldo se lăsă păgubaș. Nu cred. Cît despre șchiopătatul meu, e din cauza oboselii, nu a vreunei neliniști sufletești. Am alergat ca un cal de poștă, aducînd și cărînd tot felul de lucruri pentru balul ăsta afurisit.

Thomas trase o dușcă din paharul pe care-l ținea în mînă și spuse gînditor:

– Atunci, dacă între tine și doamna Chesney nu e nimic, cred că s-ar putea să-mi încerc norocul. Fetele mele au nevoie de o mamă, și țin mult la Jo. Cred că ne-am potrivi foarte bine. Ce părere ai?

La fel de binevoitor ca vărul lui, Waldo răspunse:

– Dacă te apropii de Jo, o să te fac să regreți.

Thomas arcui o sprînceană.

– Deci, așa stau lucrurile?

– Încep să număr: unu, doi...

Thomas izbucni în rîs.

– Nu credeam s-apuc vreodată ziua asta – Waldo Bowman oftînd după o femeie. N-o lăsa să-ți scape, vere, fiindcă altfel am să mă iau eu după ea. Vorbesc foarte serios.

Și, continuînd să rîdă, plecă țanțoș.

Waldo trase cu furie din țigară reușind să se aleagă cu un acces de tuse. O aruncă și își goli paharul.

Nu-i plăcea ceea ce spusese Thomas despre el, dar n-avea ce-i face – ăsta era adevărul. Pentru prima dată în viața lui se îndrăgostise. Nu căutase dragostea, iar dacă ar fi știut că-l aștepta, stînd la pîndă, cînd intrase în redacția gazdei *Journal* ca să se confrunte cu Jo, ar fi ocolit orașul Stratford. O întîlnise însă pe Jo și găsise mai mult decît o femeie drăguță

cu care să-şi împartă patul. Ceva înlăuntrul lui se urnise, făcîndu-l să se schimbe pentru totdeauna. Ştia că şi ea simţea acelaşi lucru şi nu putea înţelege de ce nu voia să recunoască.

Thomas avea dreptate. Nu trebuia s-o lase să-i scape. Ar fi fost un prost dacă-i lăsa timp să ia singură o hotărîre. A doua zi dimineaţa în zori...

– Ai învins. N-am cum să mă mai ascund. Te iubesc, Waldo Bowman.

Waldo închise ochii. Cînd îi deschise din nou, Jo stătea chiar în faţa lui. Purta o rochie de mătase roşie care scînteia la fiecare mişcare. Culoarea avea un efect miraculos asupra părului şi a pielii ei. Arăta fericită, încrezătoare în sine şi răpitor de frumoasă. Waldo nu-şi putu stăpîni zîmbetul. Imaginea pe care o avusese în minte cu o clipă în urmă fusese a lui Jo aşa cum o văzuse prima oară, cu părul legat la spate cu o panglică zdrenţuită, murdară de cerneală pe nas şi pe halat, aruncînd flăcări din ochii ei verzi. Cum ar fi putut să n-o iubească?

– Ei, dar ce zîmbet ciudat, constată ea, atingîndu-i buzele cu degetul. La ce te gîndeşti?

Waldo îi sărută vîrfurile degetelor.

– Ştii bine la ce mă gîndesc. Au trecut două săptămîni.

– Cred că sîntem făcuţi unul pentru altul. Gîndim la fel.

– Atunci, de ce nu facem nimic?

– Ţi-am spus că gîndim la fel.

– La ce te gîndeşti?

– Mmmm?

Jo se uita la baldachinul de deasupra patului, revenind încet la realitate. Acordurile orchestrei care cînta un vals se auzeau încet de pe terasă. Simţea sub palmă bătăile inimii lui. Cuvintele îşi făcură efectul, şi-l privi printre gene. Apoi spuse pe un ton languros:

– Mă gîndeam la *Journal*.

Waldo replică sec:

– Ţi-am mai spus că sinceritatea nu e întotdeauna o virtute.

În primul moment, Jo crezu că glumea, dar apoi constată că nu zîmbea, şi că ochii lui o priveau. Se săltă într-un cot, ca să ajungă la acelaşi nivel cu el.

– I l-am vîndut lui Mac Nevin, spuse ea, şi mă desfătam cu acest enorm sentiment de eliberare pe care-l am. Nu cred că ţi-aş fi putut spune că te iubesc, cîtă vreme mai eram legată de *Journal*.

Waldo era copleşit.

– Dar tu eşti forţa care poartă *Journal* înainte. Tu l-ai schimbat şi ai făcut din el un ziar de mare succes. Ştiu cît de mult înseamnă pentru tine.

– Aşa e – dar numai pînă la un punct. N-a fost ziarul meu, nu-i aşa? A fost al lui John. Atîta vreme cît am fost legată de el, eram legată şi de John. Acum sînt liberă să-mi urmez glasul inimii.

Se ridică în capul oaselor, bătu pernele şi se rezemă de ele. După ce Waldo îi urmă exemplul, continuă:

– Să nu crezi că sînt supărată pe John. M-am împăcat cu el ieri, cînd l-am dus pe Eric la mormîntul lui. M-am gîndit mult şi mi-am dat seama că nici eu n-am fost fără pată.

Zîmbi uşor.

– Întotdeauna mă va întrista faptul că n-a avut curajul să-mi spună despre Eric. Cu toate astea, am să-mi amintesc mereu cît de fericiţi am fost împreună.

Îşi răvăşi părul cu degetele, îngîndurată.

– Ştiu, tu consideri că l-am ridicat pe John pe un piedestal, dar nu e întru totul adevărat. Adevărul este că el m-a aşezat pe *mine* pe un piedestal, iar eu am încercat să fiu genul de soţie pe care şi-a dorit-o el. Mi-a fost uşor, pentru că nu ştiam

cine eram cu adevărat. Abia după ce am rămas văduvă am început să gîndesc singură – dar, o, ce drum greu şi dureros a fost...!

Ridică privirea spre el.

– Ţi-am vorbit vreodată despre părinţii mei?

– I-ai menţionat. De ce?

– Sînt sigură că ştii tot ce e de ştiut despre ei. Niciodată n-am vrut să fiu ca ei sau să trăiesc o viaţă ca a lor, aşa că am căzut în extrema cealaltă, ceea ce a fost o greşeală la fel de mare.

Se întinse, întorcîndu-se spre el.

– Dar toate astea au rămas în urmă. Acum ştiu în sfîrşit cine sînt şi ce vreau. Te iubesc, Waldo, din toată inima.

– Şi vei accepta cuvîntul unui aventurier ca mine dacă-ţi spun că şi eu te iubesc?

– Un aventurier? Aiurea! pufni Jo. Pe-asta din rubrica lui Chloë ai învăţat-o, şi ştii cum exagerează ea. În plus, atunci nu ne cunoşteam. Acum, pot să te asigur, Waldo, că în viaţa ta nu vor mai fi doamne din umbră, în afară de mine.

Waldo rîse şi o strînse la piept, într-o îmbrăţişare pătimaşă. Cînd în sfîrşit se retrase, îi spuse:

– Jo Chesney, continui să mă uimeşti. Asta înseamnă că te vei mărita cu mine?

– Bineînţeles. Apoi adăugă pe un ton provocator: N-aş putea renunţa niciodată la Eric.

– Aha, Eric... L-ai dus la mormîntul tatălui său?

Jo dădu afirmativ din cap.

– Vreau ca Eric să ştie cine au fost adevăraţii lui părinţi. Mi-am amintit de familia Brinsley. Morden a aflat adevărul despre părinţii lui în ziua în care a împlinit douăzeci şi unu de ani. Îţi poţi imagina ce trebuie să fi simţit? Pentru prima dată, mi-a fost milă de el. Nu-i vom face acelaşi lucru şi lui Eric. Va şti adevărul despre părinţii lui încă de la început.

Vehemența ei îl făcu să zîmbească.

– Și care e acel adevăr?

– Că părinții lui au fost oameni cumsecade, că l-au iubit și l-au dorit, că s-ar fi căsătorit dacă n-ar fi existat o piedică, așa că, în cele din urmă, John s-a însurat cu mine.

– Ce piedică?

– Am să mă gîndesc eu la ceva sau putem spune că nu știm. Waldo, un băiat trebuie să știe că părinții lui l-au dorit și l-au iubit. Asta e singura moștenire care merită să fie transmisă mai departe. Și e adevărat. L-au iubit.

Waldo zîmbi.

– Cît va înțelege Eric din toate astea?

Jo oftă.

– Nu prea mult. Doar că mama și tată lui l-au iubit. Dar, cînd va începe să pună întrebări, trebuie să știm ce să-i răspundem. Tot ce vreau să spun e că trebuie să cunoască adevărul.

– Nu e nevoie să mă convingi. Sînt de acord. Acum unde e?

– Unde crezi?

Ridică puțin capul, pentru a-i vedea mai bine fața.

– E aici. Cînd a aflat că vin încoace, a făcut atîta caz, încît a trebuit să-l iau cu mine. Două săptămîni m-a tot bătut la cap, întrebînd cînd urma să vii tu la Stratford sau cînd vom merge noi la tine. Mătușa Daventry și Chloë s-au bucurat să mai scape puțin de noi.

Pe chipul lui se așternu un zîmbet larg.

– Mi-a plăcut băiatul ăsta din clipa în care l-am văzut.

Jo oftă încet și cu oarecare amărăciune.

– Mie nu. De fapt, nu mi-a plăcut deloc, și nici tu nu mi-ai plăcut. Știam că amîndoi aveați să-mi creați probleme, și am avut dreptate. Pe de altă parte, asta arată cît de amarnic m-am înșelat. Tu și Eric sînteți tot ce mi s-a întîmplat mai bun pînă acum.

Această scurtă cuvîntare fu răsplătită cu un sărut fierbinte, aproape pătimaş. După cîteva clipe, Waldo ridică din nou capul.

– Am impresia, spuse el, că ai cugetat destul de adînc cît timp ai stat la Stratford.

– Într-adevăr, şi a meritat. Acum mă simt împăcată cu mine însămi şi cu lumea. Tu ce-ai făcut în lipsa mea?

– A, şi eu m-am gîndit la tine.

Jo îl privi.

– Şi?

– Şi am ajuns la concluzia că eşti cea mai perversă, încăpăţînată şi exasperantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Nu înţeleg de ce vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Aş putea spune acelaşi lucruri şi despre tine.

– Şi ai mai putea spune şi că sînt îndrăgostit de tine fără speranţă, cu disperare.

Jo îl cuprinse cu braţele pe după gît. Un moment, gura ei o atinse pe a lui.

– Cu cîtă disperare? îl întrebă în şoaptă.

– Am să-ţi arăt.

The Journal, iulie, 1817
(extras din „Viaţa londoneză")

Lady Tellall este foarte încîntată să vă anunţe căsătoria bunei sale prietene, Jolie Chesney, cu Waldo Frederick Bowman, Esq., la St. Mary Abbots Church, Kensington. Domnul Bowman, mireasa lui şi fiul lor adoptiv se vor stabili la Marylebone. În prezent, se află în Irlanda, în vizită la părinţii miresei, Sir Vivian şi lady Moore.

Domnul Bowman, care provine dintr-o familie care a dat mulţi parlamentari, candidează în

alegerile bicamerale din partea comitatului West Hockham. Atît soţia cît şi vărul lui, Thomas Bowman, îi vor conduce campania electorală. Acest lucru ar putea da naştere unor dezbateri foarte interesante, dacă nu chiar aprinse, în casa familiei din Kensington. Domnul Bowman senior este un tory, iar, juniorul un whig.

Domnul Bowman senior mi-a spus personal că e foarte mîndru de fiul lui şi că, deşi iau politica în serios, dezbaterile lor în contradictoriu s-au desfăşurat întotdeauna în spiritul unor discuţii vesele.

Am încercat să nu-mi trădez scepticismul.

După slujba religioasă a avut loc o recepţie în Palliser Park. Toată lumea bună a fost prezentă, inclusiv draga mea prietenă lady Webberley. Cu tristeţe trebuie să vă anunţ că memoriile ei nu vor mai fi publicate. Proiectul a fost abandonat cînd editorul a primit o ameninţare cu darea în judecată pentru calmonie. Cine l-a ameninţat? Lady Webberley, refuză să spună.

Amintiţi-vă, dragi cititori, că de la mine aţi aflat prima oară.

Va urma.

Sfîrşit

Colecția
Romantica
19

Jolie Chesney, directoarea unui prestigios ziar, nu a permis niciodată publicarea de articole bazate pe fapte neverificate. La rîndul său, Waldo Bowman, un bărbat şarmant, fost agent al Serviciului Britanic de Informații, alimentează pagina de noutăți mondene cu aventurile lui galante. Iar cînd acesta năvăleşte în biroul ei cerîndu-i furios o retractare, Jolie, deşi îl găseşte teribil de atrăgător, refuză să accepte orice compromis privind standardele sale profesionale sau de altă natură.

Numai că, atunci cînd cea mai bună reporteră a ziarului, Lady Chloë dispare într-un mod ciudat, Jo cere ajutorul acestui bărbat periculos de senzual, ale cărui legături cu Divizia Specială ar putea salva viața prietenei ei, chiar dacă asta presupune să se implice într-o relație... mai mult decît profesională.

O carte încîntătoare, ce se citeşte cu sufletul la gură.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Lei 189000 (173395 + 15605 TVA)

5 048389 000264